

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 86

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

6 marca 2018

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2016–2017

Posiedzenia od 6 do 9 czerwca 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 225 z 13.7.2017.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

2018/C 086/01	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie sprawozdania UE za rok 2015 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju (2015/2317(INI))	2
2018/C 086/02	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia (2015/2277(INI))	10
2018/C 086/03	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie oceny międzynarodowych standardów rachunkowości (MSR) oraz działalności Fundacji ds. Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF), Europejskiej Grupy Doradczej ds. Sprawozdawczości Finansowej (EFRAG) i Rady Nadzoru nad Interesem Publicznym (PIOB) (2016/2006(INI))	24
2018/C 086/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie operacji pokojowych – zaangażowanie UE w działania ONZ i Unii Afrykańskiej (2015/2275(INI))	33
2018/C 086/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw żywności (2015/2065(INI))	40
2018/C 086/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie rozwiązań technologicznych dla zrównoważonego rolnictwa w UE (2015/2225(INI))	51

PL

2018/C 086/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie zwiększania innowacji i rozwoju gospodarczego w przyszłym zarządzaniu gospodarstwami rolnymi w Europie (2015/2227(INI))	62
Środa, 8 czerwca 2016 r.		
2018/C 086/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. dotycząca projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy ramowej o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Filipin, z drugiej strony (05431/2015 – C8-0061/2015 – 2013/0441(NLE) – 2015/2234(INI))	72
2018/C 086/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie działań w następstwie rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie raportu Senatu Stanów Zjednoczonych dotyczącego stosowania tortur przez CIA (2016/2573(RSP))	77
2018/C 086/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie zdolności europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony do działania w przestrzeni kosmicznej (2015/2276(INI))	84
2018/C 086/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie rozwoju rynku kosmicznego (2016/2731(RSP))	95
2018/C 086/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie sytuacji w Wenezueli (2016/2699(RSP))	101
2018/C 086/13	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego: sytuacja w następstwie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2015 r. (2016/2747(RSP))	105
2018/C 086/14	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę Bt11 × MIR162 × MIR604 × GA21, składających się z niej lub z niej wyprodukowanych oraz produktów zawierających genetycznie zmodyfikowane odmiany kukurydzy łączące dwie lub trzy spośród modyfikacji genetycznych Bt11, MIR162, MIR604 i GA21, składających się z nich lub z nich wyprodukowanych, oraz uchylającej decyzje 2010/426/UE, 2011/893/UE, 2011/892/UE i 2011/894/UE (D044931/01 – 2016/2682(RSP))	108
2018/C 086/15	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji w sprawie wprowadzenia do obrotu zmodyfikowanego genetycznie goździka (<i>Dianthus caryophyllus</i> L., linia SHD-27531-4) (D044927/02 – 2016/2683(RSP))	111
Czwartek, 9 czerwca 2016 r.		
2018/C 086/16	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie Kambodży (2016/2753(RSP))	114
2018/C 086/17	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie Tadżykistanu: sytuacja więźniów sumienia (2016/2754(RSP))	118
2018/C 086/18	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie Wietnamu (2016/2755(RSP))	122
2018/C 086/19	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie otwartej, efektywnej i niezależnej administracji Unii Europejskiej (2016/2610(RSP))	126

2018/C 086/20	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie konkurencyjności europejskiej branży zaopatrzenia kolei (2015/2887(RSP))	140
---------------	--	-----

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

2018/C 086/21	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu w sprawie eliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi do Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu, z wyjątkiem jej postanowień objętych zakresem części III tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (14384/2015 – C8-0118/2016 – 2015/0101(NLE))	147
2018/C 086/22	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie przyjęcia 3. wersji Porozumienia Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań („Zrewidowane Porozumienie z 1958 r.”) (13954/2015 – C8-0112/2016 – 2015/0249(NLE))	148
2018/C 086/23	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich Protokołu dodatkowego do Umowy o handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Kolumbią i Peru, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (12594/2014 – C8-0180/2015 – 2014/0234(NLE))	149
2018/C 086/24	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie jurysdykcji, prawa właściwego oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w zakresie ustrojów majątkowych par międzynarodowych, obejmującej zarówno małżeńskie ustroje majątkowe, jak i skutki majątkowe zarejestrowanych związków partnerskich (08112/2016 – C8-0184/2016 – 2016/0061(NLE))	150
2018/C 086/25	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu w sprawie wyeliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi do Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu, w odniesieniu do postanowień Protokołu dotyczących obowiązków związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz definicją przestępstw (14387/2015 – C8-0119/2016 – 2015/0100(NLE))	151
2018/C 086/26	P8_TA(2016)0243 Rynki instrumentów finansowych ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych w odniesieniu do niektórych dat (COM(2016)0056 – C8-0026/2016 – 2016/0033(COD)) P8_TC1-COD(2016)0033 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 czerwca 2016 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającej dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych	152

Rynki instrumentów finansowych, nadużycia na rynku oraz rozrachunek papierów wartościowych ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych, rozporządzenie (UE) nr 596/2014 w sprawie nadużyć na rynku oraz rozporządzenie (UE) nr 909/2014 w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych w odniesieniu do niektórych dat (COM(2016)0057 – C8-0027/2016 – 2016/0034(COD))

P8_TC1-COD(2016)0034

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 czerwca 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych, rozporządzenie (UE) nr 596/2014 w sprawie nadużyć na rynku oraz rozporządzenie (UE) nr 909/2014 w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych 153

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie nominacji Rimantasa Šadžiusa na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0126/2016 – 2016/0805(NLE)) 154

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie powołania, kompetencji, składu liczbowego i czasu trwania mandatu Komisji śledczej do zbadania zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania (2016/2726(RSO)) 155

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Palau dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (12080/2015 – C8-0400/2015 – 2015/0193(NLE)) 159

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Królestwem Tonga dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (12089/2015 – C8-0374/2015 – 2015/0196(NLE)) 160

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Kolumbii dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (12095/2015 – C8-0390/2015 – 2015/0201(NLE)) 161

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, umowy w formie deklaracji w sprawie rozwoju handlu produktami technologii informacyjnej (ITA) (06925/2016 – C8-0141/2016 – 2016/0067(NLE)) 162

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie poddania nowej substancji psychoaktywnej 1-fenylo-2-(1-pirolidyn-1-yl)pentan-1-on (α-pirolidynowalerofenon, α-PVP) środkom kontroli (15386/2015 – C8-0115/2016 – 2015/0309(CNS)) 163

2018/C 086/35	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie ratyfikacji przez państwa członkowskie w interesie Unii Europejskiej protokołu z 2010 r. do Międzynarodowej konwencji o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskim substancji niebezpiecznych i szkodliwych, oraz przystąpienia do niego, z wyłączeniem aspektów związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych (13806/2015 – C8-0410/2015 – 2015/0135(NLE))	164
2018/C 086/36	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie ratyfikacji przez państwa członkowskie w interesie Unii Europejskiej protokołu z 2010 r. do Międzynarodowej konwencji o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskim substancji niebezpiecznych i szkodliwych, oraz przystąpienia do niego, z uwzględnieniem aspektów związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych (14112/2015 – C8-0409/2015 – 2015/0136(NLE))	168
2018/C 086/37	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, Protokołu do Umowy ramowej o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Filipin, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (13085/2014 – C8-0009/2015 – 2014/0224(NLE))	172
2018/C 086/38	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Umowy ramowej o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Filipin, z drugiej strony (05431/2015 – C8-0061/2015 – 2013/0441(NLE))	173
2018/C 086/39	P8_TA(2016)0264 Pomoc makrofinansowa dla Tunezji ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Tunezji (COM(2016)0067 – C8-0032/2016 – 2016/0039(COD)) P8_TC1-COD(2016)0039 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 czerwca 2016 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Tunezji	174
2018/C 086/40	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady ustanawiającej przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (COM(2016)0026 – C8-0031/2016 – 2016/0011(CNS))	176

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

2018/C 086/41	Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 17 maja 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych służących określeniu właściwych rozwiązań, systemów i procedur obowiązujących uczestników rynku ujawniających informacje w trakcie badań rynku (C(2016)02859 – 2016/2735(DEA))	214
2018/C 086/42	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli poprzez uproszczenie wymogów dotyczących przedkładania określonych dokumentów urzędowych w Unii Europejskiej i zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (14956/2/2015 – C8-0129/2016 – 2013/0119(COD))	216

Przekazanie Sądowi UE właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji spraw dotyczących służby cywilnej UE ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazania Sądowi Unii Europejskiej właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią a jej pracownikami (N8-0110/2015 – C8-0367/2015 – 2015/0906(COD))

P8_TC1-COD(2015)0906

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 czerwca 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2016/... w sprawie przekazania Sądowi właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią Europejską a jej pracownikami 217

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
***	Procedura zgody
***I	Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
***II	Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
***III	Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytluszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytluszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2016–2017

Posiedzenia od 6 do 9 czerwca 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 225 z 13.7.2017.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0246

Sprawozdanie UE za rok 2015 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie sprawozdania UE za rok 2015 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju (2015/2317(INI))

(2018/C 086/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który potwierdza, że przy realizacji strategii politycznych, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia musi brać pod uwagę cel współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej, który stanowi, że działania Unii na arenie międzynarodowej oparte są na zasadach, które leżą u podstaw jej utworzenia, rozwoju i rozszerzenia oraz które zamierza wspierać na świecie: demokracji, państwie prawa, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowaniu godności ludzkiej, zasadach równości i solidarności oraz poszanowaniu zasad Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego,
- uwzględniając ust. 9 i 35 wspólnego oświadczenia Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji z grudnia 2005 r. zatytułowanego „Konsensus Europejski” ⁽¹⁾,
- uwzględniając kolejne konkluzje Rady, dwuletnie sprawozdania Komisji i rezolucje Parlamentu dotyczące spójności polityki na rzecz rozwoju, a zwłaszcza rezolucję z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie sprawozdania UE za rok 2013 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając piąte dwuletnie sprawozdanie Komisji w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, mianowicie dokument roboczy Komisji w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, opublikowany w sierpniu 2015 r. (SWD (2015)0159),
- uwzględniając program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, przyjęty podczas Szczytu w sprawie Zrównoważonego Rozwoju w Nowym Jorku w 2015 r. ⁽³⁾, którego jednym z celów jest „zwiększanie spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju” (cel 17.14),
- uwzględniając sporządzony w grudniu 2011 r. dokument końcowy czwartego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy dotyczący partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0251.

⁽³⁾ http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/70/1

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0165/2016),
- A. mając na uwadze, że w konkluzjach Rady dotyczących piątego dwuletniego sprawozdania Komisji w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, przyjętych w październiku 2015 r., podkreślono, iż spójność polityki na rzecz rozwoju będzie ważną częścią działań UE na rzecz osiągnięcia szerszego celu spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju;
- B. mając na uwadze, że przyjęcie programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 stawia nowe wyzwanie w dążeniach do osiągnięcia spójności polityki na rzecz rozwoju, ponieważ ustanawia jeden uniwersalny zestaw celów rozwoju, mający zastosowanie do wszystkich;
- C. mając na uwadze, że UE musi przejąć przywództwo w zakresie promowania spójności polityki na rzecz rozwoju;
- D. mając na uwadze, że 1,5 mld ludzi wciąż żyje w ubóstwie, bez dostępu do służby zdrowia, kształcenia i normalnych standardów życia; mając na uwadze, że większość z nich to kobiety;
- E. mając na uwadze, że przestrzeń fiskalna w krajach rozwijających się jest de facto ograniczona przez wymagania globalnych inwestorów i rynków finansowych; mając na uwadze, że kraje rozwijające się dotychczas oferowały różne zachęty i zwolnienia podatkowe, aby przyciągnąć lub zatrzymać inwestorów, co prowadziło do szkodliwej konkurencji podatkowej i „równania w dół”;
- F. mając na uwadze, że na UE spoczywa bezpośrednia i historyczna odpowiedzialność wobec krajów partnerskich;
- G. mając na uwadze, że w obecnych europejskich ramach rozwoju brakuje skutecznych mechanizmów zapobiegania niespójnościom wynikającym z polityki prowadzonej przez Unię Europejską i ich naprawiania;

Spójność polityki na rzecz rozwoju w ramach programu działań do roku 2030

1. powtarza, że spójność polityki na rzecz rozwoju jest kluczowym elementem umożliwiającym urzeczywistnienie i zrealizowanie nowego programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju; wzywa do podjęcia proaktywnych działań w oparciu o wspólne rozumienie spójności polityki na rzecz rozwoju; zwraca uwagę, że podejście oparte na prawach człowieka powinno doprowadzić do głębszego zrozumienia spójności polityki na rzecz rozwoju, ponieważ bez pokonania przeszkód na drodze do urzeczywistnienia praw nie można osiągnąć postępów w dążeniu do zrównoważonego rozwoju i eliminacji ubóstwa; uważa, że spójność polityki na rzecz rozwoju powinna przyczynić się do wprowadzania praworządności, do zapewnienia bezstronności instytucji i do sprostania wyzwaniu związanemu z dobrymi rządami w krajach rozwijających się;
2. wyraża ubolewanie, że jakkolwiek poparcie dla koncepcji spójności polityki na rzecz rozwoju wyrażono w deklaracji milenijnej ONZ⁽¹⁾, Traktacie z Lizbony oraz na forum w sprawie skuteczności pomocy w Pusanie⁽²⁾, to jednak dotychczasowy postęp w zakresie jej konkretnej realizacji jest niewielki;
3. wzywa do ogólnounijnej debaty na temat spójności polityki na rzecz rozwoju w ramach programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz 17 nowych uniwersalnych i niepodzielnych celów zrównoważonego rozwoju, tak by lepiej zrozumieć, w jaki sposób koncepcja ta może wpisać się w powszechniejszą koncepcję spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju;
4. przypomina, że cele zrównoważonego rozwoju mają zastosowanie zarówno do krajów rozwiniętych, jak i do krajów rozwijających się, oraz że cele te powinny być w pełni uwzględniane w unijnym procesie decyzyjnym na poziomie wewnętrznym i zewnętrznym; podkreśla potrzebę opracowania procesów zarządzania w celu propagowania spójności polityki na rzecz rozwoju na szczeblu globalnym oraz apeluje o uwzględnienie spójności polityki na rzecz rozwoju jako kluczowej kwestii w nadchodzących unijnych debatach politycznych dotyczących nowej strategii globalnej i WRF;

Mechanizmy spójności polityki na rzecz rozwoju

5. wzywa do omówienia tematu spójności polityki na rzecz rozwoju na posiedzeniu Rady Europejskiej w celu rozwinięcia międzyinstytucjonalnej debaty z udziałem Komisji, ESDZ, Rady i Parlamentu, a także debaty na szczeblu krajowym;

⁽¹⁾ <http://www.un.org/millennium/declaration/ares552e.htm>

⁽²⁾ <http://www.oecd.org/development/effectiveness/49650173.pdf>

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

6. proponuje, aby w ramach przygotowań do tego szczytu Komisja i ESDZ skierowały do szefów państw i rządów państw UE konkretne zalecenia dotyczące skutecznych mechanizmów zapewniania operacyjności spójności polityki na rzecz rozwoju i integrowania strategii UE w celu lepszego realizowania celów zrównoważonego rozwoju, a także dotyczące sposobu bardziej szczegółowego określenia obowiązków każdej instytucji UE w zakresie wypełniania zobowiązań dotyczących spójności polityki na rzecz rozwoju; uważa, że powinien to być proces możliwie jak najbardziej przejrzysty i partycypacyjny, angażujący samorządy lokalne i regionalne, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i ośrodki analityczne;
7. pochwała utworzenie grupy komisarzy zaangażowanych w stosunki zewnętrzne; apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel o regularne składanie sprawozdań z prac tej grupy Komisji Rozwoju;
8. jest zdania, że mechanizmy, które zostały wykorzystane przez niektóre delegatury UE do przekazywania informacji zwrotnych do celów sporządzania sprawozdania Komisji za rok 2015 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, należy rozszerzyć na wszystkie delegatury UE, a działanie to powinno mieć charakter coroczny; apeluje do delegatur UE o dopilnowanie, aby spójność polityki na rzecz rozwoju znalazła się w programie odnośnych posiedzeń dwustronnych i wspólnych posiedzeń zgromadzeń, jak coroczne spotkanie szefów delegatur UE w Brukseli;
9. z zadowoleniem przyjmuje pakiet na rzecz lepszego stanowienia prawa przyjęty przez Komisję w dniu 19 maja 2015 r., jak również fakt, że koncepcję spójności polityki na rzecz rozwoju uwzględniono jako wymóg prawny w narzędziu nr 30 wytycznych dotyczących lepszego stanowienia prawa (COM(2015)0215);
10. wyraża ubolewanie, że pomimo iż oceny skutków są ważnym narzędziem w dążeniu do osiągnięcia spójności polityki na rzecz rozwoju, to jednak przeprowadza się niewiele ocen wpływu na rozwój i nie uwzględniają one skutecznie potencjalnego wpływu na kraje rozwijające się; ma nadzieję, że pakiet na rzecz lepszego stanowienia prawa i jego wytyczne przyczynią się do poprawy tej sytuacji, zapewniając uwzględnianie rozwoju i praw człowieka we wszystkich ocenach skutków oraz zwiększając przejrzystość; apeluje do Komisji o przeprowadzanie systematycznych konsultacji z organizacjami praw człowieka na wczesnym etapie procesu podejmowania decyzji oraz o wprowadzenie lepszych zabezpieczeń i mechanizmów w celu lepszego wyważenia reprezentatywności zainteresowanych stron; z zadowoleniem przyjmuje konsultacje publiczne na temat planu działania, które mają na celu określenie wyników spójności polityki na rzecz rozwoju i jej wpływu na kraje rozwijające się i które umożliwiają zewnętrznym zainteresowanym stronom, w tym krajom rozwijającym się i społeczeństwu obywatelskiemu, wyrażenie opinii i aktywny udział; ponadto z zadowoleniem przyjmuje terenową fazę planu działania i analizy przykładów, które mogłyby skutecznie przyczynić się do dokładnej oceny wpływu spójności polityki na rzecz rozwoju; uważa za konieczne systematyczniejsze przeprowadzanie oceny ex-post wpływu w czasie wdrażania polityki;
11. uważa, że należy położyć większy nacisk na koordynację instytucjonalną, zarówno między instytucjami UE, jak i koordynację z państwami członkowskimi; apeluje do rządów państw członkowskich o osadzenie spójności polityki na rzecz rozwoju w prawnie wiążącym akcie oraz o zdefiniowanie planu działania w kwestii spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju w celu zapewnienia jej operacyjności; jest zdania, że parlamenty narodowe powinny być w większym stopniu zaangażowane w program spójności polityki na rzecz rozwoju, jako że mogą one rozliczać swoje rządy z ciężącej na nich odpowiedzialności i kontrolować postępy w tej dziedzinie;
12. przypomina o ważnej roli, jaką Parlament Europejski musi odgrywać w procesie promowania spójności polityki na rzecz rozwoju, nadając mu priorytetowe znaczenie w agendach parlamentarnych, mnożąc posiedzenia międzykomisyjne i międzyparlamentarne dotyczące spójności polityki na rzecz rozwoju, promując wymianę opinii na ten temat z krajami partnerskimi oraz sprzyjając dialogowi ze społeczeństwem obywatelskim;
13. zwraca uwagę, że niektóre państwa członkowskie ustanowiły skuteczny międzyresortowy mechanizm koordynacji ze specjalnym mandatem dotyczącym spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju; apeluje do państw członkowskich o stosowanie i wymianę dobrych praktyk przyjętych przez inne państwa członkowskie;
14. zauważa, że wspólne programowanie jest skutecznym narzędziem w spójnym planowaniu działań UE w zakresie współpracy na rzecz rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wspólne programowanie obejmuje działania dwustronne państw członkowskich w krajach partnerskich, jednakże ubolewa z powodu wcześniejszych nieudanych prób powiązania działalności UE z działaniami państw członkowskich, co doprowadziło do zaprzepaszczenia szans na wykorzystanie synergii;
15. zdaje sobie sprawę, że właściwe realizowanie strategii spójności polityki na rzecz rozwoju będzie wymagało odpowiedniego poziomu zasobów i odpowiedniej liczby pracowników; zaleca, aby punkty kontaktowe ds. spójności polityki na rzecz rozwoju w ministerstwach krajowych i delegaturach UE wyposażono w zasoby niezbędne do ustanowienia krajowych i europejskich strategii na rzecz spójności polityki na rzecz rozwoju;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

16. podkreśla, że parlamenty narodowe odgrywają kluczową rolę we wdrażaniu spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju, ponieważ dopilnowują, by zobowiązania polityczne, monitorowanie i pełne angażowanie organizacji społeczeństwa obywatelskiego podlegały okresowym weryfikacjom, a także kontrolują składane przez rządy sprawozdania z oceny skutków;

17. przypomina o swoim wniosku dotyczącym niezależnego unijnego systemu przyjmowania skarg od osób lub społeczności, których dotyczą unijne strategie polityczne; uznaje ważną rolę, jaką Komisja Rozwoju w Parlamencie Europejskim i jej stały sprawozdawca ds. spójności polityki na rzecz rozwoju odgrywają w przekazywaniu obaw wyrażanych przez obywateli lub społeczności, których dotyczą strategie polityczne UE;

18. podkreśla, że UE powinna zainwestować więcej środków w popartą dowodami analizę spójności polityki na rzecz rozwoju; wzywa Komisję do niezwłocznego wskazania braku spójności i do opracowania analizy kosztów braku spójności, a także do opracowania odpowiednich mechanizmów monitorowania i śledzenia postępów w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju; zwraca się również do Komisji o uwzględnienie w swojej analizie propozycji dotyczących tego, jak unikać braku spójności między poszczególnymi strategiami politycznymi i radzić sobie z nim; podkreśla ponadto potrzebę poprawienia odniesień do spójności polityki na rzecz rozwoju w dokumentach programowych;

19. zwraca uwagę na potrzebę wzmocnienia spójności polityki na rzecz rozwoju w kontekście przeglądu Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju i dyskusji na temat przyszłej umowy, po wygaśnięciu umowy z Kotonu;

Obszary priorytetowe

Migracja

20. przyznaje, że UE stoi w obliczu największego kryzysu uchodźczego od drugiej wojny światowej; podkreśla, że wzmocnienie zależności między migracją a polityką rozwojową ma zasadnicze znaczenie dla zaradzenia pierwotnym przyczynom tego zjawiska; uważa, że UE powinna wykorzystać wszystkie narzędzia, którymi dysponuje, w tym instrumenty w zakresie bezpieczeństwa i dyplomacji, aby rozwiązać ten kryzys; podkreśla, że reakcja na kryzys uchodźczy nie powinna koncentrować się jedynie na kwestiach bezpieczeństwa oraz że cele rozwoju muszą być lepiej zintegrowane, tak aby polityka migracyjna UE była zgodna z polityką mającą na celu ograniczenie ubóstwa; podkreśla, że spójność polityki na rzecz rozwoju stanowi ważną część nowej polityki unijnej w zakresie migracji; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie europejskiego programu w zakresie migracji (COM(2015)0240), w którym przygotowano kompleksową odpowiedź na kryzys; uważa, że jego wdrażaniu powinny towarzyszyć konkretne działania na rzecz stymulowania rozwoju gospodarczego, politycznego i społecznego oraz dobrych rządów w krajach pochodzenia; podkreśla znaczenie przekazów pieniężnych jako źródła finansowania rozwoju; podkreśla znaczenie umów zawieranych przez państwa członkowskie UE z państwami trzecimi dla ułatwiania bezpiecznego przemieszczania się i mobilności pracowników międzynarodowych; uważa, że budżety i programy pomocy na rzecz rozwoju nie powinny być wykorzystywane w celach związanych z kontrolą migracji; podkreśla, że każda wspólna polityka migracyjna powinna koncentrować się na zapewnieniu legalnych dróg migracji do Europy oraz na przyjmowaniu migrantów;

21. podkreśla, że UE potrzebuje większej harmonizacji polityki migracyjnej i azylowej, zarówno w obrębie samej Unii, jak i wspólnie z jej partnerami międzynarodowymi; sugeruje, że prawdziwie skuteczna i kompleksowa polityka migracyjna i azylowa musi w pełni integrować obszary polityki wewnętrznej i zewnętrznej UE, zwłaszcza w obrębie unijnych struktur roboczych; podkreśla znaczenie opracowania jednej wspólnej polityki azylowej i imigracyjnej; apeluje o sprzyjające włączeniu społecznemu podejście w celu zaradzenia pierwotnym przyczynom migracji, które byłyby ściśle powiązane z rozwojem, aby doprowadzić do zrównoważonego rozwiązania obecnego kryzysu migracyjnego; przypomina, że kobiety i dziewczęta będące uchodźczyniami i migrantkami są szczególnie narażone na przemoc seksualną i wykorzystywanie seksualne oraz że do polityki migracyjnej UE należy włączyć perspektywę płci;

22. w celu wzmocnienia spójności między polityką migracyjną a polityką rozwoju apeluje do UE i jej państw członkowskich, aby nie ujmowały kosztów przyjmowania uchodźców jako oficjalnej pomocy rozwojowej, ponieważ w ten sposób powstaje ogromny koszt alternatywny po stronie programów rozwojowych, które skutecznie zwalczają pierwotne przyczyny migracji;

Handel i finanse

23. podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie łącznie nadal pozostają najważniejszym na świecie darczyńcą pomocy na rzecz wymiany handlowej (11,7 mld EUR w 2013 r. – SWD(2015)0128); sugeruje, że unijna pomoc na rzecz wymiany handlowej musi również mieć na celu wzmocnienie pozycji drobnych producentów, spółdzielni, mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw, ułatwienie dywersyfikacji rynków krajowych, promowanie równości kobiet i dalszą integrację regionalną oraz ograniczanie nierówności pod względem dochodów; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że celem Komisji jest położenie większego nacisku na te postanowienia umów handlowych, które związane są z rozwojem; przypomina

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

o zobowiązaniu się przez państwa członkowskie do poczynienia konkretnych wysiłków w kierunku przeznaczania 0,7 % PNB na oficjalną pomoc rozwojową dla krajów rozwijających się, a także o zaleceniu OECD/DAC dotyczącym osiągnięcia przeciętnego poziomu dotacji w całkowitej wartości oficjalnej pomocy rozwojowej wynoszącego 86 %; podkreśla, że umowy handlowe powinny przyczyniać się do promowania zrównoważonego rozwoju, praw człowieka oraz walki z korupcją na całym świecie;

24. przypomina, że liberalizacja handlu nie jest, sama w sobie, korzystna dla eliminacji ubóstwa, ponieważ może mieć negatywny wpływ na zrównoważony rozwój;

25. apeluje do Komisji o przekazywanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie rocznego sprawozdania w sprawie wdrażania unijnej pomocy na rzecz wymiany handlowej w krajach rozwijających się z wyszczególnieniem przyznanych kwot i ich pochodzenia, zarówno w dziale 4 budżetu Unii, jak i w ramach EFR; uważa, że taki dokument stanowiłby solidną podstawę dla sprawozdań UE w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, które mają być publikowane co dwa lata;

26. przypomina, że cel zrównoważonego rozwoju 17.15 uznaje potrzebę szanowania przestrzeni politycznej każdego kraju w zakresie eliminacji ubóstwa i zrównoważonego rozwoju; przypomina o prawie krajów rozwijających się do regulowania inwestycji, tak by zapewnić poszanowanie obowiązków i wymogów przez wszystkich inwestorów, w tym inwestorów zagranicznych, w celu ochrony praw człowieka oraz norm pracowniczych i środowiskowych;

27. wyraża zadowolenie z powodu postępów osiągniętych od czasu zawarcia porozumienia na rzecz zrównoważoności z Bangladeszu oraz apeluje do Komisji o rozszerzenie wiążących ram na inne sektory; w tym względzie wzywa Komisję, aby rozszerzyła inicjatywę w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz należytej staranności, które uzupełniają istniejące rozporządzenie UE w sprawie drewna lub dotyczą proponowanego rozporządzenia UE w sprawie surowców mineralnych z regionów objętych konfliktami, na inne sektory, zapewniając tym samym poszanowanie praw człowieka oraz najwyższych norm społecznych i środowiskowych przez UE i unijne podmioty handlowe i przedsiębiorców;

28. przypomina, że unijna polityka inwestycyjna, zwłaszcza jeżeli wykorzystuje publiczne pieniądze, musi przyczyniać się do realizowania celów zrównoważonego rozwoju; przypomina o konieczności zwiększenia przejrzystości i rozliczalności instytucji finansowania rozwoju, aby skutecznie śledzić i monitorować przepływy, zdolność obsługi zadłużenia i wartość dodaną w odniesieniu do ich projektów dotyczących zrównoważonego rozwoju;

29. przypomina o wyjątkowej roli oficjalnej pomocy rozwojowej w osiągnięciu rzeczywistych wyników w obszarze rozwoju; apeluje o ochronę rozwojowego nastawienia i charakteru oficjalnej pomocy rozwojowej, w tym przejrzystego i rozliczalnego systemu sprawozdawczości; przypomina, że niewiązanie pomocy jest koniecznym warunkiem stworzenia szans podmiotom społeczno-gospodarczym z krajów rozwijających się, takim jak firmy lokalne lub eksperci w zakresie pomocy technicznej, oraz opowiada się za pobudzeniem wykorzystania systemów zamówień publicznych w krajach rozwijających się dla programów pomocowych wspierających działalność prowadzoną przez sektor publiczny na rzecz wzmocnienia lokalnego sektora prywatnego;

30. przypomina jednak, że sama pomoc jest niewystarczająca; uważa, że konieczne jest uwzględnienie innowacyjnych i zróżnicowanych źródeł finansowania, takich jak podatek od transakcji finansowych, podatek od emisji dwutlenku węgla, podatek solidarnościowy, opłaty z tytułu eksploatacji zasobów naturalnych itp., oraz że należy dostosować je do zasad skuteczności rozwoju; jest zdania, że należy wzmocnić spójność między finansowaniem publicznym, prywatnym, międzynarodowym i krajowym; uznaje zasadniczą rolę sektora prywatnego w tym względzie; kładzie nacisk na znaczenie stworzenia sprzyjających warunków dla prywatnych przedsiębiorstw w krajach rozwijających się oraz zachęcania do ustanowienia ram politycznych i prawnych ułatwiających korzystanie z kont bankowych i tworzenie infrastruktury cyfrowej;

31. uważa, że unijna polityka handlowa musi uwzględniać realia i sytuację w zakresie rozwoju w krajach rozwijających się, aby osiągnąć cele spójności polityki na rzecz rozwoju, a także prawo krajów rozwijających się do opracowywania własnych strategii rozwoju; podkreśla, że umowy handlowe i inwestycyjne zawarte przez UE i jej państwa członkowskie nie mogą zagrażać, pośrednio lub bezpośrednio, celom rozwoju czy propagowaniu i ochronie praw człowieka w krajach partnerskich; przypomina, że sprawiedliwy i właściwie uregulowany handel, zgodny z zasadami WTO, może oferować możliwości rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje włączanie do wszystkich umów handlowych i inwestycyjnych kompleksowych rozdziałów poświęconych handlowi i zrównoważonemu rozwojowi;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

32. wzywa UE do stworzenia odpowiednich ram określających, jak korporacje uwzględniają prawa człowieka oraz normy społeczne i środowiskowe; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dalszego aktywnego uczestnictwa w pracach Rady Praw Człowieka ONZ w celu pociągnięcia korporacji do odpowiedzialności za naruszanie praw człowieka;

33. wspiera efektywny, sprawiedliwy i przejrzysty system podatkowy, który jest zgodny z zasadami dobrego zarządzania; z zadowoleniem przyjmuje pakiet środków dotyczący przejrzystości podatkowej przedstawiony przez Komisję w dniu 18 marca 2015 r. oraz pakiet dotyczący zapobiegania unikaniu opodatkowania, który został przedstawiony w dniu 28 stycznia 2016 r., w tym komunikat Komisji w sprawie strategii zewnętrznej na rzecz propagowania na poziomie międzynarodowym dobrych rządów w zakresie opodatkowania; podkreśla znaczenie przeprowadzenia oceny skutków i analizy skutków ubocznych nowych unijnych przepisów podatkowych, aby nie wywrzeć negatywnego wpływu na kraje rozwijające się; przypomina, że mobilizacja środków krajowych w drodze opodatkowania jest najważniejszym źródłem dochodów w celu publicznego finansowania zrównoważonego rozwoju; wzywa UE do wspierania krajów rozwijających się w budowaniu ich zdolności w dziedzinie administracji podatkowej, zarządzania finansowego i zarządzania finansami publicznymi oraz w ograniczaniu nielegalnych przepływów finansowych; wzywa UE do dopilnowania, by korporacje płaciły podatki w krajach, w których wartość jest przez nie uzyskiwana lub tworzona; zwraca w związku z tym uwagę na odpowiedzialność UE za promowanie i zapewnienie stosowania na skalę globalną zasady spójności polityki na rzecz rozwoju w sprawach podatkowych; w związku z tym wzywa UE, aby umożliwiała krajom rozwijającym się uczestnictwa na równych zasadach w globalnej reformie istniejących międzynarodowych przepisów podatkowych;

34. uważa, że współpraca międzynarodowa ma kluczowe znaczenie dla rozwiązania problemu nielegalnych przepływów finansowych i unikania opodatkowania, oraz wzywa UE do wspierania dalszej współpracy międzynarodowej w kwestiach podatkowych; zwraca się do UE, by zagwarantowała uczciwe traktowanie krajów rozwijających się podczas negocjacji porozumień podatkowych, zgodnie z modelową konwencją ONZ o unikaniu podwójnego opodatkowania, mając na uwadze ich szczególną sytuację oraz zapewniając sprawiedliwy podział praw do nakładania podatku; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania podjęte podczas konferencji w Addis Abebie w sprawie finansowania rozwoju, która miała miejsce w lipcu 2015 r., takie jak przegląd wielostronnego finansowania rozwoju oraz inicjatywa podatkowa z Addis Abeby, która ma na celu wspomaganie krajów rozwijających się w budowaniu krajowych systemów pozyskiwania zasobów; apeluje do UE o pełne wykorzystanie modelowej konwencji podatkowej OECD, która zawiera opcjonalne postanowienia o pomocy w pobieraniu podatków;

35. apeluje o ocenę oddziaływania dopłat do cen w przywozie, tariff i barier w handlu na kraje rozwijające się;

36. przypomina, że wysiłki zmierzające do zapewnienia dostępu do zasobów naturalnych z krajów rozwijających się nie powinny negatywnie wpływać na rozwój lokalny i likwidację ubóstwa, lecz powinny raczej wspierać kraje rozwijające się w przekładaniu ich bogactwa mineralnego na prawdziwy rozwój;

Bezpieczeństwo żywnościowe

37. podkreśla, że dla zapewnienia światowego bezpieczeństwa żywnościowego konieczna będzie spójność polityki na rzecz rozwoju na wszystkich szczeblach, szczególnie jeśli mają zostać osiągnięte bardziej ambitne cele programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030: całkowite wyeliminowanie głodu i wszystkich form niedożywienia; uważa, że UE powinna propagować ustanowienie solidnych ram regulacyjnych o jasnych kryteriach w celu ochrony praw i bezpieczeństwa żywnościowego osób wymagających szczególnego traktowania;

38. wzywa UE do przeprowadzania systematycznych ocen wpływu, między innymi, unijnej polityki rolnej, handlowej i energetycznej (np. polityki w zakresie biopaliw) na bezpieczeństwo żywnościowe w krajach rozwijających się i na środki utrzymania osób w najtrudniejszej sytuacji; nalega, aby Komisja nadal koncentrowała się na spółdzielniach, rolnictwie na mikro, małą i średnią skalę i na pracownikach rolnych oraz aby promowała zrównoważone i agroekologiczne praktyki zgodnie z wnioskami zespołu ds. międzynarodowej oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD), zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia oraz celami zrównoważonego rozwoju; przypomina o potrzebie dopilnowania, aby wprowadzanie środków WPR nie stanowiło zagrożenia dla zdolności produkcji żywności oraz długoterminowego bezpieczeństwa żywnościowego w krajach rozwijających się; podkreśla, że istotnymi kwestiami spójności i skutków polityki należy się zająć w ramach bieżącego monitorowania unijnych ram polityki bezpieczeństwa żywnościowego (COM(2010)0127); podkreśla, że Unia musi wspierać tworzenie gałęzi przemysłu przetwórczego w sektorze rolnictwa oraz udoskonalanie technik konserwacji środków spożywczych; przypomina o znaczeniu uwzględniania wpływu umów w sprawie połowów na bezpieczeństwo żywnościowe w krajach rozwijających się; apeluje

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

do UE i jej państw członkowskich o wkład w zapobieganie masowemu wykupowi i dzierżawie ziemi przez wspieranie krajów rozwijających się we wdrażaniu na szczeblu krajowym dobrowolnych wytycznych ONZ w sprawie odpowiedzialnego zarządzania własnością gruntów, łowisk i lasów;

Zdrowie

39. podkreśla, iż konieczne jest, by kraje rozwijające się w pierwszej kolejności przewidziały linie budżetowe na ustanowienie solidnych systemów opieki zdrowotnej, stworzenie trwałej infrastruktury zdrowotnej oraz oferowanie usług podstawowych i wysokiej jakości opieki; zwraca się do UE o wspieranie wprowadzenia powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego gwarantującego uwspólnianie ryzyka sanitarnego w krajach rozwijających się;

Zmiana klimatu

40. wzywa do zdecydowanych działań ze strony UE, jej państw członkowskich i wszystkich partnerów międzynarodowych na rzecz wdrożenia niedawnego porozumienia paryskiego (COP21) w sprawie klimatu; podkreśla, że UE i inne kraje rozwinięte muszą w dalszym ciągu wspierać działania w dziedzinie klimatu mające na celu redukcję emisji oraz zwiększanie odporności krajów rozwijających się, a zwłaszcza krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC), na skutki zmiany klimatu; przypomina, że zasadnicze znaczenie w tym kontekście ma zapewnienie odpowiedniego finansowania działań związanych z klimatem; popiera proces transformacji unijnego sektora energetyki oraz przedstawienie się na odnawialne źródła energii w tym względzie; podkreśla, że jeżeli nie uda się ograniczyć globalnego ocieplenia do poziomu znacznie poniżej 2 °C, zagrożone mogą być osiągnięte już postępy w dziedzinie rozwoju; wzywa UE do odegrania aktywnej roli w stawianiu czoła światowemu wyzwaniu klimatycznemu poprzez określenie priorytetów strategicznych na wszystkich szczeblach i we wszystkich sektorach, a także do wyznaczenia i wdrożenia nowych wiążących celów w obszarze klimatu, efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych, zgodnie z porozumieniem paryskim;

41. uznaje, że prywatne finansowanie w kontekście finansowania działań związanych z klimatem nie może zastąpić finansowania publicznego; podkreśla potrzebę zapewnienia przejrzystej sprawozdawczości i rozliczalności, a także wdrożenia odpowiednich zabezpieczeń społecznych i środowiskowych w odniesieniu do prywatnego finansowania działań związanych z klimatem;

Płeć

42. z zadowoleniem przyjmuje Unijny plan działania w sprawie równości płci na lata 2016–2020 i zachęca do monitorowania i wdrażania jego celów we wszystkich zewnętrznych działaniach UE, w tym w projektach finansowanych ze środków unijnych na szczeblu krajowym; apeluje ponadto do UE o skuteczne uwzględnienie równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet we wszystkich strategiach politycznych, w tym w budżecie, a także o dopilnowanie, by wszystkie unijne zewnętrzne strategie polityczne przyczyniały się do zwalczania wszelkich form dyskryminacji, w tym wobec osób LGBT;

Bezpieczeństwo

43. uznaje, że zrównoważony rozwój i eliminacja ubóstwa są niemożliwe bez zapewnienia bezpieczeństwa; ponadto uznaje, że powiązanie bezpieczeństwa z rozwojem stanowi ważny czynnik w osiągnięciu skuteczności działań zewnętrznych UE;

44. podkreśla znaczenie zapewnienia spójności politycznej i koordynacji między unijnymi działaniami zewnętrznymi oraz strategiami politycznymi w dziedzinie bezpieczeństwa, obrony, handlu, pomocy humanitarnej i współpracy na rzecz rozwoju; zwraca uwagę na wyzwanie, jakim są dobre rządy w krajach rozwijających się; zaznacza, że spójność polityki na rzecz rozwoju powinna przyczyniać się do wprowadzania praworządności i do zapewniania bezstronności instytucji oraz do wzmocnienia działań prowadzących do rozbudowy oraz gwarantujących publiczną opiekę lekarską i bezpieczeństwo żywnościowe, a także powiązanych strategii politycznych, które zapewniają bezpieczeństwo i rozwój;

45. wzywa UE, by wzmocniła swoje zdolności w zakresie zapobiegania kryzysom i wczesnego reagowania w celu umocnienia synergii między wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) a instrumentami rozwoju, osiągając w ten sposób równowagę między krótkoterminowymi reakcjami na kryzysy a długoterminowymi strategiami rozwoju; sugeruje, że opracowanie nowego instrumentu dotyczącego osi rozwoju i bezpieczeństwa daje szansę na ograniczenie niespójności i zwiększenie skuteczności strategii spójności polityki na rzecz rozwoju; podkreśla, że instrument ten nie powinien być finansowany w ramach istniejących instrumentów na rzecz rozwoju, lecz w ramach nowych środków budżetowych; apeluje o uwzględnienie priorytetów oraz strategii politycznych zainteresowanych regionów i państw podczas opracowywania strategii unijnych na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje wykorzystanie politycznych ram podejścia kryzysowego (PFCA) jako ważnego narzędzia, które umożliwia wspólne rozpoznanie kryzysów na wczesnym etapie; apeluje o ściślejszą współpracę między Komisją, ESDZ i państwami członkowskimi w celu opracowania

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

szczegółowej analizy, która umożliwi dokonanie świadomego wyboru między działaniami w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony lub poza tymi ramami podczas rozwiązywania kryzysu;

46. uważa, że strategia Unii Europejskiej na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu ⁽¹⁾, afrykańskie siły szybkiego reagowania, a także regionalny plan działania dla Sahelu na lata 2015–2020 ⁽²⁾ stanowią dobre przykłady udanej realizacji kompleksowego podejścia UE, w którym skutecznie połączono pomoc w obszarze bezpieczeństwa, rozwoju i zarządzania;

47. apeluje do Komisji i państw członkowskich o dalsze usprawnianie powiązań między pomocą humanitarną, współpracą na rzecz rozwoju i odpornością na klęski żywiołowe, aby umożliwić bardziej elastyczną i skuteczną reakcję na rosnące potrzeby;

o

o o

48. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

⁽¹⁾ http://eeas.europa.eu/africa/docs/sahel_strategy_en.pdf

⁽²⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-7823-2015-INIT/pl/pdf>

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0247

Nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia (2015/2277(INI))

(2018/C 086/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając szczyt Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zrównoważonego rozwoju oraz dokument końcowy przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne w dniu 25 września 2015 r., zatytułowany „Przekształcenie naszego świata: agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”, a w szczególności zawarty w niej cel zrównoważonego rozwoju nr 2, tj. wyeliminowanie głodu, osiągnięcie bezpieczeństwa żywnościowego, zapewnienie lepszego odżywiania i promocja zrównoważonego rolnictwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając porozumienie paryskie Stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, przyjęte w dniu 12 grudnia 2015 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając kompleksowy program rozwoju rolnictwa w Afryce uzgodniony przez Unię Afrykańską w 2002 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając szczyt głów państw Unii Afrykańskiej w Maputo (Mozambik) w 2003 r., na którym rządy państw Unii Afrykańskiej uzgodniły, że będą inwestować ponad 10 % swoich łącznych wydatków z budżetów krajowych w sektor rolnictwa ⁽⁴⁾,
- uwzględniając zgromadzenie głów państw i szefów rządów Unii Afrykańskiej w lipcu 2012 r., na którym rok 2014 ogłoszono Rokiem rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce ⁽⁵⁾, uświetniając dziesiątą rocznicę przyjęcia kompleksowego programu rozwoju rolnictwa w Afryce,
- uwzględniając deklarację w sprawie „przyspieszonego wzrostu rolnictwa i transformacji w kierunku wspólnego dobrobytu i lepszych warunków życia” przyjętą podczas szczytu głów państw Unii Afrykańskiej w Malabo (Gwinea Równikowa) w dniu 27 czerwca 2014 r., w której rządy państw Unii Afrykańskiej ponowiły zobowiązanie do przeznaczania co najmniej 10 % wydatków publicznych na rolnictwo ⁽⁶⁾,
- uwzględniając inicjatywę grupy G8 z L'Aquila (2009 r.) na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego ⁽⁷⁾,
- uwzględniając ramy i wytyczne Unii Afrykańskiej w sprawie polityki gruntowej w Afryce, przyjęte podczas Wspólnej Konferencji ministrów ds. rolnictwa, gospodarki gruntowej i inwentarza żywego w 2009 r. w Addis Abebie (Etiopia) ⁽⁸⁾, jak również deklarację w sprawie gruntów w Afryce ⁽⁹⁾ i związanych z tym wyzwań przyjętą podczas szczytu głów państw Unii Afrykańskiej w lipcu 2009 r. w Syrcie, wzywającą do skutecznego wdrożenia ram i wytycznych,
- uwzględniając zasady przewodnie w sprawie inwestycji gruntowych na dużą skalę w Afryce, przyjęte podczas spotkania Wspólnej Konferencji ministrów rolnictwa, rozwoju obszarów wiejskich, rybołówstwa i akwakultury Unii Afrykańskiej w dniach 1–2 maja 2014 r. w Addis Abebie ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/70/1

⁽²⁾ UN FCCC/CP/2015/L.9/Rev.1

⁽³⁾ <http://www.nepad.org/system/files/caadp.pdf>

⁽⁴⁾ Assembly/AU/Decl.7(II)

⁽⁵⁾ Assembly/AU/Decl.449(XIX)

⁽⁶⁾ Assembly/AU/Decl.1(XXIII)

⁽⁷⁾ <http://www.ifad.org/events/g8/statement.pdf>

⁽⁸⁾ <http://www.uneca.org/publications/framework-and-guidelines-landpolicy-africa>

⁽⁹⁾ Assembly/AU/Decl.1(XIII) Rev.1

⁽¹⁰⁾ <http://www.uneca.org/publications/guiding-principles-large-scale-land-based-investments-africa>

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając deklaracje z maja 2013 r. afrykańskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego zatytułowaną „Modernizacja afrykańskiego rolnictwa – kto na tym korzysta?” ⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację Djimini organizacji drobnych producentów rolnych Afryki Zachodniej przyjętą w dniu 13 marca 2014 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając opracowane przez FAO „Dobrowolne wytyczne dla wsparcia stopniowej realizacji prawa do odpowiedniego pożywienia w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego” z 2004 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie zespołu ds. międzynarodowej oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD) z 2009 r. zatytułowane „Rolnictwo na rozdrożu” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) z 1979 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1987 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając Deklarację praw ludów tubylczych ONZ z 2007 r. ⁽⁸⁾,
- uwzględniając podstawowe zasady i wytyczne ONZ w sprawie eksmisji i wysiedleń związanych z rozwojem z 2007 r. ⁽⁹⁾,
- uwzględniając wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka, przyjęte przez Radę Praw Człowieka w 2011 r. ⁽¹⁰⁾, oraz Wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych, zaktualizowane w 2011 r. ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając Partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju z 2011 r. ⁽¹²⁾,
- uwzględniając dobrowolne wytyczne w zakresie odpowiedzialnego zarządzania tytułami własności do ziemi, łowisk i lasów (VGGT) z 2012 r. ⁽¹³⁾,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o ochronie nowych odmian roślin (Konwencja UPOV) z 1991 r. ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając Międzynarodowy traktat o zasobach genetycznych roślin dla żywienia i rolnictwa (ITPGRFA) z 2001 r. ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając Konwencję o różnorodności biologicznej z 1992 r. oraz związany z nią protokół kartageński o bezpieczeństwie biologicznym z 2000 r., a także protokół z Nagoi o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów z 2010 r. ⁽¹⁶⁾,
- uwzględniając afrykańską ustawę wzorcową o bezpieczeństwie biologicznym ⁽¹⁷⁾,

⁽¹⁾ <http://acbio.org.za/modernising-african-agriculture-who-benefits-civil-society-statement-on-the-g8-agra-and-the-african-unions-caadp/>

⁽²⁾ https://www.grain.org/bulletin_board/entries/4914-djimini-declaration

⁽³⁾ <http://www.fao.org/docrep/009/y7937e/y7937e00.htm>

⁽⁴⁾ <http://www.unep.org/dewa/Assessments/Ecosystems/IAASTD/tabid/105853/Default.aspx>

⁽⁵⁾ https://treaties.un.org/pages/ViewDetails.aspx?src=IND&mtdsg_no=IV-4&chapter=4&lang=en

⁽⁶⁾ <http://www.un.org/womenwatch/daw/cedaw/>

⁽⁷⁾ <http://www.achpr.org/instruments/achpr/>

⁽⁸⁾ http://www.un.org/esa/socdev/unpfii/documents/DRIPS_en.pdf

⁽⁹⁾ <http://www.ohchr.org/EN/Issues/Housing/Pages/ForcedEvictions.aspx>

⁽¹⁰⁾ <https://www.unglobalcompact.org/library/2>

⁽¹¹⁾ <http://www.oecd.org/corporate/mne/oecdguidelinesformultinationalenterprises.htm>

⁽¹²⁾ <http://www.oecd.org/development/effectiveness/busanpartnership.htm>

⁽¹³⁾ <http://www.fao.org/nr/tenure/voluntary-guidelines/en/>

⁽¹⁴⁾ <http://www.upov.int/upovlex/en/conventions/1991/content.html>

⁽¹⁵⁾ <http://www.planttreaty.org/>

⁽¹⁶⁾ <https://www.cbd.int/>

⁽¹⁷⁾ <http://hrst.au.int/en/biosafety/modellaw>

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając rezolucję w sprawie ustawodawstwa gruntowego na rzecz suwerenności żywnościowej przyjętą przez Zgromadzenie Parlamentarne Frankofonii w dniu 12 lipca 2012 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję w sprawie społecznego i środowiskowego wpływu pasterstwa w państwach AKP, przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 27 listopada 2013 r. w Addis Abebie ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Unijne zasady ramowe dotyczące wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym” ⁽³⁾, przyjęty w dniu 31 marca 2010 r., oraz konkluzje Rady z dnia 10 maja 2010 r. w sprawie ram politycznych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając plan działania Komisji z lipca 2014 r. w zakresie żywienia ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie podejścia UE do kwestii odporności i działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie roli praw własności, systemu własności oraz tworzenia dobrobytu w procesie likwidacji ubóstwa i wzmacniania zrównoważonego rozwoju w krajach rozwijających się ⁽⁹⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie Tanzanii, w szczególności kwestii zawłaszczania ziemi ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając oświadczenie Global Convergence of Land and Water Struggles (Globalne porozumienie walczących o ziemię i wodę) wydane w marcu 2015 r. przez Światowe Forum Społeczne w Tunisie ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie wystawy Expo 2015 w Mediolanie zatytułowanej „Wyżywić planetę, energia do życia” ⁽¹²⁾,
- uwzględniając fakt, że afrykańskie społeczeństwo obywatelskie domagało się umieszczenia suwerenności żywnościowej i prawa do żywności w programie prac niemieckiego przewodnictwa grupy G7 w czerwcu 2015 r. ⁽¹³⁾,
- uwzględniając „Kartę mediolańską” ⁽¹⁴⁾ będącą efektem wystawy Expo 2015: „Wyżywić planetę, energia do życia” i podpisaną przez ponad milion głów państw, rządów i zwykłych obywateli, która wzywa każdego obywatela, stowarzyszenie, przedsiębiorstwo i instytucję krajową i międzynarodową do wywiązania się ze swoich zobowiązań w celu zapewnienia przyszłym pokoleniom prawa do pożywienia i która obejmuje wiążące zobowiązania do zapewnienia skutecznego prawa do pożywienia na świecie,

⁽¹⁾ http://apf.francophonie.org/IMG/pdf/2012_07_session_58_Resolution_Regulation_du_foncier.pdf

⁽²⁾ Dz.U. C 64 z 4.3.2014, s. 31.

⁽³⁾ COM(2010)0127

⁽⁴⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/114357.pdf

⁽⁵⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_Data/docs/pressdata/EN/foraff/137318.pdf

⁽⁶⁾ SWD(2014)0234

⁽⁷⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 75.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0578.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0250.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0073.

⁽¹¹⁾ <http://viacampesina.org/en/index.php/main-issues-mainmenu-27/agrarian-reform-mainmenu-36/1775-declaration-of-the-global-convergence-of-land-and-water-struggles>

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0184.

⁽¹³⁾ <http://afsafrica.org/wp-content/uploads/2015/05/AFSA-Demands-to-the-Germany-G7-Presidency-Agenda.pdf>

⁽¹⁴⁾ http://carta.milano.it/wp-content/uploads/2015/04/Polish_version_Milan_Charter.pdf

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając, że Komitet ONZ ds. Światowego Bezpieczeństwa Żywnościowego jest odpowiednim forum międzynarodowego porozumienia w sprawie wytycznych politycznych w tej kwestii i właśnie w ramach tego forum głos mają wszystkie zainteresowane strony;
 - uwzględniając „miejski pakt na rzecz polityki żywnościowej w Mediolanie” z dnia 15 października 2015 r.⁽¹⁾ promowany przez miasto Mediolan, który został podpisany przez 113 miast na całym świecie, który został przekazany Sekretarzowi Generalnemu ONZ Ban Ki Moonowi i który podkreśla kluczową rolę miast w opracowywaniu strategii politycznych w zakresie żywności,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie sytuacji w Etiopii⁽²⁾,
 - uwzględniając przesłuchanie w sprawie nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia zorganizowane w dniu 1 grudnia 2015 r. przez Komisję Rozwoju⁽³⁾,
 - uwzględniając badanie zatytułowane „Nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w Afryce”, opracowane przez prof. Oliviera de Schuttera na zlecenie Komisji Rozwoju i opublikowane w listopadzie 2015 r. przez Dyрекcję Generalną ds. Polityki Zewnętrznej⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A8-0169/2016),
- A. mając na uwadze, że nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w Afryce ma poprawić bezpieczeństwo żywnościowe i żywienie, pomagając 50 mln osób w Afryce Subsaharyjskiej wydźwignąć się z ubóstwa do 2020 r.; mając na uwadze, że kraje uczestniczące wynegocjowały krajowe ramy współpracy określające zobowiązania do usprawnienia inwestycji prywatnych w sektorze rolnictwa w Afryce;
- B. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich trzydziestu lat zaniedbywano w Afryce inwestycje w małe gospodarstwa rolne, podczas gdy uzależnienie krajów o niskim dochodzie od importu żywności znacznie wzrosło, przez co stały się one narażone na wahania cen na rynkach międzynarodowych;
- C. mając na uwadze, że duże partnerstwa publiczno-prywatne podejmują ryzyko tworząc pozycje dominujące dużych spółek rolnych w afrykańskim rolnictwie, które wypierają przedsiębiorstwa lokalne;
- D. mając na uwadze, że inwestycje prywatne zrealizowane w ramach nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia dotyczyły ponad 8,2 mln drobnych producentów i wygenerowały ponad 21 000 miejsc pracy, z czego ponad połowa jest zarezerwowana dla kobiet;
- E. mając na uwadze, że kryzys żywnościowy z 2008 r. spowodował, że powszechnie uznano potrzebę wspierania drobnych producentów rolnych produkujących żywność na potrzeby rynków krajowych;
- F. mając na uwadze, że uruchomienie programów dostosowania strukturalnego na początku lat 80. XX w. przyczyniło się do rozwoju rolnictwa ukierunkowanego na eksport, a priorytetem było zwiększanie produkcji upraw komercyjnych przeznaczonych na rynki światowe; mając na uwadze, że taki wybór sprzyjał wysoko kapitałowym i wysoko zmechanizowanym formom produkcji na dużą skalę, natomiast w porównaniu z tą produkcją małe gospodarstwa rolne były stosunkowo zaniedbane;
- G. mając na uwadze, że rynki międzynarodowe będą w przyszłości bardziej niestabilne; mając na uwadze, że państwa nie powinny ryzykować, że nadmiernie uzależnią się od importu, lecz raczej inwestować głównie w krajową produkcję żywności, aby zbudować odporność;
- H. mając na uwadze, że rolnicy prowadzący gospodarstwa rodzinne i drobni producenci rolni muszą znaleźć się w centrum nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia;
- I. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe w krajach rozwijających się zależy w dużej mierze od zrównoważonego wykorzystania zasobów naturalnych;

⁽¹⁾ <http://www.foodpolicymilano.org/wp-content/uploads/2015/10/Milan-Urban-Food-Policy-Pact-EN.pdf>

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0023.

⁽³⁾ <http://www.europarl.europa.eu/committees/pl/deve/events.html?id=20151201CHE00041>

⁽⁴⁾ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/535010/EXPO_STU\(2015\)535010_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/535010/EXPO_STU(2015)535010_EN.pdf)

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- J. mając na uwadze, że tzw. ośrodki wzrostu mają przyciągnąć międzynarodowych inwestorów poprzez udostępnianie gruntów dużym spółkom prywatnym i że nie może się to odbywać kosztem rolników prowadzących gospodarstwa rodzinne;
- K. mając na uwadze, że umowy w sprawie nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia nie zawierają żadnego konkretnego wskaźnika mierzącego poziom głodu i niedożywienia;
- L. mając na uwadze, że rolnicy prowadzący gospodarstwa rodzinne i drobni producenci rolni wykazali, że potrafią wytwarzać zróżnicowane produkty i w sposób zrównoważony zwiększać produkcję żywności, stosując praktyki rolnictwa ekologicznego;
- M. mając na uwadze, że system monokultury zwiększa zależność od nawozów sztucznych i pestycydów, prowadzi do masowej degradacji gruntów oraz przyczynia się do zmiany klimatu;
- N. mając na uwadze, że rolnictwo jest odpowiedzialne za co najmniej 14 % łącznych emisji gazów cieplarnianych, głównie z powodu stosowania nawozów azotowych;
- O. mając na uwadze, że istnieją różne formy własności gruntów (zwyczajowe, publicznoprawne i prywatnoprawne), lecz nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia odnosi się niemal wyłącznie do nadawania tytułów prawnych do gruntów w celu uregulowania praw ich posiadaczy;
- P. mając na uwadze, że w 2050 r. 70 % światowej populacji będzie mieszkało w miastach i kwestia żywności będzie coraz bardziej wymagała działań na szczeblu światowym i lokalnym;
- Q. mając na uwadze, że nadanie tytułu prawnego nie stanowi jedynej gwarancji ochrony przed wywłaszczeniem i przesiedleniem;
- R. mając na uwadze, że płeć jest bardzo ważnym wymiarem inwestycji w rolnictwo w Afryce; mając na uwadze, że kobiety mieszkające na wsi są od dawna dyskryminowane pod względem dostępu do szeregu zasobów produkcyjnych, w tym do ziemi, kredytów, nakładów i usług;
- S. mając na uwadze, że do niedawna wsparcie dla rolnictwa ukierunkowane było na uprawy eksportowe zarządzane przez mężczyzn, przez co to w większości kobietom przypadało zadanie produkcji żywności na potrzeby bytowe rodziny;
- T. mając na uwadze, że FAO szacuje, iż na świecie utracono ok. 75 % różnorodności genetycznej roślin; mając na uwadze, że erozja genetyczna na szeroką skalę zwiększa naszą podatność na zmianę klimatu oraz na nowe szkodniki i choroby;
- U. mając na uwadze, że kontrola, własność i dostępność cenowa nasion to niezbędne warunki zapewniające ubogim rolnikom trwałość bezpieczeństwa żywnościowego;
- V. mając na uwadze, że należy chronić prawo rolników do namnażania, wykorzystywania, wymiany i sprzedaży ich własnego materiału siewnego;
- W. mając na uwadze, że wypełnienie luk żywieniowych w Afryce jest podstawowym elementem globalnej agendy zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że niewłaściwe odżywianie wynika z wielu powiązanych ze sobą procesów, które obejmują opiekę zdrowotną, edukację, warunki sanitarne i higienę, dostęp do zasobów, umocnienie pozycji kobiet i inne;
- X. mając na uwadze, że zobowiązania podjęte na mocy krajowych ram współpracy dotyczących reform regulacyjnych w sektorze nasion mają na celu wzmocnienie praw hodowców roślin kosztem aktualnych systemów zaopatrywania w materiał siewny zarządzanych przez rolników, na których to systemach najubożsi rolnicy nadal w znacznej mierze polegają;

Inwestycje rolne w Afryce i realizacja celów zrównoważonego rozwoju

1. zwraca uwagę, że niektóre z krajowych ram współpracy dotyczą rozwoju specjalnych obszarów gospodarczych, mając na celu maksymalizację inwestycji poprzez rozmaite inicjatywy – od dotyczących infrastruktury drogowej i energetycznej po dotyczące podatków, ceł i systemów regulujących własność gruntów; podkreśla również potrzebę poprawy dostępu do wody i skoncentrowania się na tym celu, przy jednoczesnym zwiększaniu edukacji w zakresie wyżywienia oraz dzieleniu się najlepszymi praktykami;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

2. zauważa, że polityki inwestycji rolnych koncentrują się głównie na operacjach nabywania gruntów na dużą skalę oraz na rolnictwie zorientowanym na eksport i zazwyczaj niezwiązanym z gospodarką lokalną; zauważa, że rozwój ekstensywnego nawadniania na docelowych geograficznych obszarach inwestycyjnych może ograniczyć dostępność wody dla innych użytkowników, na przykład drobnych producentów rolnych lub pasterzy; podkreśla, że w tych okolicznościach potencjał przyczyniania się megapartnerstw publiczno-prywatnych do redukcji ubóstwa i większego bezpieczeństwa żywności musi zostać krytycznie oceniony i zwiększony; podkreśla, że polityki inwestycji rolnych powinny być powiązane i powinny wspierać rozwój lokalnej gospodarki, w tym rolników prowadzących gospodarstwa rodzinne i drobnych producentów rolnych; przypomina, że w wytycznych FAO w zakresie własności zaleca się zapewnienie dostępu do ziemi, aby umożliwić rodzinom produkowanie żywności na potrzeby konsumpcji domowej oraz zwiększenie dochodów gospodarstwa domowego; podkreśla, że duże inwestycje w grunty w Afryce powinny opierać się na tych wytycznych, zapewniając drobnym producentom rolnym i społecznościom lokalnym dostęp do ziemi, wspierając inwestycje w lokalne MSP i dbając o to, by partnerstwa publiczno-prywatne przyczyniały się do bezpieczeństwa żywnościowego oraz ograniczenia ubóstwa i nierówności;
3. podkreśla, że proces decyzyjny w tych ramach współpracy nie przewidywał udziału wszystkich zainteresowanych stron, lecz raczej wykluczył, między innymi, społeczności wiejskie, pracowników sektora rolnego, drobnych rolników, rybaków i ludność tubylczą i nie uwzględnił ich prawa do udziału w tym procesie;
4. ubolewa nad tym, że uruchamiając nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia, nie przeprowadzono konsultacji z afrykańskimi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że udział grup, które borykają się z problemem braku bezpieczeństwa żywnościowego, w polityce ich dotyczącej powinien być fundamentem wszystkich strategii politycznych dotyczących bezpieczeństwa żywnościowego;
5. przypomina, że nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia zobowiązał się do promowania wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, który opiera się na rolnictwie, wspiera produkcję rolną na małą skalę oraz pomaga ograniczyć ubóstwo, głód i niedożywienie; polega, że w tym celu nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia musi możliwie jak najbardziej ograniczyć stosowanie nawozów sztucznych i pestycydów, biorąc pod uwagę ich skutki zdrowotne i ekologiczne dla lokalnych społeczności, takie jak utrata różnorodności biologicznej i erozja gleb;
6. krytykuje założenie, że inwestycje przedsiębiorstw w rolnictwo automatycznie poprawiają bezpieczeństwo żywnościowe i żywienie oraz ograniczają ubóstwo;
7. odnotowuje sprawozdanie G-20 z 2011 r., w którym podkreślono, że inwestycje dokonywane pod kątem korzyści podatkowych mogą mieć charakter przejściowy; przypomina, że liczne badania motywacji inwestorów wykazują neutralny lub negatywny wpływ specjalnych zachęt podatkowych na ich decyzje inwestycyjne ⁽¹⁾;
8. zauważa, że zachęty podatkowe, w tym zwolnienie z podatku od osób prawnych w specjalnych strefach ekonomicznych pozbawiają kraje afrykańskie dochodów z podatków, które mogłyby być źródłem istotnych publicznych inwestycji w rolnictwo, w szczególności w programy żywieniowe i bezpieczeństwa żywnościowego ⁽²⁾;
9. wzywa rządy i darczyńców do zawieszenia lub przeglądu strategii politycznych, projektów i doradztwa, które bezpośrednio wspierają i ułatwiają zawłaszczanie ziemi za pomocą zdecydowanie niesprawiedliwych projektów i inwestycji lub pośrednio stanowią zachętę do zwiększenia presji na ziemię i na zasoby naturalne i mogą być przyczyną poważnych naruszeń praw człowieka; wzywa do zastąpienia ich strategiami politycznymi chroniącymi i priorytetowo traktującymi potrzeby drobnych producentów, w szczególności kobiety, oraz zapewniającymi zrównoważone użytkowanie ziemi;
10. przestrzega przed powieleniem w Afryce azjatyckiego modelu zielonej rewolucji z lat 60. XX wieku oraz ignorowaniem jego negatywnych skutków społecznych i środowiskowych; przypomina, że promowanie zrównoważonego rolnictwa zalicza się do celów zrównoważonego rozwoju, które mają zostać osiągnięte do 2030 r.;
11. z niepokojem zauważa, że w Malawi nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia promuje ekspansję produkcji tytoniu zamiast wspierania alternatywnych źródeł utrzymania zgodnie z zobowiązaniami na mocy Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu z 2005 r. i zobowiązaniami podjętymi w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030;

⁽¹⁾ Prezentacja E. Mwachingi, (Global Tax Simplification Team, Grupa Banku Światowego, „Results of investor motivation survey conducted in the EAC” [Wyniki ankiety badającej poziom motywacji inwestorów przeprowadzonej we Wspólnocie Wschodnioafrykańskiej], Lusaka, 12 lutego 2013 r.

⁽²⁾ „Supporting the development of more effective tax systems” [Wspieranie rozwoju efektywniejszych systemów podatkowych] – sprawozdanie MFW, OECD i Banku Światowego dla grupy roboczej G-20, 2011 r.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

12. apeluje do państw członkowskich o podjęcie wysiłków w celu przekształcenia nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w rzeczywiste narzędzie zrównoważonego rozwoju i instrument wsparcia dla rodzinnych gospodarstw rolnych i gospodarek lokalnych w regionie Afryki Subsaharyjskiej, przypominając, że rolnicy prowadzący gospodarstwa rodzinne i drobni producenci rolni produkują ok. 80 % żywności na świecie oraz odpowiadają za 60 % zatrudnienia w tym regionie;

13. zauważa z niepokojem, że krajowe ramy współpracy odnoszą się tylko częściowo do międzynarodowych standardów definiujących odpowiedzialne inwestycje w rolnictwo, a ponadto nie odnoszą się do Dobrowolnych wytycznych dla wsparcia stopniowej realizacji prawa do odpowiedniego pożywienia w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego FAO z 2004 r. ani do obowiązku inwestorów prywatnych, jakim jest szanowanie praw człowieka;

14. wzywa UE i państwa członkowskie, jako, wspólnie, największego darczyńcę pomocy rozwojowej na świecie, do:

- zadbania o to, by inwestorzy mający siedzibę w UE przestrzegali praw wspólnot lokalnych i potrzeb drobnych rolników, zachęcali pozostałych partnerów sojuszu do przestrzegania tych praw, stosowali oparte na prawach człowieka podejście do ram współpracy, łącznie z zawarciem w ich planach inwestycyjnych gwarancji środowiskowych, społecznych i dotyczących gruntów i praw człowieka oraz najwyższych standardów przejrzystości;
- zadbania o to, by inwestorzy mający siedzibę w UE wdrażali politykę odpowiedzialności społecznej przy opracowywaniu umów o pracę i nie wykorzystywali swojej przewagi ekonomicznej nad pracownikami wywodzącymi się z lokalnych społeczności;
- wspierania i ochrony lokalnych afrykańskich przedsiębiorstw i zainteresowanych podmiotów będących podstawowymi podmiotami i beneficjentami inicjatyw sojuszu,
- wdrożenia ostatnich decyzji WTO dotyczących zniesienia rolnych subsydiów wywozowych, które zakłócają rynki lokalne i niszczą źródła utrzymania w krajach rozwijających się,
- usunięcia barier taryfowych, które zniechęcają kraje afrykańskie do zwiększania wartości dodanej surowców na szczeblu lokalnym;

15. wzywa kraje uczestniczące do:

- zadbania o to, by reformy administracyjne, podatkowe czy finansowe nie zwalniały inwestorów z wnoszenia należytego wkładu do podstawy opodatkowania krajów uczestniczących, ani nie doprowadzały do niesprawiedliwej przewagi inwestorów nad drobnymi producentami rolnymi;
- dopilnowania, by ich rządy zachowały prawo do ochrony krajowych rynków rolno-spożywczych za pośrednictwem odpowiednich stawek i systemów podatkowych, które są szczególnie niezbędne w walce ze spekulacjami finansowymi i unikaniem opodatkowania,
- przyjęcia strategii politycznych propagujących odpowiedzialny handel i do zobowiązania się do usunięcia barier taryfowych, które zakłócają regionalną wymianę handlową;

Rządzenie, własność i odpowiedzialność

16. przypomina, że strony nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia zobowiązały się do uwzględnienia „dobrowolnych wytycznych dla wsparcia stopniowej realizacji prawa do odpowiedniego pożywienia w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego” FAO, i apeluje do stron nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia o zobowiązanie się do wdrożenia międzynarodowych standardów określających odpowiedzialne inwestycje w rolnictwie oraz do przestrzegania wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, a także Wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych;

17. nalega, aby nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia wzmocnił dobre zarządzanie zasobami naturalnymi, gwarantując zwłaszcza dostęp ludności do jej zasobów oraz chroniąc jej prawa w ramach umów dotyczących transakcji związanych z zasobami naturalnymi;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

18. wzywa Unię Europejską, w porozumieniu z Organizacją Narodów Zjednoczonych, aby promowała wiążące przyjęcie przez wszystkie państwa członkowskie „Karty mediolańskiej” i zawartych w niej zobowiązań;
19. przypomina o znaczeniu, jakie dla zrównoważonego rolnictwa ma regulacja wodna oraz walka ze zmianą klimatu; wzywa wszystkich partnerów nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia do położenia nacisku na poprawę dostępu do wody i do technik nawadniania oraz do wzmocnienia ochrony środowiska i gleb;
20. wzywa Unię Europejską, aby w porozumieniu z Organizacją Narodów Zjednoczonych promowała przyjęcie i rozpowszechnianie „miejskiego paktu na rzecz polityki żywnościowej w Mediolanie”;
21. apeluje do uczestniczących stron o zobowiązanie się do wdrożenia międzynarodowych standardów regulujących podejście do inwestowania w duchu praw człowieka, w tym ram i wytycznych Unii Afrykańskiej w sprawie polityki gruntowej w Afryce oraz zasad przewodnich w sprawie inwestycji gruntowych na dużą skalę w Afryce;
22. wzywa do opublikowania pełnej treści wszystkich listów intencyjnych dotyczących krajowych ram współpracy; podkreśla potrzebę posiadania solidnych ram instytucjonalnych i prawnych zapewniających sprawiedliwy podział ryzyka i korzyści; podkreśla, że aktywny udział społeczeństwa obywatelskiego w pracach nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia ma kluczowe znaczenie dla wzmocnienia przejrzystości i realizacji jego celów; przypomina, że należy wspierać dialog i konsultacje ze wszystkimi grupami społeczeństwa obywatelskiego;
23. ubolewa, że jedyny wskaźnik wspólny dla 10 ram współpracy w ramach sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia to wskaźnik „prowadzenia działalności” Banku Światowego;
24. podkreśla, że spółki prywatne zaangażowane w wielostronne inicjatywy na rzecz rozwoju powinny ponosić odpowiedzialność za swoje działania; w związku z tym wzywa strony nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia do sporządzania rocznych sprawozdań dotyczących działań podjętych w ramach sojuszu, które to sprawozdania powinny być publiczne i dostępne dla ludności i społeczności lokalnych, oraz do stworzenia niezależnego mechanizmu odpowiedzialności, w tym mechanizmu odwoławczego dla ludności i społeczności lokalnych; podkreśla również, że inwestycje nowego sojuszu mające wpływ na praw do gruntów muszą być przedmiotem wcześniejszego niezależnego badania oddziaływania na prawa do gruntów i muszą być zgodne z dobrowolnymi wytycznymi FAO w zakresie odpowiedzialnego zarządzania tytułami prawnymi do gruntów, łowisk i lasów;
25. zauważa, że przedsiębiorstwa wielonarodowe działające w ramach nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia faworyzują kontraktację na szeroką skalę, co grozi marginalizacją drobnych producentów rolnych; wzywa dziesięć państw afrykańskich będących w nowym sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia do dopilnowania, by kontraktacja przynosiła korzyści zarówno kupującym, jak i lokalnym dostawcom; uważa, że w tym celu zasadnicze znaczenie ma wzmocnienie np. organizacji rolniczych, aby poprawić pozycję negocyjną rolników;
26. podkreśla, że sektor prywatny już teraz zapewnia 90 % miejsc pracy w krajach partnerskich, a potencjał udziału sektora prywatnego jest niezaprzeczalny, ponieważ przedsiębiorstwa prywatne mają idealne warunki do bycia trwałą platformą uruchamiania zasobów krajowych, co jest podstawą każdego programu pomocy; podkreśla znaczenie przejrzystych ram regulacyjnych, które w sposób wyraźny określają prawa i obowiązki wszystkich podmiotów, w tym ubogich rolników i grup o szczególnych potrzebach, bez których to ram nie da się skutecznie chronić tych praw;
27. wzywa do odpowiedniej zmiany krajowych ram współpracy, tak aby skutecznie uporać się z zagrożeniami związanymi z zawieraniem umów kontraktacji oraz podobnych umów o produkcję rolną przez drobnych producentów, przez zapewnienie uczciwych warunków umownych, w tym uzgodnień cenowych, poszanowania praw kobiet, wsparcia dla zrównoważonego rolnictwa oraz odpowiednich mechanizmów rozwiązywania sporów;

Dostęp do gruntów i ochrona własności

28. ostrzega, że skupienie się wyłącznie na nadawaniu tytułów prawnych do gruntów często prowadzi do zaburzenia bezpieczeństwa drobnych producentów żywności oraz społeczności tubylczej, w szczególności kobiet – nieorientujących się w przysługujących im prawach do gruntu oraz narażonych na nieuczciwe transakcje w obrocie gruntami, niedobrowolne wywłaszczenie bądź nieotrzymanie godnego odszkodowania;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

29. podkreśla potrzebę dopilnowania, by drobni producenci rolni zajmowali stanowiska przywódcze, a ich własne niezależne organizacje mogłyby ich wówczas wspierać w kontrolowaniu swojej ziemi, zasobów naturalnych i programów;

30. z niepokojem zauważa, że inwestorzy i elity lokalne będące stroną umów dotyczących gruntów często opisują docelowe obszary jako „puste”, „jałowe” czy „niedostatecznie eksploatowane”, choć znikoma część gruntów w Afryce jest faktycznie jałowa, jeśli uwzględnić np. powszechność pasterstwa;

31. podkreśla, że 1,2 mld ludzi wciąż żyje bez stałego dostępu do ziemi albo zajmuje teren, do którego nie rości sobie formalnych praw, nie posiada tytułu prawnego ani dokumentu stwierdzającego wytyczone granice, ani też nie dysponuje prawnymi i finansowymi środkami umożliwiającymi zamianę nieruchomości w kapitał;

32. z zadowoleniem przyjmuje włączenie dobrowolnych wytycznych FAO z 2012 r. w zakresie odpowiedzialnego zarządzania tytułami prawnymi do gruntów, łowisk i lasów (VGGT) do wszystkich krajowych ram współpracy; wzywa do skutecznego wdrażania i systematycznej oceny zgodności z VGGT i z ramami celów zrównoważonego rozwoju w toku przeglądu krajowych ram współpracy;

33. nalega, aby nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia położył nacisk na zwalczanie zjawiska masowego wykupu gruntów rolnych, które narusza prawa człowieka, pozbawiając społeczności lokalne terenów, których potrzebują do produkcji pożywienia i wyżywienia swoich rodzin; przypomina, że w kilku krajach rozwijających się masowy wykup gruntów rolnych doprowadził ludność do uchodźstwa, pozbywając ją tym samym miejsca zamieszkania, pracy i środków do życia;

34. wzywa kraje uczestniczące do:

- zagwarantowania integracyjnych i pluralistycznych porozumień, które priorytetowo traktują prawa, potrzeby i interesy tych, którym prawa do gruntów zostały przyznane zgodnie z prawem, w szczególności drobnych rolników i małych rodzinnych gospodarstw rolnych; zagwarantowania w szczególności uzyskania dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody wszystkich/wszelkich społeczności żyjących na gruntach, których własność jest przekazywana, i/lub gruntów, nad którymi kontrola jest przekazywana,
- wprowadzenia w życie wiążących krajowych środków przeciwko masowemu wykupowi gruntów rolnych, korupcji związanej z przenoszeniem praw własności do gruntu oraz wykorzystywaniu terenów do inwestycji spekulacyjnych,
- monitorowania przyznawania tytułów prawnych do gruntów i systemów certyfikacji, aby zagwarantować, że są one przejrzyste i nie koncentrują własności gruntów ani nie pozbawiają społeczności zasobów, z których korzystają;
- zadbania o to, aby pomoc finansowa nie służyła wspieraniu inicjatyw, które umożliwiają firmom przesiedlanie lokalnych społeczności;
- uznania wszystkich zasadnych praw do gruntów, w tym praw nieformalnych, rdzennych i mających źródło w zwyczaju, oraz zagwarantowania pewności prawa w zakresie gruntów; zgodnie z zaleceniem VGGT do wspierania nowych przepisów lub o skutecznego egzekwowania przepisów już obowiązujących, które przewidują skuteczne środki ochronne w przypadku transakcji na dużą skalę dotyczących gruntów, takie jak limity dozwolonych transakcji dotyczących gruntów, oraz regulują procedury zatwierdzania przez parlamenty krajowe transakcji wykraczających poza określoną skalę;
- zapewnienia przestrzegania zasady swobodnej, uprzedniej i świadomej zgody (FPIC) wszystkich społeczności dotkniętych inwestycjami masowego wykupu gruntów rolnych poprzez zapewnienie konsultacji gwarantujących równy udział wszystkich grup należących do społeczności lokalnych, zwłaszcza osób najbardziej wykluczonych i marginalizowanych;

35. przypomina również, że prawa użytkownika wywodzące się ze zwyczajowych tytułów prawnych do gruntów należy przeorganizować i chronić w systemie prawnym zgodnie z przepisami i orzeczeniami Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów;

36. wzywa do poddania nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia badaniu wpływu ex ante w zakresie praw do gruntów oraz uzależnienia przyznawania tych praw od dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody ludności lokalnej, której to dotyczy;

37. popiera utworzenie solidnego i innowacyjnego mechanizmu monitorującego w ramach Komitetu ds. Światowego Bezpieczeństwa Żywnościowego (CFS); wzywa UE do zbudowania silnej pozycji, w konsultacji z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, aby przyczynić się do globalnego procesu monitorującego w czasie 43. sesji CFS w październiku 2016 r. w celu zapewnienia kompleksowej i gruntownej oceny wykorzystania i stosowania wytycznych w zakresie własności;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

38. wzywa rządy zainteresowanych państw do zapewnienia, że przedsiębiorstwa będą przeprowadzały kompleksową analizę potencjalnego wpływu ich działalności na prawa człowieka (należyta staranność) oraz do sporządzania i publikowania niezależnych ocen skutków ex ante w zakresie praw człowieka, praw socjalnych i praw z zakresu ochrony środowiska, a także do wzmocnienia i zagwarantowania dostępu do mechanizmów składania skarg w zakresie praw człowieka na szczeblu krajowym, które byłyby niezależne, przejrzyste, wiarygodne i odpowiedzialne;

39. wzywa strony nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia do wprowadzenia niezależnych mechanizmów wnoszenia skarg, przeznaczonych dla społeczności borykających się z problemem wywłaszczania z gruntów w wyniku projektów inwestycyjnych na szeroką skalę;

40. przypomina, że zwalczanie niedożywienia wymaga ścisłego powiązania sektorów rolnictwa, żywności i zdrowia publicznego;

Bezpieczeństwo żywnościowe, żywienie i zrównoważone gospodarstwa rodzinne

41. przypomina o potrzebie dokładania wszelkich starań z myślą o osiągnięciu celu zrównoważonego rozwoju nr 2 zakładającego lepsze żywienie, bezpieczeństwo żywnościowe i zwalczanie głodu; domaga się lepszego wsparcia na rzecz wzmocnienia pozycji spółdzielni rolniczych, które są kluczem do rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywności;

42. zauważa, że stabilność jest większa a emigracja niższa tam gdzie jest bezpieczeństwo żywnościowe oparte na zdrowych i aktywnych glebach i wydajnych ekosystemach rolniczych odpornych na zmiany klimatu;

43. podkreśla, że wysokiej jakości zróżnicowane odżywianie ma zasadnicze znaczenie i podkreśla, że powinno ono być podstawowym elementem (prze)budowy systemów żywnościowych;

44. wzywa zatem do przedsięwzięcia środków, aby zastąpić nadmierne uzależnienie od importowanej żywności odporną na zmiany krajową produkcją żywności, priorytetowo traktując lokalne uprawy, które spełniają wymogi żywieniowe; zauważa, że jest to coraz ważniejsze w miarę jak klimat i rynki stają się w coraz większym stopniu niestabilne;

45. przypomina, że samo zapotrzebowanie energetyczne nie może być wykorzystywane do określania stanu odżywienia;

46. zwraca uwagę na potrzebę strategii na rzecz zminimalizowania marnotrawstwa żywności w całym łańcuchu dostaw żywności;

47. podkreśla potrzebę ochrony różnorodności biologicznej w rolnictwie; wzywa państwa członkowskie UE do inwestowania w praktyki rolnictwa ekologicznego w krajach rozwijających się, zgodnie z konkluzjami zespołu ds. międzynarodowej oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD), zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia, oraz zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju;

48. popiera rozwój polityki prowadzącej do zrównoważonego rolnictwa rodzinnego i zachęta dla rządów do tworzenia sprzyjających warunków (sprzyjająca polityka, odpowiednie przepisy, oparte na uczestnictwie metody planowania na rzecz dialogu politycznego, inwestycje) dla rozwoju rolnictwa rodzinnego;

49. wzywa rządy państw Afryki do:

- inwestowania w lokalne systemy żywnościowe w celu pobudzenia gospodarki na obszarach wiejskich, zapewnienia godnych miejsc pracy, sprawiedliwych siatek bezpieczeństwa socjalnego i praw pracowniczych, umocnienia kontroli demokratycznej nad dostępem do zasobów, w tym materiału siewnego rolników, oraz zagwarantowania faktycznego zaangażowania drobnych producentów w proces kształtowania i realizacji polityki; nalega w szczególności, aby nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia zachęcał do wprowadzania krajowego przemysłu przetwórczego do sektora rolnictwa, do poprawy technik konserwacji produktów spożywczych, oraz by umacniał powiązania między rolnictwem a handlem, aby budować rynki lokalne, krajowe i regionalne, które przynoszą korzyści rolnikom prowadzącym gospodarstwa rodzinne i oferują konsumentom żywność o wysokiej jakości po przystępnych cenach;
- unikania nadmiernej zależności systemów produkcji żywności od paliw kopalnych w celu ograniczenia zmienności cen oraz w celu złagodzenia skutków zmiany klimatu,

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- tworzenia krótkich lokalnych i regionalnych łańcuchów dostaw żywności oraz odpowiedniej do tego celu infrastruktury związanej z magazynowaniem i infrastruktury komunikacyjnej, jako że krótkie łańcuchy dostaw żywności są najskuteczniejsze w walce z głodem i ubóstwem na obszarach wiejskich;
- umożliwienia afrykańskim rolnikom dostępu do niekosztownych, niskonakładowych technologii przystosowanych do specyficznych dla Afryki wyzwań agronomicznych;
- zachęcania do uprawiania szerokiej gamy w jak największym stopniu sezonowej pożywnej żywności lokalnej i w miarę możliwości przystosowanych do warunków lokalnych lub endemicznych odmian i gatunków, w tym owoców warzyw i orzechów, aby poprawić jakość żywności dzięki stałemu dostępowi do zróżnicowanych, pełnoziarnistych i niekosztownych produktów adekwatnych jeśli chodzi o jakość, ilość i różnorodność, a nie tylko kalorie, oraz zgodnych z wartościami kulturowymi danego regionu;
- zobowiązania się do pełnego wdrożenia Międzynarodowego kodeksu wprowadzania do obrotu substytutów mleka matki oraz rezolucji przyjętych przez Światowe Zgromadzenie Zdrowia (WHA) w sprawie żywienia niemowląt i małych dzieci,
- opracowania, promowania i wspierania organizacji producentów, takich jak spółdzielnie, co wzmacnia pozycję przetargową drobnych rolników, wprowadzając warunki niezbędne do tego, by byli oni lepiej wynagradzani przez rynki oraz umożliwiając wymianę wiedzy i najlepszych praktyk między drobnymi rolnikami;

50. podkreśla, że nowy sojusz rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia musi prowadzić na etapie podstawowym i etapie przetwarzania do ustanowienia struktury rolnictwa dostosowanej do warunków regionalnych;

51. wzywa rządy państw afrykańskich do wspierania solidarności między pokoleniami, przy jednoczesnym uznaniu jej kluczowej roli w walce z ubóstwem;

52. podkreśla, jak ważne jest propagowanie w szkołach i w społecznościach lokalnych programów edukacyjnych poświęconych żywności;

53. podkreśla fakt, że prawo do wody stanowi uzupełnienie prawa do pożywienia oraz że rezolucja ONZ z 2010 r. nie doprowadziła jeszcze do zdecydowanych działań mających na celu zapewnienie prawa człowieka do wody, wzywa UE do rozważenia propozycji włoskiego komitetu Światowej Umowy Wodnej (CICMA) dotyczącej Protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych;

54. zwraca uwagę na potrzebę dostępu do czystej wody pitnej oraz na wpływ, jaki rolnictwo może mieć w tym względzie;

55. uznaje rolę dostępu do wody na potrzeby rolne oraz ryzyko związane z nadmiernym uzależnieniem od cennych zasobów wody wykorzystywanych do nawadniania i w związku z tym zwraca uwagę na potrzebę redukcji praktyk nadmiernego nawadniania łączącego się z marnotrawstwem wody i podkreśla rolę jaką mogą odgrywać techniki agronomiczne stosowane do oszczędzania wody jeśli chodzi o przeciwdziałanie parowaniu terenowemu, zatrzymywanie wody w zdrowej aktywnej glebie i niezanieczyszczanie zasobów pitnych;

56. zauważa, że zrównoważone gospodarowanie glebą może przyczynić się do podniesienia światowej produkcji żywności nawet o 58 % ⁽¹⁾;

57. wskazuje na synergie pomiędzy podejściem opartym na glebie i drzewach oraz znaczeniem dostosowania agroekosystemów do zmiany klimatu; podkreśla szczególnie duże zapotrzebowanie na drewno opałowe, zwraca w szczególności uwagę na wielorakie zastosowania drzew wiążących azot;

58. zwraca uwagę na specyfikę rolnictwa na obszarach o klimacie tropikalnym i półpustynnym, w szczególności jeśli chodzi o ochronę upraw przed słońcem i ochronę gleby, oraz uważa, że monokultury ekstrakcyjne są przestarzałe, zauważając również, że są one coraz częściej wycofywane w krajach-darczyńcach sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia;

59. przestrzega przed zbytnim uzależnieniem od produkcji towarów rolnych niebędących żywnością raczej niż żywności, w szczególności surowców na biopaliwa, w ramach inicjatyw finansowanych przez sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia, jeśli produkcja tych towarów może mieć szkodliwy wpływ na bezpieczeństwo żywnościowe i suwerenność żywnościową krajów uczestniczących;

⁽¹⁾ FAO, Global Soil Partnership [Światowe Partnerstwo w sprawie Gleby]

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

60. zauważa, że techniki agronomiczne stymulujące naturalne procesy, takie jak tworzenie się warstwy uprawnej, regulacja wody i populacji szkodników lub tworzenie zamkniętych cykli obiegu składników odżywczych, mogą zapewnić rolnikom i władzom długoterminową produktywność i żywność po niskich kosztach;

61. zwraca uwagę, że krajach rozwijających się, takich jak kraje należące do sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia, możliwe jest zarówno nadużywanie środków chemicznych, jak i ich nieprawidłowe stosowanie;

62. uważa, że analfabetyzm i brak odpowiedniego przeszkolenia pogłębiają ten problem, co może prowadzić do znacznego podniesienia się poziomu pozostałości pestycydów w świeżych owocach i warzywach, a także do zatrucia i innego negatywnego wpływu na zdrowie rolników i ich rodzin;

Reforma prawna w sektorze materiału siewnego

63. przypomina, że prawo rolników do nieograniczonej produkcji, wymiany i sprzedaży materiału siewnego jest podstawą utrzymania 90 % ludności pracującej w rolnictwie na kontynencie afrykańskim oraz że różnorodność materiału siewnego ma kluczowe znaczenie dla zagwarantowania odporności rolnictwa afrykańskiego na zmiany klimatu; podkreśla, że wnioski koncernów o wzmocnienie praw do ochrony odmian roślin zgodnie z Międzynarodową konwencją o ochronie nowych odmian roślin z 1991 r. (konwencja UPOV) nie powinny prowadzić do zakazania takich nieformalnych operacji;

64. zwraca uwagę na ryzyko deregulacji sektora nasion w krajach uczestniczących, co może doprowadzić do nadmiernej zależności drobnych producentów rolnych od nasion i środków ochrony roślin produkowanych przez przedsiębiorstwa zagraniczne;

65. przypomina, że postanowienia TRIPS wzywające do pewnego rodzaju ochrony odmian roślin nie zmuszają krajów rozwijających się do przyjmowania systemu UPOV; podkreśla, że postanowienia te jednak umożliwiają krajom rozwijanie własnych systemów, które są lepiej dostosowane do specyfiki produkcji rolnej danego kraju i do tradycyjnych systemów zaopatrywania w materiał siewny zarządzanych przez samych rolników, podczas gdy kraje najsłabiej rozwinięte należące do WTO są wyłączone ze stosowania takich postanowień porozumienia TRIPS; podkreśla, że własne systemy powinny wspierać cele i obowiązki na mocy Konwencji o różnorodności biologicznej, protokołu z Nagoi i Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa, a nie zaprzeczać tym celom i obowiązkom;

66. ubolewa nad wysuwanymi przez przedsiębiorców żądaniami harmonizacji przepisów o materiale siewnym w oparciu o zasady odrębności, wyrównania i trwałości (DUS) w kontekście afrykańskim za pośrednictwem instytucji regionalnych i które będą hamowały rozwój i wzrost systemów zaopatrywania w materiał siewny zarządzanych przez rolników na szczeblu krajowym i regionalnym, ponieważ nasiona hodowane i przechowywane w tych systemach zazwyczaj nie spełniają kryteriów DUS;

67. wzywa kraje należące do grupy G7 do wspierania, za pośrednictwem banków nasion, systemów zaopatrywania w materiał siewny zarządzanych przez rolników;

68. przypomina, że choć komercyjne odmiany nasion mogą krótkofalowo zwiększać plony, to wyhodowane przez rolników tradycyjne odmiany, populacje miejscowe i związana z tym wiedza mogą najlepiej służyć dostosowaniu się do specyficznych warunków rolnictwa ekologicznego i do zmiany klimatu; podkreśla, że ponadto ich większa wydajność zależy od nakładów (nawozów, pestycydów, ziaren hybrydowych), przez co rolnicy mogą wpadać w pułapkę zadłużenia;

69. z niepokojem zauważa, że wprowadzenie i rozpowszechnienie certyfikowanego materiału siewnego w Afryce zwiększa zależność drobnych producentów rolnych, zwiększa prawdopodobieństwo niewypłacalności i ogranicza różnorodność materiału siewnego;

70. opowiada się za wspieraniem polityki lokalnej, której celem jest zapewnianie stałego i zrównoważonego dostępu do różnicowanych i pożywnych pokarmów, w myśl zasady odpowiedzialności i pomocniczości;

71. wzywa Komisję do zapewnienia, aby zobowiązania UE na rzecz praw rolników, których wyrazem jest Międzynarodowy traktat o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa (ITPGRFA), znalazły odzwierciedlenie w pomocy technicznej i wsparciu finansowym w celu opracowania polityki w zakresie materiału siewnego; wzywa UE do wspierania systemów praw własności intelektualnej, które sprzyjają rozwojowi lokalnie zaadaptowanych odmian nasion oraz nasion z własnego zbioru gospodarstw rolnych;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

72. wzywa państwa członkowskie grupy G8 do niewspierania upraw GMO w Afryce;
73. przypomina, że afrykańska ustawa wzorcowa o bezpieczeństwie biologicznym ustanawia wysoki poziom referencyjny w kwestii bezpieczeństwa biologicznego; uważa, że całą pomoc ze strony zagranicznych darczyńców w rozwój bezpieczeństwa biologicznego na szczeblu krajowym i regionalnym należy ująć w odpowiednie ramy;
74. wzywa państwa afrykańskie do tego, by nie wprowadzały krajowych lub regionalnych systemów bezpieczeństwa biologicznego, przewidujących niższe standardy bezpieczeństwa biologicznego od tych ustanowionych w protokole kartageńskim o bezpieczeństwie biologicznym;
75. wzywa kraje uczestniczące do umożliwienia rolnikom zastosowania opcji uniknięcia uzależnienia od nakładów oraz wspierania rolniczych systemów materiału siewnego w celu zachowania i zwiększania różnorodności biologicznej w rolnictwie poprzez utrzymanie lokalnych publicznych banków nasion, wymianę i stały rozwój lokalnych odmian nasion, zapewniając w szczególności elastyczność w zakresie wykazów materiału siewnego, aby nie wykluczać odmian proponowanych przez rolników oraz gwarantować kontynuację tradycyjnej produkcji;
76. wzywa kraje uczestniczące do chronienia i propagowania dostępu do nasion i środków produkcji rolnej dla drobnych rolników, grup marginalizowanych i społeczności wiejskich i wymiany tych nasion i środków produkcji rolnej, oraz do przestrzegania międzynarodowych umów w sprawie zakazu opatentowania procesów życiowych i biologicznych, w szczególności rodzimych odmian i gatunków;
77. zwraca uwagę na ryzyko coraz większej marginalizacji kobiet w procesach decyzyjnych, które wynika z rozwijania niektórych upraw komercyjnych; zauważa, że szkolenia rolnicze często są kierowane do mężczyzn, a kobiety są z nich wykluczane i są one w związku z tym odsunięte od gospodarowania gruntami i uprawami, choć tradycyjnie się tym zajmowały;

Płeć

78. ubolewa, że krajowe ramy współpracy w większości nie określają konkretnych zobowiązań dotyczących sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci ani dotyczących monitorowania postępów za pomocą danych zdezagregowanych; podkreśla potrzebę odejścia od abstrakcyjnych i ogólnych zobowiązań na rzecz zobowiązań konkretnych i precyzyjnych w ramach krajowych planów działania w celu wzmocnienia pozycji kobiet jako osób uprawnionych;
79. wzywa rządy do wyeliminowania wszelkiej dyskryminacji wobec kobiet pod względem dostępu do ziemi, systemów mikropożyczek i usług, oraz do skutecznego zaangażowania kobiet w opracowywanie i realizację polityki badawczo-rozwojowej w dziedzinie rolnictwa;

Finansowanie inwestycji rolnych w Afryce

80. podkreśla potrzebę zapewnienia przejrzystości wszystkich środków finansowych przyznawanych przez przedsiębiorstwa sektora prywatnego oraz upublicznienia takich środków;
81. wzywa darczyńców do doprowadzenia oficjalnej pomocy rozwojowej do zgodności z zasadami skuteczności rozwoju, do ukierunkowania na rezultaty służące eliminacji ubóstwa oraz do promowania partnerstw sprzyjających włączeniu społecznemu, przejrzystości i odpowiedzialności;
82. wzywa darczyńców do ukierunkowania wsparcia na rozwój rolnictwa, głównie za pośrednictwem krajowych funduszy rozwoju, które udzielają dotacji i pożyczek drobnym producentom rolnym i gospodarstwom rodzinnym;
83. wzywa darczyńców do wspierania edukacji, szkoleń i doradztwa technicznego skierowanych do rolników;
84. wzywa darczyńców do wspierania tworzenia rolniczych organizacji zawodowych i gospodarczych oraz spółdzielni rolniczych, które umożliwiają dostarczanie przystępnych cenowo środków produkcji i pomagają rolnikom przetwarzać własne produkty i wprowadzać je do obrotu w sposób, który zapewnia opłacalność ich produkcji;
85. uważa, że zapewnianie przez państwa członkowskie grupy G8 środków finansowych na nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia odbywa się w sposób sprzeczny z celem wspierania lokalnych przedsiębiorstw w danych krajach, jako że nie mogą one konkurować z międzynarodowymi koncernami zajmującymi dominujące pozycje na rynkach i korzystającymi z przywilejów taryfowych, podatkowych oraz dotyczących prowadzenia działalności;
86. przypomina, że pomoc rozwojowa ma na celu zmniejszenie, a docelowo likwidację ubóstwa; uważa, że oficjalna pomoc rozwojowa powinna być ukierunkowana na bezpośrednie wsparcie dla drobnych producentów rolnych;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

87. podkreśla potrzebę ożywienia inwestycji publicznych w afrykańskim rolnictwie, przy wspieraniu inwestycji prywatnych, oraz położenia nacisku na inwestycje w rolnictwo ekologiczne w celu zrównoważonego zwiększania bezpieczeństwa żywnościowego oraz ograniczania ubóstwa i głodu, przy jednoczesnej ochronie różnorodności biologicznej oraz poszanowaniu wiedzy i innowacji społeczności tubylczej;

88. podkreśla, że kraje wchodzące w skład grupy G7 powinny zagwarantować krajom afrykańskim prawo do ochrony ich sektora rolnictwa za pomocą systemów taryfowych i podatkowych, które faworyzują gospodarstwa rodzinne i drobnych producentów rolnych;

89. wzywa UE do zajęcia się ww. wadami nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia, do działania na rzecz zwiększenia jego przejrzystości i lepszego zarządzania nim, oraz do zagwarantowania, że działania podjęte w jego ramach są spójne z celami polityki rozwoju;

o

o o

90. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz stronom nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0248

Ocena międzynarodowych standardów rachunkowości (MSR)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie oceny międzynarodowych standardów rachunkowości (MSR) oraz działalności Fundacji ds. Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF), Europejskiej Grupy Doradczej ds. Sprawozdawczości Finansowej (EFRAG) i Rady Nadzoru nad Interesem Publicznym (PIOB) (2016/2006(INI))

(2018/C 086/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie z dnia 25 lutego 2009 r. przedstawione przez grupę wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w UE, której przewodniczy Jacques de Larosière,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylającą dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 258/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia unijnego programu wspierania określonych działań w dziedzinach sprawozdawczości finansowej i badania sprawozdań finansowych na lata 2014–2020 oraz uchylające decyzję nr 716/2009/WE ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 258/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia unijnego programu wspierania określonych działań w dziedzinach sprawozdawczości finansowej i badania sprawozdań finansowych na lata 2014–20 (COM(2016)0202),
- uwzględniając przygotowane przez Philippe'a Maystadta sprawozdanie pt. „Should IFRS standards be more European?” („Czy międzynarodowe standardy sprawozdawczości finansowej powinny być bardziej europejskie?”) z października 2013 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 lipca 2014 r. dotyczące postępów we wdrażaniu reformy EFRAG w następstwie zaleceń przedstawionych w sprawozdaniu Maystadta (COM(2014)0396),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2015 r. dotyczące oceny rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (COM(2015)0301),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 września 2015 r. dotyczące działalności Fundacji MSSF, EFRAG i PIOB w 2014 r. (COM(2015)0461),

⁽¹⁾ Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19.

⁽³⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 74.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 105 z 8.4.2014, s. 1.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 30 września 2015 r. dotyczący planu działania na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych (COM(2015)0468),
- uwzględniając badanie dotyczące Rady Międzynarodowych Standardów Rachunkowości [„The European Union’s Role in International Economic Fora – paper 7: The IASB” („Rola Unii Europejskiej na międzynarodowych forach ekonomicznych – dokument 7: RMSR”)] oraz cztery badania dotyczące MSSF 9 [„IFRS Endorsement Criteria in Relation to IFRS 9” („Kryteria zatwierdzenia MSSF w odniesieniu do MSSF 9”), „The Significance of IFRS 9 for Financial Stability and Supervisory Rules” („Znaczenie MSSF 9 dla stabilności finansowej oraz zasad nadzoru”), „Impairments of Greek Government Bonds under IAS 39 and IFRS 9: A Case Study” („Utrata wartości greckich obligacji rządowych w świetle MSR 39 oraz MSSF 9: studium przypadku”) oraz „Expected-Loss-Based Accounting for the Impairment of Financial Instruments: the FASB and IASB IFRS 9 Approaches” („Rachunkowość w oparciu o spodziewane straty a utrata wartości instrumentów finansowych: podejście do MSSF 9 prezentowane przez FASB oraz RMSR”)],
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1569/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające zgodnie z dyrektywami 2003/71/WE i 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ mechanizm ustalenia równoważności standardów rachunkowości stosowanych przez emitentów papierów wartościowych z krajów trzecich,
- uwzględniając oświadczenie przywódców państw G-20 z dnia 2 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając dokument do dyskusji RMSR z lipca 2013 r. zatytułowany „Przegląd ram koncepcyjnych w zakresie sprawozdawczości finansowej” (DP/2013/1) oraz wniosek RMSR o wyrażenie opinii z lipca 2015 r. zatytułowany „Przegląd struktury i skuteczności działania dokonany przez powierników: kwestie dotyczące przeglądu”,
- uwzględniając uwagi Komisji Europejskiej z dnia 1 grudnia 2015 r. w sprawie dokonanej przez powierników RMSR przeglądu struktury i skuteczności działania,
- uwzględniając międzynarodowy standard sprawozdawczości finansowej (MSSF) 9 dotyczący instrumentów finansowych wydany w dniu 24 lipca 2014 r. przez RMSR, doradztwo EFRAG w sprawie zatwierdzenia MSSF 9, dokonana przez EFRAG ocena MSSF 9 pod kątem zasady prawdziwości i rzetelności, dokumenty z posiedzenia Komitetu Regulacyjnego Rachunkowości dotyczące MSSF 9 oraz pisma Europejskiego Banku Centralnego i Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego zawierające uwagi na temat zatwierdzenia MSSF 9,
- uwzględniając pismo koordynatorów Komisji Gospodarczej i Monetarnej z dnia 14 stycznia 2014 r. zawierające uwagi na temat dokumentu RMSR do dyskusji pt. „Przegląd ram koncepcyjnych w zakresie sprawozdawczości finansowej”,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) pt. „ESMA Report on Enforcement and Regulatory Activities of Accounting Enforcers in 2014” („Sprawozdanie dotyczące działań w zakresie egzekwowania prawa i działań regulacyjnych podjętych przez podmioty zajmujące się egzekwowaniem prawa w zakresie rachunkowości w 2014 r.”) z dnia 31 marca 2015 r. (ESMA/2015/659),
- uwzględniając „Wytyczne ESMA w sprawie nadzoru nad informacją finansową” z dnia 10 lipca 2014 r. (ESMA/2014/807),
- uwzględniając przygotowaną przez ESMA tabelę zgodności zawierającą wytyczne ESMA dotyczące egzekwowania informacji finansowych z dnia 19 stycznia 2016 r. (ESMA/2015/203 REV),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 kwietnia 2008 r. w sprawie międzynarodowych standardów sprawozdawczości finansowej (MSSF) oraz zarządzania przez Radę Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR) ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 340 z 22.12.2007, s. 66.

⁽²⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 94.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie roli UE w ramach międzynarodowych instytucji i organów finansowych, walutowych i regulacyjnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych ⁽²⁾, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/56/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. ⁽³⁾ mającą zastosowanie od połowy czerwca 2016 r.,
 - uwzględniając art. 52 swojego Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0172/2016),
- A. mając na uwadze, że międzynarodowe standardy sprawozdawczości finansowej (MSSF) oraz Międzynarodowe Standardy Rewizji Finansowej (MSRF) są ważnym komponentem niezbędnym do skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego i rynków kapitałowych; mając na uwadze, że MSSF i MSRF można rozumieć jako dobro publiczne, więc nie powinny zagrażać stabilności finansowej ani hamować rozwoju gospodarczego Unii i powinny służyć dobru wspólnemu, a nie tylko interesy inwestorów, kredytodawców i kredytobiorców;
- B. mając na uwadze, że fałszowanie rachunkowości przedsiębiorstwa stanowi zagrożenie dla stabilności gospodarczej i finansowej, a ponadto niszczy zaufanie obywateli do modelu otwartej gospodarki rynkowej;
- C. mając na uwadze, że celem MSSF jest zwiększenie rozliczalności poprzez zmniejszanie luki informacyjnej pomiędzy inwestorami a spółkami, ochrona inwestycji, zapewnianie przejrzystości dzięki zwiększaniu międzynarodowej porównywalności i jakości informacji finansowych oraz umożliwienie inwestorom i innym uczestnikom rynku podejmowania decyzji ekonomicznych w sposób świadomy, co z kolei wpływa na zachowanie podmiotów rynków finansowych oraz na stabilność tych rynków; mając na uwadze, że model rachunkowości oparty na pożyteczności decyzji nie jest całkowicie spójny z funkcją rachunkowości w zakresie adekwatności kapitałowej opisaną w orzecznictwie TSUE i dyrektywie o rachunkowości, co wskazuje, że koncepcyjna podstawa rachunkowości w ramach MSSF nie obejmuje celu sprawozdań finansowych w prawie UE, dla których standardem jest prawdziwy i rzetelny obraz konkretnych liczb zgodnie z odpowiedzią na piśmie E-016071/2015 komisarza Jonathana Hilla z dnia 25 lutego 2016 r.; mając na uwadze, że wymóg prawdziwego i rzetelnego obrazu wymaga całościowej oceny, w której ważne są dane liczbowe i wyjaśnienia jakościowe;
- D. mając na uwadze, że w dyrektywie o rachunkowości stwierdza się, iż sprawozdania finansowe mają „szczególne znaczenie dla ochrony akcjonariuszy, wspólników i osób trzecich” oraz że „jednostki takie nie zapewniają stronom żadnego zabezpieczenia w zakresie przekraczającym wartość ich aktywów netto”; mając na uwadze, że w dyrektywie o rachunkowości stwierdza się również, iż jej celem jest „ochrona interesów w spółkach z kapitałem zakładowym” przez dopilnowanie, by dywidenda nie była wypłacana z kapitału podstawowego; mając na uwadze, że ogólny cel sprawozdań finansowych można osiągnąć jedynie wtedy, gdy konkretne liczby w sprawozdaniach przedstawiają prawdziwy i rzetelny obraz aktywów i pasywów spółki, jej sytuację finansową oraz jej zyski i straty; mając na uwadze, że prawdziwy i rzetelny obraz, określanie wypłaty dywidend oraz ocena wypłacalności przedsiębiorstwa również potrzebują odpowiedniej jakości informacji oraz szerszej oceny ryzyka;
- E. mając na uwadze, że Rada Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR) działa w ramach Fundacji MSSF – która jest przedsiębiorstwem prywatnym non-profit zarejestrowanym w Londynie (Zjednoczone Królestwo) i Delaware (USA) – i jest organem normalizacyjnym, którego działania muszą być przejrzyste, niezależne i demokratyczne oraz podlegać bezpośredniej odpowiedzialności publicznej; mając na uwadze, że UE dostarcza około 14 % budżetu Fundacji MSSF i ma zatem największy wkład finansowy;
- F. mając na uwadze, że przepływ kapitału w wymiarze globalnym wymaga globalnego systemu standardów rachunkowości; mając na uwadze, że MSSF są stosowane na różnych zasadach (przyjęcie w pełni, częściowo, opcjonalnie lub konwergencja) w 116 jurysdykcjach, lecz nie w Stanach Zjednoczonych Ameryki w odniesieniu do emitentów krajowych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0108.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87.

⁽³⁾ Dz.U. L 158 z 27.5.2014, s. 196.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- G. mając na uwadze, że „porozumienie z Norwalk” zawarte we wrześniu 2002 r. między RMSR a amerykańską Radą Standardów Rachunkowości Finansowej (FASB) przewiduje, że powinna istnieć zbieżność pomiędzy MSSF opublikowanymi przez RMSR a US-GAAP wydanymi przez FASB;
- H. mając na uwadze, że w UE proces zatwierdzania opiera się na kryteria zatwierdzania określone w rozporządzeniu w sprawie MSR; mając na uwadze, że MSSF nie powinny być sprzeczne z zasadą prawdziwego i rzetelnego obrazu zawartą w dyrektywie o rachunkowości, która wymaga, aby sprawozdania finansowe przedstawiały „prawdziwy i rzetelny obraz” aktywów i pasywów spółki, jej sytuację finansową oraz jej zyski i straty; mając na uwadze, że zgodnie z dyrektywą o utrzymaniu kapitału wypłaty dywidend i premii nie należy dokonywać od niezrealizowanych zysków, co ostatecznie oznacza ich wypłatę z kapitału; mając na uwadze, że MSSF powinny sprzyjać dobru publicznemu w Europie oraz spełniać podstawowe kryteria dotyczące jakości informacji, które muszą być przedstawiane w sprawozdaniach finansowych;
- I. mając na uwadze, że Komisja, Rada i Parlament Europejski biorą udział w procesie zatwierdzania standardów rachunkowości w oparciu o informacje otrzymywane od Europejskiej Grupy Doradczej ds. Sprawozdawczości Finansowej (EFRAG), prywatnego podmiotu doradzającego Komisji, oraz w oparciu o prace Komitetu Regulacyjnego Rachunkowości (ARC) złożonego z przedstawicieli państw członkowskich; mając na uwadze, że w sprawozdaniu Maystadta omówiono możliwość utworzenia agencji zastępującej EFRAG jako długoterminowe rozwiązanie;
- J. mając na uwadze, że w UE różne podmioty zainteresowane – w szczególności inwestorzy długoterminowi – podniosły kwestię spójności MSSF z wymogami prawnymi dyrektywy o rachunkowości, w szczególności z zasadami ostrożności i zarządzania; mając na uwadze, że zaangażowanie Parlamentu w proces określania standardów jest niewystarczające i nie jest współmierne do wkładu finansowego UE do budżetu Fundacji RMSR; mając na uwadze, że podkreślona została konieczność wzmocnienia głosu Europy w celu zapewnienia pełnego uznania i uwzględnienia takich zasad w całym procesie określania standardów;
- K. mając na uwadze, że niedawne kryzysy finansowe doprowadziły do włączenia roli, jaką MSSF odgrywa w zapewnianiu stabilności finansowej i wzrostu, do planów działania grupy G-20 oraz UE, w szczególności jeśli chodzi o zasady dotyczące uznawania strat poniesionych w systemie bankowym; mając na uwadze, że w sprawozdaniu G20 i De Larosièrè'a uwypuklono główne kwestie dotyczące standardów rachunkowości przed kryzysem, obejmujące rachunkowość pozabilansową, procykliczność związaną z zasadą wyceny według wartości rynkowej oraz uznawania zysków i strat, niedoszacowanie akumulacji ryzyka podczas cyklicznych okresów koniunktury oraz brak wspólnych i przejrzystych metod wyceny aktywów niepiętnych i aktywów o obniżonej jakości;
- L. mając na uwadze, że RMSR opublikowała MSSF 9 „Instrumenty finansowe” jako główną odpowiedź na niektóre aspekty kryzysu i jego wpływ na sektor bankowy; mając na uwadze, że informacje przekazane przez EFRAG w zakresie MSSF 9 miały charakter pozytywny i zawierały szereg spostrzeżeń dotyczących stosowania wartości godziwej w przypadku trudności rynkowych, braku podstawy koncepcyjnej dotyczącej podejścia do tworzenia rezerw z tytułu strat dwunastomiesięcznych i niezadowolających postanowień dotyczących inwestycji długoterminowych; mając na uwadze, że ze względu na różne daty wejścia w życie MSSF 9 oraz przyszłego standardu ubezpieczeń, w opinii wyrażono zastrzeżenia dotyczące stosowania standardu dla sektora ubezpieczeń; mając na uwadze, że kwestia ta jest potwierdzona przez RMSR; mając na uwadze, że pojawiają się obawy, że proponowane podejście do kapitału własnego może negatywnie wpłynąć na inwestycje długoterminowe; mając na uwadze, że pisma EBC i EUNB zawierały pozytywne uwagi na temat MSSF 9, ale również wskazywały konkretne braki;
- M. mając na uwadze, że kwestia rachunkowości pozabilansowej została podjęta przez wprowadzenie poprawek do MSSF 7 „Instrumenty finansowe: ujawnianie informacji” oraz wydanie trzech nowych standardów, MSSF 10 „Skonsolidowane sprawozdania finansowe”, MSSF 11 „Wspólne ustalenia umowne” i MSSF 12 „Ujawnianie informacji na temat udziałów w innych jednostkach”;
- N. mając na uwadze, że w maju 2015 r. RMSR opublikowała projekt „ram koncepcyjnych” zawierających opis koncepcji, na których RMSR opiera się, opracowując MSSF, co umożliwia sporządzającym sprawozdania finansowe opracowywanie i wybieranie zasad polityki rachunkowości oraz pomaga wszystkim stronom lepiej zrozumieć i interpretować MSSF;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- O. mając na uwadze, że struktura zarządzania Fundacji MSSF jest obecnie przedmiotem przeglądu zgodnie z jej konstytucją; mając na uwadze, że w związku z powyższym wskazane jest obecnie dokonanie przeglądu struktury organizacyjnej Fundacji MSSF i RMSR oraz zmian koniecznych w ich organach zarządzających i nadzorczych z myślą o lepszej integracji w systemie międzynarodowych instytucji finansowych oraz zapewnieniu szerokiej reprezentacji interesów (takiej jak agencje reprezentujące konsumentów i ministerstwa finansów) i odpowiedzialności publicznej, co zagwarantuje wysokiej jakości standardy rachunkowości;
- P. mając na uwadze, że Międzynarodowe Standardy Rewizji Finansowej (MSRF) opracowywane są przez Radę Międzynarodowych Standardów Rewizji Finansowej i Usług Atestacyjnych (IAASB), niezależny organ działający w Międzynarodowej Federacji Księgowych (IFAC); mając na uwadze, że Rada Nadzoru nad Interesem Publicznym (PIOB) jest niezależną organizacją międzynarodową, która nadzoruje proces prowadzący do przyjęcia MSRF oraz inne działania IFAC podejmowane w interesie publicznym;
- Q. mając na uwadze, że program Unii na lata 2014–2020 mający na celu wspieranie określonych działań w obszarze sprawozdawczości finansowej i badania sprawozdań finansowych obejmuje finansowanie Fundacji MSSF oraz PIOB w latach 2014–2020, ale finansowanie EFRAG jedynie w latach 2014–2016;

Ocena dziesięciu lat stosowania MSSF w UE

1. przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Komisji dotyczące oceny MSR w zakresie stosowania MSSF w UE oraz zawarte w nim stwierdzenie, że cele rozporządzenia w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości zostały osiągnięte; ubolewa, że Komisja nie zaproponowała dotychczas zmian prawnych niezbędnych do wyeliminowania braków określonych w jej ocenie; wzywa organ normalizacyjny do zapewnienia, że MSSF są spójne z istniejącymi standardami rachunkowości i sprzyjają konwergencji na szczeblu międzynarodowym; wzywa do stosowania bardziej skoordynowanego podejścia do opracowywania nowych standardów, w tym skoordynowanych wyznaczników czasowych ich stosowania, w szczególności w odniesieniu do wdrożenia MSSF 9 (Instrumenty finansowe) i nowego MSSR 4 (Umowy ubezpieczeniowe); wzywa Komisję do niezwłocznego przedstawienia w tym celu wniosków ustawodawczych i do dopilnowania, aby jakiegokolwiek opóźnienia nie doprowadziły do zniekształcenia lub zakłócenia konkurencji w branży ubezpieczeniowej; wzywa Komisję, by zbadała szczegółowo, czy zalecenia zawarte w sprawozdaniu Larosièrè'a zostały w pełni wykonane, w szczególności zalecenie 4, w którym stwierdza się konieczność zastanowienia się, czy potrzebna jest zasada wyceny według wartości rynkowej;
2. wzywa Komisję do zapewnienia w trybie pilnym zgodności z zaleceniem Maystadta w sprawie rozszerzenia kryterium „dobra publicznego” – tj. stwierdzenia, że standardy rachunkowości nie powinny zagrażać stabilności finansowej w UE ani utrudniać rozwoju gospodarczego UE – oraz do zapewnienia przestrzegania w pełni tego kryterium w procesie zatwierdzania; wzywa Komisję, łącznie z EFRAG, aby na podstawie orzecznictwa TSUE i dyrektywy o rachunkowości wydała jasne wytyczne co do znaczenia pojęcia „dobra publiczne” oraz zasady przedstawiania „prawdziwego i rzetelnego obrazu”, tak aby te kryteria zatwierdzania były rozumiane w sposób jednakowy; wzywa Komisję, aby przedłożyła wniosek dotyczący zastosowania przedstawionej przez Maystadta definicji kryterium „dobra publicznego” do rozporządzenia w sprawie MSR; wzywa Komisję, łącznie z EFRAG, by systematycznie badała, czy na podstawie kryterium „dobra publicznego” zdefiniowanego przez Maystadta wymagane są zmiany w obowiązujących standardach rachunkowości i, na tej podstawie, do współpracy z RMSR i oraz krajowymi podmiotami określającymi standardy oraz podmiotami określającymi standardy z państw trzecich w celu uzyskania szerszego poparcia dla tych zmian lub, w przypadku braku takiego szerszego wsparcia, do ustanowienia w prawie UE konkretnych standardów spełniających te kryteria w razie konieczności;
3. zauważa, że przewidziane w art. 4 ust. 3 dyrektywy 2013/34/UE sprawdzenie, czy przedstawiony został prawdziwy i rzetelny obraz, stosuje się do konkretnych liczb w sprawozdaniach finansowych jako standard do celów sprawozdań przygotowanych zgodnie z prawem UE opisanym w motywach 3 i 29 dyrektywy; podkreśla, że cel ten jest związany z funkcją sprawozdań finansowych w zakresie adekwatności kapitałowej, tzn. że inwestorzy, zarówno wierzyciele, jak i udziałowcy, wykorzystują liczby podane w sprawozdaniach rocznych jako podstawę do określenia, czy spółka jest wypłacalna pod względem aktywów netto oraz do określenia wypłaty dywidendy;
4. podkreśla, że jednym z istotnych czynników warunkujących przedstawienie prawdziwego i rzetelnego obrazu konkretnych liczb w sprawozdaniu finansowym jest ostrożna wycena, co oznacza, że nie należy zaniżać strat ani zawyżać zysków, jak opisano w art. 6 ust. 1 lit. c) ppkt (i) i (ii) dyrektywy o rachunkowości; wskazuje, że taka interpretacja dyrektywy o rachunkowości została potwierdzona w licznych orzeczeniach TSUE;
5. zauważa, że motyw 9 rozporządzenia w sprawie MSR dopuszcza pewien zakres elastyczności przy podejmowaniu decyzji o zatwierdzeniu MSSR, gdyż nie wymaga „rygorystycznej zgodności z każdym z przepisów tych dyrektyw”; proponuje jednak, by nie rozszerzać tego przepisu w sposób, który umożliwiłby tak dalekie odejście MSSR od ogólnego celu dyrektywy o rachunkowości z 2013 r. (2013/34/UE), która zastąpiła czwartą (78/660/EWG) i siódmą (83/349/EWG)

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

dyrektywę o rachunkowości, o których mowa w art. 3 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia w sprawie MSR, że skutkiem tego byłyby sprawozdania finansowe zawyżające zyski lub zaniżające straty; uważa zatem, że zatwierdzenie MSR 39 było prawdopodobnie sprzeczne z tym ogólnym celem czwartej i siódmej dyrektywy o rachunkowości, zastąpionych dyrektywą o rachunkowości z 2013 r., z powodu modelu ponoszenia strat, w szczególności art. 31 ust. 1 lit. c) pkt (bb) czwartej dyrektywy o rachunkowości, który stanowił, że „należy uwzględnić wszystkie przewidywalne zobowiązania i potencjalne straty powstające w trakcie danego roku obrotowego lub roku poprzedniego, nawet jeżeli takie zobowiązania czy straty pojawiły się między datą bilansu a dniem, na który został on sporządzony”;

6. z zadowoleniem przyjmuje zamiar ponownego wprowadzenia przez RMSR zasady „ostrożności” oraz wzmocnienia kwestii „zarządzania” w nowych ramach koncepcyjnych; ubolewa, że w interpretacji RMSR „ostrożność” oznacza jedynie „ostrożne traktowanie swobody uznania”; zauważa, że rozumienie przez RMSR zasady ostrożności i zarządzania nie jest jednakowe z przedstawianym w orzecznictwie TSUE i dyrektywie o rachunkowości; uważa, że zasadzie „ostrożności” powinna towarzyszyć zasada wiarygodności; wzywa Komisję i EFRAG do uzgodnienia znaczenia zasad ostrożności i zarządzania zgodnie z definicjami w orzecznictwie TSUE i dyrektywie o rachunkowości, a następnie do podjęcia na tej podstawie współpracy z RMSR oraz krajowymi podmiotami określającymi standardy oraz podmiotami określającymi standardy z państw trzecich w celu uzyskania szerszego poparcia dla tych zasad; wzywa RMSR, by systematycznie badała, czy zmienione ramy koncepcyjne wymagają zmiany w obowiązujących standardach rachunkowości oraz by w razie potrzeby dokonała modyfikacji;

7. odnotowuje dokonaną w ramach MSSR reformę dotyczącą uznawania strat, która powinna umożliwić ostrożniejsze gromadzenie rezerw na straty na podstawie nastawionej przyszłościowo koncepcji oczekiwanych strat zamiast poniesionych strat; jest zdania, że w unijnym procesie zatwierdzania trzeba dokładnie i ostrożnie wyznaczyć sposób określenia koncepcji oczekiwanych strat, aby uniknąć nadmiernego polegania na modelu i umożliwić jasne wytyczne nadzorcze dotyczące utraty wartości aktywów;

8. jest zdania, że problem rachunkowości pozabilansowej nie został jeszcze podjęty we właściwy i skuteczny sposób, gdyż decyzja o tym, czy aktywa mają być uwzględniane w bilansie, nadal podlega mechanicznym zasadom, które można obchodzić; wzywa RMSR do skorygowania tych braków;

9. z zadowoleniem przyjmuje protokoły Fundacji MSSF i IOSCO dotyczące ściślejszej współpracy, biorąc pod uwagę określone przez G-20 kluczowe problemy dotyczące nadzoru nad rynkiem papierów wartościowych; uważa tę współpracę za niezbędną do zapewnienia wysokiej jakości światowych standardów rachunkowości oraz wspierania stosowania spójnych standardów mimo różnych krajowych ram prawnych;

10. jest przekonany, że wymianę informacji między RMSR a IOSCO na temat coraz powszechniejszego zastosowania MSSF należy postrzegać nie tylko jako ocenę sytuacji, lecz również jako możliwość określenia przykładów najlepszych praktyk; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wprowadzoną przez IOSCO doroczną sesję dyskusyjną organów standaryzacyjnych (ang. enforcer discussion session), której celem jest poinformowanie RMSR o kluczowych kwestiach dotyczących wdrażania i egzekwowania;

11. zauważa, że skutki obowiązywania poszczególnych standardów rachunkowości muszą zostać w pełni zrozumiane; nalega, aby priorytetem dla RMSR oraz EFRAG było wzmocnienie roli ocen skutków przeprowadzanych przez te instytucje, w szczególności w dziedzinie makroekonomii, oraz dokonanie oceny różnych potrzeb wielu różnych zainteresowanych stron, w tym długoterminowych inwestorów i spółek oraz opinii publicznej; wzywa Komisję do przypomnienia EFRAG, by wzmocnił swój potencjał oceny skutków nowych standardów rachunkowości dla stabilności finansowej, koncentrując się wyraźnie na potrzebach europejskich, które powinny zostać uwzględniane na wcześniejszym etapie procesu standaryzacji prowadzonym przez RMSR; zauważa w szczególności brak ilościowej oceny skutków w odniesieniu do MSSF 9, dla której dane nie będą dostępne przed 2017 r.; wzywa Komisję, aby zagwarantowała, że MSSF nr 9 wniosą wkład do długoterminowej strategii inwestycyjnej UE, w szczególności przez ograniczanie postanowień, które mogłyby prowadzić do nadmiernej krótkoterminowej zmienności w sprawozdaniach finansowych; zwraca uwagę, że europejskie organy nadzoru (ESMA, EUNB i EIOPA), które dysponują wiedzą fachową i zdolnościami pozwalającymi pomóc w tym zadaniu, odmówiły pełnego członkostwa w Radzie EFRAG, ponieważ EFRAG jest organem prywatnym; uważa, że EBC i Europejski Urząd Nadzoru, jako obserwatorzy w Radzie EFRAG po reformie zasad zarządzania, mogą pomóc w większym stopniu uwzględniać skutki dla stabilności finansowej; wzywa Komisję, aby w ramach rewizji rozporządzenia w sprawie MSR zbadała, w jaki sposób mogłaby regularnie otrzymywać formalne opinie Europejskich Urzędów Nadzoru;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

12. jest przekonany, że tylko proste zasady mogą być skutecznie stosowane przez użytkowników i kontrolowane przez organy nadzoru; przypomina, że w swoim oświadczeniu z dnia 2 kwietnia 2009 r. G20 wezwało do ograniczenia złożoności standardów rachunkowości w zakresie instrumentów finansowych i do jasności i spójności w zakresie stosowania standardów wyceny na szczeblu międzynarodowym, we współpracy z organami nadzoru; wyraża zaniepokojenie poziomem utrzymującego się skomplikowania MSSF; wzywa do uproszczenia MSSF w ramach opracowywania nowych standardów, o ile jest to właściwe i możliwe; uważa, że mniej skomplikowany system standardów rachunkowości przyczyni się do bardziej jednolitego wdrożenia, tak aby dane finansowe spółki były porównywalne między państwami członkowskimi;

13. wzywa do obowiązkowej sprawozdawczości w podziale na kraje w ramach MSSF; ponownie przedstawia stanowisko Parlamentu, że publiczna sprawozdawczość w podziale na kraje może odgrywać kluczową rolę w zwalczaniu unikania opodatkowania i oszustw;

14. zwraca się do RMSR, Komisji i EFRAG o włączenie Parlamentu i Rady na wczesnym etapie do procesu opracowywania standardów sprawozdawczości finansowej, a w szczególności procesu zatwierdzania; uważa, że taki proces kontroli przyjmowania MSSF w UE powinien być sformalizowany i usystematyzowany przez analogię do procesu kontroli stosowanego do środków „poziomu 2” w dziedzinie usług finansowych; zaleca europejskim władzom, by zwróciły się do podmiotów społeczeństwa obywatelskiego o poparcie ich działalności, w tym na szczeblu EFRAG; wzywa Komisję, by stworzyła dla zainteresowanych stron platformę, na której można będzie dyskutować na temat zasad rachunkowości w Europie; wzywa Komisję, by dała Parlamentowi możliwość otrzymywania krótkiej listy kandydatów na przewodniczącego EFRAG, aby zorganizować nieformalne przesłuchania przed głosowaniem na proponowanego kandydata;

15. zwraca uwagę w tym kontekście, że Parlament Europejski powinien odgrywać rolę czynnego propagatora MSSF, pod warunkiem że wnioski zawarte w niniejszej rezolucji zostaną należycie uwzględnione, ponieważ istnieją dowody na to, że korzyści znacznie przewyższają koszty;

16. jest przekonany, że globalna gospodarka potrzebuje międzynarodowo uznanych standardów rachunkowości; przypomina jednak, że konwergencja nie jest celem samym w sobie, jest jedynie pożądana, jeśli jej wynikiem byłyby lepsze standardy rachunkowości odzwierciedlające dążenie do dobra publicznego, ostrożności i wiarygodności; uważa zatem, że należy kontynuować dobry dialog pomiędzy RMSR a podmiotem określającym krajowe podmioty określające standardy rachunkowości w Stanach Zjednoczonych pomimo powolnego postępu procesu ujednolicenia;

17. zauważa, że większość przedsiębiorstw to MŚP; zwraca uwagę na zamiar zbadania przez Komisję i RMSR możliwości opracowania wspólnych, wysokiej jakości i uproszczonych standardów rachunkowości dla MŚP, które mogłyby być dobrowolnie stosowane na poziomie UE przez MŚP notowane na wielostronnych platformach obrotu (MTF), a w szczególności na rynkach rozwoju MŚP; bierze pod uwagę w związku z tym możliwości już istniejących standardów sprawozdawczości finansowej dla MŚP; uważa, że jako warunek kontynuowania pracy w tej dziedzinie MSSF powinny być mniej złożone, nie powinny promować procykliczności, oraz że interesy MŚP powinny być wystarczająco reprezentowane w RMSR; uważa, że odpowiednie zainteresowane strony powinny być reprezentowane w RMSR; wzywa Komisję, by przed podjęciem jakichkolwiek dalszych działań sporządziła właściwą ocenę skutków dotyczącą oddziaływania MSSF na MŚP; domaga się, by ściśle śledzić tę zmianę oraz by Parlament Europejski był w pełni informowany, z należytych uwzględnieniem procesu „lepszego stanowienia prawa”;

18. podkreśla, że krajowe podmioty określające standardy rachunkowości są obecnie ściśle powiązane z EFRAG; zatem wskazuje doradczą rolę EFRAG jeśli chodzi o zagadnienia z zakresu księgowości związane z małymi spółkami giełdowymi oraz ogólniej MŚP;

19. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zachęca państwa członkowskie do stosowania wytycznych ESMA dotyczących egzekwowania informacji finansowych.; ubolewa, że niektóre państwa członkowskie nie stosują się i nie zamierzają się stosować do wytycznych ESMA dotyczących egzekwowania informacji finansowych; wzywa te państwa członkowskie, by dążyły do zgodności z normami; wzywa Komisję do dokonania oceny, czy uprawnienia ESMA umożliwiają zapewnienie spójnego egzekwowania standardów w całej UE, a jeśli nie, to do zbadania innych sposobów zagwarantowania właściwego egzekwowania;

20. uznaje, że równowaga pomiędzy obowiązkowym zakresem stosowania rozporządzenia w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości a możliwością rozszerzenia przez państwa członkowskie zakresu stosowania MSSF na poziomie krajowym zapewnia odpowiednią subsydiarność i proporcjonalność;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

21. z zadowoleniem przyjmuje zamiar dokonania przez Komisję oceny kwestii koordynacji zasad UE dotyczących wypłaty dywidendy; przypomina w tym kontekście art. 17 ust. 1 dyrektywy o utrzymaniu kapitału, który odnosi się bezpośrednio do rocznego sprawozdania finansowego firmy jako podstawy dla decyzji o wypłacie dywidendy i nakłada pewne ograniczenia dotyczące wypłaty dywidend; zwraca uwagę, że przeprowadzona przez Komisję ocena rozporządzenia w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości wykazała, że nadal istnieją różnice między państwami członkowskimi w egzekwowaniu MSSF; podkreśla, że zasady dotyczące utrzymania kapitału i wypłaty dywidendy zostały przywołane w sprawozdaniu w sprawie oceny rozporządzenia w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości jako źródło skarg, które mogą się pojawić w niektórych jurysdykcjach, gdzie państwa członkowskie pozwalają na stosowanie lub wymagają stosowania MSSF przy sporządzaniu poszczególnych rocznych sprawozdań finansowych, na których opierają się zyski podlegające podziałowi; zwraca uwagę, że każde państwo członkowskie rozważa, jak rozwiązać tę kwestię w swoim krajowym ustawodawstwie w ramach unijnych wymogów dotyczących utrzymania kapitału; wzywa w związku z tym Komisję, by zagwarantowała zgodność z dyrektywą o utrzymaniu kapitału oraz dyrektywą o rachunkowości;

22. wzywa EFRAG i Komisję do bezzwłocznego sprawdzenia, czy standardy rachunkowości pozwalają na oszustwa podatkowe i unikanie podatków oraz do poczynienia wszelkich niezbędnych zmian, aby przeciwdziałać potencjalnym nadużyciom;

23. zauważa do dalsze starania w dążeniu do zwiększenia przejrzystości i porównywalności rachunków publicznych poprzez opracowanie europejskich standardów rachunkowości sektora publicznego;

Działalność Fundacji MSSF, EFRAG oraz PIOB

24. popiera zalecenia Komisji, w których stwierdza ona, że organ nadzorczy Fundacji MSSF powinien skupić się bardziej na omawianiu kwestii leżących w interesie publicznym, które mogą być do niego kierowane, niż na kwestiach dotyczących organizacji wewnętrznej; uważa jednak, że należy osiągnąć dalsze postępy jeśli chodzi o zarządzanie Fundacją MSSF oraz RMSR, w szczególności jeśli chodzi o przejrzystość, zapobieganie konfliktom interesów oraz różnorodność zatrudnionych ekspertów; zwraca uwagę, że legitymacja RMSR jest zagrożona, jeśli rada monitorująca nadal nie będzie się zgadzać co do swojej odpowiedzialności, zależąc od decyzji przyjętych w drodze konsensusu; wspiera w szczególności wniosek Komisji dotyczący rozpatrzenia potrzeb w zakresie sprawozdawczości inwestorów z różnymi horyzontami czasowymi inwestycji oraz proponowania konkretnych rozwiązań, w szczególności dla inwestorów długoterminowych, przy opracowywaniu ich standardów; popiera lepszą integrację RMSR w systemie międzynarodowych instytucji finansowych oraz dążenie do zapewnienia szerokiej reprezentacji interesów (takiej jak agencje reprezentujące konsumentów i ministerstwa finansów) i odpowiedzialności publicznej, co zagwarantuje wysokiej jakości standardy rachunkowości;

25. zauważa przewagę podmiotów prywatnych w RMSR; zwraca uwagę, że średniej wielkości firmy nie są w ogóle reprezentowane; podkreśla, że Fundacja MSSF nadal polega na dobrowolnych składkach, często z prywatnego sektora, co może doprowadzić do ryzyka konfliktu interesów; wzywa Komisję, by nalegała na Fundację MSSF, by dążyła do bardziej zróżnicowanej i zrównoważonej struktury finansowania, w tym na podstawie opłat i źródeł publicznych;

26. z zadowoleniem przyjmuje działalność Fundacji MSSF/RMSR jeśli chodzi o sprawozdawczość w sprawie emisji dwutlenku węgla i ochrony klimatu; w szczególności uważa, że kluczowe długoterminowe problemy strukturalne, takie jak wycena „osieroconych” aktywów w bilansach spółek w związku z bańką węglową, powinny być wyraźnie dodawane do programu roboczego MSSF w celu opracowania odnośnych standardów; wzywa organy MSSF, by włączyły do swojego programu prac wyzwania związane ze sprawozdawczością w sprawie emisji dwutlenku węgla i ryzykiem związanym z emisjami;

27. wzywa Komisję i EFRAG do przeanalizowania przesunięcia w przyznawaniu aktywów funduszy emerytalnych z kapitału własnego na obligacje w wyniku wprowadzenia zasady wyceny według wartości rynkowej w ramach MSSF;

28. przyłącza się do apelu skierowanego przez Komisję do Fundacji MSSF, aby zapewniła ona, że warunkiem członkostwa w organach zarządzających i nadzorczych Fundacji MSSF oraz RMSR jest stosowanie MSSF oraz wnoszenie stałych wkładów finansowych; wzywa Komisję, by zastanowiła się nad sposobami zreformowania Fundacji MSSF oraz RMSR, aby położyć kres prawu weta ze strony członków, którzy nie wypełniają ww. kryteriów;

29. wzywa powierników RMSR, Radę Monitorującą MSSF oraz RMSR do promowania właściwej równowagi płci w obrębie odpowiednich forów;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

30. przypomina o swoim wniosku przedstawionym w sprawozdaniu Goulard dotyczącym podjęcia środków w celu wzmocnienia legitymacji demokratycznej, przejrzystości, odpowiedzialności i uczciwości, w odniesieniu między innymi do publicznego dostępu do dokumentów i otwartego dialogu z różnymi zainteresowanymi stronami, ustanowienia obowiązkowego rejestru przejrzystości oraz przepisów dotyczących przejrzystości spotkań z grupami interesu oraz regulaminu wewnętrznego, w szczególności zapobiegania konfliktom interesów;

31. podkreśla, że reforma EFRAG musi zwiększyć europejski wkład w opracowanie nowych MSSF oraz mogłaby się przyczynić do reformy zarządzania Fundacją RMSR;

32. ubolewa, że EFRAG od pewnego czasu działa bez przewodniczącego, szczególnie biorąc pod uwagę rolę, jaką osoba sprawująca tę funkcję odgrywa w osiąganiu porozumienia oraz w zapewnianiu silnego europejskiego stanowiska w sprawie kwestii związanych z rachunkowością na szczeblu międzynarodowym; zwraca uwagę na znaczenie jak najszybszego mianowania nowego przewodniczącego; wzywa zatem Komisję do przyspieszenia procesu rekrutacji, z należyтым uwzględnieniem roli Parlamentu i jego Komisji Gospodarczej i Monetarnej;

33. z zadowoleniem przyjmuje reformę EFRAG, która weszła w życie w dniu 31 października 2014 r. i przyjmuje do wiadomości, że w tej kwestii zostały podjęte znaczne wysiłki; zauważa większą przejrzystość; wyraża ubolewanie, że jeśli chodzi o finansowanie EFRAG oraz w szczególności o możliwość ustanowienia systemu obowiązkowych opłat wnoszonych przez spółki giełdowe, Komisja skoncentrowała swoje wysiłki na wdrażaniu tych części reformy, które są wykonalne w perspektywie krótkoterminowej; wzywa Komisję do przedsięwzięcia oficjalnych kroków – zgodnie z zaleceniem w sprawozdaniu Maystadta – aby zachęcić państwa członkowskie, które nie mają jeszcze krajowego mechanizmu finansowania, do ustanowienia takiego mechanizmu; odnotowuje wniosek Komisji o rozszerzenie programu Unii dla EFRAG na lata 2017–2020; wzywa Komisję do przeprowadzenia rocznej kompleksowej oceny uzgodnionej reformy, przewidzianej w art. 9 ust. 3 i 6 rozporządzenia (UE) nr 258/2014; wzywa Komisję do oceny sposobności i możliwości przekształcenia EFRAG w agencję publiczną w perspektywie długoterminowej;

34. wyraża ubolewanie, że zasugerowany w sprawozdaniu Maystadta wymóg połączenia funkcji dyrektora generalnego EFRAG z funkcją prezesa EFRAG TEG stał się tylko możliwością; zauważa, że skład nowej Rady odbiega od propozycji w sprawozdaniu Maystadta, ponieważ europejskie organy nadzoru i Europejski Bank Centralny nie zgodziły się na zaakceptowanie pełnego członkostwa w Radzie; wzywa EFRAG do zwiększenia liczby uczestników w Radzie (obecnie jest jeden) i zagwarantowania, że wszystkie właściwe zainteresowane strony będą reprezentowane w EFRAG;

35. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2014 r. PIOB dokonała zróżnicowania swoich źródeł finansowania; odnotowuje, że całkowite finansowanie przez IFAC wyniosło 58 %, czyli – choć wciąż stanowi znaczącą część finansowania PIOB – jest poniżej progu dwóch trzecich, a zatem nie było potrzeby ograniczenia rocznego wkładu przez Komisję, jak określono w art. 9 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 258/2014; wzywa PIOB do wzmocnienia wysiłków w celu zapewnienia uczciwości w zawodzie audytora;

o

o o

36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0249

Operacje pokojowe – zaangażowanie UE w działania ONZ i Unii Afrykańskiej**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie operacji pokojowych – zaangażowanie UE w działania ONZ i Unii Afrykańskiej (2015/2275(INI))**

(2018/C 086/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 21, 41, 42 i 43,
- uwzględniając art. 220 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych, w szczególności jej rozdziały VI, VII i VIII,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 1 kwietnia 2015 r. zatytułowane „Partnering for peace: moving towards partnership peacekeeping” („Partnerstwo na rzecz pokoju: w kierunku utrzymywania pokoju opartego na partnerstwie”) ⁽¹⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji Europejskiej i Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 28 kwietnia 2015 r. zatytułowany „Budowanie zdolności na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju – Umożliwienie partnerom zapobiegania kryzysom i zarządzania nimi” ⁽²⁾,
- uwzględniając raport Niezależnego Panelu Wysokiego Szczebla ds. Przeglądu Operacji Pokojowych z dnia 16 czerwca 2015 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając deklarację prezydenta Stanów Zjednoczonych Baracka Obamy ogłoszoną w dniu 28 września 2015 r. na szczycie przywódców w sprawie utrzymywania pokoju,
- uwzględniając dokumenty z dnia 14 czerwca 2012 r. pt. „Plan działania na rzecz zwiększenia w ramach WPBiO unijnego wsparcia działań ONZ zapewniających utrzymanie pokoju” ⁽⁴⁾ i z dnia 27 marca 2015 r. pt. „Strengthening the UN-EU Strategic Partnership on Peacekeeping and Crisis Management: Priorities 2015–2018” („Wzmacnianie strategicznego partnerstwa w zakresie utrzymywania pokoju i zarządzania kryzysowego: priorytety na lata 2015–2018”) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając wspólną strategię Afryka–UE (JAES) przyjętą podczas drugiego szczytu UE–Afryka w Lizbonie, który odbył się w dniach 8–9 grudnia 2007 r. ⁽⁶⁾, oraz plan działania na lata 2014–2017 przyjęty podczas czwartego szczytu UE–Afryka, który odbył się w Brukseli w dniach 2–3 kwietnia 2014 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 3/2011 zatytułowane „Wydajność i skuteczność pomocy UE przekazywanej za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych w krajach dotkniętych konfliktami”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 listopada 2015 r. w sprawie roli UE w ONZ – w jaki sposób lepiej osiągać cele polityki zagranicznej UE ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie oceny Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce po dziesięciu latach: skuteczność i perspektywy na przyszłość,

⁽¹⁾ S/2015/229.⁽²⁾ JOIN(2015)0017.⁽³⁾ A/70/95–S/2015/446.⁽⁴⁾ Dokument Rady nr 11216/12.⁽⁵⁾ EEAS(2015)458, dokument Rady nr 7632/15.⁽⁶⁾ Dokument Rady nr 7204/08.⁽⁷⁾ Dokument Rady nr 8370/14.⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0403.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030,
 - uwzględniając wytyczne z Oslo z listopada 2007 r. na temat wykorzystania aktywów obrony wojskowej i cywilnej przy udzielaniu pomocy w przypadku kataklizmów,
 - uwzględniając art. 4h i 4j Aktu założycielskiego Unii Afrykańskiej,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie dziesiątej rocznicy przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z 2000 r. na temat kobiet, pokoju i bezpieczeństwa ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 15 października 2012 r. pt. „Korzenie demokracji i zrównoważonego rozwoju: współpraca Europy ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych”,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A8-0158/2016),
- A. mając na uwadze, że operacje pokojowe stanowią formę reagowania kryzysowego, zazwyczaj wspierającą cieszącą się międzynarodowym uznaniem organizację, takie jak ONZ czy Unia Afrykańska (UA), legitymującą się mandatem ONZ i mającą na celu zapobieganie konfliktowi zbrojnemu, przywrócenie, utrzymanie lub budowanie pokoju, egzekwowanie porozumień pokojowych oraz reagowanie na złożone nagłe sytuacje i wyzwania, jakie stwarzają słabe lub upadające państwa; mając na uwadze, że stabilność afrykańskiego i europejskiego sąsiedztwa przyniosłaby znaczną korzyść wszystkim naszym krajom;
- B. mając na uwadze, że celem operacji pokojowych jest stworzenie długotrwale stabilnego, bezpiecznego i lepiej prosperującego środowiska; mając na uwadze, że dobre rządzenie, sprawiedliwość, większe poszanowanie praworządności, ochrona ludności cywilnej, poszanowanie praw człowieka i bezpieczeństwo stanowią niezbędne warunki takiego stanu rzeczy, natomiast realizowane z powodzeniem programy pojednania, odbudowy i rozwoju gospodarczego pomagają osiągnąć trwały pokój i dobrobyt;
- C. mając na uwadze, że w ciągu ostatniej dekady sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Afryce uległa drastycznym zmianom wraz z pojawieniem się ugrupowań terrorystycznych i powstańców w Somalii, Nigerii i w regionie Sahelu i Sahary, natomiast na wielu obszarach prowadzenie operacji wymuszania pokoju i zwalczania terroryzmu staje się normą, a nie wyjątkiem; mając na uwadze, że rośnie liczba państw niestabilnych i obszarów pozbawionych rządu, wskutek czego tak wiele osób jest dotkniętych ubóstwem, bezprawiem, wzrostem korupcji i przemocą; mając na uwadze, że nieszczerne granice na tym kontynencie sprzyjają eskalacji przemocy, zmniejszają poziom bezpieczeństwa i stwarzają okazję do działalności przestępczej;
- D. mając na uwadze, że pokój został uznany za kluczowy dla rozwoju w nowym programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz że wprowadzono cel zrównoważonego rozwoju nr 16 dotyczący pokoju i sprawiedliwości;
- E. mając na uwadze, że odpowiednio doświadczone i wyposażone organizacje i narody, w idealnych warunkach legitymujące się jasnym i realistycznym mandatem ONZ, powinny zapewnić zasoby konieczne do przeprowadzania udanych operacji pokojowych, aby pomóc w stworzeniu bezpiecznego środowiska pracy dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego;
- F. mając na uwadze, że ONZ pozostaje głównym gwarantem międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz dysponuje najbardziej kompleksowymi ramami wielostronnej współpracy w zarządzaniu kryzysowym; mając na uwadze, że ONZ prowadzi obecnie 16 operacji utrzymywania pokoju, z udziałem liczniejszego niż kiedykolwiek personelu złożonego z ponad 120 000 osób; mając na uwadze, że ponad 87 % sił pokojowych ONZ jest rozmieszczonych w ramach ośmiu misji w Afryce; mając na uwadze, że ONZ podlega ograniczeniom, jeśli chodzi o zakres prowadzonych operacji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 56.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- G. mając na uwadze, że UA podlega innym ograniczeniom niż ONZ i może zajmować własne stanowisko, dokonywać nieproszonych interwencji oraz interweniować tam, gdzie nie podpisano żadnego porozumienia pokojowego, przy zachowaniu zgodności z Kartą Narodów Zjednoczonych; mając na uwadze, że jest to istotna różnica w kontekście liczby konfliktów międzypaństwowych i wewnętrznych w Afryce;
- H. mając na uwadze, że NATO udziela wsparcia UA, w tym w związku z misją UA w regionie Darfuru w Sudanie oraz misją UA w Somalii, w zakresie planowania, strategicznych zasobów w dziedzinie transportu drogą powietrzną i morską oraz budowania zdolności afrykańskich sił reagowania (ASF);
- I. mając na uwadze, że kryzys w Afryce wymaga spójnej globalnej reakcji wykraczającej poza aspekty związane wyłącznie z bezpieczeństwem; mając na uwadze, że pokój i bezpieczeństwo są koniecznymi warunkami rozwoju, a wszystkie lokalne i międzynarodowe podmioty podkreślają potrzebę ścisłej koordynacji między polityką bezpieczeństwa a polityką rozwoju; mając na uwadze, że potrzebna jest długoterminowa perspektywa; mając na uwadze, że reforma sektora bezpieczeństwa oraz rozbrownienie, demobilizacja i reintegracja byłych żołnierzy może mieć znaczenie dla osiągnięcia stabilności i celów rozwoju; mając na uwadze, że Biuro Łącznikowe ONZ ds. Pokoju i Bezpieczeństwa i Stałe Przedstawicielstwo Unii Afrykańskiej w Brukseli odgrywają kluczową rolę w rozwoju stosunków między tymi organizacjami a UE, NATO i ambasadami;
- J. mając na uwadze, że głównym mechanizmem współpracy UE i UA jest Instrument na rzecz Pokoju w Afryce, ustanowiony w 2004 r. i zapewniający kwotę ok. 1,9 mld EUR za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Rozwoju finansowanego przez państwa członkowskie; mając na uwadze, że ustanawiając Instrument na rzecz Pokoju w Afryce w 2003 r., założono, iż finansowanie go ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju będzie tymczasowe, lecz 12 lat później EFR pozostaje głównym źródłem finansowania Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce; mając na uwadze, że w 2007 r. zakres stosowania tego instrumentu został rozszerzony tak, aby w szerszym stopniu objąć nim działania na rzecz zapobiegania konfliktom i ustabilizowania sytuacji po ustaniu konfliktu; mając na uwadze, że program działań na lata 2014–2016 uwzględnia zewnętrzne oceny i konsultacje z państwami członkowskimi oraz wprowadza nowe elementy, które poprawiają jego skuteczność; mając na uwadze, że art. 43 TUE odnosi się do tzw. misji petersberskich plus, które obejmują misje wojskowego doradztwa i wsparcia, misje zapobiegania konfliktom i utrzymywania pokoju oraz misje zbrojne służące zarządzaniu kryzysowemu, w tym misje przywracania pokoju i operacje stabilizacji sytuacji po zakończeniu konfliktów; mając na uwadze, że w 2014 r. ponad 90 % budżetu przeznaczono na operacje pokojowe, z czego 65 % – na personel AMISOM; mając na uwadze, że zwiększenie zdolności instytucjonalnych Unii Afrykańskiej i afrykańskich regionalnych wspólnot gospodarczych jest kluczem do powodzenia operacji pokojowych oraz procesów pojednania i odbudowy po ustaniu konfliktu;
- K. mając na uwadze, że rolę UE należy postrzegać w kontekście udziału licznych krajów i organizacji w operacjach pokojowych; mając na uwadze, że na przykład spośród wszystkich państw świata Stany Zjednoczone wnoszą największy wkład w operacje utrzymywania pokoju prowadzone przez ONZ i bezpośrednio wspierają UA za pośrednictwem Partnerstwa na rzecz szybkiego reagowania w celu utrzymania pokoju w Afryce oraz przeznaczają około 5 mld USD na operacje ONZ w Republice Środkowoafrykańskiej, Mali, Wybrzeżu Kości Słoniowej, Sudanie Południowym i Somalii; mając na uwadze, że te różnorodne źródła finansowania są koordynowane przez grupę partnerów Unii Afrykańskiej ds. pokoju i bezpieczeństwa; mając na uwadze, że Chiny stały się aktywnym uczestnikiem operacji utrzymywania pokoju ONZ, natomiast Forum Współpracy Chińsko-Afrykańskiej obejmuje Komisję Unii Afrykańskiej; mając na uwadze, że Indie, Pakistan i Bangladesz są kolejnymi po Etiopii państwami, z których pochodzi największa część personelu operacji utrzymywania pokoju prowadzonych przez ONZ;
- L. mając na uwadze, że państwa europejskie i sama UE wnoszą znaczny wkład w system ONZ, zwłaszcza przez dostarczanie wsparcia finansowego dla programów i projektów ONZ; mając na uwadze, że Francja, Niemcy i Zjednoczone Królestwo zapewniają największy wkład do budżetu ONZ na operacje utrzymywania pokoju; mając na uwadze, że państwa członkowskie UE zapewniają wspólnie największy wkład do budżetu ONZ na utrzymywanie pokoju (ok. 37 %), a ich oddziały biorą obecnie udział w dziewięciu misjach pokojowych; mając ponadto na uwadze, że w 2014 i 2015 r. zobowiązania finansowe UE na rzecz UA wyniosły 717,9 mln EUR, a wkład UA wyniósł tylko 25 mln EUR; mając na uwadze, że kraje europejskie zapewniają jedynie ok. 5 % personelu sił pokojowych ONZ, tj. 5 000 żołnierzy spośród całkowitej liczby ok. 92 000; mając jednakże na uwadze, że np. Francja szkoli co roku 25 000 afrykańskich żołnierzy i sama rozmieszcza ponad 4 000 osób w afrykańskich operacjach utrzymywania pokoju;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- M. mając na uwadze, że obecność min przeciwpiechotnych stanowi poważną przeszkodę dla odbudowy pokonfliktowej i rozwoju, zwłaszcza w Afryce, natomiast w ciągu ostatnich 20 lat UE wydała ok. 1,5 mld EUR na procesy rozminowywania oraz pomoc ofiarom min, co czyni z niej największego darczyńcę w tej dziedzinie na świecie;
- N. mając na uwadze, że w uzupełnieniu do roli poszczególnych państw europejskich Unia powinna wnieść istotny wkład w operacje pokojowe za pomocą wielowymiarowych działań; mając na uwadze, że UE dostarcza UA i organizacjom subregionalnym wsparcie techniczne i finansowe, zwłaszcza za pomocą Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, Instrumentu na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju i Europejskiego Funduszu Rozwoju; mając na uwadze, że UE prowadzi szkolenia i doradztwo w ramach misji WPBiO, wnosząc wkład w zwiększanie potencjału Afryki w zakresie zarządzania kryzysowego;
- O. mając na uwadze, że pięć misji cywilnych UE i cztery operacje wojskowe UE aktualnie realizowane w Afryce często są prowadzone obok lub w następstwie operacji i misji ONZ, UA lub działań krajowych;
- P. mając na uwadze, że UE pragnie wzmocnić afrykańską architekturę pokoju i bezpieczeństwa, zwłaszcza przez wspieranie budowania zdolności operacyjnej afrykańskich sił reagowania (ASF);
- Q. mając na uwadze, że Rada Europejska zwróciła się do UE i państw członkowskich o większe wsparcie z ich strony na rzecz krajów i organizacji partnerskich przez zapewnianie szkoleń, doradztwa, sprzętu i zasobów, tak aby mogły one w coraz większym stopniu samodzielnie zapobiegać kryzysom i nimi zarządzać; mając na uwadze, że aby móc osiągnąć ten cel, istnieje wyraźna potrzeba wzajemnego wzmocnienia interwencji w obszarach bezpieczeństwa i rozwoju;
- R. mając na uwadze, że UE powinna wspierać działania innych podmiotów, które mogą być lepiej przygotowane do odgrywania określonych ról, unikając powielania pracy oraz pomagając w umacnianiu tych już obecnych w terenie, zwłaszcza państw członkowskich;
- S. mając na uwadze, że art. 41 ust. 2 TUE zabrania wydatków z budżetów unijnych na operacje mające wpływ na kwestie wojskowe i obronne, ale nie wyklucza kategorycznie finansowania przez UE zadań wojskowych, takich jak operacje pokojowe mające cele rozwojowe; mając na uwadze, że wspólne koszty pokrywają państwa członkowskie w ramach mechanizmu ATHENA; mając na uwadze, że o ile głównym celem polityki rozwojowej UE jest zmniejszenie, a docelowo eliminacja ubóstwa, art. 209 i 212 TFUE nie wykluczają jednoznacznie finansowania budowania zdolności w sektorze bezpieczeństwa; mając na uwadze, że EFR i Instrument na rzecz Pokoju w Afryce, jako instrumenty poza budżetem UE, są istotne dla zajęcia się kwestią ścisłego związku między bezpieczeństwem i poziomem rozwoju; mając na uwadze, że EFR wymaga, aby programowanie miało taką formę, by spełniało kryteria oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), które w większości wykluczają wydatki dotyczące bezpieczeństwa; mając na uwadze, że UE pracuje nad możliwością dodatkowych specjalnych instrumentów w kontekście inicjatywy w zakresie budowania zdolności na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju;
- T. mając na uwadze, że nadrzędnymi zasadami zaangażowania UE muszą być potrzeby zainteresowanych krajów i europejskie bezpieczeństwo;
1. podkreśla potrzebę skoordynowanych działań zewnętrznych, wykorzystujących narzędzia w dziedzinie dyplomacji, bezpieczeństwa i rozwoju, aby przywrócić zaufanie i stawić czoła wyzwaniom związanym z wojnami, konfliktami wewnętrznymi, brakiem bezpieczeństwa oraz niestabilnością i transformacją;
2. zauważa, że podczas współczesnych operacji pokojowych coraz częściej dochodzi do rozmieszczania misji prowadzonych pod auspicjami ONZ na tym samym obszarze działań, z udziałem różnych podmiotów i organizacji regionalnych; podkreśla, że zarządzanie tymi skomplikowanymi partnerstwami przy unikaniu powielania pracy lub misji ma kluczowe znaczenie dla powodzenia operacji; w związku z tym apeluje o ocenę i zracjonalizowanie istniejących struktur;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

3. podkreśla znaczenie wczesnego powiadamiania i udoskonalenia procedur konsultacji kryzysowych w ramach ONZ i UA oraz innych organizacji, takich jak NATO i OBWE; podkreśla potrzebę udoskonalenia wymiany informacji, w tym na temat planowania, prowadzenia i analizy misji; z zadowoleniem przyjmuje finalizację i podpisanie porozumienia administracyjnego dotyczącego wymiany informacji niejawnych między UE a ONZ; uznaje znaczenie partnerstwa Afryka-UE i dialogu politycznego UE-UA na temat pokoju i bezpieczeństwa; sugeruje zawarcie porozumienia między UA, EU i innymi głównymi stronami zaangażowanymi a ONZ w sprawie wspólnych celów związanych z bezpieczeństwem i rozwojem w Afryce;
4. z uwagi na skalę wyzwań i skomplikowane zaangażowanie innych organizacji i krajów apeluje do UE, aby dążyła do uzyskania odpowiedniego podziału pracy i skupiała się na obszarach, w których może w największym stopniu wnieść wartość dodaną; zauważa, że kilka państw członkowskich jest już zaangażowanych w operacje na kontynencie afrykańskim i że UE mogłaby wnieść prawdziwą wartość dodaną, wspierając w większym stopniu te operacje;
5. zauważa, że w coraz bardziej złożonej sytuacji w zakresie bezpieczeństwa misje ONZ i UA wymagają kompleksowego podejścia, zgodnie z którym obok wprowadzenia instrumentów wojskowych i dyplomatycznych oraz instrumentów na rzecz rozwoju do istotnych czynników należą dogłębna znajomość sytuacji w zakresie bezpieczeństwa, wymiana danych wywiadowczych i informacji oraz nowoczesnych technologii, wiedza na temat tego, jak zwalczać terroryzm i przestępczość na obszarach objętych konfliktami i na obszarach, w których konflikty się zakończyły, wprowadzenie kluczowych czynników rozwojowych, zapewnienie pomocy humanitarnej i przywrócenie dialogu politycznego, w których zapewnieniu mogą pomóc kraje europejskie; odnotowuje pracę, którą wykonały już niektóre państwa członkowskie i inne organizacje międzynarodowe w tej dziedzinie;
6. podkreśla znaczenie pozostałych instrumentów UE w obszarze bezpieczeństwa, a w szczególności misji i operacji w ramach WPBiO; przypomina, że UE podejmuje działania w Afryce, aby przyczynić się do stabilizacji krajów zmagających się z kryzysami, zwłaszcza dzięki misjom szkoleniowym; podkreśla rolę cywilnych i wojskowych misji WPBiO we wspieraniu reform sektora bezpieczeństwa oraz w realizacji międzynarodowej strategii zarządzania kryzysami;
7. zauważa, że postrzeganie operacji pokojowej jako prawomocnej ma zasadnicze znaczenie dla jej powodzenia; uważa w związku z tym, że tam, gdzie tylko jest to możliwe, siły wojskowe i wsparcie powinny pochodzić z UA; zauważa też, że jest to również istotne w kontekście dalekosiężnych celów UA związanych z samokontrolą;
8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowy program działań Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce ma na celu naprawę obecnych niedoskonałości i kładzie silniejszy nacisk na strategię wyjścia, większy podział obciążenia z państwami afrykańskimi, bardziej ukierunkowane wsparcie i usprawnienie procesów podejmowania decyzji;
9. z zadowoleniem przyjmuje strategiczne partnerstwo w zakresie utrzymywania pokoju i zarządzania kryzysowego oraz jego priorytety na lata 2015–2018 przyjęte w marcu 2015 r.; odnotowuje na dotychczasowe i trwające misje WPBiO mające na celu utrzymanie pokoju, zapobieganie konfliktom i wzmacnianie międzynarodowego bezpieczeństwa oraz bierze pod uwagę kluczową rolę, jaką odgrywają w tych dziedzinach inne organizacje, w tym organizacje panafrkańskie i regionalne, oraz kraje; zachęca UE do podjęcia dalszych starań na rzecz ułatwienia wnoszenia wkładu przez państwa członkowskie; przypomina, że UE zaangażowała się w zarządzanie kryzysowe w Afryce, którego celem jest utrzymywanie pokoju, zapobieganie konfliktom oraz wzmacnianie międzynarodowego bezpieczeństwa zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych; zauważa, że zaledwie 11 spośród 28 państw członkowskich UE podjęło zobowiązania w dniu 28 września 2015 r. na szczycie przywódców poświęconym utrzymaniu pokoju, gdy tymczasem Chiny zobowiązały się wysłać 8 tys. żołnierzy, a Kolumbia 5 tys. w ramach sił reagowania; apeluje do państw członkowskich o znaczne zwiększenie swojego wkładu wojskowego i policyjnego w misje pokojowe ONZ;
10. podkreśla potrzebę szybkiego reagowania państw afrykańskich na kryzysy oraz wskazuje na kluczową rolę afrykańskich sił reagowania (ASF) w tym względzie; podkreśla istotny wkład UE – za pośrednictwem Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce oraz dzięki finansowaniu UA – umożliwiający zwiększenie zdolności UA w zakresie wspólnego reagowania na konflikty na kontynencie; zachęca organizacje regionalne, takie jak Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) lub Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju (SADC), aby zintensyfikowały swoje starania na rzecz szybkiego reagowania państw afrykańskich na kryzysy oraz uzupełniały wysiłki UA;
11. podkreśla niemniej znaczenie inwestowania większych środków w zapobieganie konfliktom, przy uwzględnieniu takich czynników jak radykalizacja polityczna i religijna, przemoc wyborcza, przesiedlenia ludności i zmiana klimatu;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

12. dostrzega zasadniczy wkład Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce w rozwój stosunków trójstronnych między ONZ, UE i UA; uważa, że instrument ten stanowi zarówno punkt wejścia, jak i potencjalną dźwignię dla wzmocnienia współpracy między UE a UA, i okazał się nieodzowny dla umożliwienia UA, a za jej pośrednictwem ośmiu regionalnym wspólnotom gospodarczym (REC), planowanie ich działalności i zarządzanie nią; uważa za niezwykle istotne, aby instytucje unijne i państwa członkowskie nadal były ściśle zaangażowane w pełną realizację Instrumentu, a UA wykazywała się większą skutecznością i przejrzystością w wykorzystywaniu funduszy; uważa, że Instrument na rzecz Pokoju w Afryce powinien skupić się na wsparciu strukturalnym zamiast na finansowaniu żołdu sił afrykańskich; przyznaje, że już istnieją inne mechanizmy finansowania, sądząc jednak, że ze względu na szczegółowe ukierunkowanie Instrumentu na Afrykę oraz jego jasne cele jest on szczególnie ważny dla misji pokojowych w Afryce; uważa, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego pracujące nad budowaniem pokoju w Afryce powinny mieć możliwość dzielenia się swoimi opiniami w ramach bardziej strategicznego zaangażowania we współpracę z takimi organizacjami w dziedzinie pokoju i bezpieczeństwa; pozostaje zaniepokojony utrzymującymi się problemami związanymi z finansowaniem i wolą polityczną po stronie państw afrykańskich; odnotowuje konkluzje Rady z dnia 24 września 2012 r., zgodnie z którymi trzeba będzie rozpatrzyć sposób finansowania, który byłby alternatywą dla środków z EFR;

13. zauważa, że dzięki zacieśnieniu europejskiej współpracy wojskowej wzrosła wydajność i skuteczność wkładu Europy w misje pokojowe ONZ;

14. ze względu na ogromne znaczenie budowania zdolności po stronie afrykańskiej z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie ćwiczeń Amani Africa II w październiku 2015 r., w których udział wzięło ponad 6 000 przedstawicieli sił zbrojnych, policji i cywili oraz oczekuje uruchomienia afrykańskich sił reagowania (ASF) liczących 25 000 żołnierzy tak szybko, jak to tylko możliwe w 2016 r.;

15. apeluje do UE i państw członkowskich oraz do pozostałych przedstawicieli wspólnoty międzynarodowej o pomoc w szkoleniu – w tym również z zakresu dyscypliny – wyposażeniu, wsparciu logistycznym i finansowym oraz opracowaniu zasad użycia sił (ROE), a także o zachęcanie państw Afryki do pełnego i stałego zaangażowania w ASF oraz wspieranie ich w tym zadaniu; apeluje o wyraźniejsze wyrażanie poparcia dla ASF w afrykańskich stolicach przez ambasad państw członkowskich i delegatury Unii; uważa, że oficjalną pomoc rozwojową należy przekształcić w ramach OECD w taki sposób, aby nadać priorytet budowaniu pokoju; uważa, że należy dokonać przeglądu rozporządzenia w sprawie EFR w celu umożliwienia sposobu programowania, w którym wydatki na zapewnienie pokoju, bezpieczeństwa i sprawiedliwości motywowałyby do rozwoju;

16. zauważa znaczenie misji w dziedzinie WPBiO dla bezpieczeństwa Afryki, w szczególności misji szkoleniowych i misji wsparcia dla sił afrykańskich, a mianowicie EUTM Mali, EUCAP Sahel Mali i EUCAP Sahel Niger, EUTM Somalia, EUCAP Nestor; odnotowuje udzielane w ramach tych misji dodatkowe wsparcie dla działań w ramach misji ONZ; zachęca UE do zwiększenia zdolności tych misji szkoleniowych, zwłaszcza poprzez umożliwienie monitorowania szkolonych żołnierzy afrykańskich podczas działań operacyjnych i po ich powrocie z miejsca operacji;

17. podkreśla, że podczas wspierania misji pokojowych ani UE, ani państwa członkowskie nie powinny działać same, lecz w pełni uwzględniać wkład innych podmiotów międzynarodowych, poprawić koordynację z ich działaniami i szybkość reagowania oraz skupić swoje wysiłki na określonych priorytetowych państwach, wyznaczając najbardziej odpowiednie i doświadczone państwa członkowskie i afrykańskie na państwa wiodące; podkreśla znaczenie regionalnych wspólnot gospodarczych dla struktury bezpieczeństwa w Afryce; zaznacza, że delegatury UE mogłyby odgrywać rolę podmiotów ułatwiających koordynację wśród podmiotów międzynarodowych;

18. wspiera całościowe podejście UE, które jest centralnym narzędziem służącym do uruchomienia całego potencjału do działania UE w kontekście operacji pokojowych i procesu stabilizacji, jak również do uruchamiania różnych sposobów wspomagania rozwoju krajów UA;

19. nalega, by priorytetem w ramach zaangażowania europejskiego w Afryce była pomoc w zarządzaniu granicami; uważa, że nieszczelność granic jest jednym z głównych czynników rozwoju terroryzmu w Afryce;

20. z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat dotyczący budowania zdolności i wraz z Radą apeluje o jego pilne wdrożenie; zwraca uwagę na potencjał wspierania przez UE poprawy bezpieczeństwa, w szczególności za pomocą jej kompleksowego podejścia obejmującego środki cywilne i wojskowe, w krajach wrażliwych i dotkniętych konfliktami, a także zaspokajania potrzeb naszych partnerów, zwłaszcza odbiorców wojskowych, przypominając jednocześnie, że

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

bezpieczeństwo stanowi warunek wstępny rozwoju i demokracji; ubolewa, że ani Komisja Europejska, ani Rada nie podzieliły się z Parlamentem Europejskim swoją oceną prawnych możliwości wspierania budowania zdolności; wzywa obie te instytucje do przekazywania Parlamentowi Europejskiemu informacji na ten temat w stosownym czasie; wzywa Komisję Europejską do zaproponowania podstawy prawnej zgodnie z pierwotnymi celami europejskimi określonymi w inicjatywie na rzecz zwiększania zdolności („Enable and Enhance”) z 2013 r.

21. podkreśla, że w analizie wydziału prawnego Rady z dnia 7 grudnia 2015 r. zatytułowanej „Zwiększenie potencjału w celu sprzyjania bezpieczeństwu i rozwojowi – kwestie prawne” przewidziano sposoby finansowania wyposażenia sił zbrojnych państw afrykańskich; zachęca Radę do kontynuowania tej refleksji;

22. wyraża zadowolenie z pozytywnego odzewu po powołaniu się przez Francję na art. 42 ust. 7; bardzo pozytywnie odbiera ponowne zaangażowanie się armii europejskich w Afryce;

23. przyznaje, że problemem często nie jest brak środków finansowych, lecz sposób ich wydatkowania i wykorzystywania innych zasobów; zauważa, że zalecenia Trybunału Obrachunkowego dotyczące funduszy UE nie zostały w pełni wdrożone; apeluje o regularne przeglądy sposobu wydatkowania środków pochodzących od rządów krajowych za pośrednictwem UE i ONZ; uważa, że skuteczne wykorzystywanie tych środków jest niezwykle skuteczne z uwagi na ich ograniczony charakter i skalę napotykanym problemów; uważa, że odpowiedzialność jest podstawową częścią tego procesu, a także przyczynia się do zwalczania powszechnej korupcji w Afryce; żąda przeprowadzania bardziej dogłębnej i przejrzystej oceny operacji pokojowych wspieranych przez UE; popiera takie inicjatywy jak fundusz powierniczy „Békou” działający w Republice Środkowoafrykańskiej, który stara się uwspólniać zasoby, wiedzę fachową i potencjał europejski w zakresie rozwoju, aby zaradzić rozdrobnieniu i braku skuteczności międzynarodowych działań w kontekście odbudowy kraju; usilnie zachęca do bardziej systematycznego powiązanego planowania działań w ramach poszczególnych instrumentów UE;

24. zwraca uwagę na sprawozdanie oceniające ONZ z dnia 15 maja 2015 r. w sprawie egzekwowania prawa i pomocy w działaniach naprawczych w związku z wykorzystywaniem seksualnym i nadużyciami seksualnymi popełnionymi przez pracowników ONZ i inny personel podczas operacji pokojowych; uważa, że UA, ONZ, UE i państwa członkowskie powinny bacznie przyglądać się takim sprawom karnym, i apeluje o najbardziej rygorystyczne procedury dyscyplinarne i sądowe oraz o wszelkie starania, aby zapobiegać takim przestępstwom; zaleca ponadto odpowiednie szkolenie i kształcenie personelu operacji i uważa, że wyznaczanie pracowników płci żeńskiej i doradców ds. problematyki płci pomogłoby przezwyciężyć błędne wyobrażenia kulturowe i ograniczyć przypadki przemocy seksualnej;

25. apeluje o wspólne wysiłki UE i ONZ na rzecz budowania zdolności; uważa, że obecny program finansowania nie ma charakteru zrównoważonego oraz że Instrument na rzecz Pokoju w Afryce należy powiązać z warunkami w celu zachęcenia UA do zwiększenia własnego wkładu w operacje pokojowe;

26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, Wiceprzewodniczącej Komisji / Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, przewodniczącej Komisji UA, przewodniczącemu Parlamentu Panafrkańskiego, Sekretarzowi Generalnemu NATO oraz przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego NATO.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0250

Nieuczciwe praktyki handlowe w łańcuchu dostaw żywności

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw żywności (2015/2065(INI))

(2018/C 086/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 15 lipca 2014 r. pt. „Zwalczanie nieuczciwych praktyk handlowych w ramach łańcucha dostaw produktów spożywczych, realizowanych pomiędzy przedsiębiorstwami” (COM(2014)0472),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące nieuczciwych praktyk handlowych w ramach łańcucha dostaw produktów spożywczych, realizowanych między przedsiębiorstwami (COM(2016)0032),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 28 października 2009 r. pt. „Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie” (COM(2009)0591),
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 31 stycznia 2013 r. w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw produktów spożywczych i niespożywczych między przedsiębiorstwami (COM(2013)0037),
- uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 19 lutego 2008 r. w sprawie zbadania przypadków nadużywania władzy przez duże supermarkety prowadzące działalność w Unii Europejskiej oraz przeciwdziałania im ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie sprawiedliwego wynagrodzenia dla rolników: poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie zakłóceń równowagi w łańcuchu dostaw żywności ⁽³⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 listopada 2013 r. dotyczącą zielonej księgi Komisji w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw produktów spożywczych i niespożywczych między przedsiębiorstwami,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie: „Sektor wielkich detalistów — tendencje i oddziaływanie na rolników i konsumentów” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE ⁽⁵⁾, a w szczególności jej ust. 104,
- uwzględniając decyzję Komisji z dnia 30 lipca 2010 r. ustanawiającą Forum Wysokiego Szczębla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie wydajniejszego i bardziej sprawiedliwego rynku detalicznego ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 E z 6.8.2009, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. C 227 E z 6.8.2013, s. 11.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 255 z 14.10.2005, s. 44.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0004.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 210 z 3.8.2010, s. 4.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 9.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając analizę pt. „Monitorowanie stosowania zasad dobrej praktyki w dziedzinie stosunków wertykalnych w łańcuchu dostaw żywności”, opracowaną na zlecenie Komisji przez Areté srl (styczeń 2016 r.),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie europejskiego planu działania na rzecz sektora detalicznego przynoszącego korzyści wszystkim stronom ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej ⁽²⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych ⁽³⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając dochodzenie w sprawie Tesco PLC prowadzone przez brytyjski urząd arbitra ds. kodeksu postępowania w zakresie artykułów spożywczych z dnia 26 stycznia 2016 r.,
 - uwzględniając dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 261/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do stosunków umownych w sektorze mleka i przetworów mlecznych ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie z postępów inicjatywy łańcucha dostaw z lipca 2015 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Consumers International z 2012 r. zatytułowane „Relacje supermarketów z dostawcami: konsekwencje dla konsumentów”,
 - uwzględniając uniwersalne ramy oceny zrównoważonego charakteru systemów rolniczych i produkcji żywności (SAFA) opracowane przez FAO,
 - uwzględniając skrajnie trudną sytuację, w której obliczu stoją rolnicy i spółdzielnie rolnicze, zwłaszcza producenci mleka, wieprzowiny, wołowiny, owoców i warzyw oraz zbóż,
 - uwzględniając art. 52 swojego Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A8-0173/2016),
- A. mając na uwadze, że nieuczciwe praktyki handlowe stanowią poważny problem, występujący w wielu sektorach gospodarki; mając na uwadze, że w sprawozdaniu Komisji z dnia 29 stycznia 2016 r. dotyczącym nieuczciwych praktyk handlowych w ramach łańcucha dostaw produktów spożywczych, realizowanych między przedsiębiorstwami (COM(2016)0032), potwierdzono, iż takie praktyki mogą wystąpić na każdym etapie łańcucha dostaw żywności; mając na uwadze, że problem ten jest szczególnie widoczny w łańcuchu dostaw żywności i ma negatywny wpływ na podmioty stanowiące najsłabsze ogniwo w tym łańcuchu; mając na uwadze, że istnienie tego problemu potwierdzają wszystkie podmioty w łańcuchu dostaw żywności oraz wiele krajowych organów ds. konkurencji; mając na uwadze, że Komisja, Parlament oraz Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wielokrotnie zwracali uwagę na problem nieuczciwych praktyk handlowych;
- B. mając na uwadze, że brak uczciwości w łańcuchu dostaw żywności trudno wyrazić językiem naruszeń obecnego prawa konkurencji, ponieważ istniejące narzędzia są skuteczne wyłącznie wobec niektórych zachowań antykonkurencyjnych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0580.

⁽²⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21.

⁽³⁾ Dz.U. L 48 z 23.2.2011, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 95 z 21.4.1993, s. 29.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 38.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- C. mając na uwadze wielkość oraz strategiczne znaczenie łańcucha dostaw żywności dla Unii Europejskiej; mając na uwadze, że w sektorze tym zatrudnionych jest ponad 47 mln osób w UE i wytwarza on ok. 7 % wartości dodanej brutto na szczeblu UE, a całkowitą wartość unijnego rynku produktów związanych z handlem detalicznym żywnością szacuje się na 1,05 mld EUR; mając na uwadze, że sektor usług detalicznych wytwarza 4,3 % unijnego PKB i obejmuje 17 % unijnych MŚP ⁽¹⁾; mając na uwadze, że 99,1 % przedsiębiorstw w sektorze produktów spożywczych i napojów stanowią MŚP i mikroprzedsiębiorstwa;
- D. mając na uwadze, że jednolity rynek przyniósł znaczne korzyści podmiotom w łańcuchu dostaw żywności, a handel artykułami spożywczymi ma coraz częściej wyraźny wymiar transgraniczny oraz szczególne znaczenie dla funkcjonowania rynku wewnętrznego; mając na uwadze, że handel transgraniczny między państwami członkowskimi UE stanowi 20 % całkowitej produkcji żywności i napojów w UE; mając na uwadze, że 70 % całkowitego eksportu żywności z państw członkowskich to eksport do innych państw członkowskich;
- E. mając na uwadze istotne zmiany strukturalne łańcucha dostaw produktów spożywczych (B2B) postępujące w ostatnich latach, polegające na silnej koncentracji oraz pionowej i transgranicznej integracji podmiotów działających w sektorze produkcji, szczególnie w przetwórstwie i handlu detalicznym, a także na etapach poprzedzających produkcję;
- F. mając na uwadze, że podmioty uczestniczące w łańcuchu dostaw produktów spożywczych zgłaszały następujące nieuczciwe praktyki handlowe:
- opóźnienia w płatnościach;
 - ograniczenia w dostępie do rynku;
 - jednostronne zmiany postanowień umowy z mocą wsteczną;
 - brak wystarczająco szczegółowych lub jednoznacznie sformułowanych informacji dotyczących postanowień umowy;
 - odmowa zawarcia umowy w formie pisemnej;
 - nagłe i nieuzasadnione zerwanie umowy;
 - nieuczciwe przeniesienie ryzyka handlowego;
 - domaganie się zapłaty za towary lub usługi, które nie przedstawiają żadnej wartości dla jednej ze stron umowy;
 - pobieranie opłat za fikcyjne usługi;
 - przenoszenie kosztów transportu i magazynowania na dostawców;
 - przymuszanie do udziału w akcjach promocyjnych, pobieranie opłat za umieszczanie towarów w dobrze widocznych miejscach w sklepach oraz innych opłat dodatkowych;
 - przenoszenie kosztów promowania towarów w obszarach sprzedaży na dostawców;
 - narzucanie bezwarunkowego zwrotu niesprzedanego towaru;
 - wywieranie presji w celu obniżki cen;
 - uniemożliwianie partnerom handlowym zaopatrywania się w innych państwach członkowskich (terytorialne ograniczenia dostaw);
- G. mając na uwadze, że ze względu na brak możliwości zatrzymania procesu produkcji rolnej po jej rozpoczęciu oraz z uwagi na nietrwały charakter jej produktów rolnicy są szczególnie narażeni na nieuczciwe praktyki handlowe w łańcuchu dostaw żywności;
- H. mając na uwadze, że producenci pracują czasami ze stratą w wyniku niekorzystnych negocjacji z innymi podmiotami w łańcuchu dostaw żywności, np. w rezultacie obniżek i rabatów w supermarketach;

⁽¹⁾ Eurostat, 2010 r.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- I. mając na uwadze, że nieuczciwe praktyki handlowe pojawiają się w sytuacji nierówności w stosunkach handlowych między kontrahentami w łańcuchu dostaw żywności, wynikających z coraz większej koncentracji siły rynkowej wśród niewielkiej liczby grup wielonarodowych, oraz że zróżnicowanie to na ogół szkodzi małym i średnim producentom;
- J. mając na uwadze, że nieuczciwe praktyki mogą mieć szkodliwe następstwa dla poszczególnych podmiotów w łańcuchu dostaw żywności, zwłaszcza w przypadku rolników i MŚP, co z kolei może wywierać wpływ na całą gospodarkę UE, a także na konsumentów końcowych, ograniczając ich możliwości wyboru produktów oraz dostęp do nowych i innowacyjnych towarów; mając na uwadze, że nieuczciwe praktyki handlowe mogą wpływać na negocjacje cenowe między przedsiębiorstwami, zniechęcać do transgranicznej wymiany handlowej w UE oraz zakłócać właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego; mając w szczególności na uwadze, że nieuczciwe praktyki mogą prowadzić do ograniczania inwestycji i innowacji przez przedsiębiorstwa, zwłaszcza w dziedzinie ochrony środowiska, warunków pracy czy dobrostanu zwierząt, ze względu na zmniejszenie przychodów i brak pewności, a także mogą doprowadzić do porzucenia przez nie działalności produkcyjnej, przetwórczej lub handlowej;
- K. mając na uwadze, że nieuczciwe praktyki handlowe stanowią przeszkodę dla rozwoju i sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz mogą poważnie zakłócić prawidłowe funkcjonowanie rynku;
- L. mając na uwadze, że nieuczciwe praktyki handlowe mogą prowadzić do nadmiernych kosztów i niższych niż oczekiwane przychodów dla przedsiębiorców o słabszej sile przetargowej, a także do nadmiernej produkcji i marnotrawienia żywności;
- M. mając na uwadze, że w wyniku nieuczciwych praktyk handlowych konsumenci mogą być narażeni na utratę różnorodności produktów, dziedzictwa kulturowego i punktów sprzedaży detalicznej;
- N. mając na uwadze, że na nieuczciwe praktyki handlowe szczególnie narażone są MŚP i mikroprzedsiębiorstwa, które stanowią ponad 90 % struktury gospodarczej UE, oraz że podmioty te w większym stopniu niż duże przedsiębiorstwa odczuwają skutki nieuczciwych praktyk, co utrudnia im przetrwanie na rynku, podejmowanie nowych inwestycji w produkcję i technologię oraz wprowadzanie innowacji, a także rozwijanie działalności, również w wymiarze transgranicznym na rynku wewnętrznym; mając na uwadze, że obawa przed narzuceniem im nieuczciwych praktyk handlowych zniechęca MŚP do nawiązywania stosunków handlowych;
- O. mając na uwadze, że nieuczciwe praktyki handlowe występują nie tylko w łańcuchu dostaw żywności, ale równie często w łańcuchu dostaw produktów niespożywczych, na przykład w przemyśle konfekcyjnym lub motoryzacyjnym;
- P. mając na uwadze, że wiele państw członkowskich podjęło działania zmierzające do przeciwdziałania nieuczciwym praktykom handlowym za pomocą różnych metod, w niektórych przypadkach stosując mechanizmy dobrowolne i samoregulacyjne, a w innych wprowadzając odpowiednie regulacje krajowe; mając na uwadze, że doprowadziło to do dużych rozbieżności i zróżnicowania uregulowań pod względem poziomu, charakteru i formy prawnej ochrony w poszczególnych państwach; mając na uwadze, że niektóre państwa nie podjęły żadnych działań w tym zakresie;
- Q. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie, które początkowo próbowały przeciwdziałać nieuczciwym praktykom handlowym poprzez dobrowolne mechanizmy, postanowiły następnie zwalczać te praktyki za pomocą przepisów prawnych;
- R. mając na uwadze, że kwestia nieuczciwych praktyk handlowych jedynie częściowo styka się z prawem konkurencji;
- S. mając na uwadze, że europejskie prawo konkurencji powinno dawać konsumentom większe możliwości wyboru produktów dobrej jakości po konkurencyjnych cenach, a zarazem zapewniać przedsiębiorstwom zachętę do inwestowania i innowacyjności, dając im uczciwe szanse na reklamowanie zalet ich produktów bez narażenia na usunięcie z rynku z powodu nieuczciwych praktyk handlowych;
- T. mając na uwadze, że europejskie prawo konkurencji musi umożliwiać konsumentom końcowym zakup dóbr po konkurencyjnych cenach, ale także zapewniać wolną i uczciwą konkurencję między przedsiębiorstwami, m.in. po to, by zachęcać je do innowacyjności;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- U. mając na uwadze występowanie w stosunkach handlowych „czynnika strachu”, który powoduje, że słabsza strona nie ma możliwości skutecznego korzystania z przysługujących jej praw oraz nie jest skłonna do wnoszenia skargi na stosowanie przez stronę silniejszą nieuczciwych praktyk handlowych w obawie przed narażeniem na szwank ich stosunków handlowych;
- V. mając na uwadze, że funkcjonowanie łańcucha dostaw żywności wpływa na codzienne życie obywateli UE, zważywszy na fakt, że około 14 % wydatków gospodarstw domowych przeznaczają się na żywność;
- W. mając na uwadze, że w łańcuchu dostaw żywności działa wiele podmiotów, w tym wytwórcy, sprzedawcy detaliczni, pośrednicy i producenci, a nieuczciwe praktyki handlowe mogą występować na różnych poziomach łańcucha;
- X. mając na uwadze, że „czynnik strachu” oznacza, iż mali dostawcy nie będą w stanie skutecznie skorzystać z przysługującego im prawa wstąpienia na drogę sądową oraz że inny, tani i dostępny mechanizm, taki jak mediacja przez niezależnego arbitra, będzie lepiej służyć ich interesom;
- Y. mając na uwadze, że inicjatywę łańcucha dostaw cechują poważne ograniczenia, uniemożliwiające przekształcenie jej w skuteczne narzędzie zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych – np. brak sankcji za niespełnienie zasad i brak możliwości wnoszenia skarg poufnych;

1. z uznaniem przyjmuje dotychczasowe działania Komisji mające na celu walkę z nieuczciwymi praktykami handlowymi, zmierzające w kierunku zapewnienia bardziej zrównoważonego rynku oraz zaradzenia obecnej niespójnej sytuacji, wynikającej z różnego podejścia poszczególnych państw członkowskich do zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych w UE; zwraca jednak uwagę, że działania te są niewystarczające, aby rozwiązać ten problem; z zadowoleniem przyjmuje wyżej wymienione sprawozdanie Komisji z dnia 29 stycznia 2016 r., a także długo oczekiwane towarzyszące mu badanie dotyczące monitorowania stosowania zasad dobrej praktyki w dziedzinie stosunków wertykalnych w łańcuchu dostaw żywności, jednak zwraca uwagę na płynące z niego wnioski, które nie torują drogi unijnym ramom prawnym na rzecz zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych na szczeblu UE;

2. z zadowoleniem odnotowuje działania podjęte w ramach Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności oraz powołanie platformy ekspertów ds. praktyk w zakresie umów zawieranych między przedsiębiorstwami, która opracowała wykaz, definicję i ocenę praktyk handlowych, które można uznać za rażąco nieuczciwe;

3. z uznaniem odnotowuje powstanie i rozwój inicjatywy łańcucha dostaw, która odgrywa istotną rolę w promowaniu zmiany kulturowej i poprawie etyki biznesu oraz która doprowadziła do przyjęcia szeregu zasad dobrej praktyki w dziedzinie stosunków wertykalnych w łańcuchu dostaw żywności oraz dobrowolnych ram stosowania tych praktyk, i w której zaledwie w drugim roku działania uczestniczy już ponad tysiąc przedsiębiorstw – głównie MŚP – z całej UE; z zadowoleniem przyjmuje dotychczasowe postępy i uważa, że wysiłki na rzecz promowania uczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw żywności powinny odnieść rzeczywisty skutek, jednak obecnie nie można ich uznać za wystarczające do rozwiązania problemu nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw żywności; podkreśla jednak, że według niedawnego sprawozdania Komisji oraz oceny zewnętrznej skuteczność inicjatywy łańcucha dostaw osłabia szereg braków, takich jak słabość zarządzania, ograniczenia przejrzystości, brak środków egzekwowania lub kar, brak skutecznych środków odstrasżających od stosowania nieuczciwych praktyk handlowych, brak zezwolenia na indywidualne anonimowe składanie skarg przez potencjalne ofiary nieuczciwych praktyk handlowych lub na prowadzenie przez niezależny organ dochodzeń z własnej inicjatywy, co w rezultacie prowadzi do niedostatecznej reprezentacji MŚP, a szczególnie rolników, którzy mogą uznać tę inicjatywę za nieodpowiednią do zakładanego celu; zaleca powołanie podobnych inicjatyw łańcucha dostaw w innych sektorach niespożywczych;

4. ubolewa jednak, że niektóre z możliwości rozstrzygania sporów propagowane przez inicjatywę łańcucha dostaw nie zostały jeszcze zastosowane w praktyce, co oznacza, że ocenę ich skuteczności oparto na teoretycznych osądach; ubolewa, że nie zbadano żadnej konkretnej sprawy, aby ocenić rolę inicjatywy łańcucha dostaw w eliminowaniu nieuczciwych praktyk handlowych oraz że nie przeprowadzono dokładniejszej analizy dotyczącej gromadzenia danych o otrzymanych i rozpatrzonych skargach; uważa, że brak takiej dogłębnej oceny zaburza ogólny obraz tej inicjatywy; jest rozczarowany opinią wyrażoną w wyżej wspomnianej analizie Areté oceniającej skuteczność inicjatywy łańcucha żywności, zgodnie z którą „faktyczne osiągnięcia tej inicjatywy mogą się wydawać bardzo skromne, jeśli mierzyć je w stosunku do faktycznego lub postrzeganego zakresu i powagi problemu nieuczciwych praktyk handlowych”;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

5. odnotowuje powstanie krajowych platform inicjatywy łańcucha żywności, zrzeszających organizacje i przedsiębiorstwa z łańcucha dostaw żywności oraz mających na celu zachęcanie do dialogu między stronami, promowanie wprowadzenia i wymiany uczciwych praktyk handlowych oraz dążenie do wyeliminowania nieuczciwych praktyk handlowych; zastanawia się jednak, czy są one faktycznie skuteczne; wskazuje jednak, że niektóre platformy krajowe nie osiągnęły tych celów, a np. w Finlandii rolnicy wycofali się z platformy; proponuje, aby zachęcać państwa członkowskie do podejmowania dalszych działań przy użyciu stosownych instrumentów w przypadku skarg lub niezgodności zgłaszanych przez te krajowe platformy;
6. jest zdania, że należy rozszerzyć i skutecznie egzekwować zasady dobrych praktyk oraz listę przykładowych uczciwych i nieuczciwych praktyk w stosunkach pionowych w łańcuchu dostaw żywności;
7. z zadowoleniem przyjmuje prowadzone obecnie przez Komisję badanie dotyczące wyboru i innowacji w sektorze detalicznym; uważa, że działanie to walnie przyczyni się do wyjaśnienia zmian i czynników ułatwiających wybór i innowacje na poziomie całego rynku;
8. z uznaniem odnotowuje rozwój alternatywnych i nieformalnych mechanizmów rozstrzygania sporów i dochodzenia roszczeń, szczególnie w drodze mediacji i postępowania polubownego;
9. zwraca uwagę, że jeżeli w łańcuchu dostaw żywności występują nieuczciwe praktyki handlowe, są one sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa;
10. potępia praktyki, które wykorzystują nierównowagę pod kątem siły przetargowej między podmiotami gospodarczymi i wpływają negatywnie na swobodę zawierania umów;
11. podkreśla, że nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez strony o silniejszej pozycji przetargowej mają niekorzystny wpływ na cały łańcuch dostaw żywności, w tym również na zatrudnienie, ze szkodą dla możliwości wyboru towarów przez konsumentów, jakości, różnorodności i innowacyjnego charakteru udostępnianych produktów; podkreśla, że nieuczciwe praktyki handlowe mogą szkodzić konkurencyjności przedsiębiorstw oraz inwestycjom, a także zmuszać przedsiębiorstwa do szukania oszczędności kosztem wynagrodzeń, warunków pracy lub jakości surowców;
12. potwierdza, że kluczem do dobrego funkcjonowania łańcucha dostaw żywności i zagwarantowania bezpieczeństwa żywnościowego jest wolna i uczciwa konkurencja, zrównoważone stosunki między wszystkimi podmiotami, swoboda zawierania umów oraz zdecydowane i skuteczne egzekwowanie odpowiednich przepisów prawnych w celu ochrony wszystkich podmiotów gospodarczych w łańcuchu dostaw żywności, niezależnie od położenia geograficznego;
13. wskazuje na konieczność budowy wzajemnego zaufania między partnerami w łańcuchach dostaw w oparciu o zasady swobody umów i wzajemnie korzystnych stosunków; podkreśla, że zgodnie ze społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw silniejsza strona umowy powinna ograniczyć swą przewagę w toku negocjacji i dążyć wspólnie ze słabszą stroną do wypracowania rozwiązania korzystnego dla obu stron;
14. z zadowoleniem przyjmuje stwierdzenie przez Komisję w zielonej księdze z dnia 31 stycznia 2013 r., że nie ma rzeczywistej swobody zawierania umów, jeśli istnieje znaczna nierównowaga pozycji rynkowej między stronami;
15. przyznaje, że nieuczciwe praktyki handlowe wynikają głównie z braku równowagi między dochodami a wpływami w łańcuchu dostaw żywności, i podkreśla, że należy pilnie wyeliminować te nierówności, aby poprawić sytuację rolników w sektorze żywności; zauważa, że sprzedaż poniżej kosztów produkcji i poważne nadużycie, jakim jest sprzedaż przez wielkie sieci handlowe w ramach kampanii reklamowych produktów żywnościowych takich jak nabiał, owoce i warzywa po niższej cenie, zagraża długoterminowej zrównoważonej produkcji tych produktów w UE; z zadowoleniem odnosi się do takich inicjatyw, jak niemiecka inicjatywa „Tierwohl”, której celem jest pomaganie rolnikom w konkurowaniu w oparciu o zalety ich produktów;
16. podkreśla, że nieuczciwe praktyki handlowe mają poważne negatywne skutki dla rolników, takie jak niższe zyski, koszty wyższe od szacowanych, nadprodukcja i marnotrawstwo żywności oraz trudności z planowaniem finansowym; podkreśla, że takie negatywne skutki ostatecznie zmniejszają wybór konsumenta;
17. kwestionuje niezachwiane poparcie Komisji wyrażone w jej sprawozdaniu dla inicjatywy łańcucha dostaw, biorąc pod uwagę ograniczenia tej inicjatywy; ponownie podkreśla niechęć rolników do udziału w inicjatywie łańcucha dostaw ze względu na brak zaufania, ograniczenia w przyjmowaniu anonimowych skarg, brak uprawnień ustawowych, niezdolność do nakładania sensownych sankcji, brak odpowiednich mechanizmów pozwalających zwalczać dobrze udokumentowane nieuczciwe praktyki handlowe oraz ze względu na obawy co do braku równowagi w mechanizmach egzekwowania prawa, które nie zostały jeszcze należycie uwzględnione; ubolewa, że Komisja niechętnie odnosi się do zagwarantowania anonimowości i odpowiednich sankcji;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

18. uważa, że inicjatywa łańcucha dostaw oraz inne krajowe i unijne systemy dobrowolne (kodeksy dobrych praktyk, dobrowolne mechanizmy rozstrzygania sporów) powinny być rozwijane i promowane w połączeniu ze skutecznymi i solidnymi mechanizmami egzekwowania przepisów na szczeblu państw członkowskich, zapewniającymi anonimowość skarg i wprowadzającymi odstraszające sankcje, wraz z koordynacją na szczeblu UE; zachęca przedsiębiorstwa z branż produkcyjnych i handlowych, w tym organizacje rolników, do uczestnictwa w tych inicjatywach; uważa, że inicjatywy te powinny być dostępne dla wszystkich dostawców, którzy nie są zainteresowani zachowaniem anonimowości, i mogą zostać z pożytkiem przekształcone w platformy edukacyjne i wymiany najlepszych praktyk; zauważa, że Komisja stwierdziła w swoim ostatnim sprawozdaniu, że inicjatywa łańcucha dostaw musi zostać ulepszona, zwłaszcza po to, by można było uwzględniać poufne skargi, oraz pod względem powierzenia uprawnień do przeprowadzania dochodzeń i nakładania sankcji niezależnym organom;

19. zwraca się do Komisji, by podjęła działania w celu ustanowienia skutecznych mechanizmów egzekwowania, takich jak ustanowienie i koordynacja sieci wzajemnie uznawanych organów krajowych na szczeblu UE; w związku z tym podkreśla, że brytyjski urząd arbitra ds. kodeksu postępowania w zakresie artykułów spożywczych mógłby służyć za ewentualny wzór do naśladowania na szczeblu UE, co mogłoby stanowić realny element zniechęcający do stosowania nieuczciwych praktyk handlowych oraz pomóc wyeliminować „czynnik strachu”;

20. z zadowoleniem przyjmuje niedawne działanie podjęte w ramach inicjatywy łańcucha dostaw, aby umożliwić MŚP i mikroprzedsiębiorstwom przyłączenie się do inicjatywy w drodze uproszczonej procedury; zauważa, że liczba zarejestrowanych MŚP wzrosła; zwraca jednak uwagę, że należy dalej udoskonalać inicjatywę łańcucha dostaw za pomocą szeregu działań, które Komisja określiła w swoim sprawozdaniu z dnia 29 stycznia 2016 r. i których postępy Komisja powinna monitorować, mając na uwadze następujące aspekty:

- nasilenie działań informujących o inicjatywie łańcucha dostaw, zwłaszcza wśród MŚP;
- zapewnienie bezstronności struktury zarządzania, np. przez powołanie niezależnego przewodniczącego, który nie jest powiązany z konkretnymi grupami zainteresowanych stron;
- zezwolenie rzekomym ofiarom nieuczciwych praktyk handlowych na poufne składanie skarg;
- usprawnienie procedur wewnętrznych w celu sprawdzenia, czy poszczególne podmioty gospodarcze wypełniają swoje zobowiązania dotyczące procesów, oraz w celu monitorowania występowania i wyników dwustronnych sporów w poufny sposób;

21. odnotowuje uwagę Komisji, że przedstawiciele rolników postanowili nie przyłączać się do inicjatywy łańcucha dostaw, ponieważ ich zdaniem nie gwarantuje ona dostatecznej poufności skarg, brakuje jej ustawowych uprawnień do prowadzenia niezależnych dochodzeń i nakładania sensownych sankcji oraz mechanizmów zwalczania dobrze udokumentowanych nieuczciwych praktyk handlowych, jednak ich obawy dotyczące braku równowagi w obrębie mechanizmów egzekwowania nie zostały odpowiednio uwzględnione; uważa, że udział rolników ma kluczowe znaczenie oraz że zmniejszony udział nie jest wynikiem niewiedzy, lecz braku wiary w obecne procedury i zarządzanie inicjatywą; proponuje zatem, by usprawnić funkcjonowanie inicjatywy łańcucha dostaw, między innymi przez niezależne struktury zarządcze, poufność i anonimowość oraz skuteczne egzekwowanie i zniechęcanie, co mogłoby stanowić pierwszy krok, by zwiększyć zainteresowanie rolników, ich wsparcie i wreszcie udział;

22. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by ułatwiały producentom przystępowanie do organizacji producentów i zrzeszeń organizacji producentów i ich do tego zachęcały, aby zwiększyć ich siłę przetargową i wzmocnić ich pozycję w łańcuchu dostaw żywności;

23. uznaje jednak, że mechanizmy dobrowolne i samoregulacyjne mogą oferować opłacalne środki zapewniające uczciwe postępowanie na rynku, rozstrzyganie sporów i wyeliminowanie nieuczciwych praktyk handlowych, jeśli zostaną powiązane z niezależnymi i skutecznymi mechanizmami egzekwowania; podkreśla jednak, że do tej pory takie mechanizmy przyniosły ograniczone rezultaty ze względu na brak właściwego egzekwowania, niedostateczną reprezentację rolników, bezstronne struktury zarządzania, konflikty interesów między stronami oraz mechanizmy rozstrzygania sporów, które nie uwzględniają „czynnika strachu” obecnego wśród dostawców; wzywa Komisję do dalszego wspierania wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

24. zwraca uwagę, że istnieją już unijne przepisy służące zwalczaniu nieuczciwych praktyk handlowych między przedsiębiorstwami a konsumentami (dyrektywa 2005/29/WE), ale przypomina o braku unijnych przepisów dotyczących zwalczania nieuczciwych praktyk między poszczególnymi podmiotami łańcucha rolno-spożywczego;

25. zauważa, że poważna analiza nieuczciwych praktyk handlowych powinna wychodzić z nowego paradygmatu gospodarczego, który powstał w ostatnich latach: sprzedaż detaliczna na wielką skalę, w której dostęp do punktów sprzedaży stał się przedmiotem ostrej konkurencji pod kontrolą supermarketów; zwraca uwagę, że niektóre organy ds. konkurencji wskazały konkretne praktyki, które przenoszą nadmierne ryzyko na dostawców i mogą osłabiać ich konkurencyjność; wskazuje, że organy te ustaliły również, że własne marki wprowadzają horyzontalny wymiar konkurencji z markami sektorowymi, czego nie uwzględniano w wystarczającym stopniu;

26. podkreśla, że zwalczanie nieuczciwych praktyk handlowych jest krokiem w kierunku prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i warunkiem rozwoju transgranicznej wymiany handlowej w UE i z państwami trzecimi; zwraca uwagę, że rozdrobnienie rynków i różnice w krajowych przepisach dotyczących nieuczciwych praktyk handlowych narażają podmioty łańcucha dostaw na szereg różnych warunków rynkowych i mogą prowadzić do praktyki znanej jako „turystyka sądowa”, która z kolei może powodować niepewność regulacyjną;

27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego i spójnego egzekwowania prawa konkurencji, przepisów dotyczących nieuczciwej konkurencji oraz przepisów antymonopolowych, a w szczególności do nakładania surowych kar za nadużycie pozycji dominującej w łańcuchu dostaw żywności;

28. uważa, że niezwykle istotne jest, aby unijne prawo konkurencji uwzględniało specyfikę rolnictwa i służyło dobrobytowi producentów i konsumentów, którzy odgrywają ważną rolę w łańcuchu dostaw; uważa, że unijne prawo konkurencji musi stworzyć warunki dla bardziej efektywnego rynku, umożliwiającego konsumentom korzystanie z szerokiej gamy produktów wysokiej jakości po konkurencyjnych cenach, zapewniając jednocześnie producentom produktów pierwotnych bodźce do inwestowania i innowacji, bez wypierania ich z rynku nieuczciwymi praktykami handlowymi;

29. zauważa, że chociaż produkty oznakowane jako „marka własna” mogą przynosić konsumentom większą wartość, dawać im większy wybór i dostęp do produktów pochodzących ze sprawiedliwego handlu, stanowią one również strategiczną kwestię w średniej i dłuższej perspektywie, ponieważ wprowadzają konkurencję poziomą w zakresie marek przemysłowych, która nigdy wcześniej nie miała miejsca i może stawiać sprzedawców detalicznych, którzy stają się jednocześnie klientami i konkurentami, w niesprawiedliwej i antykonkurencyjnej sytuacji; zwraca uwagę na istnienie progu ryzyka, po przekroczeniu którego udział w rynku marek własnych w danej kategorii produktu może obrócić pozytywne skutki posiadania własnych marek w skutki negatywne oraz zniechęcać wiele przedsiębiorstw do innowacyjnych działań; w związku z tym podkreśla, że kwestia produktów własnej marki wymaga szczególnej uwagi ze strony Komisji oraz organów ds. konkurencji, zwłaszcza jeśli chodzi o potrzebę zaradzenia potencjalnemu długoterminowemu wpływowi, jakie mogą one wyrzucić na łańcuch dostaw żywności i pozycję rolników, biorąc pod uwagę zmiany nawyków konsumenckich w państwach członkowskich;

30. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego i konsekwentnego wprowadzenia w życie dyrektywy 2011/7/UE w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, tak aby przedsiębiorstwa regulowały płatności wobec wierzycieli w ciągu 60 dni lub, w przeciwnym razie, były zmuszone zapłacić odsetki i pokryć uzasadnione koszty odzyskania poniesione przez wierzyciela;

31. wzywa Komisję do przedłożenia wniosku lub wniosków w sprawie przepisów ramowych na szczeblu UE, ustalających ogólne zasady i odpowiednio uwzględniających specyfikę krajową i najlepsze praktyki w celu zakazania nieuczciwych praktyk handlowych w całym łańcuchu dostaw żywności, tak aby zagwarantować równe warunki działania we wszystkich państwach członkowskich, które zapewnią prawidłowe działanie rynków oraz uczciwe i przejrzyste stosunki pomiędzy producentami, dostawcami i dystrybutorami produktów żywnościowych;

32. jest głęboko przekonany, że przy składaniu wniosku w sprawie przepisów ramowych na szczeblu UE należy wziąć pod uwagę definicję nieuczciwych praktyk handlowych określoną przez Komisję i zainteresowane strony w dokumencie zatytułowanym „Stosunki wertykalne w łańcuchu dostaw żywności – zasady dobrej praktyki” z dnia 29 listopada 2011 r.⁽¹⁾, a także otwarty wykaz nieuczciwych praktyk handlowych;

⁽¹⁾ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/sites/digital-agenda/files/discussions/Vertical%20relationships%20in%20the%20Food%20Supply%20Chain%20-%20Principles%20of%20Good%20Practice.pdf>.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

33. sugeruje ponadto, by anonimowość i poufność zostały włączone do wszelkich przyszłych inicjatyw legislacyjnych w tym obszarze;

34. jest zdania, że państwa członkowskie powinny – o ile jeszcze tego nie uczyniły – powołać lub uznać na szczeblu krajowym organy publiczne lub specjalne organy takie jak urząd arbitra, odpowiedzialne za egzekwowanie działań mających na celu zwalczanie nieuczciwych praktyk w łańcuchu dostaw żywności; uważa, że takie organy publiczne mogą ułatwiać egzekwowanie, np. poprzez uzyskanie uprawnienia do wszczynania i prowadzenia dochodzeń z własnej inicjatywy i na podstawie informacji nieformalnych lub skarg przyjmowanych na zasadzie poufności (co pozwoli uniknąć „czynnika strachu”), a także mogą pełnić rolę mediatora między stronami sporu; podkreśla konieczność wzajemnego uznawania i skutecznej współpracy na szczeblu UE między organami krajowymi w celu zapewnienia wymiany odpowiednich informacji, zwłaszcza na temat dobrych praktyk, a także specjalistycznej wiedzy z zakresu nowych rodzajów nieuczciwych praktyk handlowych, przy pełnym poszanowaniu zasady pomocniczości;

35. wzywa Komisję, państwa członkowskie i inne zainteresowane strony, aby w nawiązaniu do sprawozdania Komisji ułatwiły włączanie organizacji rolników (w tym organizacji producentów i stowarzyszeń organizacji producentów) do krajowych organów egzekwowania prawa zajmujących się łańcuchem dostaw żywności, przede wszystkim poprzez zapewnienie anonimowości skarg oraz skutecznego systemu sankcji;

36. uważa, że aby uporać się z problemem nieuczciwych praktyk handlowych i zapewnić europejskim rolnikom i konsumentom uczciwe warunki sprzedaży i kupna, niezbędne są ramy prawne na szczeblu UE;

37. podkreśla, że europejskie ramy prawne nie mogą obniżać poziomu ochrony w krajach, które już przyjęły ustawodawstwo krajowe w celu zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych między przedsiębiorstwami;

38. wzywa państwa członkowskie, które nie mają kompetentnego organu egzekwowania, aby rozważyły utworzenie takiego organu i przekazanie mu uprawnień do prowadzenia nadzoru i egzekwowania środków przeciwdziałania nieuczciwym praktykom handlowym;

39. podkreśla, że organy egzekwowania powinny dysponować szeregiem środków egzekwowania i sankcji, aby umożliwić elastyczną reakcję w zależności od powagi wykroczenia; uważa, że takie środki i sankcje powinny działać odstraszająco, mając na celu zmianę zachowań;

40. przypomina, że wszystkie państwa członkowskie dysponują już ramami prawnymi dotyczącymi nieuczciwych praktyk handlowych; odnotowuje niedawne działania regulacyjne podjęte przez niektóre państwa członkowskie, polegające na wprowadzeniu przepisów uzupełniających do krajowego prawa konkurencji, rozszerzeniu zakresu stosowania dyrektyw dotyczących nieuczciwych praktyk handlowych, włączając w jej zakres relacje między przedsiębiorcami, a także na ustanowieniu niezależnych organów egzekwowania prawa; zauważa jednak, że fakt, iż państwa członkowskie stosują różne podejścia do tej kwestii, skutkuje różnym stopniem i rodzajem ochrony przed nieuczciwymi praktykami handlowymi;

41. zwraca uwagę, że przy przyjmowaniu środków zwalczających nieuczciwe praktyki handlowe w łańcuchu dostaw żywności konieczne jest należyte uwzględnianie specyfiki poszczególnych rynków oraz obowiązujących je wymogów prawnych, zróżnicowanej sytuacji i podejścia w poszczególnych państwach członkowskich, stopnia skonsolidowania lub rozdrobnienia rynków oraz innych istotnych czynników; przy jednoczesnym wykorzystaniu środków już wprowadzonych w niektórych państwach członkowskich, które okazują się skuteczne; uważa, że każda proponowana inicjatywa regulacyjna w tej dziedzinie powinna zapewnić względnie dużą swobodę wyboru środka w zależności od charakteru rynku, tak aby uniknąć stosowania uniwersalnego podejścia, oraz powinna się opierać na generalnej zasadzie wzmocnienia skuteczności egzekucji przepisów przez zaangażowanie odpowiednich organów administracji publicznej i na koncepcji egzekwowania na drodze prywatnoprawnej, przyczyniając się tym samym do poprawy rozdrobnionej i słabej współpracy między różnymi krajowymi organami egzekwowania oraz do podejmowania transgranicznych wyzwań związanych z nieuczciwymi praktykami handlowymi;

42. zwraca uwagę, że obecnie rozdrobniona i słaba współpraca między różnymi krajowymi organami egzekwowania nie jest wystarczająca, aby poradzić sobie z transgranicznymi wyzwaniami związanymi z nieuczciwymi praktykami handlowymi;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

43. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny skuteczności i wpływu działań regulacyjnych i nieregulacyjnych, z należyтым uwzględnieniem wszystkich możliwych następstw dla zainteresowanych stron oraz wpływu na dobrobyt konsumentów, a także kombinacji strategii politycznych wskazywanej przez respondentów w wyżej wspomnianej analizie Areté, polegającej na łączeniu dobrowolnych inicjatyw z egzekwowaniem prawa przez organy publiczne (33 % wszystkich odpowiedzi) oraz konkretnymi przepisami na szczeblu UE (32 %);

44. jest przekonany, że wiedza konsumenta o produktach rolnych ma podstawowe znaczenie dla rozwiązania problemów wynikających z braku równowagi w łańcuchu dostaw żywności, w tym z nieuczciwych praktyk handlowych; wzywa wszystkie strony łańcucha dostaw żywności do zwiększenia przejrzystości w całym łańcuchu, do lepszego informowania konsumentów za pomocą bardziej odpowiednich systemów etykietowania i certyfikacji, aby mogli oni świadomie wybierać dostępne produkty i podejmować odpowiednie działania;

45. wzywa Komisję, aby w bliskiej współpracy z państwami członkowskimi promowała inicjatywy mające na celu zwrócenie uwagi konsumentów na zagrożenie, jakim jest dla producentów produktów pierwotnych dumping cenowy, oraz zdecydowanie popiera prowadzenie odnośnych kampanii informacyjnych w szkołach i placówkach szkoleniowych;

46. zwraca uwagę, że od 2009 r. przyjęto pięć rezolucji na temat problemów w unijnym łańcuchu detalicznym, w tym trzy poświęcone konkretnie nierównościom i nadużyciom w łańcuchu dostaw żywności; podkreśla ponadto, że w tym samym okresie Komisja sporządziła trzy komunikaty oraz zieloną księgę, a także zleciła dwa sprawozdania końcowe na podobne tematy; w związku z tym stwierdza, że kolejna analiza stanu łańcucha dostaw żywności opóźni tylko pilnie potrzebne działanie, aby pomóc rolnikom zwalczać nieuczciwe praktyki handlowe;

47. nalega, aby wszystkie podmioty łańcucha dostaw żywności rozważyły możliwość stosowania umów standardowych i umów nowej generacji, które przewidują podział ryzyka i korzyści;

48. przyznaje, że w ramach reformy wspólnej polityki rolnej (WPR) oraz nowej jednolitej wspólnej organizacji rynku wprowadzono szereg środków mających na celu rozwiązanie problemu, jaki stanowi różnica pod względem siły przetargowej między rolnikami, handlem detalicznym, handlem hurtowym i MŚP w łańcuchu dostaw żywności, w szczególności poprzez wspieranie tworzenia i rozwoju organizacji producentów; podkreśla znaczenie, jakie ma taka współpraca między dostawcami;

49. zauważa, że rozporządzenie (UE) nr 1308/2013, które przewiduje utworzenie organizacji producentów, ma wsparcie w postaci zachęt finansowych w ramach drugiego filaru WPR; podkreśla, że ramy prawne rozszerzają zasięg układów zbiorowych (w niektórych sektorach) i umów na dostawy (we wszystkich sektorach) na organizacje producentów, stowarzyszenia organizacji producentów oraz organizacje międzybranżowe, a także wprowadzają one tymczasowe zwolnienia z niektórych przepisów dotyczących konkurencji w okresach poważnych zaburzeń równowagi rynku, z zastrzeżeniem zabezpieczeń;

50. wzywa Komisję do zdecydowanego wsparcia takiej taktyki, aby zwiększyć siłę przetargową producentów produktów pierwotnych i zachęcić producentów do wstępowania do organizacji producentów i stowarzyszeń organizacji producentów; podkreśla w szczególności słabą pozycję drobnych i rodzinnych gospodarstw rolnych, które mają potencjał tworzenia miejsc pracy i wspierania zatrudnienia w regionach odizolowanych, najbardziej oddalonych i górskich;

51. uważa, że wzmacnianie i tworzenie organizacji producentów powinno iść w parze ze wzmacnianiem siły przetargowej rolników w łańcuchu dostaw żywności, w szczególności poprzez udzielenie im prawa do zbiorowego negocjowania umów;

52. domaga się większej przejrzystości i lepszego informowania w ramach łańcucha dostaw, a także wzmocnienia organów i narzędzi pozyskiwania informacji z rynku, takich jak Europejski instrument monitorowania cen żywności i Europejskie Centrum Obserwacji Rynku Mleka, aby terminowo przekazywać rolnikom i organizacjom producentów dokładne dane rynkowe;

53. jest zdania, że w całym łańcuchu dostaw żywności ceny powinny lepiej odzwierciedlać wartość dodaną tworzoną przez producentów produktów pierwotnych; w związku z tym domaga się, by kształtowanie cen detalicznych odbywało się przy zachowaniu niezbędnej przejrzystości;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

54. przypomina, że rolnicy w wielu państwach członkowskich wypracowali sobie silną pozycję w łańcuchu dostaw żywności dzięki tworzeniu spółdzielni, które gwarantują, że wartość dodana powstała na etapie przetwórstwa wróci do rolników, i uważa za niezwykle ważne, aby spółdzielni tych nie obciążano dodatkowymi kosztami wynikającymi z obowiązku dopełniania kosztownych formalności administracyjnych;

55. wzywa producentów i przetwórców do współpracy w celu inwestowania w innowacje i do podnoszenia wartości dodanej swoich produktów;

56. przypomina Komisji, że w grudniu 2013 r. Parlament przyjął sprawozdanie z własnej inicjatywy, w którym wezwał Komisję do zbadania możliwości samodzielnego egzekwowania prawa, aby rozwiązać problem „czynnika strachu” wśród producentów produktów pierwotnych; wzywa Komisję do rozważenia takiej możliwości w swoim sprawozdaniu;

57. uważa, że organizacje branżowe mogłyby stanowić platformę, dzięki której producenci produktów pierwotnych mogliby bez obaw składać do właściwych organów skargi w przypadkach podejrzeń o stosowanie nieuczciwych praktyk handlowych;

58. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszego sprawozdania Radzie i Komisji, a także rządóm i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0251

Rozwiązania technologiczne dla zrównoważonego rolnictwa w UE**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie rozwiązań technologicznych dla zrównoważonego rolnictwa w UE (2015/2225(INI))**

(2018/C 086/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 11, art. 114 ust. 3, art. 168 ust. 1 i art. 191,
- uwzględniając decyzję Rady 2013/743/UE z dnia 3 grudnia 2013 r. ustanawiającą program szczegółowy wdrażający program „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) i uchylającą decyzje 2006/971/WE, 2006/972/WE, 2006/973/WE, 2006/974/WE i 2006/975/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylające decyzję nr 1982/2006/WE ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020 ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 870/2004 z dnia 24 kwietnia 2004 r. ustanawiające wspólnotowy program w sprawie ochrony, opisu, zbierania i wykorzystania zasobów genetycznych w rolnictwie i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1467/94 ⁽⁷⁾, a także sprawozdanie Komisji z dnia 28 listopada 2013 r. zatytułowane „Zasoby genetyczne w rolnictwie – od ochrony do zrównoważonego wykorzystywania” (COM(2013)0838),
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy ⁽⁸⁾,
- uwzględniając protokół ustaleń w sprawie współpracy w dziedzinie rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich w latach 2014–2020, podpisany w dniu 14 lipca 2014 r. przez Komisję Europejską i Europejski Bank Inwestycyjny,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 965.⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 104.⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487.⁽⁴⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 71.⁽⁶⁾ Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 44.⁽⁷⁾ Dz.U. L 162 z 30.4.2004, s. 18.⁽⁸⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie przyszłości europejskiego sektora ogrodnictwa – strategię na rzecz wzrostu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając analizę przeprowadzoną w 2014 r. przez Departament Tematyczny B: Polityka strukturalna i polityka spójności – rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich, zatytułowaną „Rolnictwo precyzyjne: szansa dla rolników w UE – potencjalne wsparcie w ramach WPR w latach 2014–2020”,
 - uwzględniając badanie Weryfikacji Rozwiązań Naukowych i Technologicznych (STOA) z 2013 r. pt. „Jak wyżywić 10 miliardów ludzi? Rozwiązania technologiczne”,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 lutego 2012 r. w sprawie europejskiego partnerstwa innowacyjnego na rzecz wydajnego i zrównoważonego rolnictwa (COM(2012)0079),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 lutego 2012 r. zatytułowany „Innowacje w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy” (COM(2012)0060),
 - uwzględniając decyzję Komisji z dnia 16 października 2015 r. w sprawie utworzenia grupy wysokiego szczebla doradców naukowych (C(2015)6946),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2015 r. zatytułowany „Program UE – Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowiowi prawa” (COM(2015)0215),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. sprawie patentów i praw do ochrony odmian roślin ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A8–0174/2016),
- A. mając na uwadze, że nasze społeczności zmagają się z wieloma wyzwaniami w zakresie rolnictwa oraz że mają do odegrania własną rolę; mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami do 2050 r. liczba ludności na świecie wyniesie 9,6 mld, co oznacza wzrost w stosunku do dzisiejszej wartości o około 2,4 mld osób;
- B. mając na uwadze, że średnio jedna trzecia produkowanej żywności jest marnotrawiona, a w niektórych sektorach prawie połowa; mając na uwadze, że jednym z najsukuteczniejszych sposobów sprostania temu spodziewanemu zapotrzebowaniu bez konieczności uszczuplania skąpych zasobów jest wykorzystanie rozwiązań technologicznych, aby zwiększyć produkcję, usprawnić środki dystrybucji oraz rozwiązać problem marnowania żywności;
- C. mając na uwadze, że istnieje pilna potrzeba produkowania większej ilości bezpiecznej, zdrowej i bogatej w składniki odżywcze żywności dla obywateli UE oraz innych państw na całym świecie, aby rozwiązać problem niedożywienia, otyłości, chorób sercowo-naczyniowych itd.; mając na uwadze, że unijne wysokie standardy jakości żywności cieszą się uznaniem na całym świecie;
- D. mając na uwadze, że istnieje wiele konkurencyjnych alternatyw dla innego niż rolnicze wykorzystania gruntów, w tym urbanizacja, uprzemysłowienie, turystyka i rekreacja;
- E. mając na uwadze, że surowce rolne oferują perspektywę wzrostu w dziedzinie zielonej chemii;
- F. mając na uwadze, że wzmocnienie zrównoważonego charakteru rolnictwa staje się coraz ważniejszym celem dla jego podmiotów, gdyż z jednej strony istnieje konieczność ograniczenia kosztów dla utrzymania poziomu dochodów, a z drugiej reagowania na uszczuplanie i degradację zasobów naturalnych (gleby, wody, powietrza i bioróżnorodności); mając na uwadze, że w rolnictwie wykorzystuje się 70 % słodkiej wody zużywanej na świecie, a w niektórych regionach UE i na świecie dostęp do wody stanowi już główny czynnik ograniczający produkcję rolną; mając na uwadze, że można znacząco zmniejszyć zużycie wody pitnej w rolnictwie dzięki skutecznemu wykorzystaniu nowoczesnej techniki nawadniania i uprawom dostosowanym do warunków klimatycznych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0205.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0473.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- G. mając na uwadze, że nawozy azotowe przynoszą wysokie plony, jednak do ich produkcji wykorzystuje się około 50 % energii pochodzącej z paliw kopalnych, którą pochłaniają systemy produkcji rolnej;
- H. mając na uwadze, że według szacunków do 2030 r. światowe zapotrzebowanie na energię wzrośnie o 40 %; mając na uwadze, że należy obecnie koniecznie poważnie zastanowić się, jak sprostać temu zapotrzebowaniu, zwiększając wydajność energetyczną i zabezpieczenie koszyka energetycznego obejmującego energię ze źródeł odnawialnych; mając na uwadze, że według badań krótsze łańcuchy rolno-spożywcze mogą prowadzić do niższego zużycia energii, z korzyścią dla ponoszonych kosztów i środowiska;
- I. mając na uwadze, że każdego roku nawet 40 % światowych plonów ulega zniszczeniu przez agrofagi i choroby roślin oraz że wartość ta w kolejnych latach może znacznie wzrosnąć; mając na uwadze, że należy podjąć działania, aby zapobiec dalszemu nasilaniu się tego zjawiska, w tym w ramach systemowych podejść i dostosowania istniejących modeli produkcji; mając na uwadze, że zmiana klimatu potęguje to zjawisko, prowadząc do pojawiania się nowych pod względem środowiskowym agrofagów i chorób roślin;
- J. mając na uwadze, że globalne ocieplenie wywołuje ekstremalne zdarzenia pogodowe, które skutkują suszą lub powodzią wywołującymi znaczne szkody dla lokalnych grup ludności i stanowią poważne zagrożenie dla ich bezpieczeństwa żywnościowego; mając na uwadze, że odporność klimatyczna biologicznie i strukturalnie zróżnicowanych agroekosystemów może pomóc zmniejszyć to zagrożenie;
- K. mając na uwadze, że potencjał unijnych plonów modyfikowanych genetycznie nie jest konsekwentnie wykorzystywany w gospodarstwach europejskich, które w ostatnich latach odnotowują stagnację zbiorów;
- L. mając na uwadze, że różnorodność i jakość zasobów genetycznych roślin odgrywa kluczową rolę w kwestii odporności i wydajności rolnictwa, przez co jest determinującym czynnikiem długofalowego rozwoju rolnictwa oraz bezpieczeństwa żywnościowego;
- M. mając na uwadze, że rozwiązanie problemu rozbieżności w plonach stanowi szczególne wyzwanie dla planu badań w dziedzinie zrównoważonego rolnictwa;
- N. mając na uwadze, że rolnictwo precyzyjne polega na stosowaniu automatyzacji i innych technologii, aby zwiększyć precyzję i wydajność kluczowych praktyk związanych z zarządzaniem rolnictwem, wykorzystując podejścia oparte na systemach w celu gromadzenia i analizy danych, a także optymalizacji związków między pogodą, glebą, wodą i plonami; mając na uwadze, że nadrzędnym celem rolnictwa precyzyjnego jest obniżenie poziomu pestycydów, a także wykorzystania nawozów i wody, przy jednoczesnym zwiększeniu żyzności gleby i optymalizacji plonów;
- O. mając na uwadze, że wiedza o glebie uczy nas, że zdrowa i aktywna gleba odżywia i chroni uprawy dzięki pożytecznym gatunkom, które chronią ją przed patogenami i szkodnikami, a także dostarcza roślinom uprawnym składniki odżywcze i wodę w zamian za cukry uwalniane przez korzenie roślin; mając na uwadze, że praktyki rolne mogą wywierać negatywny wpływ na biologiczną, chemiczną i fizyczną jakość gleby, powodując takie skutki jak erozja gleby, degradacja struktur gleby i utrata żyzności;
- P. mając na uwadze, że korzyści płynące z innowacyjnych technologii nie powinny ograniczać się do jednego typu praktyk rolnych, a powinny być stosowane do wszystkich rodzajów rolnictwa: konwencjonalnego lub ekologicznego, hodowli i upraw, do małych i dużych gospodarstw;
- Q. mając na uwadze, że w latach 1993–2009 liczba czynnych substancji pestycydowych została zmniejszona o 70 %, jednak pojaw szkodników w Unii Europejskiej nasilił się; mając na uwadze, że proces zatwierdzania, w tym kryteria określania substancji czynnych i nowych substancji stanowiących alternatywę dla środków ochrony roślin, staje się coraz bardziej wymagający dla unijnego rolnictwa i dla obywateli Unii; mając na uwadze pilną potrzebę rozwiązania problemu braku substancji czynnych do zastosowań małoobszarowych;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- R. mając na uwadze, że rozwiązania, które nie chronią w wystarczającym stopniu upraw specjalnych, zagrażają jakości, różnorodności i zrównoważonej produkcji żywności w UE, co rodzi bezpośrednie konsekwencje w postaci strat szacowanych na ponad 1 mld EUR, w tym strat w produkcji i dodatkowych kosztów ponoszonych przez rolników;
- S. mając na uwadze, że krótkoterminowe cykle w priorytetach finansowania polityki i badań mogą mieć szkodliwy wpływ na umiejętności, infrastrukturę i innowacje w rolnictwie; mając na uwadze, że należy nadać priorytet skutecznemu transferowi wyników badań z laboratoriów do rolników, a także programom badawczym skupionym na większej zrównoważoności rolnictwa, redukcji kosztów produkcji oraz zwiększeniu konkurencyjności;

Rolnictwo precyzyjne

1. zauważa, że sektor rolnictwa zawsze polegał na nowych modelach i praktykach prowadzenia gospodarstwa, w tym na nowych technikach i metodach produkcyjnych służących zwiększeniu wydajności i dostosowaniu do nowych i zmieniających się okoliczności; podkreśla, że usługi ekosystemowe, takie jak obieg składników pokarmowych, mają kluczowe znaczenie dla rolnictwa oraz że pewne funkcje, takie jak biosekwestracja, wykraczają poza produkcję żywności;
2. jest przekonany, że innowacyjność może przyczynić się do osiągnięcia zrównoważonego rolnictwa w UE i uważa, że technologie rolnictwa precyzyjnego są szczególnie istotne dla zachowania postępu, jednak uznaje ograniczenia w ich szerokim stosowaniu, w tym wiarygodność, funkcjonalność i znajomość tych technologii, a także dostosowania ich do wszystkich rodzajów i rozmiarów gospodarstw;
3. uważa, że zasady leżące u podstaw rolnictwa precyzyjnego są w stanie przynieść większe korzyści środowiskowe, doprowadzić do wzrostu dochodów gospodarstw i racjonalizacji użytkowania maszyn rolniczych, a także znacznie zwiększyć wydajność zasobów, w tym wykorzystanie wody do nawadniania; w związku z tym zachęca Komisję do promowania strategii politycznych służących stymulowaniu rozwoju i wykorzystania technologii rolnictwa precyzyjnego w odniesieniu do wszystkich rodzajów gospodarstw, niezależnie od ich rozmiarów i rodzaju produkcji, czy to roślinnej, czy to zwierzęcej;
4. podkreśla szczególną potrzebę procesu innowacji w rolnictwie precyzyjnym, aby rozwiązać problem „wysokich kosztów” rozwoju i wykorzystywania pewnych technologii rolnictwa precyzyjnego, a także szczególną potrzebę czynnego zaangażowania rolników i całego łańcucha dostaw w rozwijanie tych technologii, aby zapewnić wyraźne korzyści dla gospodarstw i pomóc im w osiągnięciu większej odporności;
5. jest przekonany, że rozwój gospodarczy i zrównoważona produkcja nie wykluczają się wzajemnie oraz że można je osiągnąć przede wszystkim przez innowacje; podkreśla potrzebę wspierania innowacji w technologii i zarządzaniu przez zapewnienie spójności i przejrzystości regulacyjnej oraz przestrzeni dla przedsiębiorczości i wzywa Komisję do zadbania o jednoznaczne uwzględnienie innowacji w planowanych przeglądach i reformach odpowiednich przepisów; zwraca uwagę, że rolnictwo europejskie jest w stanie wytwarzać wysokiej jakości produkty posiadające wysoką wartość dodaną oraz proponować opłacalne, oparte na wiedzy rozwiązania, aby zapewnić żywność rosnącej i coraz bardziej wymagającej światowej populacji;
6. apeluje do sektora rolnego, Komisji i państw członkowskich o współpracę na rzecz poprawy wydajności i możliwości dostosowania technologii z dziedziny robotyki i innych technik rolnictwa precyzyjnego w celu efektywnego wykorzystywania środków w ramach finansowania badań na rzecz rolnictwa i ogrodnictwa;
7. apeluje także do sektora o wykorzystywanie możliwości, jakie stwarzają innowacje, aby rozwijać dostępny wszystkim potencjał rolnictwa precyzyjnego, poprawiając w ten sposób pozycję osób niepełnosprawnych, promując równouprawnienie, rozszerzając umiejętności i zwiększając szanse zatrudnienia w społecznościach wiejskich;
8. z zadowoleniem przyjmuje uwzględnienie kwestii robotyki w ramach rolnictwa precyzyjnego w nowo opublikowanym programie prac „Horyzont 2020” na lata 2016–2017, jednak ubolewa, że wnioski w ramach tego programu nie obejmują wymogu stosowania wielostronnego podejścia, co może oznaczać, że rolnicy są wykluczeni z innowacyjnego rozwoju; podkreśla, że rolnictwo precyzyjne może zmniejszyć zużycie zasobów o co najmniej 15 %; zachęca do wykorzystywania rolnictwa precyzyjnego zapewniającego nowe podejścia do całościowego zarządzania gospodarstwem rolnym, takie jak maszyny sterowane technologią GPS/GNSS oraz zdalnie kierowane bezzałogowe systemy powietrzne (BSP);

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

Duże zbiory danych i informatyka

9. zauważa, że rolnictwo podlega zmianom, tak samo jak wszystkie pozostałe sektory gospodarki; podkreśla, że nowoczesne rolnictwo stało się możliwe tylko dzięki zaakceptowaniu postępu naukowo-technicznego oraz że rewolucja cyfrowa jest szansą na dalszy rozwój w sektorze rolnictwa;

10. podkreśla, że gromadzenie i analiza obszernych zintegrowanych zbiorów danych mogą pobudzać innowacje w rolnictwie oraz że są one szczególnie pożyteczne w rozwiązywaniu problemów i rozwijaniu wydajnego i zrównoważonego łańcucha żywnościowego, z którego skorzystają rolnicy, gospodarka, konsumenci i środowisko; wzywa Komisję i państwa członkowskie do usunięcia przeszkód na drodze do zintegrowania złożonych i fragmentarycznych systemów ICT, pobudzania inwestycji oraz pokrycia kosztów szkoleń, a także apeluje o większe udostępnienie rolnictwu niezbędnych obiektów;

11. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione przez Europejską Agencję Kosmiczną (ESA) w kwestii rozwoju rolnictwa precyzyjnego; uważa bowiem, że satelita ESA Sentinel-2, który znajdzie się na orbicie pod koniec 2016 r., może dostarczyć wyraźniejszy obraz udziału upraw i lasów w pokryciu terenu, co pozwoli skuteczniej realizować założenia polityki rolnej, zrationalizować wykorzystanie zasobów oraz dokonać optymalizacji okresów zbiorów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia wykorzystywania systemów satelitarnych;

Gospodarowanie glebą, wodą oraz substancjami odżywczymi

12. przyznaje, że degradacja gleby jest głównym ograniczeniem w produkcji rolnej i apeluje o więcej ambicji i wysiłku na rzecz poprawy praktyk gospodarowania glebą i wodą, zwłaszcza w świetle zmiany klimatu; z zadowoleniem przyjmuje technologie CTF (Controlled Traffic Farming – nawigacja maszynami rolniczymi), które zmniejszają szkody, jakie ponosi gleba na skutek nadmiernego wykorzystania gruntów, a także niedawne starania, aby wykorzystywać technologie wysokiej rozdzielczości zdalnie sterujące czujnikami w rolnictwie ekologicznym; zachęca Komisję do ilościowego określenia korzyści tych nowych technologii dla środowiska i produkcji oraz do zapewniania świadomości, wiedzy i transferów technologii;

13. apeluje, by rolnicy byli angażowani w projektowanie, testowanie i upowszechnianie technologii mapowania składników odżywczych gleby w celu zwiększenia skuteczności tych technologii;

14. ubolewa, że efektywność gospodarowania składnikami odżywczymi jest w UE bardzo niska i podkreśla, że niezbędne są działania na rzecz poprawy efektywności stosowania azotu (N), fosforu (P) i potasu (K), aby zmniejszyć ich wpływ na środowisko i zwiększyć produkcję żywności i energii; apeluje o przeprowadzenie ukierunkowanych badań naukowych (i stosowanie ich wyników) w celu lepszego monitorowania efektywności składników odżywczych i dalszej optymalizacji technologii zmiennego dawkowania;

15. zgadza się, że rozwój nowych technologii i innowacyjnych praktyk rolnych może znacząco przyczynić się do zmniejszenia zużycia produktów ochrony roślin, nawozów i wody oraz przeciwdziałać erozji gleby;

Różnorodność genetyczna

16. jest zdania, że utrata różnorodności genetycznej na przestrzeni ubiegłego stulecia zagraża bezpieczeństwu żywnościowemu oraz bezpieczeństwu pasz i osłabia strategię polityczną UE w zakresie zrównoważonego rolnictwa, ochrony bioróżnorodności i strategii łagodzenia zmiany klimatu; uważa, że monokultura i brak płodozmianu to główne powody utraty różnorodności genetycznej; uważa, że wszystkie odmiany roślin i gatunki zwierząt, w tym populacje miejscowe i ich dzikie i półdzikie gatunki pokrewne, a także stare i pionierskie odmiany są kluczowe dla zachowania różnorodności genetycznej, programów hodowlanych oraz produkcji wystarczającej ilości, pełnowartościowej i zdrowej żywności;

17. jest zdania, że rozporządzenie UE powinno pomóc rolnikom i hodowcom jak najlepiej wykorzystywać te zasoby genetyczne, aby chronić różnorodność biologiczną i innowacje podczas pracy nad nowymi odmianami; podkreśla, że rozporządzenia UE zawsze powinny mieć na celu nieutrudnianie takich innowacyjnych procesów przez nakładanie zbędnych obciążeń administracyjnych na hodowców i rolników;

18. podkreśla potrzebę szerszego dialogu między bankami genetycznymi, podmiotami publicznymi i prywatnymi prowadzącymi badania nad roślinami i hodowlą, hodowcami, użytkownikami końcowymi i wszystkimi pozostałymi podmiotami zaangażowanymi w ochronę i wykorzystywanie zasobów genetycznych, aby wykształcić odporność i sprostać wyzwaniom zrównoważonego rolnictwa w całej Europie;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

19. podkreśla dotychczasowe wsparcie DG ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz DG ds. Badań Naukowych i Innowacji w zakresie działań związanych z ochroną zasobów genetycznych, np. Europejskiej Sieci Ochrony Nasion Rodzimych (ENSCONET), apeluje jednak o kolejne programy, aby w dalszym ciągu wspierać działania służące ochronie genetycznej plonów i zwierząt gospodarskich, zwłaszcza w zakresie wykorzystywania zasobów genetycznych za pośrednictwem działań podejmowanych w gospodarstwie rolnym;

20. podkreśla znaczenie objęcia ochroną zasobów genetycznych większej liczby gatunków roślin i zwierząt, a także zauważa, że fundusze przeznaczone na badania w tym obszarze powinny przynieść rezultat w postaci rozwoju technologicznego rolnictwa i ogrodnictwa;

21. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących europejskiej strategii na rzecz zachowania różnorodności genetycznej w rolnictwie przewidzianej w ramach środka nr 10 europejskiej strategii ochrony różnorodności biologicznej do 2020 r.;

22. uznaje potrzebę odpowiedzialnego wykorzystania zbiorów zasobów genowych w celu zidentyfikowania i dokonania charakterystyki cech dotyczących efektywności gospodarowania zasobami, odporności na agrofagi i choroby oraz innych cech związanych z podwyższoną jakością i odpornością; uważa, że wymaga to większego skupienia uwagi na fenotypowaniu, które niesie ze sobą poważne utrudnienia w odniesieniu do wielu upraw;

23. zauważa, że najskuteczniejszym sposobem utrzymania różnorodności genetycznej w rolnictwie jest korzystanie z niej in vivo; zauważa, że spośród trzech kryteriów DUS (odrębności, wyrównania i trwałości) stosowanych w urzędowych wykazach materiału siewnego UE wyrównanie i trwałość nie stanowią naturalnych cech zróżnicowanych genetycznie roślin; zauważa, że przystosowanie do zmiany klimatu zależy od wysokiego zróżnicowania genetycznego; zauważa coraz większą koncentrację rynków materiału siewnego i zmniejszone zróżnicowanie odmian; wspiera rolę, jaką rolnicze systemy materiału siewnego i wymiany odgrywają we wzmacnianiu pozycji rolników i uznaje hodowlę partycypacyjną za długoletnią tradycję innowacyjności w społecznościach wiejskich;

24. uznaje potrzebę zachowania i wykorzystywania zasobów genetycznych, by zapewnić długoterminowe bezpieczeństwo żywnościowe, a także by rozszerzyć genetyczną bazę nowoczesnych programów hodowli roślin i zwierząt; dostrzega, że gospodarstwu ekologicznemu grozi brak nowych, odpornych na agrofagi i choroby odmian, które można by uprawiać bez stosowania produktów ochrony roślin; popiera ideę podziału dostępu i korzyści, jednak wzywa do wdrożenia protokołu z Nagoi na mocy rozporządzenia (UE) nr 511/2014 oraz rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/1866, tak aby hodowców nie odstraszały utrudnienia i koszty wynikające z wykorzystania materiału dzikich gatunków w celu wprowadzania nowych cech, takich jak odporność na agrofagi i choroby, właściwości odżywcze i odporność środowiskowa; zauważa, że należy tego dokonać bez osłabiania pozycji społeczności wiejskich, które od lat zajmują się hodowlą gatunków i rozmnażaniem odmian;

25. uważa, że konieczne jest zachowanie ras lokalnych i rozwój ich wydajności z uwagi na ich zdolność dostosowania się do cech ich naturalnego środowiska oraz że należy zapewnić poszanowanie prawa rolników do niezależnej hodowli roślin oraz magazynowania i wymiany materiału siewnego różnych gatunków i odmian, aby zagwarantować genetyczną różnorodność rolnictwa europejskiego;

26. uważa, że należy wspierać odpowiedni płodozmian, który nadal jest korzystny dla rolników; podkreśla także konieczność utrzymania zasobów genetycznych oraz szeregu odpowiednich narzędzi ochrony szerokiej gamy upraw; podkreśla, że brak takich narzędzi poważnie wpłynie na różnorodność upraw, które można produkować z zyskiem;

Hodowla selektywna

27. wspiera potrzebę dalszych postępów w innowacyjnej hodowli dzięki stosowaniu bezpiecznych i sprawdzonych technik mających na celu rozszerzenie w plonach nie tylko zakresu cech odporności na agrofagi i choroby, lecz także różnorodności dostępnych na rynku surowców żywnościowych bogatych w składniki odżywcze oraz przynoszących korzyści dla zdrowia;

28. uważa, że ważne jest zapewnienie stałego wsparcia na rzecz rozwoju i stosowania przyszłych narzędzi technologicznych, które mogą umożliwić pomyślne rozwiązanie społecznych problemów przyszłości dzięki hodowli;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

29. uważa, że nadszedł czas, aby Komisja opublikowała sprawozdanie końcowe grupy roboczej ds. nowych technik oraz by wykorzystać jej naukowe wnioski jako podstawę między innymi wyjaśnienia statusu prawnego technik hodowli, które obecnie podlegają kontroli, a także by wykorzystać do tego celu rzetelną analizą prawną;

30. zachęca wszystkie zainteresowane strony oraz opinię publiczną do prowadzenia otwartego i przejrzystego dialogu w sprawie odpowiedzialnego rozwoju wysokoprecyzyjnych, innowacyjnych rozwiązań w ramach programów hodowlanych, w tym na temat wynikających z nich zagrożeń i korzyści; zwraca uwagę, że będzie to wymagało działań służących szerzeniu wiedzy o nowych technikach, a także ich zrozumienia wśród rolników i ogółu społeczeństwa; wzywa Komisję do zadbania o to, by konsumenci i rolnicy posiadali wystarczającą wiedzę o nowych i pojawiających się technikach hodowlanych, aby zapewnić możliwość prowadzenia otwartej i rzeczowej debaty publicznej;

31. wyraża zaniepokojenie niedawną decyzją Wielkiej Izby Odwoławczej Europejskiego Urzędu Patentowego (EPO) z dnia 25 marca 2015 r. w sprawach G2/12 i G2/13;

Środki ochrony roślin (ŚOR)

32. podkreśla pilną potrzebę dokonania przeglądu wdrażania ram regulacyjnych dotyczących środków ochrony roślin, a także opracowania spójnego, wydajnego, przewidywalnego, opartego na ryzyku i solidnych podstawach naukowych systemu zatwierdzania i oceny; uważa za ważne zmniejszenie w jak największym stopniu uzależnienia od rolnictwa stosującego pestycydy i zwraca uwagę, że produkcja żywności i paszy odbywa się w konkurencyjnym środowisku międzynarodowym; uważa za istotne, by rozwijać środki ochrony roślin, które będą opłacalne, bezpieczne w stosowaniu i przyjazne dla środowiska;

33. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy w ramach programu sprawności i wydajności regulacyjnej Komisji w 2016 r., które zobowiązują UE do przeprowadzenia oceny rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 oraz rozporządzenia (WE) nr 396/2005; podkreśla, że proces REFIT nie może prowadzić do obniżenia standardów bezpieczeństwa żywności i ochrony środowiska;

34. apeluje do Komisji, by w swoim sprawozdaniu dla Parlamentu i Rady zawarła propozycje rozwiązań służących zmianie i udoskonaleniu obecnych przepisów, a zwłaszcza przepisów dotyczących funkcjonowania mechanizmu wzajemnego uznawania zezwoleń oraz procesu ocen strefowych;

35. podkreśla obawy, że strefowy system zatwierdzania nie funkcjonuje z powodu ciągłego stosowania przestarzałych krajowych metodologii zatwierdzania oraz wzywa Komisję, by dokonała ujednolicenia systemu oceny w celu zapewnienia wzajemnego uznawania produktów we wszystkich państwach członkowskich leżących w strefach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009;

36. z zadowoleniem przyjmuje najnowszą sieć europejskiej przestrzeni badawczej dotyczącą integrowanej ochrony roślin, a także nową platformę koordynacji dla zastosowań małoobszarowych, lecz uważa, że platforma ta mogłaby być lepiej wykorzystywana do celów badań i innowacji, by zaradzić brakowi rozwiązań w zakresie ochrony upraw w zastosowaniach małoobszarowych i upraw specjalnych;

37. podkreśla znaczenie przejrzystej oceny skutków substancji czynnych w celu zapewnienia zrównoważonego rolnictwa zgodnie z przepisami UE, a także kompleksowej oceny zagrożeń związanych z wykorzystaniem produktów; przypomina, że zasadę ostrożności należy stosować, gdy stopień niepewności jest zbyt wysoki, by zapewnić zdrowie publiczne lub normy dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska;

38. apeluje do DG ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności o ustalenie jasnych kryteriów określania substancji czynnych niskiego ryzyka w celu opracowania i wykorzystywania pestycydów niskiego ryzyka, uwzględniając przy tym ewolucję wiedzy naukowej i dbając o osiągnięcie celów ochrony zdrowia i środowiska, a także o zapewnienie danych dotyczących bezpieczeństwa w odniesieniu do kryteriów stosowanych do wszelkich substancji potencjalnie niskiego ryzyka;

39. jest zdania, że należy traktować priorytetowo substancje niskiego ryzyka, w tym niechemiczne alternatywy dla środków ochrony roślin, takie jak biologiczne środki ochrony roślin, przy ocenie dokonywanej przez państwa członkowskie pełniące rolę sprawozdawców oraz Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), tak aby pomóc w osiągnięciu celów dyrektywy 2009/128/WE związanych z integrowaną ochroną roślin i ze zrównoważonym wykorzystaniem pestycydów, zwłaszcza w przypadku wykorzystywania produktów w odniesieniu do mniejszych i specjalnych upraw;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

40. podkreśla, że rolnicy muszą dysponować większym zestawem narzędzi, aby chronić swoje uprawy i decydować o wyborze środków najlepiej chroniących uprawy; zachęca w związku z tym do szerszego stosowania w ramach integrowanej ochrony roślin różnych rozwiązań alternatywnych wobec tradycyjnych pestycydów, w tym biopestycydów, i wzywa do podjęcia większych wysiłków w celu opracowania oszczędniejszych rozwiązań alternatywnych przez wspieranie badań w terenie nad niechemicznymi rozwiązaniami alternatywnymi i środkami niskiego ryzyka oraz bardziej przyjaznymi środowisku pestycydami oraz upowszechnianie przykładów takich rozwiązań;

41. zwraca uwagę, że kontrole biologiczne są metodą ochrony upraw opartych na wykorzystaniu żywych organizmów lub naturalnych substancji oraz że mogłyby zmniejszyć wykorzystanie tradycyjnych pestycydów i przyczynić się do zwiększenia odporności roślin;

42. wzywa Komisję do przedstawienia planu działania oraz ustanowienia grupy ekspertów w celu opracowania bardziej zrównoważonego systemu zwalczania szkodników; podkreśla potencjał systemu ochrony roślin, który poprawia interakcję między działaniami w zakresie hodowli roślin, naturalnymi systemami zwalczania i stosowaniem pestycydów;

43. ubolewa z powodu powolnego tempa wdrażania i oceny wdrożenia integrowanej ochrony roślin i dyrektywy 2009/128/WE przez, odpowiednio, państwa członkowskie i Komisję;

Rozwój umiejętności i transfer wiedzy

44. uznaje, że rozwój technologii związanych z rolnictwem wymaga wiedzy i zestawów wszechstronnych umiejętności zarówno specjalistycznych, jak i międzydyscyplinarnych, które obejmują między innymi ogólną wiedzę o roślinach, zwierzętach i środowisku, a także fizjologię oraz inżynierię;

45. wyraża ubolewanie w związku z coraz większymi brakami umiejętności w wielu z tych dziedzin i apeluje do państw członkowskich o współpracę z przedstawicielami sektora, instytucjami badawczymi i innymi zainteresowanymi stronami w zakresie opracowywania ich kolejnych programów rozwoju obszarów wiejskich, w tym europejskich partnerstw innowacyjnych, w celu zidentyfikowania szans służących wsparciu rozwoju umiejętności i transferu wiedzy w tych obszarach, między innymi za pomocą szkoleń i praktyk dla młodych rolników i podmiotów wchodzących na rynek;

46. apeluje do sektora technologii rolniczych o zwiększenie koordynacji i integracji demonstracji w gospodarstwie oraz wykorzystania takich demonstracji, a także o monitorowanie gospodarstw w celu wymiany najlepszych praktyk na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim z wykorzystaniem obecnie dostępnych lub nowych programów, inicjatyw lub zasobów;

47. dostrzega, że połączenie rolnictwa precyzyjnego i technologii cyfrowej może sprawić, iż rolnictwo stanie się bardziej atrakcyjne dla młodych rolników oraz może stworzyć nowe możliwości wzrostu i miejsca pracy na obszarach wiejskich; uważa, że inwestycje w rozwój tych technologii mogą sprzyjać wymianie pokoleń w rolnictwie;

Badania i priorytety finansowe

48. uznaje długofalowe wyzwania związane ze zrównoważonym rolnictwem i ogrodnictwem i apeluje do Komisji oraz do państw członkowskich o opracowanie długoterminowego planu inwestycyjnego, nadając priorytet podejściu sektorowemu, i kontynuowanie finansowania badań podstawowych i stosowanych; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o udoskonalenie szkoleń dla specjalistów w zakresie zrównoważonego rolnictwa oraz o zapewnienie dostępności konsultacji eksperckich;

49. uważa, że plan ten powinien uwzględniać opłacalne rozwiązania i powinien mieć zastosowanie do drobnych przedsiębiorców, obszarów wiejskich, regionów najbardziej oddalonych i regionów górskich; podkreśla, że rolnicy są głównymi zarządcami środowiska w Europie i potrzebują stałego dostępu do innowacji i badań, umożliwiających im produkcję żywności, paszy i innych produktów w zrównoważony i bardziej opłacalny sposób, a jednocześnie chroniących środowisko dla przyszłych pokoleń, wzmacniając różnorodność biologiczną i usługi ekosystemowe;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

50. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w ostatnich latach w zakresie badań stosowanych; apeluje jednak o zwiększenie wysiłków mających na celu zagwarantowanie transferu wiedzy do użytkowników końcowych oraz zaangażowanie rolników i innych użytkowników technologii i produktów rolnych, w tym drobnych gospodarstw;

51. apeluje o wzmocnienie zawartego w drugim filarze WPR europejskiego partnerstwa innowacyjnego na rzecz konkurencyjnego i zrównoważonego rolnictwa, aby tworzyć partnerstwa między innowacyjnymi podmiotami, w tym wszystkimi rolnikami, a zwłaszcza drobnymi producentami rolnymi, bardziej oddalonymi od europejskich centrów decyzyjnych;

52. zwraca uwagę, że państwa członkowskie, które inteligentnie zastosowały partnerstwa publiczno-prywatne, zaczęły w większym stopniu wykorzystywać badania stosowane oraz odnotowano w nich większe zaangażowanie użytkowników końcowych;

53. uważa za ważne, by Komisja i państwa członkowskie opracowywały projekty skupiające się na rozwoju bardziej zasobooszczędnych praktyk rolnych i odmian roślin, w tym specjalnych w skali lokalnej odmian roślin, mających na celu zachowanie i zwiększenie żyzności gleby oraz wymiany składników odżywczych, zwłaszcza z uwagi na rosnący niedobór wody i pewnych kluczowych składników nawozów, takich jak fosforan; apeluje, by Komisja nadała priorytet inwestycjom w gospodarkę o obiegu zamkniętym oraz przyjaznym klimatowi praktykom rolnym, przy zapewnieniu odpowiednich zachęt finansowych do prowadzenia badań i wykorzystywania ich przez rolników; podkreśla, że należy rzetelnie ocenić, upowszechniać i wspierać korzyści płynące z akwaponiki, tworzenia zamkniętych cykli obiegu składników odżywczych, agroekologii, w tym agroleśnictwa, rolnictwa konserwującego i zrównoważonej gospodarki leśnej, sapropełu, krótkich łańcuchów paszowych, wypasania na pastwiskach oraz produkcji z małym nakładem środków;

54. uważa również za ważne, by Komisja i państwa członkowskie realizowały innowacyjne projekty na rzecz wytwarzania produktów niespożywczych (biogospodarka, energia ze źródeł odnawialnych itd.) i świadczenia usług w tym zakresie w celu rozwoju bardziej zasobooszczędnego i bardziej niezależnego sektora rolnictwa (lepsze wykorzystanie wody, energii, nawozów i pasz);

55. zwraca uwagę, że w znacznej części UE zmniejszyła się liczba niezależnych lub finansowanych ze środków publicznych ośrodków kształcenia, szkolenia i innowacji w sektorze rolnictwa, bądź też że ośrodki te w niewystarczający sposób stosują podejścia międzydyscyplinarne w rozwijających się dziedzinach, takich jak inżynieria rolnicza; dostrzega, że w niektórych państwach członkowskich kwalifikacje rolników są nadal ograniczone, co utrudnia dostęp do nowych technologii i ich stosowanie, i w związku z tym wzywa Komisję, by sporządziła europejski plan inwestycji w zakresie szkolenia i kształcenia rolniczego na poziomie technikum lub szkoły wyższej;

56. z zadowoleniem przyjmuje zainicjowane niedawno europejskie partnerstwo innowacyjne na rzecz wydajnego i zrównoważonego rolnictwa, które ma na celu powiązanie badań z rolnictwem w praktyce, oraz wzywa Komisję, by odgrywała aktywną rolę w pobudzaniu koordynacji na szczeblu krajowym i w wymiarze transgranicznym w celu wspierania wyraźnego programu innowacji związanego z programem „Horyzont 2020” oraz zagwarantowania odpowiedniego transferu wiedzy do użytkowników końcowych;

57. zachęca Komisję i państwa członkowskie do podjęcia większych wysiłków na rzecz informowania społeczeństwa o wartości rolnictwa w UE oraz do rozwijania transeuropejskich centrów innowacji w rolnictwie, które będą promować i zapewniać odpowiedni dostęp do nowych innowacyjnych technologii, zrównoważonego rolnictwa oraz bezpieczeństwa i suwerenności żywnościowej;

58. podkreśla, że działalność tych centrów powinna umożliwiać odpowiedni dostęp do nowych technologii służących nie tylko zrównoważonemu rolnictwu, ale również zrównoważonemu rozwojowi obszarów wiejskich dzięki współpracy z gminami, MŚP na obszarach wiejskich, spółdzielniami i organizacjami producentów; podkreśla, że centra te powinny być przejrzyste i otwarte dla ogółu społeczeństwa oraz rolników, a także powinny mieć międzysektorowy charakter sprzyjający dialogowi między sektorami, na które innowacje mogą wpływać w zróżnicowany sposób;

59. nalega na Komisję, by dopilnowała, żeby obok innowacji technologicznych i naukowych rozkwiatać mogły tradycyjne techniki i gospodarstwa rolne, ponieważ stanowią one ogromne bogactwo jako źródło różnorodności kulturowej, wiejskiej, historycznej i turystycznej, a także są źródłem utrzymania licznych drobnych producentów rolnych w najróżniejszych regionach Europy;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

60. apeluje do państw członkowskich o lepsze wykorzystanie instrumentów finansowych utworzonych w ramach wspólnego protokołu ustaleń Komisji Europejskiej i Europejskiego Banku Inwestycyjnego w odniesieniu do rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich w latach 2014–2020;

61. podkreśla dodatkowe korzyści płynące z tych instrumentów, zwłaszcza związane z efektem mnożnikowym i gwarancjami kredytowymi mającymi na celu przyspieszenie wdrożenia planu badań w zakresie zrównoważonego rolnictwa i leśnictwa, w tym wyzwania społecznego nr 2 programu „Horyzont 2020”; zwraca przede wszystkim uwagę na ich użyteczność w ograniczaniu potrzeb i zagrożeń związanych z inwestycjami dla rolników, którzy chcą wdrażać kosztowne technologie i metody rolnictwa precyzyjnego;

Utrzymanie Europy w centrum rozwoju naukowego i innowacji

62. zwraca uwagę, że obszary wiejskie, w tym regiony najbardziej oddalone oraz regiony górskie, są bardziej narażone na faktyczne i potencjalne zmiany klimatu, co sprawia, że są one mniej atrakcyjne i bardziej podatne na starzenie się ludności i wyludnianie; przyznaje, że należy pozwolić, aby rolnictwo miało możliwość dostosowywania się do zmieniających się warunków dzięki wykorzystaniu wszelkich dostępnych rozwiązań technologicznych w celu zapewnienia bardziej zrównoważonego wykorzystania użytków rolnych;

63. zauważa, że nowoczesne technologie w rolnictwie i szerzej pojętym sektorze użytkowania gruntów mogą pomóc tym sektorom wnieść rzetelny wkład w ogólnosiwiatowe działania na rzecz złagodzenia zmiany klimatu; w tym kontekście podkreśla potrzebę rozszerzenia definicji „produktywnego rolnictwa” oraz wspierania w pełni i szanowania tych użytków rolnych, które tworzą dobro publiczne w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i sekwestracji dwutlenku węgla, w tym rolnictwa agroekologicznego;

64. uważa za niezbędne, by chronić grunty orne na takich obszarach jak obszary górskie i peryferyjne regiony UE, i popiera wszelkie środki, aby również tym najczęściej małym gospodarstwom zapewnić dostęp do wysokiej jakości technologii dostosowanej do ich potrzeb;

65. uważa za konieczne, aby rozsądne regulacje unijne, nastawione na bezpieczeństwo i zdrowie konsumenta oraz ochronę środowiska, oparte na niezależnych, poddanych wzajemnej ocenie badaniach naukowych, umożliwiły konkurencyjność i atrakcyjność unijnych produktów rolnych na rynku wewnętrznym i rynkach światowych, oraz apeluje o dalsze stosowanie tej zasady;

66. zwraca przede wszystkim uwagę na wysokie koszty, długie terminy realizacji oraz handlową i prawną niepewność wprowadzania nowych technologii i zrównoważonych produktów na rynek w oparciu o obowiązujące obecnie przepisy UE; zauważa, że czynniki te są jeszcze bardziej widoczne w regionach najbardziej oddalonych, na odległych obszarach wiejskich, obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania i na obszarach górskich;

67. nalega na Komisję, by wykorzystwała i spotęgowała wszystkie cechy charakterystyczne regionów najbardziej oddalonych przez prowadzenie projektów pilotażowych w dziedzinie innowacji technologicznych i naukowych mających na celu zmniejszenie naturalnych ograniczeń tych regionów i, ze względu na ich małą skalę, trudności z uzyskaniem dostępu do najnowszych zdobyczy naukowych i technologicznych i ich stosowaniem;

68. apeluje do Komisji o udoskonalenie jej ram prawnych zgodnie z zasadami lepszego stanowienia prawa, aby zapewnić terminowe, wydajne i skuteczne procedury podejmowania decyzji, które mogłyby przyczynić się do rozwoju technologicznego w UE;

69. wzywa Komisję, by wykorzystwała swój nowy mechanizm doradztwa naukowego w celu udoskonalenia ram prawnych, które przy ocenie zagrożeń, niebezpieczeństw i korzyści związanych z wprowadzaniem lub niewprowadzaniem nowych technologii, produktów i praktyk będą kładły większy nacisk na niezależne i oparte na analizie ryzyka dowody naukowe;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

70. zwraca uwagę na szerokie poparcie dla przyjęcia zasady innowacyjności, która wymagałaby pełnej oceny unijnych wniosków ustawodawczych pod kątem ich wpływu na innowacje;

71. wzywa Komisję, by podjęła szerzej zakrojone działania w dziedzinie współpracy naukowej na szczeblu międzynarodowym również w celu zintensyfikowania wymiany informacji i określania możliwości rozwoju;

o

o o

72. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0252

Zwiększanie innowacji i rozwoju gospodarczego w przyszłym zarządzaniu gospodarstwami rolnymi w Europie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie zwiększania innowacji i rozwoju gospodarczego w przyszłym zarządzaniu gospodarstwami rolnymi w Europie (2015/2227(INI))

(2018/C 086/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005,
- uwzględniając międzynarodową ocenę wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój przeprowadzoną pod egidą ONZ z udziałem FAO, GEF, UNDP, UNEP, UNESCO, Banku Światowego i WHO,
- uwzględniając protokół ustaleń między Komisją Europejską a Europejskim Bankiem Inwestycyjnym (EBI) podpisany dnia 14 lipca 2014 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowaną „Deficyt białka w UE: jak rozwiązać istniejący od dawna problem?” ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 18 czerwca 2012 r. w sprawie europejskiego partnerstwa innowacyjnego na rzecz wydajnego i zrównoważonego rolnictwa ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie patentów i praw do ochrony odmian roślin ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0163/2016),

⁽¹⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 58.

⁽²⁾ Dz.U. C 193 z 30.6.2012, s. 1.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0473.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- A. mając na uwadze, że Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) szacuje, że przewidywany wzrost światowej populacji do 9,1 mld do 2050 r. będzie wymagał zwiększenia do tego czasu o 60 % produkcji żywności, która powinna być bezpieczna i wysokiej jakości, oraz zwiększenia o 24 % plonów w krajach rozwiniętych, przy jednoczesnym zachowaniu zasobów dla przyszłych pokoleń oraz zapobieganiu marnowaniu żywności i stratom żywnościowym, które obecnie szacuje się na ponad jedną trzecią światowej produkcji; mając na uwadze, że według szacunków FAO do 2050 r. powierzchnia gruntów ornych zwiększy się zaledwie o 4,3 %, co będzie wymagało lepszego gospodarowania zasobami naturalnymi w celu przeciwdziałania między innymi degradacji gleby;
- B. mając na uwadze, że na całym świecie odnotowuje się spadek naturalnej wydajności i żyzności gruntów wywołany ich degradacją, zwłaszcza erozją „gleby, wynikającą z utraty funkcji ekosystemowych, takich jak tworzenie się warstwy ornej, humifikacja, zapylenie, retencja wody i obieg składników odżywczych; mając na uwadze, że panuje szeroki konsensus co do konieczności rozwiązania tego problemu i utrzymania oraz poprawy wydajności przez nowatorskie zwiększenie efektywności takich funkcji ekosystemowych, aby zapewnić odporność na zmianę klimatu;
- C. mając na uwadze, że według ONZ osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju będzie wymagało podwojenia wydajności produkcji rolnej do 2030 r., a jednocześnie sektor rolno-spożywczy będzie musiał dostosować się do zmiany klimatu i zmiennych warunków pogodowych oraz ulepszyć ekosystem, podnieść jakość gleby i ograniczyć do minimum utratę różnorodności biologicznej; mając na uwadze, że w tym celu należy przyznać priorytet wykorzystaniu preparatów mikrobiologicznych zwiększających żyzność gleby; mając na uwadze, że cztery z ośmiu milenijnych celów rozwoju ONZ dotyczą rolnictwa;
- D. mając na uwadze, że wzrost populacji, wyższe średnie dochody oraz zmieniające się zachowania konsumentów będą prowadzić do zmiany preferencji żywieniowych i spowodują w szczególności wyższe zapotrzebowanie na przetworzoną żywność i białka zwierzęce, takie jak mięso i nabiał;
- E. mając na uwadze, że należy podnosić jakość życia osób pracujących w rolnictwie oraz społeczeństw na obszarach wiejskich;
- F. mając na uwadze, że pomimo licznych wyzwań i rosnącej liczby norm, które muszą uwzględniać rolnicy, oraz pomimo spadku rezerw zasobów techniki rolniczej oraz znacznego spowolnienia tempa wzrostu nawadnianych terenów, konsumenci UE nigdy dotychczas nie przeznaczali tak niskiego odsetka dochodów na żywność, jak czynią to obecnie; mając na uwadze, że skutkiem obecnego pogorszenia koniunktury gospodarczej są wyższe poziomy ubóstwa, co często zmusza unijnych konsumentów do szukania pomocy w bankach żywności;
- G. mając na uwadze, że FAO w swojej istotnej publikacji zatytułowanej „The State of Food and Agriculture” („Sytuacja w zakresie żywienia i rolnictwa”) zauważa, że kobiety wnoszą znaczący wkład w gospodarkę wiejską we wszystkich regionach i że role, które odgrywają, różnią się w zależności od regionu, a pomimo to nadal mają one mniejszy niż mężczyźni dostęp do zasobów i szans koniecznych dla zwiększenia swojej produktywności;
- H. mając na uwadze, że konsumenci wymagają produkcji żywności opartej na wyższych standardach i wartościach środowiskowych i zdrowotnych oraz o wyższej jakości, podczas gdy sektor rolnictwa musi wprowadzać różnicowanie i innowacje, aby zapewniać bezpieczną i przystępną cenowo żywność wysokiej jakości wszystkim obywatelom przy jednoczesnym zagwarantowaniu godziwych i pewnych dochodów ich producentom;
- I. mając na uwadze, że produkcja gospodarstw rolnych musi wzrosnąć i poprawić się przy mniejszych zasobach ze względu na presję na zasoby naturalne i powiązany z nią wpływ na różnorodność biologiczną, wrażliwość środowiska, zmianę klimatu, niedostatek gruntów, przy jednoczesnym wzroście światowej populacji i zmieniających się zachowaniach konsumentów; podkreśla, że nowatorskie rolnictwo powinno zapewnić ograniczenie śladu ekologicznego i wykorzystać optymalnie naturalne procesy oraz usługi ekosystemowe, w tym odnawialne źródła energii, a także zapewnić większą konsumpcję lokalnych produktów rolno-spożywczych;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- J. mając na uwadze, że bardziej efektywny pod względem wykorzystywania zasobów model rolnictwa, który lepiej zapewnia optymalne wykorzystanie produktów, ma kluczowe znaczenie dla sprostania wyzwaniom związanym ze zrównoważonym rozwojem wszystkich gospodarstw rolnych, niezależnie od ich wielkości, oraz dla lepszego ich wyposażenia w celu ochrony zasobów naturalnych i środowiska;
- K. mając na uwadze, że opracowanie bardziej zrównoważonych modeli rolnictwa, mających nie tylko zapewnić wyżywienie populacji, ale także wytwarzać towary i usługi o charakterze niespożywczym, posiada znaczący potencjał tworzenia miejsc pracy w każdym regionie, zarówno w sektorach związanych z żywnością (dla ludzi i zwierząt), jak i w sektorze biogospodarki, ekologicznych produktów chemicznych, odnawialnych źródeł energii, turystyki itp.; mając ponadto na uwadze, że te miejsca pracy bardzo często nie są zagrożone delokalizacją;
- L. mając na uwadze, że UE jest największym eksporterem produktów rolnych na świecie, co czyni sektor rolno-spożywczy kluczowym filarem gospodarczym Unii zatrudniającym 47 mln osób w 15 mln przedsiębiorstwach niższego szczebla w branżach takich jak przetwórstwo spożywcze, sprzedaż detaliczna i usługi, oraz przyczynia się do dodatniego bilansu handlowego wynoszącego 17 802 mln EUR, co stanowi 7,2 % całkowitej wartości wywozu z UE;
- M. mając na uwadze, że konkurencyjność i zrównoważony rozwój były kluczowymi priorytetami reformy WPR z 2013 r.; mając na uwadze, że zapewnienie bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność poprzez zwiększenie wydajności rolnictwa, zapewnienie rozsądnych i uczciwych cen rolnikom i konsumentom, o czym mowa w art. 39 TFUE, można najskuteczniej osiągnąć między innymi poprzez innowacje; przypomina, że zrównoważone i nowatorskie rolnictwo, wytwarzające produkty wysokiej jakości, przyczynia się do realizacji wielu horyzontalnych celów polityki przewidzianych w TFUE, a dotyczących ochrony środowiska i zdrowia; mając na uwadze, że przyszła konkurencyjność zależy między innymi od naturalnej wydajności i żyzności gleby zapewnianej dzięki naturalnym procesom i zasobom;
- N. mając na uwadze, że protokół ustaleń między Komisją a EBI podpisany dnia 14 lipca 2014 r. wyraźnie zachęca do dalszych inwestycji w innowacyjne rolnictwo, zapewniając instrumenty finansowe do promowania inwestycji w rolnictwo oraz uwzględniając wniosek Komisji mający na celu wspieranie i rozszerzanie narzędzi finansowych w sektorze rolnym w celu zwalczania wahań cen;
- O. mając na uwadze, że sektor rolny podlega częstym cyklom zmian służącym zwiększeniu wydajności produkcji rolnej; mając na uwadze, że cykle te znacząco przyczyniły się do rozwoju gospodarczego rolnictwa do obecnego poziomu; mając na uwadze, że włączenie najnowszych technologii oraz dostosowanie i nowatorskie potraktowanie technologii istniejących, w tym podejście ekologiczne i agroekologiczne do praktyk rolniczych, przyniosą znaczne korzyści wszystkim gospodarstwom rolnym, niezależnie od ich wielkości; mając na uwadze, że akwakultura posiada niewykorzystany potencjał wprowadzania innowacji do tradycyjnych praktyk rolniczych poprzez zrównoważone wykorzystanie naturalnych zasobów morskich i oceanicznych;
- P. mając na uwadze, że ze względu na różne przyczyny strukturalne w niektórych państwach członkowskich wciąż istnieją duże obszary nieużytkowanych opuszczonych gruntów rolnych;
1. zauważa, że w rolnictwie zawsze opracowywano nowe praktyki, techniki i metody produkcyjne, które zwiększały wydajność, ulepszały możliwości dostosowania praktyk rolniczych do nowych i zmieniających się okoliczności i obniżały koszty produkcji; ponadto zwraca uwagę, że rolnictwo i leśnictwo stanowią zasadniczą część naszego świata przyrody, zapewniając usługi wykraczające poza produkcję żywności, i mogą być udoskonalane przez wspieranie nowych rozwiązań; jest przekonany, że innowacje są niezbędnym warunkiem utrzymania tego postępu;
2. wyraża zdecydowane przekonanie, że rozwój gospodarczy i zrównoważona produkcja nie wykluczają się wzajemnie oraz że można je osiągnąć przede wszystkim dzięki innowacji, badaniom naukowym i rozwojowi, nowym modelom zarządzania i modelom biznesowym oraz lepszej agronomii; podkreśla potrzebę wspierania innowacji w technologii i zarządzaniu przez zapewnienie spójności i przejrzystości regulacyjnej oraz przestrzeni dla przedsiębiorczości; domaga się, by Komisja dopilnowała, by zostało to odzwierciedlone w przyszłej WPR oraz by innowacje zostały wyraźnie uwzględnione w przyszłych przeglądach i reformach odpowiednich aktów prawodawczych, w których więcej uwagi poświęcone zostanie nowym i młodym rolnikom stosującym nowatorskie pomysły i modele biznesowe; podkreśla fakt, że europejskie rolnictwo osiąga swój cel, wytwarzając wysokiej jakości produkty i usługi posiadające wysoką wartość dodaną wraz z zyskownymi i opartymi na wiedzy rozwiązaniami promowanymi w strategii „Europa 2020”; z zadowoleniem przyjmuje w tym względzie ocenę strategii dotyczącej biogospodarki z 2012 r. na rzecz gospodarki o obiegu zamkniętym,

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

którą Komisja ma wkrótce przeprowadzić, ponieważ odejście od paliw kopalnych i zwrócenie się w stronę odnawialnych źródeł energii przyczynia się do obniżenia kosztów energii ponoszonych przez rolników, umożliwiając im tym samym większe inwestycje na rzecz innowacji;

3. podkreśla, że rolnictwo może stanowić część rozwiązania dzięki ostrożnemu wykorzystaniu zasobów naturalnych i zapewnieniu różnorodności biologicznej, do czego kluczem jest promowanie innowacji; uważa, że praktyki rolnicze zależą od zasobów naturalnych i że należy zoptymalizować tę zależność oraz lepiej zrozumieć systemy produkcji, aby usprawnić systemy zarządzania; apeluje o zapewnienie naturalnej wydajności, produktywności i odporności naszych systemów rolnych w średniej i dłuższej perspektywie, a także o ograniczenie emisji; podkreśla znaczenie usprawnienia systemów produkcji poprzez lepsze dostosowanie upraw i systemów płodozmianowych i skuteczniejsze systemy zarządzania oraz wskazuje na znaczenie żyjącej gleby; wskazuje na potencjał tworzenia miejsc pracy, nie tylko w sektorze produkcji żywności, ale również w turystyce, biogospodarce oraz w sektorze ekologicznych produktów chemicznych;

4. bierze pod uwagę fakt, że unijny rynek żywności i rolnictwa jest jednym z najbardziej zintegrowanych rynków w Europie, oraz wzywa Komisję do opracowania i wprowadzenia w życie regulacji gwarantujących bardziej wyrównane warunki działania i uczciwą konkurencję w celu pobudzenia rozwoju gospodarczego sektora rolnictwa i produkcji żywności we wszystkich państwach członkowskich;

5. zwraca uwagę, że małe i średnie rodzinne gospodarstwa rolne stanowią integralną część europejskiego sektora rolnictwa i przyczyniają się do stworzenia ożywionych społecznie i gospodarczo obszarów wiejskich, które wnoszą wkład w zachowanie dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego; ponadto podkreśla, że te gospodarstwa rolne doświadczają niekiedy trudności w czerpaniu korzyści z zaawansowanych technologii i praktyk produkcji, które mogłyby zapewnić godziwe dochody i poprawić warunki bytowe oraz warunki pracy rolników, a także sprzyjać tworzeniu miejsc pracy o wysokich standardach; podkreśla, że w innowacyjności kryje się potencjał zwiększenia wydajności pracy i dochodów poprzez obniżenie kosztów produkcji i zapewnienie większej skuteczności przedsięwzięć; podkreśla, że posiadanie gruntów rolnych i dostęp do nich są kluczowe dla rolników i rodzinnych gospodarstw rolnych; opowiada się za poprawą atrakcyjności rolnictwa jako zawodu dla młodych mężczyzn i kobiet, między innymi poprzez poprawę dostępu do finansowania, technologii i programów wsparcia; apeluje o opracowanie nowych koncepcji biznesowych oraz wzywa Komisję do skuteczniejszego informowania rolników o możliwościach, jakie mają w tym zakresie; wskazuje na społeczne znaczenie rolnictwa, jego wkład w spójność społeczną i wpływ na walkę z wyludnieniem obszarów wiejskich, a także na nowatorskie usługi, jakie niesie ono społecznościom lokalnym, i rolę, jaką odgrywa w zachowaniu tradycyjnej wiedzy; podkreśla znaczenie dostępu do szybkich i pewnych usług internetowych oraz nowatorskich koncepcji dostosowanych do potrzeby wszystkich regionów znajdujących się w trudnej sytuacji, takich jak obszary górskie i peryferyjne w Unii, oraz domaga się, by Komisja uznała to za priorytet;

6. zachęca Komisję do przedstawienia rozwiązań mających na celu pobudzenie wykorzystywania systemów zarządzania opartych na ICT, monitorowania danych w czasie rzeczywistym, technologii czujników oraz systemów wykrywania w celu optymalizacji systemów produkcyjnych lub rolnictwa precyzyjnego, co może między innymi oznaczać dostosowanie do zmieniających się warunków produkcji i warunków rynkowych prowadzące do skuteczniejszego wykorzystywania zasobów naturalnych, lepszego monitorowania liczby etapów produkcji, zwiększenia wydajności upraw, zmniejszenia śladu ekologicznego, zużycia energii oraz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, lepszego zrozumienia zachowań zwierząt oraz poprawy ich zdrowia i dobrostanu; podkreśla również, że szersze wykorzystanie ICT jest kluczem do uzyskania rolnictwa bardziej zrównoważonego środowiskowo oraz podniesienia konkurencyjności tego sektora; zachęca w tym względzie Komisję do większego dostosowania różnych odnośnych dziedzin polityki w celu skuteczniejszego promowania systemów zarządzania ICT;

7. przypomina, że uproszczenie przepisów i rozszerzenie wytycznych dotyczących wdrażania działań w ramach WPR zachęciłoby rolników do stosowania bardziej zrównoważonych praktyk rolniczych;

8. jest przekonany, że informacje gromadzone za pośrednictwem robotyki, technologii czujników, automatycznej kontroli oraz innych innowacji technologicznych w kontekście technologii internetu przedmiotów i dużych zbiorów danych umożliwią monitorowanie w czasie rzeczywistym, lepszy przebieg procesu decyzyjnego oraz lepsze zarządzanie operacjami w całym łańcuchu żywnościowym; z zadowoleniem przyjmuje stworzenie grupy roboczej 06 ds. inteligentnego rolnictwa i bezpieczeństwa żywności w ramach Sojuszu na rzecz Innowacji Internetu Przedmiotów (Alliance for Internet of

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

Things Innovation – AIOTI) i podkreśla w tym kontekście znaczenie i stosowność europejskiego jednolitego rynku cyfrowego dla rolnictwa pod względem rozwiązywania problemów dotyczących interoperacyjności, norm w zakresie lepszej konwergencji i kwestii odnoszących się do własności, dostępu do danych osobowych i innych niż osobowe oraz ich wykorzystywania;

9. jest zaniepokojony niskim poziomem świadomości w zakresie potencjału dużych zbiorów danych i internetu przedmiotów oraz fragmentacją powiązanych systemów technologii, co zwiększa przeszkody w wykorzystywaniu i spowalnia wdrażanie, i jest zawiedziony powolnym przyjmowaniem technologii GPS; podkreśla, że ważne jest, aby nadać tym technologiom istotne znaczenie z punktu widzenia rolników; zwraca uwagę, że w UE obecnie wykorzystuje się jedynie 10 % technik wspomaganego nawożenia, mniej niż 1 % pozycjonowania RTK i mniej niż 1 % technik zmiennego dawkowania; zachęca Komisję do ilościowego określenia korzyści dla środowiska i produkcji oraz do zapewniania świadomości, wiedzy i transferów technologii; wyraża zaniepokojenie, że niektóre państwa członkowskie ryzykują utratą części kwoty płatności bezpośrednich w 2018 r. z powodu braku rejestru gruntów, i sugeruje, aby Komisja udostępniła inteligentne narzędzia mające na celu przyspieszenie mapowania użytków rolnych;

10. zachęca do wykorzystywania rolnictwa precyzyjnego zapewniającego nowe podejścia do całościowego zarządzania gospodarstwem rolnym, jak maszyny sterowane technologią GPS/GNSS, które w połączeniu ze zdalnie kierowanymi bezzałogowymi systemami powietrznymi (BSP lub drony) mogą uprawiać grunty rolne z dokładnością do centymetra; zgadza się, że techniki te mogą znacząco zmniejszyć zużycie produktów ochrony roślin, nawozów i wody oraz przeciwdziałać erozji gleby; wzywa Komisję do usunięcia przeszkód na drodze do wprowadzania rolnictwa precyzyjnego, w szczególności tych związanych ze złożonymi i fragmentarycznymi systemami ICT oraz kwestiami dotyczącymi poziomów inwestycji; zwraca uwagę, że rolnictwo precyzyjne jest równie ważne w dziedzinie hodowli jako środek kontroli sanitarnej zwierząt i ich paszy, a także mierzenia ich wydajności; zachęca państwa członkowskie do wspierania tych praktyk, w szczególności przez wykorzystywanie możliwości wynikających z nowych zasad dotyczących rozwoju obszarów wiejskich określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1305/2013; apeluje do Komisji o uwzględnienie przy okazji przyszłych przeglądów WPR wykorzystania rolnictwa precyzyjnego przez rolników w kontekście ekologizacji; podkreśla, że należy dopilnować, aby wszystkie gospodarstwa rolne, w tym gospodarstwa znajdujące się w regionach najbardziej oddalonych i odizolowanych, w tym także te najmniejsze, oraz wszystkie pozostałe podmioty na wiejskich obszarach rolniczych miały dostęp do tych technologii o wielu zastosowaniach, ponieważ należy utrzymać i rozwijać zatrudnienie na tych najbardziej wrażliwych obszarach;

11. z zadowoleniem przyjmuje większe wykorzystywanie BSP do celów rolniczych, ponieważ może to prowadzić do oszczędności w zużyciu materiałów ochrony upraw oraz wody; zwraca uwagę, że wkrótce ma zostać przedstawiony wniosek ustawodawczy w ramach przeglądu rozporządzenia podstawowego Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA), tak aby wszystkie drony podlegały kompetencjom UE; wzywa Komisję do zapewnienia istnienia jasnych i jednoznacznych unijnych norm i zasad dotyczących cywilnego używania BSP oraz do uwzględnienia w przyszłych przepisach specjalnych warunków, na których drony wykorzystywane są w rolnictwie;

12. podkreśla znaczenie nowych, innowacyjnych i przystępnych cenowo rozwiązań w sektorze rolnictwa w celu zwiększenia stosowania bardziej przyjaznych dla środowiska metod, towarów i zasobów, wśród których można odnotować nie tylko nowe metody uprawy i gospodarowania gruntami, ale także sposoby stosowania na większą skalę odnawialnych źródeł energii i stopniowego zmniejszenia zapotrzebowania na paliwa kopalne;

13. zachęca do wykorzystywania innowacyjnych rozwiązań w systemach pomieszczeń dla zwierząt, które mogą przyczynić się do zapewnienia wyższego poziomu dobrostanu zwierząt, przez co zmniejszy się potrzebę stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych, w tym środków przeciwdrobnoustrojowych; wskazuje na możliwość bardziej optymalnego wykorzystania odchodów zwierzęcych w produkcji energii odnawialnej i ulepszonych nawozów; przyznaje, że w naturalnych procesach można znaleźć nowatorskie rozwiązania w zakresie wychwytywania emisji, rozproszenia zanieczyszczeń oraz poprawy efektywności energetycznej systemów pomieszczeń dla zwierząt, jednocześnie regulując ich wpływ na koszty; zwraca uwagę, że metan może być wychwytywany do produkcji energii, co pozwoliłoby przyczynić się do złagodzenia zmiany klimatu; przypomina, że środki przeciwdrobnoustrojowe powinny być stosowane ostrożnie i w sposób odpowiedzialny oraz że można udoskonalić cały łańcuch produkcyjny przez wprowadzenie efektywniejszych i szybszych narzędzi diagnostycznych, lepsze monitorowanie w czasie rzeczywistym, ukierunkowane środki zapobiegawcze i nowe metody dozowania w celu zwalczania oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe, pozostawiając wystarczającą

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

swobodę tym państwom członkowskim, które stosują już zaawansowane rozwiązania w tym zakresie; zwraca też uwagę na potrzebę badań nad lekami w celu radzenia sobie z pojawiającymi się chorobami;

14. wspiera ekstensywne metody hodowli zwierząt i apeluje o rozwój innowacyjnych technologii umożliwiających skuteczną ocenę korzyści środowiskowych dla łąk i pastwisk utrzymywanych dzięki hodowli zwierząt, a także uznaje korzyści płynące z produkcji zwierzęcej stanowiącej uzupełnienie produkcji roślinnej;

15. podkreśla znaczenie odzyskiwania białka zwierzęcego w cyklu produkcyjnym; w związku z tym wzywa Komisję do opracowania środków mających na celu utylizację odpadów z sektora rolniczego i zachęcanie do ponownego wykorzystywania białka jako paszy dla zwierząt;

16. zachęca Komisję do promocji polityki dostępu małych i średnich gospodarstw do gruntów, wspierania produkcji zwierzęcej opartej na łąkach i pastwiskach oraz produkcji białek roślinnych, a także promowania badań naukowych i innowacji związanych ze zrównoważoną produkcją białek roślinnych;

17. podkreśla niewykorzystany potencjał technologii i innowacji dla rozwoju nowych towarów i produktów (w dziedzinach żywności i pasz, sprzętu rolniczego, biochemii, kontroli biologicznych itp.), które mogą przyczynić się do tworzenia nowych miejsc pracy w całym łańcuchu wartości branży rolno-spożywczej; zwraca jednak uwagę na fakt, że innowacje i „technologizacja” prowadzą do utraty miejsc pracy w tradycyjnych zawodach rolniczych, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia szkoleń i kursów przekwalifikujących dla pracowników w sektorach rolnych dotkniętych tym problemem; podkreśla, że tworzenie nowych miejsc pracy w sektorze rolnym ma fundamentalne znaczenie dla rozwoju obszarów wiejskich, ich ponownego zaludnienia i wzrostu gospodarczego, i uważa, że rozwijanie nowoczesnych praktyk rolniczych zwiększy atrakcyjność rolnictwa dla młodych rolników, jak również przedsiębiorców; wzywa Komisję do przeanalizowania możliwości zachęcenia rolników do podnoszenia świadomości społecznej w zakresie działania łańcucha rolno-spożywczego i nowych metod produkcyjnych;

18. jest zdania, że nowe technologie informacyjne zapewniają szerokie możliwości tworzenia nowych łańcuchów wartości, które mogą obejmować bardziej bezpośrednie kontakty między producentami a konsumentami, w ramach których należy poświęcić większą uwagę innowacyjnym produktom, nowym usługom i większemu zróżnicowaniu produkcji z potencjałem do tworzenia nowych strumieni dochodów dla rolników, a także stworzeniu bardziej przejrzystego rynku, który przyniesie korzyści rolnikom i zwiększy ich potencjalny zasięg oddziaływania; zaznacza, że innowacje w łańcuchu dostaw żywności mogłyby przyczynić się do zapewnienia bardziej równomiernego podziału ryzyka;

19. podkreśla, że należy rozwiązać problem odpadów spożywczych, w szczególności systemowych odpadów spożywczych, gdyż co roku 100 mln ton żywności w Europie jest marnotrawione lub wyrzucane, co wynosi w przybliżeniu 30–50 % żywności wytwarzanej w UE; uważa, że aby zmniejszyć obecną skalę marnotrawstwa potrzebna jest także większa współpraca w łańcuchu żywności; zwraca uwagę, że przestarzałe ramy regulacyjne nie powinny stanowić przeszkody w stosowaniu nowatorskich sposobów przetwarzania odpadów spożywczych, oraz że należy zachęcać do wymiany najlepszych praktyk i priorytetowego traktowania nowatorskich projektów w celu przeciwdziałania marnotrawieniu żywności i stratom żywnościowym, w tym w ramach programu „Horyzont 2020”;

20. podkreśla, że każda tona odpadów spożywczych to około 4,2 tony CO₂, więc ich ograniczenie mogłoby mieć znaczący wpływ na środowisko; podkreśla ponadto znaczenie ram prawnych spójnych z zasadą gospodarki o obiegu zamkniętym, pozwalających na zdefiniowanie jasnych wytycznych dotyczących produktów ubocznych, optymalizację wykorzystania surowców i maksymalne ograniczenie odpadów resztkowych;

21. podkreśla, że znaczna część biotycznych strumieni odpadów jest już wykorzystywana na przykład jako pasze zwierzęce lub podstawowy materiał do produkcji biopaliw; uważa jednak, że te materiały powinny generować jeszcze większe korzyści, przez dążenie do zapewnienia największej wartości dodanej oraz wykorzystanie nowych technologii, takich jak biorafinacja, hodowla owadów, powtórne wykorzystanie lipidów, enzymów i białek zwierzęcych, pochodzących z pozostałości w sektorze spożywczym, fermentacja w stanie stałym, ekstrakcja biogazu i pozyskiwanie minerałów z obornika, jak również wykorzystanie nadmiaru obornika jako odnawialnego źródła energii; zwraca uwagę na brak jasnych zasad oraz niewystarczające wykorzystywanie innych zasobów pochodzących z biomasy, na przykład rolniczych produktów ubocznych i strumieni odpadów, i zachęca Komisję do wspierania ich ponownego używania w dziedzinach takich jak energetyka przez ułatwianie stosowania unijnych systemów uznawania i specjalnych środków w ramach

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

programów rozwoju obszarów wiejskich, umożliwiających włączenie rolników i innych zainteresowanych podmiotów, takich jak władze lokalne, w realizację projektów na małą skalę; zwraca uwagę, że te programy uznawania i specjalne programy rozwoju mogą również wspierać obieg transgraniczny i ulepszać synergię oraz spójność z innymi rozwiązaniami z zakresu polityki UE;

22. uważa, że degradacja jakości gleby kładzie się cieniem na przyszłości produkcji i uzasadnia zmianę praktyk produkcyjnych i systemów hodowli oraz że zaprzestanie hodowli w licznych gospodarstwach rolnych częściowo świadczy o spadku żyzności gleby, co jest związane z niewystarczającym poziomem występowania w niej substancji organicznych i niewystarczającym nawożeniem środkami organicznymi; wyraża zaniepokojenie faktem, że UE jest w wysokim stopniu uzależniona od przywozu minerałów do produkcji nawozów mineralnych, takich jak fosforan, oraz że produkcja nawozów mineralnych ma wysoki ślad węglowy i ekologiczny; zwraca uwagę na możliwość przetwarzania obornika zwierzęcego w koncentrat mineralny, który może być wykorzystywany do produkcji ekologicznych nawozów mogących zmniejszyć, a ostatecznie zastąpić potrzebę stosowania nawozów mineralnych, jako że ich poziom efektywności jest porównywalny z tymi nawozami; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że produkcja i stosowanie koncentratów mineralnych zapewnia znaczący wkład w gospodarkę o obiegu zamkniętym przez domknięcie tzw. pętli mineralnej i zmniejszy w znacznym stopniu koszty stosowania nawożenia przez gospodarstwa rolne; zwraca się do Komisji o zmianę unijnego rozporządzenia w sprawie nawozów i usunięcie przeszkód w dyrektywie w sprawie azotanów, aby umożliwić i pobudzić rozwój produkcji koncentratów mineralnych z obornika zwierzęcego;

23. wyraża zaniepokojenie faktem, że Unia Europejska nadal jest uzależniona od importu spożywczych produktów białkowych, takich jak soja, i apeluje o prowadzenie ambitnej polityki na rzecz rozwoju upraw wysokobiałkowych w UE;

24. zaleca stosowanie systemów zarządzania dostosowanych do pojedynczego gospodarstwa, które mierzą i oceniają bilans składników odżywczych na poziomie gospodarstwa związany z różnymi łańcuchami w cyklu produkcyjnym, co pomaga mierzyć wpływ poszczególnych gospodarstw na środowisko i obliczać bilanse składników odżywczych dla konkretnego gospodarstwa; zauważa, że efektywne wykorzystywanie minerałów pozwala uzyskiwać wyższe plony i zmniejsza zapotrzebowanie na nawozy oraz przyczynia się do stosowania efektywnych praktyk karmienia, co umożliwia rolnikom poprawę działalności przy jednoczesnej redukcji kosztów i odchodzeniu od działań o charakterze ogólnym; wzywa Komisję do wsparcia zaplanowanych już w tym obszarze programów pilotażowych przez współfinansowanie z różnych funduszy europejskich, m.in. „Horyzont 2020” i EFIS oraz do przedstawienia analizy tej kwestii;

25. zachęca do wdrożenia wysoce precyzyjnych niskoemisyjnych technik z zakresu przechowywania, transportowania i rozrzucaania obornika, co prowadziłoby do znaczącego zwiększenia poboru składników pokarmowych z obornika przez rośliny, a tym samym zmniejszyłoby konieczność stosowania nawozów mineralnych i ograniczyłoby ryzyko skażenia wód;

26. zwraca uwagę, że lepsze techniki rozsiewania są jednym z kluczowych czynników sprzyjających ograniczeniu całkowitej wielkości emisji amoniaku i w związku z tym każde państwo powinno dopilnować, aby niskoemisyjne techniki nawożenia naturalnego były stosowane z wykorzystaniem nawożenia rzędowo-wgłębnego (przy użyciu płóz lub węży wleczonych), nawożenia wtryskowego lub zakwaszania;

27. zwraca uwagę, że przyjazne dla klimatu praktyki rolnicze mogą przynieść trojake korzyści w postaci zwiększenia zrównoważonej produkcji, zapewnienia odpornego na zmianę klimatu rolnictwa lepiej przystosowanego do radzenia sobie ze zmiennymi i niekorzystnymi warunkami pogodowymi oraz zmniejszania emisji z sektora rolnego przez zachęcanie do stosowania systemów produktywnych, efektywnych pod względem zasobów i cechujących się obiegiem zamkniętym; podkreśla, że rolnictwo i leśnictwo są wyjątkowymi obszarami działalności w zakresie aktywnego wychwytywania CO₂ przez uprawy i zalesianie, stosowanie upraw okrywowych i upraw strączkowych, ograniczanie uprawy roli oraz stałą pokrywę gleby, leśne pasy ochronne, które są również korzystne dla ochrony upraw i utrzymania potencjału retencyjnego, a także pochłanianie gazów cieplarnianych do gleby (pochłanianie dwutlenku węgla); zwraca w związku z powyższym uwagę na program „Cztery na tysiąc” przedstawiony podczas konferencji COP21 oraz na możliwość zachęt finansowych; zachęca rolników do dalszego prowadzenia nowych i nowatorskich praktyk oraz do ich większego zainteresowania tymi praktykami;

28. podkreśla ważną rolę agroleśnictwa w systemach rolniczych, w szczególności w ograniczaniu powodzi i erozji gleb oraz podnoszeniu stanu gleby; apeluje o dalsze uwzględnianie innowacyjnego i opartego na hodowli drzew podejścia w działalności rolniczej oraz o usunięcie przeszkód administracyjnych w celu optymalizacji planowania na poziomie zlewni rzek i dorzeczy oraz w zakresie gospodarki wodnej; podkreśla korzyści związane z powszechniejszym wykorzystaniem drzew w dążeniu do poprawy zrównoważonego charakteru i wydajności rolnictwa, a także zachowania

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

różnorodności biologicznej oraz lokalnego i regionalnego rozwoju gospodarczego; uznaje, że tradycyjne systemy łączące leśnictwo z wypasem są wielofunkcyjnymi i zrównoważonymi formami wykorzystania gruntów, które należy chronić i premiować, przy czym należy uwzględniać także nowsze metody włączania drzew do nizinnych systemów rolniczych, takie jak uprawa współrzędna alejowa;

29. uważa, że jakość gleby ma znaczenie gospodarcze i ekologiczne, ponieważ skutkiem pogorszenia stanu ekologicznego byłyby mniej produktywne gleby, mniejsza dostępność składników odżywczych, zwiększona podatność roślin na szkodniki i choroby, zmniejszony potencjał retencyjny i ograniczenie bioróżnorodności; wzywa Komisję do wspierania innowacyjnych praktyk i dzielenia się najlepszymi praktykami, takimi jak systemy płodozmianu, stała pokrywa gleby, ograniczanie uprawy roli lub nawożenie roślinami strączkowymi oraz przy wykorzystaniu bakterii azotowych w celu zapobiegania dalszej degradacji gleby; zwraca uwagę, że w celu zahamowania procesu pustynnienia i eutrofizacji należy zachęcać rolników do rozwijania systemów nawadniających, w tym do efektywnego gospodarowania wodą i stosowania oszczędnych technologii nawadniania; uważa, że zależność pomiędzy mobilizacją substancji organicznych a produkcją powinna być lepiej rozumiana; z zadowoleniem przyjmuje badania nad innowacyjnymi praktykami, takimi jak interwencje mikrobiologiczne (nawozy bakteryjne) i badania wzajemnego oddziaływania między roślinami a glebą z mikoryzą, bakteriami PGPR i PGR, co może zmniejszyć wpływ na środowisko i zredukować stosowanie chemicznych nawozów i pestycydów szkodliwych dla zdrowia ludzi i zwierząt oraz dla środowiska; uznaje znaczenie zrównoważonego użytkowania gleby uwzględniającego potrzeby charakterystyczne dla danego miejsca;

30. uznaje, że systemy produkcji rolnej nie są wydajne, jeśli przez większą część roku borykają się na zmianę z powodzią albo suszami; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania innowacji w zakresie gospodarowania zasobami wodnymi i ich ochrony w połączeniu z usługami doradztwa dla rolników i usługami rozpowszechniania wiedzy za pośrednictwem stosowania innowacyjnych technik i technologii w celu ograniczenia skali stosowania nieoszczędnych praktyk nawadniania oraz w celu łagodzenia skutków powodzi; apeluje o stosowanie tych nowych technik w połączeniu z istniejącymi i nowymi elementami krajobrazu, takimi jak stawy, oraz z programami mającymi na celu zwiększanie poziomu retencji wody w glebie i w siedliskach związanych z rolnictwem, takich jak podmokłe łąki, a także o ochronę obszarów infiltracji wód podziemnych, zwiększanie potencjału infiltracji wody do gleby i retencji wody; z zadowoleniem przyjmuje synergie między gospodarowaniem krajobrazem a planami gospodarowania wodami w dorzeczu; apeluje o zachęcanie do stosowania technik „regeneracji rolniczej” w celu zwiększania grubości wierzchniej warstwy gleby, umożliwiania tworzenia się próchnicy, nawożenia jałowych lub nieurodzajnych gleb kompostem w celu przywrócenia ich optymalnej funkcjonalności itp.;

31. wzywa do podjęcia większych wysiłków w celu opracowania i pełnego wdrożenia zintegrowanego systemu ochrony roślin przez wspieranie badań nad niechemicznymi alternatywami i środkami niskiego ryzyka, zdefiniowanymi w odnośnych aktach prawnych, oraz nad bardziej przyjaznymi dla środowiska pestycydami; przestrzega przed profilaktycznym stosowaniem środków ochrony roślin i podkreśla w tym względzie, że systemy zintegrowanej ochrony roślin powinny wykorzystywać w bardziej przemyślanej formie współdziałanie środków biologicznych i chemicznych; podkreśla, że należy w większej mierze wspierać innowacje w zakresie alternatywnych substancji niskiego ryzyka, jak zdefiniowano w odnośnych aktach prawnych, oraz fizyczne interwencje, przy czym należy pobudzać do działań ekologicznych i prowadzić kontrolę pod tym kątem na szczeblu europejskim; wyraża zaniepokojenie, że obecne podejście do udzielania zezwolenia na stosowanie środków ochrony roślin nie jest zadowalające oraz że opóźnia się przyjęcie przepisów prawnych dotyczących zintegrowanych środków ochrony roślin; apeluje do Komisji o przedstawienie planu działania w dążeniu do bardziej zrównoważonego systemu ochrony roślin, który obejmowałby usługi w zakresie doradztwa; zauważa, że mechanizmy kontroli biologicznej związane ze szkodnikami i chorobami mogą pomóc w zmniejszeniu zużycia pestycydów oraz przyczynić się do zwiększenia odporności roślin;

32. wzywa do ciągłego rozwijania innowacyjnych technik hodowli, przy jednoczesnym utrzymaniu europejskich banków nasion, ponieważ ma to fundamentalne znaczenie dla tworzenia nowych odmian roślin dających większe plony, mających większą wartość odżywczą oraz lepszą odporność na szkodniki, choroby i niekorzystne warunki pogodowe, a także dla sprzyjania różnorodności biologicznej; zwraca uwagę, że wiele nowych technik hodowlanych może zapewnić możliwość zmniejszenia wpływu konwencjonalnego rolnictwa na środowisko; ostrzega przed zamknięciem w pułapce uzależnienia od produktów chemicznych w przypadku nowszych odmian; wyraża niezadowolenie w związku z obecnymi obciążeniami administracyjnymi i regulacyjnymi dla przedsiębiorstw i zachęca do prowadzenia lokalnych programów hodowlanych; podkreśla, że niezbędne jest zachowanie należytej staranności przy zatwierdzaniu nowych odmian; apeluje do Komisji o propagowanie stosowania nowych technik, które przeszły właściwą ocenę ryzyka tam, gdzie była ona stosowna, i są w pełni zgodne z zasadą ostrożności, a także o zapewnienie MŚP dostępu do materiałów biologicznych

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

w sektorze hodowlanym, oraz oczekuje, że Komisja będzie zdecydowanie wspierała innowacje w tym zakresie; wyraża niezadowolnienie w związku z niedawną decyzją podjętą dnia 25 marca 2015 r. przez działającą w poszerzonym składzie Komisję Odwoławczą Europejskiego Urzędu Patentowego (EPO) w odniesieniu do spraw G2/12 i G2/13;

33. przypomina, w związku z innowacyjnymi technikami uprawy odmian roślin i hodowli ras zwierząt, o ustaleniach dotyczących prawnej ochrony wynalazków biotechnologicznych⁽¹⁾, zgodnie z którą wyłączona jest możliwość udzielenia patentu na zwykłe odmiany roślin i rasy zwierząt, a także na podstawowe biologiczne procesy produkcji roślinnej i zwierzęcej; pilnie wzywa Komisję do wyjaśnienia tej interpretacji i zakresu stosowania tego wyjątku, gdyż ze względu na bezpieczeństwo żywnościowe musi być nadal zagwarantowany swobodny dostęp do materiału hodowlanego i jego swobodne użycie;

34. podkreśla możliwość wykorzystywania instrumentów finansowych, aby wspomagać dochody europejskich gospodarstw rolnych; zauważa, że jedynie pięć państw członkowskich skorzystało z dodatkowych możliwości zapewnionych w ramach nowego programu rozwoju obszarów wiejskich, aby wykorzystać zgodne z wymogami rynku instrumenty finansowe w celu likwidowania luk rynkowych; wzywa Komisję do ułatwienia dostępu do kredytów, ponieważ brak takiego dostępu jest często barierą dla innowacji;

35. z zadowoleniem przyjmuje protokół ustaleń między Komisją i EBI oraz wyrażoną w nim wolę wspierania projektów rolnych i młodych rolników dzięki zapewnieniu nowych form wsparcia finansowego dla państw członkowskich przewidujących takie formy wsparcia finansowego jak fundusze gwarancyjne, fundusze odnawialne lub kapitał inwestycyjny, aby ułatwiać dostęp do kredytów rolnikom i grupom rolników, takim jak spółdzielnie, organizacje i grupy producenckie oraz ich partnerzy, z myślą o wspieraniu inwestycji w gospodarstwa rolne w celu modernizacji, oferując jednocześnie możliwości finansowe pozwalające na pokonanie przeszkód w uzyskaniu kredytu, które napotykają w głównej mierze kobiety, a także zapewnienia możliwości finansowych młodym rolnikom w celu rozszerzania ich działalności oraz aby zapewniać inwestycje w badania w sektorze publicznym we współpracy z partnerstwami publiczno-prywatnymi w celu testowania i wprowadzania na rynek innowacyjnych produktów; ponownie podkreśla, że Parlament chciałby, aby to wsparcie finansowe płynęło szerokim strumieniem oraz aby usunięto wszystkie przeszkody uniemożliwiające dostęp do tego finansowania;

36. wzywa Komisję do przeprowadzenia gruntownej oceny nowych umiejętności, jakie w przyszłości będą niezbędne do zarządzania gospodarstwami rolnymi w Europie, oraz do ich promowania ich rozpowszechniania za pośrednictwem wszelkich dostępnych instrumentów;

37. uznaje, że istnieje ogromny potencjał dla lepszego zarządzania ryzykiem i postrzega istniejące narzędzia zarządzania ryzykiem i rynkami jako słabo rozwinięte, co stwarza sytuację mogącą prowadzić do utraty produktywności w perspektywie krótkoterminowej i do długotrwałej utraty innowacji; wzywa Komisję do zbadania możliwości pobudzenia prywatnych systemów ubezpieczeń obejmujących niekorzystne zjawiska klimatyczne, choroby zwierząt lub roślin, inwazje szkodników lub incydenty środowiskowe, o których mowa w art. 37 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i do przedstawienia na ten temat sprawozdania;

38. z zadowoleniem przyjmuje możliwości, które otworzyły się dzięki europejskiemu partnerstwu innowacyjnemu AGRI (EIP-AGRI) na rzecz badań stosowanych w sektorze rolnym oraz partycypacyjnej innowacyjności, w której uczestniczą społeczności osób pracujących w sektorze rolnym; ubolewa nad fragmentarycznym sposobem wdrażania partnerstwa EIP-AGRI w ramach krajowych i w związku z powyższym wzywa Komisję do zapewnienia jak najprostszych procedur udziału; zwraca się do Komisji o dokonanie oceny mechanizmów współfinansowania EIP-AGRI oraz innych europejskich publicznych działań politycznych w celu zachęcenia do skuteczniejszych badań, które w większym stopniu uwzględniają potrzeby wypracowania zrównoważonych praktyk agronomicznych i w dziedzinie rolnictwa ekologicznego i wynikają z potrzeb w zakresie przedsiębiorczości i potrzeb społeczno-ekonomicznych, poprzez tworzenie transgranicznych tematycznych grup badawczych oraz zapewnienie większych możliwości udziału przedsiębiorstw; apeluje do Komisji o większe zaangażowanie w celu zapewnienia konkretnego harmonogramu innowacji i badań związanych z programami „Horyzont 2020”;

39. podkreśla wagę świadomości konsumentów i ich informowania; podkreśla, że większa przejrzystość łańcuchów dostaw i produkcji może pomóc konsumentom w podejmowaniu bardziej świadomych wyborów dotyczących kupowanych przez nich produktów; uważa, że to z kolei może pomóc rolnikom w uzyskaniu większych przychodów z produkcji;

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/44/WE w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

40. uważa, że rozwój gospodarczy i zrównoważenie środowiskowe uzupełniają się wzajemnie, pod warunkiem pozostawienia wystarczającej przestrzeni dla innowacji i przedsiębiorczości oraz pod warunkiem podjęcia działań w celu zapobiegania pojawianiu się bezzasadnych różnic we wdrażaniu na poziomie krajowym i likwidowania tych różnic z mocą wsteczną, aby zapewnić w Unii równe warunki działania, między innymi przez badanie nowych i odpowiednich technik, takich jak obrazowanie satelitarne; wzywa Komisję do zapewniania rzeczywiście równych warunków działania w sektorze rolnym przy jednoczesnym gwarantowaniu pełnego przestrzegania w poszczególnych państwach członkowskich odpowiednich przepisów środowiskowych, takich jak dyrektywa ptasia i dyrektywa siedliskowa, a także do zadbania o to, by położyć kres różnicowanemu, sprzecznemu i nieoptymalnemu wdrażaniu tych przepisów w różnych państwach członkowskich;

41. wyraża zaniepokojenie faktem, że w przeglądzie śródkresowym strategii ochrony różnorodności biologicznej UE na okres do 2020 r. stwierdzono, iż rolnictwo nie poczyniło żadnego znaczącego postępu w przyczynianiu się do utrzymania i zwiększenia różnorodności biologicznej;

42. podkreśla, że WPR powinna być bardziej skoncentrowana na potrzebach rolników i uwarunkowaniach lokalnych, bez osłabiania celów strategii politycznej; podkreśla potrzebę uproszczonych i bardziej elastycznych ram prawnych, które są lepiej dostosowane do warunków krajowych i lokalnych oraz do zapewniania synergii z innymi sektorami przez lepszą wymianę wiedzy, integrację wykorzystywania zasobów, a także wpisują się lepiej w gospodarkę o obiegu zamkniętym w celu poprawy widoczności istniejących systemów specjalnego etykietowania promocyjnego oraz wspierania nowych innowacji w promowanie różnorodności europejskich produktów rolnych; podkreśla ponadto, że konkurencyjna i zrównoważona WPR gwarantuje powszechniejsze stosowanie nowatorskich praktyk oraz długoterminową żywotność europejskiego sektora rolnego poprzez ukierunkowanie interwencji rządowych oraz pobudzanie do innowacji w sektorze publicznym i prywatnym, które przyczyniają się do rozwoju gospodarczego Europy, w szczególności jej obszarów wiejskich;

43. wzywa Komisję, by co dwa lata składała sprawozdania w sprawie wpływu finansowania unijnego i innych unijnych środków w dziedzinie innowacji w rolnictwie na zmiany kosztów produkcji i cen sprzedaży produktów rolnych, jak również na powiązane perspektywy finansowo-gospodarcze rodzinnych gospodarstw rolnych w Unii;

44. uznaje innowacje za podstawowe narzędzie i kluczowy priorytet polityki horyzontalnej na rzecz rozwoju, wdrażania i osiągania celów reformy WPR na lata 2014–2020; w związku z tym wzywa Komisję do zapewnienia bardziej ambitnej nadrzędnej strategii z wymiernymi rezultatami, aby zharmonizować i ukierunkować badania i innowacje w kontekście priorytetów politycznych; podkreśla, że WPR powinna zapewnić większą elastyczność w wykorzystywaniu nowo opracowanych technik i praktyk bez zwiększania obciążeń administracyjnych; uważa, że horyzontalnym priorytetem dla europejskich ram prawnych powinno być zapewnienie wystarczającej swobody dla programów pilotażowych i testowania innowacyjnych technik, przy poszanowaniu zasady ostrożności;

45. wzywa Komisję do dopilnowania, aby także w innych dziedzinach regulacji, mających na celu utworzenie lepiej funkcjonującego i zintegrowanego rynku wewnętrznego, przepisy i strategie polityczne były ukierunkowane na wzmocnienie uczciwej konkurencji;

46. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0263

Umowa ramowa o partnerstwie i współpracy między UE a Republiką Filipin (rezolucja)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. dotycząca projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy ramowej o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Filipin, z drugiej strony (05431/2015 – C8-0061/2015 – 2013/0441(NLE) – 2015/2234(INI))

(2018/C 086/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (05431/2015),
- uwzględniając projekt Umowy ramowej o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Filipin, z drugiej strony (15616/2010),
- uwzględniając wniosek o udzielenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 i 209 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w powiązaniu z jego art. 218 ust. 6 lit. a) (C8-0061/2015),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji ⁽¹⁾,
- uwzględniając stosunki dyplomatyczne między Filipinami a Unią Europejską (w owym czasie – Europejską Wspólnotą Gospodarczą, EWG), które nawiązano w dniu 12 maja 1964 r. poprzez mianowanie ambasadora Filipin przy EWG,
- uwzględniając umowę ramową o współpracy na rzecz rozwoju między Wspólnotą Europejską a Filipinami, która weszła w życie dnia 1 czerwca 1985 r.,
- uwzględniając wieloletni program indykatywny Unii Europejskiej dla Filipin na lata 2014–2020,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1440/80 z dnia 30 maja 1980 r. dotyczące zawarcia Umowy o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Indonezją, Malezją, Filipinami, Singapurem i Tajlandią – państwami członkowskimi Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 18 maja 2015 r. skierowany do Parlamentu i Rady pt. „UE i ASEAN: partnerstwo o strategicznym celu”,
- uwzględniając 10. szczyt Azja–Europa, który odbył się w Mediolanie w dniach 16–17 października 2014 r.,
- uwzględniając posiedzenie międzyparlamentarne z udziałem przedstawicieli Parlamentu Europejskiego i parlamentu filipińskiego, które odbyło się w lutym 2013 r.,
- uwzględniając 23. posiedzenie Wspólnej Komisji Współpracy ASEAN–UE, które odbyło się w Dżakarcie dnia 4 lutego 2016 r.,
- uwzględniając swoje niedawne rezolucje w sprawie Filipin, w szczególności rezolucję z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie przypadków bezkarności na Filipinach ⁽³⁾, rezolucję z dnia 21 stycznia 2010 r. w sprawie Filipin (w związku z masakrą w Maguindanao w dniu 23 listopada 2009 r.) ⁽⁴⁾ oraz rezolucję z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie Filipin (dotyczącą działań wojennych między siłami rządowymi a Narodowym Frontem Wyzwolenia Moro) ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0262.

⁽²⁾ Dz.U. L 144 z 10.6.1980, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 99.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 305 E z 11.11.2010, s. 11.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 181.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- uwzględniając fakt, że Filipiny są członkiem założycielem ASEAN, gdyż w dniu 8 sierpnia 1967 r. podpisały deklarację z Bangkoku,
 - uwzględniając 27. szczyt ASEAN, który odbył się w Kuala Lumpur w Malezji w dniach 18–22 listopada 2015 r.,
 - uwzględniając 14. azjatycki szczyt dotyczący bezpieczeństwa (tzw. dialog Shangri-La organizowany przez Międzynarodowy Instytut Badań Strategicznych — IISS), który odbył się w Singapurze w dniach 29–31 maja 2015 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. prawa do pożywienia Hilal Elver (29 grudnia 2015 r. – A/HRC/31/51/Add.1), sprawozdanie specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. handlu ludźmi Joy Ngozi Ezeilo (19 kwietnia 2013 r. – A/HRC/23/48/Add.3) i sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. pozasądowych, doraźnych i arbitralnych egzekucji Philipa Alstona (29 kwietnia 2009 r. – A/HRC/11/2/Add.8),
 - uwzględniając drugi powszechny okresowy przegląd praw człowieka, przeprowadzony przez Radę Praw Człowieka ONZ w maju 2012 r., z którego Filipiny zaakceptowały 66 z 88 zaleceń,
 - uwzględniając filipiński plan działania na rzecz żywienia na lata 2011–2016, program przyspieszonej eliminacji głodu, kompleksowy plan reformy rolnej z 1988 r. i kodeks rybołówstwa z 1998 r.,
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit drugi Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0143/2016),
- A. mając na uwadze, że pod względem międzynarodowego i krajowego prawodawstwa w dziedzinie praw człowieka Filipiny stanowią przykład do naśladowania dla innych krajów regionu, jako że ratyfikowały osiem z dziewięciu głównych konwencji o prawach człowieka, z wyjątkiem Międzynarodowej konwencji o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, oraz ratyfikowały w 2011 r. statut rzymski Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- B. mając na uwadze, że w marcu 2014 r. rząd Filipin zawarł z Islamskim Frontem Wyzwolenia Moro (MILF) porozumienie pokojowe dotyczące wyspy Mindanao, które przewiduje utworzenie autonomicznego regionu (Bangsamoro) w południowej części wyspy zamieszkałej przez muzułmanów, ale nie obejmuje udziału innych grup zbrojnych sprzeciwiających się procesowi pokojowemu; mając jednak na uwadze, że Kongres Filipin nie przyjął w lutym 2016 r. ustawy zasadniczej Bangsamoro i tym samym nie doprowadził do pomyślnego zakończenia negocjacji pokojowych;
- C. mając na uwadze, że siły filipińskie zostały przeszkolone przez armię USA w zakresie tłumienia rewolty, zwalczania terroryzmu i działań wywiadowczych w ramach walki z grupami zbrojnymi, które potencjalnie mają powiązania z regionalnymi (w Azji Południowo-Wschodniej) i międzynarodowymi grupami terrorystycznymi, takimi jak Al-Kaida i Państwo Islamskie;
- D. mając na uwadze, że w kwietniu 2015 r. Filipiny i Stany Zjednoczone podpisały umowę o ściślejszej współpracy w dziedzinie obronności;
- E. mając na uwadze, że w styczniu 2015 r. Japonia i Filipiny podpisały memorandum w sprawie współpracy i wymiany w dziedzinie obronności;
- F. mając na uwadze, że stosunki chińsko-filipińskie stale się pogarszają, odkąd w 2008 r. pojawiły się zarzuty dotyczące korupcji w związku z pomocą Chin, a także, co ważniejsze, z powodu coraz większej asertywności Chin w związku z roszczeniami terytorialnymi na Morzu Południowochińskim;
- G. mając na uwadze, że w styczniu 2013 r. Filipiny wszczęły postępowanie arbitrażowe w międzynarodowym trybunale arbitrażowym dla Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS), domagając się sprecyzowania swoich uprawnień morskich na mocy UNCLOS oraz orzeczenia co do ważności 9-punktowego roszczenia Chin dotyczącego dużej części Morza Południowochińskiego;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- H. mając na uwadze, że Filipiny ogłosiły, iż otworzą nowe bazy morskie i lotnicze z szerokim dostępem do Morza Południowochińskiego, a także udostępnią te bazy okrętom Stanów Zjednoczonych, Japonii i Wietnamu;
- I. mając na uwadze, że w grudniu 2014 r. UE przyznała Filipinom status GSP Plus, przez co stały się one pierwszym krajem ASEAN, który uzyskał takie preferencje handlowe; mając na uwadze, że umożliwia to Filipinom eksportowanie bezcłowo do UE 66 % wszystkich produktów, w tym przetworzonych owoców, oleju kokosowego, obuwia, ryb i tkanin;
- J. mając na uwadze, że Filipiny obejmują tysiące wysp, a konfiguracja ta stanowi wyzwanie dla połączeń wewnętrznych, infrastruktury i handlu;
- K. mając na uwadze, że UE jest głównym inwestorem zagranicznym i partnerem handlowym dla Filipin;
- L. mając na uwadze, że UE jest czwartym pod względem wielkości partnerem handlowym Filipin i czwartym pod względem wielkości rynkiem eksportowym dla Filipin, na który trafia 11,56 % całego filipińskiego eksportu;
- M. mając na uwadze, że Filipiny niedawno wyraziły zainteresowanie przystąpieniem do partnerstwa transpacyficznego i obecnie prowadzą w tej sprawie konsultacje z USA;
- N. mając na uwadze, że UE o ponad 100 % zwiększyła środki finansowe na współpracę z Filipinami na rzecz rozwoju w latach 2014–2020, a także udzieliła znacznej pomocy humanitarnej i nadzwyczajnej ofiarom burz tropikalnych;
- O. mając na uwadze, że Filipiny zajmują trzecie miejsce pośród krajów rozwijających się pod względem narażenia na zmianę klimatu, co negatywnie wpłynie na rolnictwo i zasoby morskie tego kraju;
- P. mając na uwadze, że nadal odczuwalne są negatywne skutki niszczycielskiego tajfunu Haiyan z 2013 r., w wyniku którego zginęło ok. 6 000 osób, dla gospodarki, a w szczególności zaostriżył się problem braku bezpieczeństwa żywnościowego i według szacunków ONZ kolejny milion ludzi znalazło się w ubóstwie;
1. wyraża zadowolenie z zawarcia umowy ramowej o partnerstwie i współpracy z Filipinami;
 2. uważa, że UE powinna w dalszym ciągu udzielać Filipinom wsparcia finansowego i pomocy w zakresie budowania potencjału w celu ograniczania ubóstwa, zapewniania włączenia społecznego, poszanowania praw człowieka i praworządności, promowania pokoju, pojednania, bezpieczeństwa i reformy sądownictwa, a także wspierać ten kraj w dziedzinie gotowości na wypadek klęsk żywiołowych, pomocy w przypadku ich wystąpienia i pomocy na odbudowę, jak również udzielać mu pomocy przy realizacji skutecznej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu;
 3. zachęca rząd Filipin, aby w dalszym ciągu wspierał postępy w zakresie eliminowania korupcji i promowania praw człowieka;
 4. wyraża uznanie z powodu uczestnictwa Filipin od 2001 r. w międzynarodowej koalicji antyterrorystycznej; wyraża jednak zaniepokojenie dalszymi doniesieniami o poważnych naruszeniach praw człowieka ze strony wojska filipińskiego podczas tłumienia rewolt, zwłaszcza ze strony jednostek paramilitarnych;
 5. przypomina, że ugrupowanie Abu Sajjaf oskarża się o przeprowadzenie najgorszych aktów terrorystycznych na Filipinach, w szczególności krwawych zamachów bombowych, jak atak na prom w Manili w 2004 r., w wyniku którego zginęło ponad 100 osób;
 6. podkreśla, że pogłębiają się obawy co do tego, że Państwo Islamskie przeciągnie na swoją stronę powiązane grupy z Azji Południowo-Wschodniej, gdyż szerzy ono swoją propagandę w lokalnych językach, a niektórzy ekstremiści w tym regionie złożyli już przysięgę na wierność ISIS;
 7. docenia zobowiązania podjęte przez rząd Filipin i podkreśla znaczenie przeprowadzenia procesu pokojowego dotyczącego Mindanao, który angażowałby możliwie jak najwięcej stron; przypomina o wkładzie do porozumienia dotyczącego Mindanao, jaki został zagwarantowany przez międzynarodową grupę kontaktową; głęboko ubolewa nad faktem, że porozumienie pokojowe dotyczące Mindanao nie zostało przyjęte przez Kongres Filipin; apeluje o kontynuowanie negocjacji pokojowych i o przyjęcie przez Kongres ustawy zasadniczej Bangsamoro;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

8. potępia masakrę chrześcijańskich rolników, której w dniu 24 grudnia 2015 r. dokonali na wyspie Mindanao separatystyczni rebelianci; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę organizacji pozarządowej Philippine PeaceTech dotyczącą umożliwienia kontaktu między uczniami chrześcijańskimi i muzułmańskimi za pomocą oprogramowania Skype, aby ułatwić wymianę między tymi dwoma wspólnotami;

9. wzywa rząd Filipin do budowania potencjału w zakresie systematycznego zbierania danych na temat handlu ludźmi oraz wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania rządu, a zwłaszcza Międzyagencyjnej Rady przeciwko Handlowi Ludźmi (IACAT), w staraniach na rzecz zwiększenia pomocy i wsparcia dla ofiar, ustanowienia skutecznych środków egzekwowania prawa oraz poprawy legalnych dróg migracji pracowników i zapewnienia godnego traktowania filipińskich migrantów w państwach trzecich;

10. wzywa UE i jej państwa członkowskie do współpracy z Filipinami w celu wymiany informacji wywiadowczych oraz udzielenia rządowi tego kraju wsparcia w zakresie budowania potencjału w ramach międzynarodowej walki z terroryzmem i ekstremizmem, w odniesieniu do praw podstawowych i rządów prawa;

11. zwraca uwagę, że położenie Filipin ma strategiczne znaczenie z uwagi na bliskość ważnych międzynarodowych szlaków morskich i powietrznych na Morzu Południowochińskim;

12. przypomina, że jest poważnie zaniepokojony napięciami na Morzu Południowochińskim; ubolewa, że wbrew deklaracji w sprawie postępowania stron z 2002 r. niektóre strony ponownie wysuwają roszczenia terytorialne wobec spornych wód; jest szczególnie zaniepokojony masową skalą obecnych działań Chin na tym obszarze, które obejmują budowę obiektów wojskowych, portów i co najmniej jednego lądowiska; apeluje do wszystkich stron na spornym obszarze o wstrzymanie się od jednostronnych i prowokacyjnych działań, a także o pokojowe rozwiązanie sporów w oparciu o prawo międzynarodowe, w szczególności Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza, oraz w ramach bezstronnych międzynarodowych mediacji i takiegoż arbitrażu; wzywa wszystkie strony do uznania jurysdykcji zarówno UNCLOS, jak i Sądu Arbitrażowego oraz wzywa do przestrzegania każdej ostatecznej decyzji UNCLOS; popiera wszystkie działania zmierzające do uczynienia z Morza Południowochińskiego „morza pokoju i współpracy”; popiera również wszystkie wysiłki na rzecz dopilnowania, by strony uzgodniły kodeks postępowania w zakresie pokojowego korzystania z przedmiotowych obszarów morskich, włącznie z ustanowieniem bezpiecznych tras handlowych, i zachęca do podjęcia środków budowy zaufania; uważa, że UE powinna podejmować zarówno współpracę dwustronną, jak i wielostronną, aby móc skutecznie przyczynić się do zapewnienia bezpieczeństwa w regionie;

13. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie zawarte między Filipinami a Indonezją w maju 2014 r., w którym wyjaśniono kwestię pokrywających się granic morskich na Morzu Mindanao i Morzu Celebes;

14. wzywa Filipiny, jako jeden z krajów, któremu UE przyznała status GSP Plus, do dopilnowania skutecznego wdrożenia wszystkich najważniejszych międzynarodowych konwencji dotyczących praw człowieka, praw pracowniczych, środowiska i dobrego sprawowania władzy, zgodnie z wykazem w załączniku VIII do rozporządzenia (UE) nr 978/2012; uznaje, że Filipiny umocniły swoje ustawodawstwo w dziedzinie praw człowieka; wzywa Filipiny do dalszego wspierania postępów w zakresie promowania praw człowieka, w tym do opublikowania krajowego planu działania na rzecz praw człowieka, oraz w zakresie eliminowania korupcji; wyraża szczególne zaniepokojenie z powodu represji wobec aktywistów prowadzących pokojową kampanię na rzecz ochrony ziem przodków przed wpływem przemysłu górniczego i wylesianiem; przypomina, że w ramach systemu GPS Plus beneficjenci będą musieli wykazywać, że wdrażają zobowiązania dotyczące praw człowieka, praw pracowniczych, środowiskowych oraz standardów dobrego zarządzania;

15. odnotowuje ocenę Filipin w ramach GSP Plus, szczególnie w odniesieniu do ratyfikacji wszystkich siedmiu konwencji ONZ dotyczących praw człowieka, mających znaczenie dla unijnego systemu GSP Plus; podkreśla, że potrzebne są dalsze działania na rzecz wdrożenia; uznaje kroki podjęte przez rząd i dotychczasowe postępy;

16. zachęca Filipiny do dalszych wysiłków na rzecz poprawy warunków inwestowania, w tym warunków dla bezpośrednich inwestycji zagranicznych, poprzez zadbanie o większą przejrzystość i lepsze sprawowanie władzy oraz stosowanie wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, a także dalszą rozbudowę infrastruktury, w odpowiednich przypadkach w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego; wyraża zaniepokojenie wpływem, jaki zmiana klimatu wywrze na Filipiny;

17. zachęca rząd do inwestowania w nowe technologie i internet w celu ułatwienia wymiany kulturalnej i handlowej między wyspami archipelagu;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

18. przychylnie odnosi się do porozumienia z dnia 22 grudnia 2015 r. dotyczącego wszczęcia negocjacji w sprawie umowy o wolnym handlu z Filipinami; uważa, że Komisja i władze Filipin powinny zapewnić wysokie standardy w zakresie praw człowieka, pracy i środowiska; podkreśla, że taka umowa powinna posłużyć za podstawę dla międzyregionalnej umowy handlowo-inwestycyjnej UE-ASEAN, a negocjacje w jej sprawie można jednocześnie wznowić;
 19. zwraca uwagę, że w UE mieszka 800 000 Filipińczyków oraz że filipińscy marynarze zatrudnieni na statkach zarejestrowanych w UE dokonują rocznie przelewów pieniężnych na kwotę 3 mld EUR, które to środki trafiają na Filipiny; uważa, że UE powinna pogłębić wymianę studencką, wymianę pracowników naukowych i badaczy, a także wymianę kulturalną;
 20. ponieważ na wielu statkach pływających pod banderą inną niż wspólnotowa i zawijających do portów europejskich załoga pochodzi głównie z Filipin, a także ze względu na trudne i niehumanitarne warunki pracy wielu z tych marynarzy, wzywa państwa członkowskie, by nie zezwalały na przyjmowanie w portach europejskich tych statków, na których warunki pracy stanowią naruszenie praw pracowniczych i zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej; apeluje również do statków pływających pod banderą inną niż wspólnotowa o zagwarantowanie załodze warunków pracy zgodnych z przepisami międzynarodowymi i normami ustalonymi przez MOP i IMO;
 21. apeluje o regularną wymianę informacji między Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) a Parlamentem, tak aby Parlament mógł śledzić wdrażanie umowy ramowej i realizację zawartych w niej celów;
 22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, a także rządowi i parlamentowi Republiki Filipin.
-

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0266

Działania w następstwie rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie raportu Senatu Stanów Zjednoczonych dotyczącego stosowania tortur przez CIA**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie działań w następstwie rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie raportu Senatu Stanów Zjednoczonych dotyczącego stosowania tortur przez CIA (2016/2573(RSP))**

(2018/C 086/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 2, 3, 4, 6, 7 i 21,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 1, 2, 3, 4, 18 i 19,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka i załączone do niej protokoły,
- uwzględniając odnośne instrumenty ONZ z zakresu praw człowieka, w szczególności Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z dnia 16 grudnia 1966 r., Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z dnia 10 grudnia 1984 r. oraz załączone do niej właściwe protokoły, a także Międzynarodową konwencję o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem z dnia 20 grudnia 2006 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2178 (2014) z dnia 24 września 2014 r. w sprawie zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego spowodowanych przez akty terroryzmu,
- uwzględniając sprawozdanie Rady Praw Człowieka ONZ sporządzone przez specjalnego sprawozdawcę ds. tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania i dotyczące głównie komisji śledczych powołanych w odpowiedzi na wzorce lub praktyki tortur lub innych form niewłaściwego traktowania,
- uwzględniając orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawach: Nasr i Ghali przeciwko Włochom (Abu Omar) z lutego 2016 r., Al-Nashiri przeciwko Polsce oraz Husayn (Abu Zubaydah) przeciwko Polsce z lipca 2014 r. a także El-Masri przeciwko byłej jugosłowiańskiej republice Macedonii z grudnia 2012 r.,
- uwzględniając też nierozstrzygnięte i toczące się postępowania przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka (Abu Zubaydah przeciwko Litwie oraz Al-Nashiri przeciwko Rumunii),
- uwzględniając wyrok włoskiego sądu, w którym na karę pozbawienia wolności skazanych zostało *in absentia* 22 agentów CIA, jeden pilot sił powietrznych oraz dwóch włoskich agentów w związku z udziałem w porwaniu imama Milanu Abu Omara w 2003 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Unii Europejskiej i jej państw członkowskich oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki z dnia 15 czerwca 2009 r. dotyczące zamknięcia ośrodka przetrzymywania w Zatoce Guantánamo i przyszłej współpracy w zakresie zwalczania terroryzmu w oparciu o wspólne wartości, prawo międzynarodowe oraz poszanowanie praworządności i praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie decyzji o wykonaniu kary śmierci w Guantánamo ⁽¹⁾, swoje inne rezolucje w sprawie Guantánamo, w tym ostatnią rezolucję z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie strajku głodowego więźniów w Guantánamo ⁽²⁾, swoją rezolucję z dnia 8 października 2015 r. w sprawie kary śmierci ⁽³⁾, a także wytyczne UE w sprawie kary śmierci,

⁽¹⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 132.⁽²⁾ Dz.U. C 55 z 12.2.2016, s. 123.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0348.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów, przyjętą w ramach prac komisji tymczasowej ⁽¹⁾, swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie domniemanego wykorzystywania przez CIA państw europejskich do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów ⁽²⁾, swoją rezolucję z dnia 11 września 2012 r. w sprawie rzekomego transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów w krajach europejskich przez CIA: dalszych działań w związku ze sprawozdaniem komisji TDIP Parlamentu Europejskiego ⁽³⁾, a także swoją rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie rzekomego transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów w krajach europejskich przez CIA ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dni 5 i 6 czerwca 2014 r. w sprawie praw podstawowych i praworządności oraz w sprawie sprawozdania Komisji za rok 2013 dotyczącego stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie sytuacji praw podstawowych w Unii Europejskiej (2012 r.) ⁽⁵⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw podstawowych w Unii Europejskiej (2013–2014) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2014 r. pt. „Nowe ramy UE na rzecz umocnienia praworządności” (COM(2014)0158),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie raportu Senatu Stanów Zjednoczonych dotyczącego stosowania tortur przez CIA ⁽⁷⁾,
- uwzględniając deklarację brukselską w sprawie wdrożenia europejskiej konwencji praw człowieka, przyjętą w marcu 2015 r.,
- uwzględniając zakończone dochodzenie prowadzone na mocy art. 52 europejskiej konwencji praw człowieka (EKPC), dotyczące nielegalnego przetrzymywania i transportu przez CIA więźniów podejrzewanych o akty terroryzmu, oraz uwzględniając wniosek sekretarza generalnego Rady Europy skierowany do wszystkich państw stron EKPC o dostarczenie mu, do dnia 30 września 2015 r., informacji na temat dochodzeń prowadzonych w przeszłości lub obecnie, odnośnych spraw toczących się przed sądami krajowymi lub innych środków podjętych w związku z tematem tego dochodzenia ⁽⁸⁾,
- uwzględniając parlamentarną misję informacyjną Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych do Bukaresztu (Rumunia) w dniach 24–25 września 2015 r. i sprawozdanie z tej misji,
- uwzględniając wysłuchanie publiczne przeprowadzone w dniu 13 października 2015 r. przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zatytułowane „Dochodzenie w sprawie rzekomego transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów przez CIA w europejskich państwach”,
- uwzględniając publikację w 2015 r. analizy dla Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych pt. „W poszukiwaniu odpowiedzialności? Dochodzenia UE i państw członkowskich w sprawie prowadzonych przez CIA programów wydawania i tajnego przetrzymywania”,
- uwzględniając list otwarty z dnia 11 stycznia 2016 r. skierowany przez ekspertów w dziedzinie praw człowieka z Organizacji Narodów Zjednoczonych i Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie do rządu Stanów Zjednoczonych Ameryki z okazji 14. rocznicy otwarcia ośrodka przetrzymywania w Zatoce Guantánamo,

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 833.

⁽²⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, s. 309.

⁽³⁾ Dz.U. C 353 E z 3.12.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0418.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0173.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0286.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0031.

⁽⁸⁾ <http://website-pace.net/documents/19838/2008330/AS-JUR-INF-2016-06-EN.pdf/f9280767-bf73-44a1-8541-03204e2dfae3>

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- uwzględniając niedawno przyjęte rezolucje oraz opublikowane przez Międzyamerykańską Komisję Praw Człowieka sprawozdania dotyczące praw człowieka osób zatrzymanych w Guantánamo, w tym ich dostępu do opieki medycznej, a także sprawozdanie Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka przy Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE-ODIHR) z 2015 r. oraz decyzje grupy roboczej ONZ ds. arbitralnych zatrzymań,
 - uwzględniając skierowane do Rady i Komisji pytania dotyczące działań w następstwie rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie raportu Senatu Stanów Zjednoczonych dotyczącego stosowania tortur przez CIA (O-000038/2016 – B8-0367/2016 i O-000039/2016 – B8-0368/2016),
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że UE opiera się na zasadach demokracji, przestrzegania państwa prawa, praw człowieka i podstawowych wolności, a także na poszanowaniu godności człowieka i prawa międzynarodowego, nie tylko w ramach swoich wewnętrznych strategii politycznych, ale i w wymiarze zewnętrznym; mając na uwadze, że zaangażowanie UE w dziedzinie praw człowieka, dodatkowo wzmocnione wejściem w życie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i procesem przystąpienia do europejskiej konwencji praw człowieka, należy odzwierciedlać we wszystkich obszarach polityki, aby zapewnić skuteczność polityki UE w dziedzinie praw człowieka;
- B. mając na uwadze, że wraz z naciskiem na „wojnę z terroryzmem” równowaga między poszczególnymi uprawnieniami państwa została niebezpiecznie przesunięta w stronę poszerzania kompetencji rządów kosztem uprawnień parlamentów i wymiaru sprawiedliwości oraz doprowadziła do bezprecedensowo częstego powoływania się na tajemnicę państwową, co uniemożliwia prowadzenie publicznych dochodzeń w sprawie domniemyanych naruszeń praw człowieka;
- C. mając na uwadze, że Parlament wielokrotnie wzywał do takiej walki z terroryzmem, która respektuje praworządność, ludzką godność, prawa człowieka i podstawowe wolności, w tym również w kontekście współpracy międzynarodowej w tej dziedzinie, na podstawie traktatów UE, europejskiej konwencji praw człowieka, krajowych konstytucji i przepisów dotyczących praw podstawowych;
- D. mając na uwadze, że Parlament zdecydowanie potępił prowadzony przez USA i realizowany przez Centralną Agencję Wywiadowczą (CIA) program wydawania osób i ich tajnego przetrzymywania, przy okazji którego często dochodziło do łamania praw człowieka, w tym do bezprawnego i samowolnego przetrzymywania, uprowadzania, tortur i innego niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, naruszeń zasady non-refoulement oraz wymuszonych zaginięć, przy wykorzystaniu przez CIA europejskiej przestrzeni powietrznej i europejskiego terytorium, o czym świadczą wyniki prac parlamentarnej komisji tymczasowej ds. rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów;
- E. mając na uwadze, że poniesienie odpowiedzialności za te akty jest niezbędnym warunkiem skutecznej ochrony i upowszechniania praw człowieka w wewnętrznej i zewnętrznej polityce UE oraz zapewnienia legalnych i skutecznych strategii bezpieczeństwa opartych na praworządności;
- F. mając na uwadze, że Parlament wielokrotnie apelował o pełne dochodzenia w sprawie zaangażowania państw członkowskich UE w prowadzony przez CIA program tajnego przetrzymywania i wydawania osób w trybie nadzwyczajnym;
- G. mając na uwadze, że w dniu 9 grudnia 2015 r. przypadła pierwsza rocznica opublikowania przez specjalną komisję Senatu USA ds. wywiadu (SSCI) analizy prowadzonego przez CIA programu zatrzymań i przesłuchań oraz stosowania przez CIA w latach 2001–2006 różnych form tortur wobec zatrzymanych; mając na uwadze, że analiza ujawniła nowe fakty umacniające zarzut współudziału szeregu państw członkowskich UE, ich władz, urzędników i agentów służb bezpieczeństwa i wywiadu w prowadzonym przez CIA programie tajnego przetrzymywania i wydawania osób w trybie nadzwyczajnym, w którym posługiwano się niejednokrotnie skorumpowanymi metodami w oparciu o znaczne kwoty pieniędzy oferowane przez CIA w zamian za współpracę; mając na uwadze, że analiza ta nie poskutkowała w USA pociągnięciem nikogo do odpowiedzialności w związku z programami wydawania i tajnego przetrzymywania prowadzonymi przez CIA; mając na uwadze, że USA niestety nie współpracowały z europejskimi śledczymi w zakresie europejskiego współudziału w programach prowadzonych przez CIA, a sprawcy nie zostali jak dotąd pociągnięci do odpowiedzialności;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- H. mając na uwadze, że Mark Martins, prokurator generalny komisji wojskowych w Zatoce Guantánamo, stwierdził, iż wydarzenia opisane w streszczeniu analizy SSCI dotyczącej programu zatrzymań i przesłuchań CIA faktycznie miały miejsce;
- I. mając na uwadze, że przeprowadzono szeroko zakrojoną nową analizę z wykorzystaniem informacji zawartych w streszczeniach poprzednich dochodzeń SSCI, dzięki której potwierdzono wnioski z wcześniejszych dochodzeń dotyczące zaangażowania w program szeregu państw – w tym państw członkowskich UE – oraz określono nowe obszary dochodzenia;
- J. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 10 października 2013 r. Parlament Europejski poprzedniej kadencji wezwał obecny Parlament do wypełnienia i dalszego wykonywania mandatu udzielonego przez komisję tymczasową ds. rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów, a tym samym do dopilnowania, by jej zalecenia zostały wypełnione, do zbadania mogących się pojawić nowych okoliczności oraz do pełnego wykorzystania i rozwoju jego uprawnień śledczych;
- K. mając na uwadze, że niedawno przyjęte rezolucje oraz opublikowane przez Międzyamerykańską Komisję Praw Człowieka sprawozdania dotyczące praw człowieka osób zatrzymanych w Guantánamo budzą obawy, iż przynajmniej niektórzy z zatrzymanych nie otrzymują odpowiedniej opieki medycznej lub rehabilitacji; mając na uwadze, że w sprawozdaniu OBWE-ODIHR za 2015 r. również wyrażono obawy co do ochrony praw człowieka w Guantánamo, co obejmuje odmowę prawa do sprawiedliwego procesu, oraz że w decyzjach grupy roboczej ONZ ds. arbitralnych zatrzymań stwierdzono, iż wielu więźniów Guantánamo jest przetrzymywanych arbitralnie;
- L. mając na uwadze, że prezydent USA Barack Obama zobowiązał się do zamknięcia więzienia w Zatoce Guantánamo do stycznia 2010 r.; mając na uwadze, że w dniu 15 czerwca 2009 r. UE i jej państwa członkowskie oraz USA podpisały wspólne oświadczenie dotyczące zamknięcia ośrodka przetrzymywania w Zatoce Guantánamo i przyszłej współpracy w zakresie zwalczania terroryzmu w oparciu o wspólne wartości, prawo międzynarodowe oraz poszanowanie praworządności i praw człowieka; mając na uwadze, że w dniu 23 lutego 2016 r. prezydent B. Obama skierował do Kongresu plan ostatecznego zamknięcia więzienia wojskowego w Zatoce Guantánamo; mając na uwadze, że pomoc państw członkowskich UE w przesiedlaniu niektórych więźniów jest ograniczona;
- M. mając na uwadze, że żadne z zaangażowanych państw członkowskich nie przeprowadziło pełnego i skutecznego dochodzenia w celu pociągnięcia sprawców zbrodni do odpowiedzialności na mocy prawa międzynarodowego i krajowego ani nie zapewniło rozliczalności w następstwie publikacji analizy Senatu USA;
- N. mając na uwadze godny ubolewania fakt, iż członkowie parlamentarnej misji informacyjnej Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych wysłanej do Bukaresztu nie mogli złożyć wizyty w budynku krajowego urzędu rejestrowania informacji tajnych (ORNIS), który podobno był wykorzystywany jako tajne więzienie CIA;
- O. mając na uwadze, że w rezolucji Parlamentu z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie raportu Senatu Stanów Zjednoczonych dotyczącego stosowania tortur przez CIA Parlament zobowiązał swoją Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych wraz z Komisją Spraw Zagranicznych, a w szczególności z Podkomisją Praw Człowieka, do wznowienia dochodzenia w sprawie rzekomego transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów w krajach europejskich przez CIA oraz do złożenia sprawozdania z wyników tego dochodzenia na posiedzeniu plenarnym w ciągu najbliższego roku;
1. podkreśla unikalne znaczenie i strategiczny charakter stosunków transatlantyckich w czasach rosnącej światowej niestabilności; jest zdania, że stosunki te, oparte na wspólnych interesach i wartościach, należy jeszcze bardziej zacieśnić w oparciu o poszanowanie wielostronności, praworządności oraz rozwiązywania konfliktów w drodze negocjacji;
2. ponownie stanowczo potępia praktykę stosowania zaawansowanych technik przesłuchań, które są zakazane na mocy prawa międzynarodowego i które naruszają m.in. prawo do wolności, bezpieczeństwa, humanitarnego traktowania, wolności od tortur, domniemania niewinności, sprawiedliwego procesu, adwokata i jednakowej ochrony na mocy prawa;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

3. rok po publikacji analizy Senatu USA wyraża swoje poważne zaniepokojenie inercją wykazaną przez państwa członkowskie i instytucje UE w zakresie uznania licznych przypadków naruszania praw podstawowych i tortur, jakie miały miejsce na europejskim terytorium w latach 2001–2006, ich badania oraz postawienia sprawców i osób winnych współudziału przed sądem;
4. z zadowoleniem przyjmuje wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 23 lutego 2016 r. w sprawie Nasr i Ghali przeciwko Włochom (44883/09), w którym stwierdzono, że władze włoskie były świadome tortur stosowanych wobec Egipcjanina Abu Omara i wyraźnie skorzystały z zasady „tajemnicy państwowej” w celu zagwarantowania faktycznej bezkarności osobom odpowiedzialnym za te czyny; apeluje do włoskiego rządu o zniesienie zasady „tajemnicy państwowej” w przypadku byłego dyrektora włoskich wojskowych służb bezpieczeństwa i służb wywiadowczych (SISMI) oraz jego zastępcy, a także trzech byłych członków tych służb, aby zagwarantować, że wymierzenie sprawiedliwości odbędzie się bez przeszkód;
5. ubolewa nad faktem, że przeprowadzono tylko jedną ponadpartyjną misję informacyjną do Rumunii we wrześniu 2015 r.; apeluje o większą liczbę misji informacyjnych organizowanych przez Parlament Europejski w tych państwach członkowskich, które zidentyfikowano w analizie Senatu Stanów Zjednoczonych na temat programu CIA w zakresie zatrzymań i przesłuchań jako biorące współudział w tym programie, takich jak Litwa, Polska, Włochy i Zjednoczone Królestwo;
6. podkreśla, że współpraca transatlantycka oparta na wspólnych wartościach, takich jak promowanie wolności i bezpieczeństwa, demokracja i podstawowe prawa człowieka, jest i musi być kluczowym priorytetem w stosunkach UE z innymi państwami; ponownie potwierdza jasne stanowisko zajęte w oświadczeniu UE i USA z 2009 r., zgodnie z którym w ramach wspólnych wysiłków na rzecz zwalczania terroryzmu konieczne jest przestrzeganie zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego, w szczególności z międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka i prawa humanitarnego, dzięki czemu nasze kraje staną się silniejsze i bezpieczniejsze; wzywa USA, aby w tym kontekście dołożyły wszelkich starań, by respektować prawa obywateli europejskich na równi z prawami obywateli Stanów Zjednoczonych;
7. uważa, że współpraca transatlantycka w zakresie walki z terroryzmem musi odbywać się z poszanowaniem praw podstawowych, podstawowych wolności i prywatności, jak zagwarantowano w prawodawstwie UE, ze wspólnym pożytkiem dla obywateli po obu stronach Atlantyku; wzywa do stałego dialogu politycznego między partnerami transatlantyckimi w kwestiach bezpieczeństwa i zwalczania terroryzmu, w tym ochrony praw obywatelskich i praw człowieka, tak aby skutecznie zwalczać terroryzm;
8. ubolewa nad faktem, że ponad rok po opublikowaniu analizy Senatu Stanów Zjednoczonych i przyjęciu rezolucji Parlamentu, w której wezwano USA do zbadania i ścigania licznych przypadków naruszeń praw człowieka w wyniku prowadzonych przez CIA programów wydawania i tajnego przetrzymywania, a także do współpracy przy wszystkich płynących z państw członkowskich UE wnioskach w związku z programem CIA, nie pociągnięto do odpowiedzialności żadnych sprawców, a rząd USA nie podjął współpracy z państwami członkowskimi UE;
9. ponownie wzywa rząd USA do kontynuowania dochodzeń w sprawie licznych przypadków naruszeń praw człowieka w ramach prowadzonych przez CIA, z polecenia poprzedniego amerykańskiego rządu, programów wydawania i tajnego przetrzymywania oraz do ścigania ich sprawców, a także do współpracy przy wszystkich płynących z państw członkowskich UE wnioskach o informacje, ekstradycję lub skuteczne środki odwoławcze dla ofiar w związku z programem CIA; zachęca SSCI do opublikowania całej analizy na temat programu CIA w zakresie zatrzymań i przesłuchań; podkreśla zasadniczy wniosek, do jakiego doszedł Senat USA, stwierdzając, że brutalne i nielegalne metody stosowane przez CIA wcale nie doprowadziły do zebrania informacji wywiadowczych, które zapobiegłyby dalszym atakom terrorystycznym; przypomina swój bezwarunkowy sprzeciw wobec stosowania tortur i wymuszonych zaginięć; wzywa ponadto USA do przestrzegania prawa międzynarodowego regulującego postępowania w sprawie bieżących zarzutów torturowania i złego traktowania w Guantánamo, co obejmuje też szereg wniosków płynących z państw członkowskich UE o informacje dotyczące więźniów przetrzymywanych uprzednio w tajnych więzieniach CIA oraz z biura specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur w Guantánamo, które dotyczą jego upoważnienia do przeprowadzenia kontroli w Guantánamo i przesłuchania ofiar tortur CIA;
10. ubolewa z powodu zamknięcia dochodzenia sekretarza generalnego Rady Europy, przeprowadzonego na mocy art. 52 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, biorąc pod uwagę fakt, że w szeregu państw członkowskich dochodzenia są niezakończone i w związku z tym potrzebne są dalsze działania; w tym celu ponawia swój apel do państw członkowskich o zbadanie – przy zapewnieniu pełnej przejrzystości – zarzutów istnienia na ich terytorium tajnych więzień, w których

Środa, 8 czerwca 2016 r.

przetrzymywano ludzi w ramach programu CIA, oraz o postawienie przed sądem osób zaangażowanych w te operacje, w tym podmiotów publicznych, przy uwzględnieniu wszystkich nowych dowodów, które wyszły na jaw (w tym dokonanych płatności określonych w podsumowaniu SSCI), oraz z ubolewaniem odnotowuje powolne tempo dochodzeń, ograniczony zakres odpowiedzialności i nadmierne zasłanianie się tajemnicą państwową;

11. wzywa Litwę, Rumunię i Polskę do przeprowadzenia w trybie pilnym przejrzystych, drobiazgowych i skutecznych dochodzeń w sprawie tajnych ośrodków zatrzymań CIA na ich terytoriach, biorąc w pełni pod uwagę wszystkie udokumentowane informacje, które ujawniono; do postawienia sprawców naruszeń praw człowieka przed sądem; do umożliwienia śledczym szczegółowego zbadania sieci lotów przewożących osoby przeznaczone do wydania oraz osób kontaktowych, o których powszechnie wiadomo, że organizowały te loty lub w nich uczestniczyły; do przeprowadzenia sądowego badania więzień i opieki medycznej świadczonej więźniom przetrzymywanym w tych miejscach; do analizy zapisów połączeń telefonicznych i przekazów pieniężnych; do rozpatrzenia wniosków ewentualnych ofiar o uznanie statusu lub dopuszczenie do udziału w śledztwie oraz do zapewnienia, że zostaną rozważone wszelkie możliwe przestępstwa – również te popełnione w związku z transferem więźniów, lub do upublicznienia wniosków z dochodzeń prowadzonych do tej pory;

12. nalega na pełne i niezwłoczne wykonanie orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przeciwko Polsce i byłej jugosłowiańskiej republice Macedonii, włącznie z przestrzeganiem pilnych środków indywidualnych i ogólnych; ponawia apel Komitetu Ministrów Rady Europy, aby Polska domagała się i otrzymała gwarancje dyplomatyczne ze strony USA dotyczące niestosowania kary śmierci i zagwarantowania rzetelnego procesu sądowego, przeprowadziła szybkie, gruntowne i skuteczne dochodzenia, dopilnowała zajęcia się wszystkimi powiązаныmi przestępstwami, w tym w odniesieniu do wszystkich ofiar, oraz postawiła sprawców naruszeń praw człowieka przed sądem; w tym kontekście przyjmuje z zadowoleniem zamiar powołania przez byłą jugosłowiańską republikę Macedonii doraźnego niezależnego organu dochodzeniowego i nalega na jego szybkie utworzenie przy międzynarodowym wsparciu i udziale;

13. przypomina, że były dyrektor rumuńskich tajnych służb Ioan Talpes oficjalnie potwierdził przed delegacją Parlamentu Europejskiego, że był w pełni świadomy obecności CIA na terytorium Rumunii, przyznając, że udzielił zgody na „wynajem” CIA rządowego budynku;

14. wyraża obawy co do przeszkód napotykaných w ramach krajowych parlamentarnych i sądowych dochodzeń w sprawie udziału niektórych państw członkowskich w programie CIA oraz bezprawnego utajnienia dokumentów, co przyczyniło się do praktycznej bezkarności osób winnych naruszeń praw człowieka;

15. przypomina, że w orzeczeniu z dnia 24 lipca 2014 r. Europejski Trybunał Praw Człowieka wyraźnie przyznał, iż źródła publiczne oraz nagromadzone dowody pozwalające rzucić więcej światła na zaangażowanie państw członkowskich w program wydawania osób CIA stanowią dopuszczalne dowody w postępowaniach sądowych, zwłaszcza gdy oficjalne dokumenty są wyłączone z kontroli publicznej lub sądowej ze względów „bezpieczeństwa narodowego”;

16. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podjęte dotychczas przez Rumunię i wzywa Senat Rumunii do odtajnienia pozostałych niejawných części jego sprawozdania z 2007 r., tj. załączników, na których oparto wnioski z dochodzenia Senatu Rumunii; ponownie wzywa Rumunię do przeprowadzenia dochodzenia w sprawie zarzutu istnienia tajnego więzienia, do postawienia przed sądem wszystkich osób zamieszanych w te operacje, przy uwzględnieniu wszystkich nowych dowodów, które się pojawiły, oraz do zakończenia dochodzenia w trybie pilnym;

17. zauważa, że dane zebrane podczas dochodzenia Komisji Bezpieczeństwa Narodowego i Obrony Narodowej litewskiego parlamentu (Seimas) w sprawie udziału Litwy w programie tajnego przetrzymywania CIA nie zostały podane do wiadomości publicznej, i wzywa do udostępnienia tych danych;

18. wyraża rozczarowanie, że pomimo kilkakrotnych wniosków (pismo do ministra spraw zagranicznych Rumunii od przewodniczącego parlamentarnej Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz kolejny wniosek skierowany w trakcie misji informacyjnej do sekretarza stanu) członkowie misji informacyjnej nie mogli odwiedzić budynku „Bright Light” – wielokrotnie i oficjalnie wskazywanego jako budynek wykorzystywany do przetrzymywania więźniów;

19. wzywa wszystkich posłów do Parlamentu Europejskiego, aby w pełni i aktywnie wspierali postępowania w sprawie udziału państw członkowskich UE w prowadzonym przez CIA programie tajnych więzień i wydawania w trybie nadzwyczajnym, zwłaszcza prowadzone wobec osób pełniących funkcje rządowe w tych krajach w trakcie wydarzeń będących przedmiotem postępowań;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

20. zwraca się do Komisji i Rady, aby przed końcem czerwca 2016 r. przedstawiły na posiedzeniu plenarnym sprawozdanie z działań podjętych w związku z zaleceniami i wnioskami przedstawionymi przez Parlament Europejski w jego dochodzeniu w sprawie rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów oraz w jego późniejszych rezolucjach, a także z wyników dochodzeń i postępowań karnych prowadzonych w państwach członkowskich;

21. apeluje, aby regularny i zorganizowany dialog międzyparlamentarny UE-USA, zwłaszcza między parlamentarną Komisją Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych a jej odpowiednikami w Kongresie i Senacie, został umocniony dzięki wykorzystaniu wszystkich form współpracy i dialogu w ramach Transatlantyckiego Dialogu Ustawodawców; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje 78. posiedzenie Transatlantyckiego Dialogu Ustawodawców pomiędzy Parlamentem Europejskim i Kongresem Stanów Zjednoczonych, które odbędzie się w Hadze w dniach 26–28 czerwca 2016 r., stanowiąc okazję do zacieśnienia tej współpracy, jako że współpraca w zakresie zwalczania terroryzmu będzie nieodłączną częścią dyskusji;

22. przypomina, że przejrzystość jest absolutną podstawą każdego społeczeństwa demokratycznego i niezbędnym warunkiem rozliczalności rządu wobec swoich obywateli; w związku z tym jest głęboko zaniepokojony nasilającą się tendencją do niesłusznego powoływania się rządów na „bezpieczeństwo narodowe” w wyłącznym lub głównym celu zablokowania publicznej kontroli ze strony obywateli (przed którymi rząd jest odpowiedzialny) lub wymiaru sprawiedliwości (będącego strażnikiem prawa danego kraju); zwraca uwagę na ogromne niebezpieczeństwo zablokowania wszelkich mechanizmów odpowiedzialności demokratycznej i skutecznego zwolnienia rządu z jego odpowiedzialności;

23. ubolewa nad faktem, że zobowiązanie prezydenta USA do zamknięcia Guantánamo do stycznia 2010 r. nie zostało jeszcze zrealizowane; ponawia apel do władz Stanów Zjednoczonych, aby dokonały rewizji systemu komisji wojskowych w celu zagwarantowania rzetelnych procesów, zamknęły bazę Guantánamo i zakazały – bez względu na okoliczności – stosowania tortur, złego traktowania i bezterminowego przetrzymywania bez procesu;

24. wyraża ubolewanie, że administracji Stanów Zjednoczonych nie udało się zrealizować jednego z jej najważniejszych celów dotyczącego zamknięcia ośrodka przetrzymywania w amerykańskiej bazie wojskowej w Zatoce Guantánamo; apeluje o podejmowanie wszelkich dalszych starań w celu zamknięcia tego ośrodka oraz o uwolnienie tych przetrzymywanych osób, którym nie postawiono zarzutów; wzywa Stany Zjednoczone do ustosunkowania się do obaw zgłaszanych przez międzynarodowe organizacje praw człowieka dotyczących praw człowieka przysługujących więźniom zatrzymanym w Guantánamo, w tym dostępu do odpowiedniej opieki medycznej i rehabilitacji dla ofiar tortur; podkreśla, że w orędziu o stanie państwa z dnia 20 stycznia 2015 r. prezydent Obama potwierdził, iż jest zdeterminowany zrealizować obietnicę wyborczą z 2008 r. dotyczącą zamknięcia więzienia w Zatoce Guantánamo, i z zadowoleniem przyjmuje plan skierowany przezeń do Kongresu w dniu 23 lutego 2016 r.; wzywa państwa członkowskie do zaoferowania azylu tym więźniom, których zwolnienie oficjalnie zatwierdzono;

25. ponownie wyraża przekonanie, że normalne procesy karne w sądach cywilnych to najlepszy sposób rozwiązania kwestii statusu więźniów Guantánamo; nalega, aby zatrzymanym w więzieniach amerykańskich szybko przedstawiono zarzuty i wytoczono proces zgodnie z międzynarodowymi standardami praworządności albo aby zostali oni uwolnieni; podkreśla w związku z tym, że do wszystkich osób należy bez dyskryminacji stosować jednakowe standardy dotyczące rzetelnego procesu;

26. wzywa władze Stanów Zjednoczonych, aby nie orzekały kary śmierci wobec więźniów w Zatoce Guantánamo;

27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, amerykańskiemu organowi powołującemu komisje wojskowe, sekretarzowi stanu Stanów Zjednoczonych, prezydentowi Stanów Zjednoczonych, Kongresowi i Senatowi Stanów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu ONZ, specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. tortur, sekretarzowi generalnemu Rady Europy, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie oraz Międzyamerykańskiej Komisji Praw Człowieka.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0267

Zdolność europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony do działania w przestrzeni kosmicznej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie zdolności europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony do działania w przestrzeni kosmicznej (2015/2276(INI))

(2018/C 086/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając tytuł XVII i XIX Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając wniosek Francji z dnia 17 listopada 2015 r. o udzielenie pomocy i wsparcia na mocy art. 42 ust. 7 TUE,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady w dniu 20 listopada 2015 r. w sprawie wzmocnienia reakcji wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych na radykalizację skutkującą terroryzmem i brutalnym ekstremizmem,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. i z dni 25-26 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 listopada 2013 r. oraz 18 listopada 2014 r. w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony,
- uwzględniając konkluzje Rady z dni 20–21 lutego 2014 r. w sprawie polityki przestrzeni kosmicznej,
- uwzględniając sprawozdanie z postępów we wdrażaniu konkluzji Rady Europejskiej z grudnia 2013 r., przedstawione w dniu 7 lipca 2014 r. przez wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa i szefową Europejskiej Agencji Obrony,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 8 maja 2015 r. w sprawie wdrażania jej komunikatu dotyczącego obrony,
- uwzględniając wspólny komunikat wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel i Komisji z dnia 11 grudnia 2013 r. zatytułowany „Kompleksowe podejście UE do zewnętrznych konfliktów i sytuacji kryzysowych” (JOIN(2013)0030) oraz powiązane z nim konkluzje Rady z dnia 12 maja 2014 r.,
- uwzględniając oświadczenie wydane przez sekretarza generalnego Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego (NATO) Jensa Stoltenberga w Parlamencie Europejskim w dniu 30 marca 2015 r. w sprawie ścisłej współpracy między UE a NATO,
- uwzględniając oświadczenia wydane przez amerykańskiego wicesekretarza ds. obrony Boba Worka w dniu 28 stycznia 2015 r. i 10 września 2015 r. w sprawie trzeciej amerykańskiej strategii offsetowej oraz jej skutków dla partnerów i sprzymierzeńców USA,
- uwzględniając wspólny komunikat wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel i Komisji z dnia 18 listopada 2015 r. zatytułowany „Przegląd Europejskiej Polityki Sąsiedztwa” (JOIN(2015)0050),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 377/2014 z dnia 3 kwietnia 2014 r. ustanawiające program Copernicus i uchylające rozporządzenie (UE) nr 911/2010 ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 122 z 24.4.2014, s. 44.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie realizacji i eksploatacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 541/2014/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającą ramy wsparcia obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A8-0151/2016),
- A. mając na uwadze coraz bardziej niebezpieczną i będącą źródłem coraz większych wyzwań pod względem bezpieczeństwa sytuację wewnątrz Unii i poza nią, charakteryzującą się atakami terrorystycznymi i masowymi zabójstwami, która dotyczy wszystkich państw członkowskich i na którą państwa członkowskie muszą reagować, przyjmując wspólną strategię i skoordynowane podejście; mając na uwadze, że te wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa wymagają wzmocnienia unijnego bezpieczeństwa poprzez ciągły rozwój i wsparcie Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony UE, tak aby stała się ona bardziej skutecznym instrumentem polityki i rzeczywistą gwarancją bezpieczeństwa obywateli UE oraz propagowania i ochrony europejskich norm, interesów i wartości zapisanych w art. 21 TUE;
- B. mając na uwadze, że UE musi zwiększyć swoją rolę gwaranta bezpieczeństwa na swoim terytorium i za granicą, zapewniając stabilność w swym sąsiedztwie i na świecie; mając na uwadze, że Unia musi przyczyniać się do zwalczania wyzwań w zakresie bezpieczeństwa, w szczególności wynikających z terroryzmu na terytorium UE i za granicą, także wspierając państwa trzecie w zwalczaniu terroryzmu i jego podstawowych przyczyn; mając na uwadze, że państwa członkowskie i Unia muszą wspólnie pracować nad skutecznym i spójnym systemem zarządzania granicami w celu zabezpieczenia granic zewnętrznych;
- C. mając na uwadze, że Unia musi zacieśnić współpracę i koordynację działań z Organizacją Traktatu Północnoatlantyckiego oraz ze Stanami Zjednoczonymi, gdyż ci dwaj partnerzy pozostają gwarantami bezpieczeństwa i stabilności Europy, a także z Organizacją Narodów Zjednoczonych, Organizacją Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, Unią Afrykańską oraz innymi sąsiadami i partnerami regionalnymi;
- D. mając na uwadze, że Unia powinna zająć się przyczynami leżącymi u podstaw zarówno wyzwań dla naszego bezpieczeństwa, jak i niepokoju i konfliktu zbrojnego w naszym sąsiedztwie oraz migracji, pogorszenia warunków życia ludzi w wyniku działania państwa i podmiotów niepaństwowych, rozpadu ładu państwowego i regionalnego, a także w konsekwencji zmiany klimatu i ubóstwa, poprzez kompleksowe, oparte na przepisach i wartościach podejście do zarządzania kryzysami zarówno wewnątrz Unii, jak i poza nią;
- E. mając na uwadze, że potencjał satelitarny mógłby być wykorzystywany do lepszej oceny i identyfikacji przepływu nielegalnych imigrantów, ich tras oraz, w przypadku osób przybywających z Afryki Północnej, do identyfikowania miejsc wchodzenia na pokład, w celu szybszego podejmowania działań i ocalenia większej liczby osób;
- F. mając na uwadze, że na poświęconym obronie posiedzeniu Rady Europejskiej w czerwcu 2015 r. wezwano do sprzyjania ściślejszej i bardziej systematycznej europejskiej współpracy w dziedzinie obrony w celu generowania kluczowych zdolności, w tym poprzez spójne i skuteczne wykorzystanie funduszy UE i istniejących zdolności UE;
- G. mając na uwadze, że polityka kosmiczna jest istotnym elementem autonomii strategicznej, którą UE musi rozwijać w celu zachowania nierzalczalnych zdolności technologicznych i przemysłowych oraz niezależnych zdolności przeprowadzania oceny;
- H. mając na uwadze, że zdolności europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony do działania w przestrzeni kosmicznej mają istotne, a w niektórych przypadkach, nawet kluczowe znaczenie w wielu sytuacjach, od codziennych zastosowań w warunkach pokoju, do zastosowań w zarządzaniu kryzysami, a nawet w przypadku poważniejszych wyzwań w zakresie bezpieczeństwa, w tym otwartej wojny; mając na uwadze, że rozwój takich zdolności jest przedsięwzięciem długoterminowym; mając na uwadze, że rozwój przyszłych zdolności należy zaplanować w momencie zastosowania obecnych zdolności;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 158 z 27.5.2014, s. 227.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- I. mając na uwadze, że rozpowszechnianie technologii kosmicznych oraz rosnące uzależnienie społeczeństw od satelitów prowadzi do wzrostu rywalizacji o zasoby kosmiczne (orbity, częstotliwości) i czyni z satelitów infrastrukturę o decydującym znaczeniu; mając na uwadze, że rozwój technologii antysatelitarnych (ASAT) przez szereg podmiotów, w tym zdolności w zakresie broni orbitalnych, wskazuje na militaryzację przestrzeni kosmicznej;
 - J. mając na uwadze, że w obszarze bezpieczeństwa i obrony Unia może podejmować działania między innymi za pośrednictwem takich instytucji, jak Europejska Agencja Obrony i Centrum Satelitarne UE;
 - K. mając na uwadze, że europejskie aktywa kosmiczne zostały rozwinięte w ciągu ostatnich pięćdziesięciu lat dzięki skoordynowanym wysiłkom krajowych agencji kosmicznych, a ostatnio Europejskiej Agencji Kosmicznej (ESA); mając na uwadze, że układ o przestrzeni kosmicznej, przedstawiający podstawowe ramy prawne międzynarodowego prawa kosmicznego, wszedł w życie w październiku 1967 r.;
 - L. mając na uwadze, że rozwijanie i wspieranie zdolności europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony do działania w przestrzeni kosmicznej wymaga skutecznej współpracy i synergii między państwami członkowskimi oraz instytucjami europejskimi i międzynarodowymi;
 - M. mając na uwadze, że zdolności UE do działania w przestrzeni kosmicznej powinny być kompatybilne ze zdolnościami NATO i USA, tak by mogły być w pełni wykorzystane w ramach sieci w przypadku kryzysu;
 - N. mając na uwadze, że badania naukowe i rozwój w dziedzinie technologii kosmicznej to sektor o wysokiej stopie zwrotu z inwestycji, który wytwarza, również jako produkt uboczny, wysokiej jakości oprogramowanie i sprzęt do zastosowania w różnych celach komercyjnych;
1. uważa, że zdolności działania w przestrzeni kosmicznej i usługi kosmiczne odgrywają istotną rolę m.in. w kontekście europejskiego bezpieczeństwa i obrony; wyraża przekonanie, że obecne i przyszłe zdolności działania w przestrzeni kosmicznej i usługi kosmiczne zapewnią państwom członkowskim i Unii większą operacyjną zdolność o podwójnym zastosowaniu do wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz innych strategii politycznych UE w obszarach takich, jak działania zewnętrzne, zarządzanie granicami, bezpieczeństwo morskie, rolnictwo, środowisko, działania w dziedzinie klimatu, bezpieczeństwo energetyczne, zarządzanie klęskami żywiołowymi, pomoc humanitarna i transport;
 2. uważa, że konieczne jest dalsze wdrażanie WPBiO; potwierdza konieczność zwiększenia skuteczności, wyeksponowania i oddziaływania WPBiO; potwierdza znaczenie i wartość dodaną polityki kosmicznej dla WPBiO; uważa, że należy uwzględnić przestrzeń kosmiczną w przyszłych strategiach politycznych Unii (np. bezpieczeństwo wewnętrzne, transport, przestrzeń, energia, badania naukowe) oraz w dalszym ciągu wzmacniać i wykorzystywać synergię z przestrzenią kosmiczną; podkreśla, że niezwykle istotne jest wykorzystanie zdolności do działania w przestrzeni kosmicznej w walce z terroryzmem i organizacjami terrorystycznymi poprzez zdolność do lokalizowania i monitorowania ich obozów szkoleniowych;
 3. uważa, że rządy krajowe i Unia powinny poprawić dostęp do satelitarnej komunikacji napowietrznej, orientacji sytuacyjnej w przestrzeni kosmicznej, nawigacji precyzyjnej oraz zdolności obserwacji Ziemi, a także zapewnić niezależność Europy w zakresie technologii kosmicznych o decydującym znaczeniu oraz dostępu do przestrzeni kosmicznej; uważa, że szczególnie orientacja sytuacyjna w przestrzeni kosmicznej będzie nadal odgrywała decydującą rolę w kwestiach wojskowych i cywilnych; zwraca uwagę na zobowiązanie do niedokonywania militaryzacji przestrzeni kosmicznej; uznaje, że aby osiągnąć ten cel, niezbędne są wystarczające inwestycje finansowe; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania autonomii UE w odniesieniu do struktur kosmicznych, przy zapewnieniu niezbędnych zasobów do tego celu; jest zdania, że cel ten ma zasadnicze znaczenie dla działań cywilnych (w krajach Zachodu szacuje się, że między 6 a 7 % PKB jest uzależnione od pozycjonowania satelitarnego i technologii nawigacji satelitarnej) oraz dla bezpieczeństwa i obrony; uważa, że ta współpraca powinna zostać rozpoczęta na szczeblu międzyrządowym oraz poprzez ESA;
 4. podkreśla aspekt bezpieczeństwa w odniesieniu do programu Copernicus, zwłaszcza zastosowania tego programu mające na celu zapobieganie sytuacjom kryzysowym i reagowanie na nie, pomoc humanitarną i współpracę, zapobieganie konfliktom, co wiąże się z monitorowaniem zgodności z traktatami międzynarodowymi, oraz w zakresie nadzoru morskiego; wzywa wysoką przedstawiciel, Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia celu zdolności do działania w przestrzeni kosmicznej w zakresie zapobiegania konfliktom;
 5. podkreśla, że unijna polityka przestrzeni kosmicznej propaguje postęp naukowy i techniczny, konkurencyjność przemysłową oraz wdrażanie unijnych strategii politycznych, zgodnie z art. 189 TFUE, który obejmuje również politykę bezpieczeństwa i obrony; przypomina, że dwa przewodnie programy UE – Galileo i Copernicus – to programy cywilne pod cywilną kontrolą oraz że europejski charakter tych programów umożliwił ich realizację i zapewnił im sukces; wzywa Radę,

Środa, 8 czerwca 2016 r.

wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel oraz Komisję do dopilnowania, by europejskie programy kosmiczne rozwijały zarówno cywilną zdolność działania w przestrzeni kosmicznej, jak i usługi kosmiczne istotne pod względem europejskiego potencjału w zakresie bezpieczeństwa i obrony, zwłaszcza poprzez przydzielenie adekwatnych środków na badania naukowe; uważa, że potencjał podwójnego zastosowania zdolności do działania w przestrzeni kosmicznej ma duże znaczenie dla jak najbardziej efektywnego wykorzystania zasobów;

6. podkreśla, że programy kosmiczne przynoszą korzyści pod względem bezpieczeństwa i obrony, które są technologicznie powiązane z korzyściami cywilnymi, a także zwraca uwagę w związku z tym na potencjał podwójnego zastosowania programów Galileo i Copernicus; uważa, że przyszłe pokolenia powinny w pełni rozwinąć ten potencjał, w tym na przykład poprzez poprawę precyzji, potwierdzania autentyczności, kodowania, ciągłości działania i integralności (Galileo); podkreśla, że wysokorozdzielcze dane pochodzące z obserwacji Ziemi oraz systemy pozycjonowania są przydatne w zastosowaniach w obszarach cywilnym i bezpieczeństwa, na przykład w zakresie zarządzania łańcuchami żywnościowymi, misji humanitarnych, pomocy dla uchodźców, nadzoru morskiego, walki z globalnym ociepleniem, bezpieczeństwa energetycznego i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie, a także przy identyfikowaniu i zwalczaniu skutków globalnych klęsk żywiołowych, przede wszystkim susz, trzęsień ziemi, powodzi i pożarów lasów; zauważa konieczność lepszej interakcji między dronami a satelitami; wzywa, by w przeglądzie śródkresowym przewidzieć wystarczające środki na przyszły rozwój wszystkich systemów satelitarnych;

7. uważa, że konieczne jest całościowe, zintegrowane i długoterminowe podejście do sektora kosmicznego na poziomie UE; uważa, że sektor kosmiczny powinien zostać wymieniony w globalnej strategii UE w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, mając przy tym na uwadze obecny rozwój unijnych programów kosmicznych podwójnego zastosowania oraz konieczność dalszego rozwijania unijnych cywilnych programów kosmicznych, które będą służyć zarówno celom cywilnym, jak i celom w zakresie bezpieczeństwa i obrony;

8. z zadowoleniem przyjmuje wielostronną inicjatywę UE dotyczącą międzynarodowego kodeksu postępowania w dziedzinie działalności kosmicznej jako sposób na ustalenie norm postępowania w przestrzeni kosmicznej, ponieważ jego celem jest poprawa bezpieczeństwa oraz lepsza ochrona i wyższy stopień stabilności w przestrzeni kosmicznej poprzez podkreślenie, że podejmowane w niej działania powinny charakteryzować się wysokim poziomem ostrożności, należytą starannością i przejrzystością, aby budować zaufanie w sektorze kosmicznym;

9. zwraca się do Komisji o szybkie przedłożenie definicji unijnych potrzeb dotyczących ewentualnego wkładu polityki przestrzeni kosmicznej we WPBiO w odniesieniu do wszystkich głównych aspektów: wynoszenie w przestrzeń, pozycjonowanie, obrazowanie, komunikacja, pogoda kosmiczna, śmieci kosmiczne, bezpieczeństwo cybernetyczne, zakłócanie, spoofing i inne przypadki umyślnego powodowania zagrożenia, bezpieczeństwo segmentu naziemnego; uważa, że przyszłe elementy obecnych europejskich systemów dotyczące przestrzeni kosmicznej powinny zostać określone zgodnie z wymogami WPBiO i obejmować wszystkie wymienione powyżej aspekty;

10. zwraca się o określenie niezbędnych wymogów dla przyszłych systemów prywatnych lub publicznych wykorzystywanych w zastosowaniach związanych z bezpieczeństwem życia (np. pozycjonowanie, zarządzanie ruchem lotniczym) w odniesieniu do ochrony przed ewentualnymi zagrożeniami bezpieczeństwa (zakłócanie, spoofing, ataki cybernetyczne, pogoda kosmiczna i śmieci kosmiczne); uważa, że takie wymogi związane z bezpieczeństwem powinny być sprawdzalne i znajdować się pod nadzorem europejskiego organu (takiego jak EASA);

11. w związku z tym podkreśla, że rozwój europejskich zdolności do działania w przestrzeni kosmicznej powinien być ukierunkowany na dwa kluczowe cele strategiczne w zakresie europejskiego bezpieczeństwa i obrony: bezpieczeństwo na planecie dzięki systemom kosmicznym umieszczonym na orbicie w celu monitorowania powierzchni Ziemi lub dostarczania informacji pozycyjnych, nawigacyjnych i synchronizacyjnych bądź zapewniania łączności satelitarnej, a także bezpieczeństwo w przestrzeni kosmicznej i bezpieczeństwo kosmiczne, tj. bezpieczeństwo na orbicie i w przestrzeni kosmicznej dzięki systemom udostępniania informacji na temat sytuacji w przestrzeni kosmicznej, zlokalizowanym na powierzchni Ziemi i na orbicie;

12. zwraca uwagę, że europejskie programy kosmiczne są zagrożone atakami cybernetycznymi i hybrydowymi, biorąc pod uwagę że spoofing czy zakłócanie może przeszkodzić w realizacji misji wojskowych lub mieć daleko idące konsekwencje dla życia codziennego na ziemi; uważa, że bezpieczeństwo cybernetyczne wymaga wspólnego podejścia UE, jej państw członkowskich, przedsiębiorstw i specjalistów od internetu; wzywa zatem Komisję do włączenia programów kosmicznych do swoich działań dotyczących bezpieczeństwa cybernetycznego;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

13. uważa, że należy usprawnić koordynację systemów kosmicznych rozmieszczanych we fragmentaryczny sposób przez poszczególne państwa członkowskie w odpowiedzi na różne krajowe potrzeby, aby umożliwić szybkie przewidywanie zakłóceń w różnych zastosowaniach (np. w zarządzaniu ruchem lotniczym);

14. podkreśla, że współpraca między Komisją, Europejską Służbą Działań Zewnętrznych, Agencją Europejskiego GNSS, Europejską Agencją Obrony, Europejską Agencją Kosmiczną i państwami członkowskimi ma podstawowe znaczenie dla poprawy europejskich zdolności działania w przestrzeni kosmicznej i usług kosmicznych; uważa, że Unia, a mianowicie wiceprzewodnicząca Komisji/ wysoka przedstawiciel, powinna koordynować, ułatwiać i wspierać taką współpracę w obszarze bezpieczeństwa i obrony przestrzeni kosmicznej za pośrednictwem specjalnego ośrodka koordynacji operacyjnej; wyraża przekonanie, iż Europejska Agencja Kosmiczna powinna odgrywać znaczącą rolę w określaniu i realizacji jednolitej europejskiej polityki przestrzeni kosmicznej, która obejmuje również politykę bezpieczeństwa i obrony;

15. wzywa Komisję Europejską do przedstawienia wyników ustanowionych europejskich ram współpracy na rzecz badań nad bezpieczeństwem i obronnością dotyczących przestrzeni kosmicznej i zwraca się o zalecenia dotyczące ich dalszego rozwoju; zwraca się do Komisji o wyjaśnienie, w jaki sposób cywilno-wojskowe badania w ramach programu „Horyzont 2020” przysłużyły się w zakresie wdrażania zdolności do działania w przestrzeni kosmicznej w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony;

16. z zadowoleniem przyjmuje ramy wsparcia obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych; wzywa Komisję do informowania Parlamentu o wdrażaniu tych ram i ich wpływie na bezpieczeństwo i obronę; wzywa Komisję do utworzenia planu działania dotyczącego wdrażania, obejmującego definicję planowanej struktury;

17. podkreśla strategiczne znaczenie, jakie dla bezpieczeństwa i obrony ma wspieranie innowacji i badań w dziedzinie przestrzeni kosmicznej; uznaje znaczny potencjał technologii kosmicznych o decydującym znaczeniu, takich jak europejski system przekazywania danych, które umożliwiają ciągłą obserwację ziemi w czasie rzeczywistym, rozmieszczenie megakonstelacji nanosatelitów i wreszcie budowanie reaktywnej zdolności do działania w przestrzeni kosmicznej; podkreśla, że innowacyjne technologie dużych zbiorów danych powinny wykorzystywać pełny potencjał danych pozyskanych w przestrzeni kosmicznej do celów bezpieczeństwa i obrony; zwraca się do Komisji, by włączyła te technologie do swojej strategii kosmicznej dla Europy;

18. apeluje o opracowanie różnych inicjatyw dyplomatycznych UE w dziedzinie przestrzeni kosmicznej, zarówno w kontekście dwustronnym, jak i wielostronnym, w celu przyczyniania się do rozwoju instytucjonalizacji przestrzeni kosmicznej oraz zwiększenia przejrzystości i rozszerzenia środków budowania zaufania; podkreśla potrzebę zwiększenia wysiłków służących propagowaniu Międzynarodowego kodeksu postępowania dotyczącego działań w przestrzeni kosmicznej; zachęca ESDZ, by uwzględniała tematykę przestrzeni kosmicznej w negocjacjach poświęconych innym obszarom;

19. zachęca państwa członkowskie do wdrożenia i realizacji wspólnych programów i inicjatyw, takich jak wielonarodowy system nadzoru, rozpoznania i obserwacji satelitarnej, programy w zakresie rządowej łączności satelitarnej (GOVSATCOM) oraz obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych (SST), oraz do wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania zdolności wojskowych w dziedzinie obrony i bezpieczeństwa, a także deklaruje poparcie dla takich wspólnych programów i inicjatyw;

20. z zadowoleniem przyjmuje realizowany przez Europejską Agencję Obrony (EDA) i Europejską Agencję Kosmiczną (ESA) projekt rządowej łączności satelitarnej (GOVSATCOM), który został uznany przez Radę Europejską w grudniu 2013 r. za jeden z flagowych programów EDA; wzywa w związku z tym zaangażowane podmioty do ustanowienia stałego programu i do wykorzystania europejskiej wartości dodanej EDA również do celów wojskowej łączności satelitarnej; z zadowoleniem przyjmuje pomyślne zakończenie projektu DESIRE I oraz uruchomienie projektu demonstracyjnego DESIRE II z myślą o przyszłym wprowadzeniu przez EDA i ESA zdalnie kierowanych bezzałogowych systemów powietrznych (BSP) do niewydzielonej przestrzeni powietrznej;

21. uznaje, że współpraca UE-USA w dziedzinie przyszłych zdolności działania w przestrzeni kosmicznej i usług kosmicznych do celów bezpieczeństwa i obrony byłaby korzystna dla obu stron; uznaje, że współpraca UE-USA jest skuteczniejsza i bardziej uzupełniająca się, kiedy obie strony są na tym samym poziomie pod względem zaawansowania technologicznego i zdolności; wzywa Komisję do zidentyfikowania wszelkich potencjalnych luk technologicznych i ich zlikwidowania; odnotowuje przedsięwzięte prace dotyczące trzeciej amerykańskiej strategii offsetowej; wzywa Unię do wzięcia pod uwagę tych działań przy opracowywaniu własnej globalnej strategii w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz do uwzględnienia w tej strategii zdolności działania w przestrzeni kosmicznej do celów bezpieczeństwa i obrony; uważa, że w stosownych przypadkach można by powoływać się na nawiązane wcześniej stosunki

Środa, 8 czerwca 2016 r.

dwustronne między państwami członkowskimi a USA; zwraca się do wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej o omówienie z ministrami obrony strategicznego podejścia, które należy przyjąć, oraz o informowanie Parlamentu o przebiegu tej debaty;

22. uważa, że UE powinna nadal dążyć do ustanowienia międzynarodowego kodeksu postępowania dotyczącego działań w przestrzeni kosmicznej, z myślą o ochronie infrastruktury kosmicznej i jednoczesnym zapobieganiu zbrojeniu przestrzeni kosmicznej; uważa, że niezbędny w tym celu jest rozwój programu orientacji sytuacyjnej w przestrzeni kosmicznej (SSA); wzywa Unię do działań na rzecz realizacji tego celu we współpracy z Komitetem ONZ ds. Pokojowego Wykorzystania Przestrzeni Kosmicznej i z innymi właściwymi partnerami;

23. przypomina o niezbędnej ścisłej współpracy między UE i NATO w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; wyraża przekonanie, że współpraca UE–NATO powinna obejmować budowanie odporności przez te dwie instytucje oraz wspólnie z państwami sąsiadującymi z UE, jak też inwestycje w obronność; jest zdania, że współpraca w dziedzinie zdolności działania w przestrzeni kosmicznej i usług kosmicznych może oferować możliwości zwiększenia kompatybilności obu systemów; jest przekonany, że zwiększyłaby ona również rolę NATO w polityce bezpieczeństwa i obrony oraz w obronie zbiorowej;

24. wskazuje jednak na fakt, że UE musi nadal próbować zapewnić jak największą autonomię na szczeblu kosmicznym i wojskowym; przypomina, że w perspektywie długoterminowej Unia musi dysponować własnymi instrumentami ustanawiającymi „Unię obronności”;

25. jest zdania, że ochrona zdolności działania w przestrzeni kosmicznej i usług kosmicznych do celów bezpieczeństwa i obrony przed atakami cybernetycznymi, zagrożeniami fizycznymi, śmieciami kosmicznymi i innymi rodzajami szkodliwej ingerencji może być źródłem możliwości w dziedzinie współpracy UE–NATO, która skutkowałaby stworzeniem niezbędnej infrastruktury technicznej w celu zabezpieczenia zasobów, bez czego wielomiliardowe inwestycje z pieniędzy podatników w europejską infrastrukturę kosmiczną mogłyby okazać się marnotrawstwem; uznaje, że coraz szersze wykorzystywanie komercyjnej telekomunikacji satelitarnej do celów wojskowych naraża ją na ataki cybernetyczne; zwraca się do wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej o informowanie Parlamentu o przebiegu działań w ramach współpracy UE–NATO w tej dziedzinie;

26. uważa, że cywilne unijne programy kosmiczne, w tym kolejne etapy rozwoju systemów Copernicus i Galileo, zapewniają określoną zdolność działania i szereg usług, które potencjalnie mogą być wykorzystywane przez wiele sektorów; podkreśla potrzebę uwzględniania już od momentu ich powstawania wszelkich aspektów związanych z bezpieczeństwem i obroną; jest zdania, że orientacja sytuacyjna w przestrzeni kosmicznej/ pogoda kosmiczna, łączność satelitarna, rozpoznanie systemów radiolokacyjnych i wczesne ostrzeganie to obszary, które mogłyby skorzystać na większej współpracy między sektorem publicznym a prywatnym, dodatkowym wsparciu na szczeblu UE i stałych inwestycjach przez agencje działające w dziedzinie przestrzeni kosmicznej, bezpieczeństwa i obrony i wsparciu dla tych agencji;

27. odnotowuje znaczenie usługi publicznej o regulowanym dostępie Galileo dla nawigacji i naprowadzania systemów wojskowych; wzywa wysoką przedstawiciel i państwa członkowskie UE do zwiększenia wysiłków zmierzających do ewentualnego przeglądu układu o przestrzeni kosmicznej z 1967 r. lub do zapoczątkowania nowych ram regulacyjnych, uwzględniających postęp technologiczny od lat 60. XX w. i mających na celu zapobieganie wyścigowi zbrojeń w przestrzeni kosmicznej;

28. zauważa, że przejrzystość i skuteczne podnoszenie świadomości wśród Europejczyków na temat zastosowań unijnych programów kosmicznych, które mają bezpośredni wpływ na użytkowników, jak np. usługi Galileo i Copernicus, są niezbędne dla powodzenia tych programów; uważa, że programy te można lepiej wykorzystywać, aby zwiększyć skuteczność opracowywania strategii i skuteczność operacyjną w ramach WPBiO; zachęca do identyfikacji i rozwoju potrzeb w zakresie zdolności pod względem bezpieczeństwa i obrony na potrzeby nowej generacji systemów Galileo i Copernicus;

29. wskazuje na istnienie usługi publicznej o regulowanym dostępie Galileo, która jest zarezerwowana dla użytkowników upoważnionych przez władze publiczne i nadaje się do szczególnych zastosowań, które wymagają zapewnienia wysokiej precyzji i całkowitej niezawodności; uważa, że przyszłe pokolenia powinny jeszcze rozwinąć zdolność usługi publicznej o regulowanym dostępie, aby reagować na zmieniające się zagrożenia; wzywa Komisję do dopilnowania, by procedury operacyjne były jak najskuteczniejsze, zwłaszcza w razie kryzysu; podkreśla potrzebę dalszego rozwijania i promowania zastosowań opartych na zdolnościach Galileo, w tym zastosowań niezbędnych dla WPBiO, aby

Środa, 8 czerwca 2016 r.

zmaksymalizować korzyści społeczno-gospodarcze; przypomina ponadto o potrzebie wzmocnienia bezpieczeństwa infrastruktury Galileo, w tym segmentu naziemnego, i zwraca się do Komisji o podjęcie niezbędnych kroków w tym kierunku we współpracy z państwami członkowskimi;

30. podkreśla wysoki poziom bezpieczeństwa systemów GNSS UE; zwraca uwagę na pomyślną realizację zadań przypisanych Agencji Europejskiego GNSS, zwłaszcza dzięki Radzie Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa oraz centrom monitorowania bezpieczeństwa systemu Galileo; w tym względzie apeluje o wykorzystywanie wiedzy fachowej i infrastruktury bezpieczeństwa Agencji Europejskiego GNSS również w ramach programu Copernicus; apeluje, by poruszyć tę kwestię podczas śródkresowego przeglądu programów Galileo i Copernicus;

31. zauważa zwłaszcza operacyjne zapotrzebowanie na dane o bardzo wysokiej rozdzielczości pochodzące z obserwacji Ziemi w ramach programu Copernicus i zwraca się do Komisji o rozważenie, jak można zaspokoić te potrzeby, przy uwzględnieniu wymogów w zakresie WPBiO; podkreśla postępy obejmujące obserwację niemal w czasie rzeczywistym i strumieniową transmisję wideo z kosmosu, a także zaleca Komisji zbadanie, jak można wykorzystać te elementy, w tym do celów bezpieczeństwa i obrony; przypomina ponadto o potrzebie wzmocnienia bezpieczeństwa infrastruktury Copernicus, w tym segmentu naziemnego, i bezpieczeństwa danych oraz zwraca się do Komisji o podjęcie niezbędnych kroków w tym kierunku we współpracy z państwami członkowskimi; podkreśla również, że ważne jest, by rozważyć, jak można zaangażować przemysł w zarządzanie operacjami programu Copernicus;

32. zwraca uwagę, że należy udoskonalić proces rozpowszechniania wśród użytkowników informacji nadawanych z satelitów, m.in. dzięki budowie niezbędnej infrastruktury technologicznej; zwraca uwagę na fakt, o którym wspomina się w komunikacie Komisji, że 60 % komponentów elektronicznych znajdujących się na pokładzie europejskich satelitów importuje się obecnie ze Stanów Zjednoczonych; wzywa w tym kontekście do podjęcia inicjatywy dotyczącej sposobu ochrony danych wrażliwych i danych osobowych;

33. z zadowoleniem przyjmuje prace nad zapewnieniem UE autonomicznego dostępu do rządowej łączności satelitarnej (GovSatcom) i wzywa Komisję do kontynuowania postępów w tej dziedzinie; przypomina, że pierwszym etapem tego procesu było określenie potrzeb cywilnych i wojskowych odpowiednio przez Komisję i Europejską Agencję Obrony, i uważa, że inicjatywa ta powinna pociągać za sobą gromadzenie informacji o zapotrzebowaniu i powinna być opracowana tak, by jak najlepiej zaspokoić stwierdzone potrzeby; wzywa Komisję, by w oparciu o potrzeby i wymogi beneficjentów przygotowała ocenę kosztów i korzyści różnych rozwiązań:

— świadczenie usług przez podmioty handlowe,

— system bazujący na obecnych zdolnościach z możliwością integracji przyszłych zdolności, lub

— utworzenie nowych zdolności dzięki specjalnemu systemowi;

w tym względzie wzywa Komisję do zajęcia się kwestią własności i odpowiedzialności; zauważa, że – niezależnie od ostatecznej decyzji – każda nowa inicjatywa powinna leżeć w interesie publicznym i przynosić korzyści europejskiemu przemysłowi (producentom, podmiotom, wyrzutniom i innym segmentom branżowym); uważa, że GovSatcom należy również postrzegać jako szansę na zwiększenie konkurencyjności i innowacji dzięki wykorzystaniu rozwoju technologii podwójnego zastosowania w kontekście niezwykle konkurencyjnego i dynamicznego rynku łączności satelitarnej (SATCOM); podkreśla potrzebę ograniczenia uzależnienia od pozaunijnych dostawców wyposażenia i usług;

34. wskazuje, że rozwój obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych (SST) to dobra inicjatywa w ramach współpracy dotyczącej przestrzeni kosmicznej i krok w kierunku zapewnienia bezpieczeństwa w przestrzeni kosmicznej; wzywa do dalszego rozwijania własnych zdolności w zakresie SST, które stanowią priorytet Unii w zakresie ochrony gospodarki, społeczeństwa i bezpieczeństwa obywateli oraz priorytet w obszarze zdolności europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony do działania w przestrzeni kosmicznej; uważa, że należy uczynić z SST unijny program dysponujący własnym budżetem, a jednocześnie nie dopuścić, by ograniczono w związku z tym środki na realizowane obecnie projekty; uważa również, że UE powinna rozwinąć bardziej całościową zdolność orientacji sytuacyjnej w przestrzeni kosmicznej (SSA) z większymi zdolnościami prognozowania i obejmującą nadzór nad przestrzenią oraz analizę i ocenę potencjalnych zagrożeń dla działalności w przestrzeni kosmicznej; zwraca się zatem do Komisji, by opierała się na SST, opracowując

Środa, 8 czerwca 2016 r.

szerszą koncepcję SSA, w ramach której uwzględniono by również umyślnie powodowane zagrożenia dla systemów kosmicznych, oraz by we współpracy z ESA wzięła pod uwagę pogodę kosmiczną i obiekty bliskie Ziemi, a także konieczność badań nad technologicznymi systemami zapobiegania kosmicznym śmieciom i ich usuwania; uważa, że całościową koordynację działań w przestrzeni kosmicznej należy osiągnąć bez ograniczania wolności wykorzystywania przestrzeni; zwraca się do Komisji, by rozważyła umożliwienie sektorowi prywatnemu odgrywania ważnej roli w dalszym rozwijaniu i utrzymywaniu niewrażliwej części systemu SST, dla której za przykład posłużyć może dwustronna struktura zarządzania Galileo;

35. podkreśla potrzebę opracowania strategii politycznych i zdolności badawczych, aby zapewnić przyszłe zastosowania i rozwinąć konkurencyjny przemysł europejski, zdolny odnieść sukces komercyjny w oparciu o zdrowe otoczenie gospodarcze; odnotowuje coraz większe znaczenie podmiotów prywatnych na rynku kosmicznym; podkreśla potrzebę zaangażowania MŚP w proces badań naukowych, rozwoju i produkcji związany z technologiami kosmicznymi, zwłaszcza tymi istotnymi dla zapewnienia bezpieczeństwa, oraz podkreśla korzyści płynące z tego zaangażowania; pozostaje ostrożny w odniesieniu do kwestii ryzyka związanego z nieuregulowanymi inicjatywami prywatnymi mającymi skutki dla bezpieczeństwa i obrony; podkreśla, że poszczególne segmenty działań w przestrzeni kosmicznej mogą cechować się różnym współczynnikiem ryzyka do korzyści, należy zatem ten współczynnik oceniać w każdym przypadku indywidualnie, w szczególności mając na uwadze specyfikę tego sektora w dziedzinie suwerenności i autonomii strategicznej; wzywa Komisję i wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą do zapewnienia niezbędnych środków, aby ograniczyć to ryzyko;

36. podkreśla, że z uwagi na strategiczne znaczenie przestrzeni kosmicznej ciężar odpowiedzialności za inwestycje musi leżeć po stronie sektora publicznego; uważa, że wysokie koszty rozwijania programów kosmicznych i infrastruktury kosmicznej oznaczają, że jedynym sposobem zapewnienia rentowności takich przedsięwzięć są wysiłki sektora publicznego, by odpowiednio ukierunkować inicjatywy prywatne;

37. podkreśla, że jeśli chodzi o przyszłe finansowanie europejskich programów kosmicznych, należy określić przypadki, w których mogą być wykorzystane formy partnerstw publiczno-prywatnych;

38. zwraca uwagę, że należy ustanowić odpowiednie ramy prawne i strategiczne w celu nadania przemysłowi kolejnych impulsów i zachęt do dalszego rozwoju technologicznego, a także badań nad zdolnościami do działania w przestrzeni kosmicznej; apeluje o zapewnienie niezbędnego finansowania dla badań naukowych związanych z przestrzenią kosmiczną w dziedzinach wspomnianych powyżej; zwraca uwagę na ważną rolę, jaką „Horyzont 2020” może odgrywać poprzez wspieranie UE w ograniczaniu jej zależności w zakresie technologii kosmicznych o decydującym znaczeniu; w związku z tym przypomina, że część programu „Horyzont 2020” poświęcona przestrzeni kosmicznej odnosi się do priorytetu „Wiodąca pozycja w przemyśle”, a zwłaszcza do konkretnego celu, jakim jest „Wiodąca pozycja w zakresie technologii prorozwojowych i przemysłowych”; w związku z tym jest zdania, że należy wykorzystać program „Horyzont 2020” do wspierania europejskiej kosmicznej bazy technologicznej i kosmicznych zdolności przemysłowych; wzywa Komisję, by podczas śródkresowego przeglądu „Horyzont 2020” przewidziała wystarczające technologie kosmiczne o decydującym znaczeniu na potrzeby bezpieczeństwa i obrony;

39. uważa, że UE mogłaby przyczynić się do zwiększania solidności, odporności i reaktywności europejskiej zdolności działania w przestrzeni kosmicznej i usług kosmicznych; jest przekonany, że zdolność do szybkiego reagowania w celu zastąpienia lub naprawy uszkodzonych lub zniszczonych zasobów w przestrzeni kosmicznej w czasie rozwijającego się kryzysu powinna być skutecznie rozbudowywana dzięki partnerstwom wielopaństwowym, w tym w wymiarze europejskim; pochwała prace ESA dotyczące rozwoju programu orientacji sytuacyjnej w przestrzeni kosmicznej, aby wykrywać śmieci kosmiczne lub kolizje satelitów i przewidywać je; podkreśla pilną potrzebę zmniejszenia ryzyka wystąpienia kolizji w związku z rosnącą liczbą satelitów i śmieci kosmicznych; wzywa Komisję i Radę do dalszego finansowania tej zdolności po 2016 r.; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą europejskiego systemu obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych, która zabezpieczy niezależność UE w dziedzinie przestrzeni kosmicznej; zapytuje, czy istnieją właściwe struktury zarządzania, aby zarządzać usługą publiczną o regulowanym dostępie i innymi rodzajami infrastruktury kosmicznej w przypadku zbrojnego ataku lub innego poważnego kryzysu związanego z bezpieczeństwem;

40. zachęca Komisję i europejskie agencje działające w dziedzinie przestrzeni kosmicznej, bezpieczeństwa i obrony do połączenia sił z myślą o opracowaniu białej księgi wymogów szkoleniowych w odniesieniu do wykorzystania zdolności działania w przestrzeni kosmicznej i usług kosmicznych do celów bezpieczeństwa i obrony; jest zdania, że należy uruchomić zasoby UE na potrzeby kursów pilotażowych w tych dziedzinach, w przypadku których państwa członkowskie i właściwe agencje europejskie stwierdziły, że niedługo wystąpi potrzeba takich kursów;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

41. uważa, że dalsze wsparcie finansowe i polityczne dla budowy i stosowania europejskich wyrzutni oraz programu PRIDE (Programme for Reusable In-Orbit Demonstrator in Europe) ma znaczenie strategiczne, ponieważ demonstrator jest bardziej oszczędny i zapewnia niezależność pod względem dostępu do przestrzeni kosmicznej, jak również plan zarządzania kryzysowego w przestrzeni kosmicznej;

42. wyraża obawy w związku z faktem, że koszty programów Copernicus i Galileo znacznie przekroczyły kwotę przyznaną pierwotnie środków budżetowych; popiera dalszy rozwój europejskiej zdolności działania w przestrzeni kosmicznej, zwracając się o odpowiednie zarządzanie zasobami finansowymi;

43. wzywa te państwa członkowskie, które nie ratyfikowały jeszcze układu o przestrzeni kosmicznej, do jego ratyfikacji, z uwagi na jego znaczenie dla utrzymania porządku prawnego w kosmosie;

44. z zadowoleniem przyjmuje proces i plany budowy nowych europejskich wyrzutni Ariane 6 i VEGA i uważa, że budowa tych wyrzutni jest niezbędna dla zapewnienia długoterminowej rentowności i niezależności europejskich programów kosmicznych, które służą celom obrony i bezpieczeństwa; wyraża zdecydowane przekonanie, że utrzymanie dominującej pozycji europejskich wyrzutni musi być strategicznym celem europejskim, w czasie gdy pojawiają się nowi konkurenci silnie wspierani za pośrednictwem konkurencyjnych modeli finansowania; uważa, że aby osiągnąć ten cel, należy przeprowadzić odpowiednie zmiany strukturalne, legislacyjne i dotyczące finansowania, z myślą o pobudzeniu rozwoju innowacyjnych i konkurencyjnych projektów na szczeblu europejskim; opowiada się między innymi za innowacyjnością w zakresie ponownego wykorzystywania komponentów, ponieważ stanowi to istotny krok naprzód pod względem zapewniania zarówno efektywności, jak i zrównoważonego charakteru; uważa, że UE powinna poświęcić szczególną uwagę wpływowi niektórych projektów dotyczących niezależności UE, takich jak projekty związane ze współpracą z Rosją we wrażliwych dziedzinach, takich jak wyrzeliwanie satelitów za pomocą rakiety Sojuz;

45. odnotowuje strategiczne znaczenie niezależnego dostępu do przestrzeni kosmicznej oraz potrzebę specjalnego działania UE, w tym w odniesieniu do bezpieczeństwa i obrony, jako że ta zdolność umożliwiłaby Europie zdobycie dostępu do przestrzeni kosmicznej w razie kryzysu; wzywa Komisję, by we współpracy z Europejską Agencją Kosmiczną i państwami członkowskimi:

- koordynowała i rozwijała planowane projekty kosmiczne i rynki europejskie oraz dzieliła się nimi, tak by przemysł europejski mógł przewidywać popyt (pobudzając tym samym tworzenie miejsc pracy i prowadzenie działalności w Europie), a także generować własny popyt, jeśli chodzi o zastosowanie na potrzeby przedsiębiorstw,
- wspierała tworzenie infrastruktury, oraz
- promowała badania i rozwój, również przy pomocy partnerstw publiczno-prywatnych, zwłaszcza w dziedzinie przełomowych technologii;

uważa, że starania te są niezbędne, aby umożliwić Europie konkurowanie na globalnym rynku wyrzutni; uważa ponadto, że UE musi zadbać o posiadanie solidnej kosmicznej bazy technologicznej oraz niezbędnych zdolności przemysłowych, dzięki którym będzie mogła opracowywać, rozwijać, uruchamiać, prowadzić i wykorzystywać systemy kosmiczne, co obejmuje zarówno autonomię technologiczną i bezpieczeństwo cybernetyczne, jak i kwestie dotyczące podaży;

46. jest zdania, że Unia powinna zachęcać wszystkie podmioty w łańcuchach dostaw opartych na technologii i know-how do zwrócenia uwagi na zdolność działania w przestrzeni kosmicznej i technologie podwójnego zastosowania do celów bezpieczeństwa i obrony oraz powinna wspierać rozwój innowacyjnych zastosowań i nowych pomysłów biznesowych w tej dziedzinie, ze szczególnym uwzględnieniem małych i średnich przedsiębiorstw oraz rozwoju przedsiębiorczości w tym sektorze; zauważa, że potrzebne są stałe inwestycje finansowe, aby podtrzymać badania w dziedzinie technologii i rozwój technologiczny; zdecydowanie uważa, że sektor publiczny musi zapewniać zachęty dla tworzenia specjalistycznych inkubatorów i funduszy, których celem jest zapewnianie finansowania innowacyjnych przedsiębiorstw typu start-up, tak aby wysokie koszty badań kosmicznych nie były barierą dla innowacyjnych projektów; wzywa do opracowania planu dotyczącego wykorzystania technologii kosmicznych podwójnego zastosowania w sektorze kosmicznym, przy czym celem tego planu byłoby przyczynienie się do rozwoju europejskiego przemysłu obronnego oraz zwiększenie konkurencji;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

47. podkreśla potrzebę wspierania wysiłków na rzecz wzmocnienia europejskiej współpracy w tym sektorze, aby rozwiązać problem wysokiego poziomu fragmentacji, zwłaszcza w odniesieniu do popytu ze strony podmiotów instytucjonalnych; jest przekonany, że jedynie rentowniejszy, bardziej przejrzysty i skonsolidowany europejski przemysł kosmiczny może być konkurencyjny na szczeblu międzynarodowym; podkreśla, że europejską kosmiczną politykę przemysłową należy w dalszym ciągu rozwijać w ramach działań skoordynowanych z Europejską Agencją Kosmiczną w celu zapewnienia komplementarności;

48. przypomina, że aby utrzymać i wzmocnić stan bezpieczeństwa, obronę i stabilność Europy, ważne jest, by nie dopuszczać do eksportu szczególnie chronionych technologii kosmicznych do krajów, które zagrażają regionalnemu lub światowemu bezpieczeństwu i stabilności, prowadzą agresywną politykę zagraniczną, bezpośrednio lub pośrednio wspierają terroryzm lub represjonują swoich obywateli w kraju; wzywa wysoką przedstawiciel, państwa członkowskie UE i Komisję do dopilnowania, by w odniesieniu do eksportu szczególnie chronionych technologii kosmicznych w pełni przestrzegano ośmiu kryteriów wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB oraz przepisów rozporządzenia (WE) nr 428/2009 w sprawie produktów podwójnego zastosowania;

49. podkreśla potrzebę lepszej koordynacji zdolności UE do działania w przestrzeni kosmicznej poprzez rozwijanie niezbędnej architektury i procedur systemu, aby zapewnić proporcjonalny poziom bezpieczeństwa, w tym bezpieczeństwa danych; zwraca się do Komisji, by przygotowała i promowała model zarządzania dla każdego systemu zapewniającego usługi związane z bezpieczeństwem i obroną; uważa, że aby świadczyć użytkownikom końcowym zintegrowane usługi, unijnymi zdolnościami do działania w przestrzeni kosmicznej w zakresie bezpieczeństwa i obrony powinien zarządzać specjalny ośrodek koordynacji usług operacyjnych (ośrodek dowodzenia i kontroli, o którym mowa w programie prac „Horyzont 2020” na okres 2014–2015); uważa, że ze względu na oszczędność kosztową powinien on w miarę możliwości zostać włączony do jednego z istniejących organów UE, jak Agencja Europejskiego GNSS, Centrum Satelitarne Unii Europejskiej czy Europejska Agencja Obrony, z uwzględnieniem zdolności już oferowanych przez te agencje;

50. uważa, że utworzenie w perspektywie długoterminowej ram prawnych umożliwiających stałe inwestycje na szczeblu UE w zdolności w dziedzinie bezpieczeństwa i obronności mogłoby sprzyjać ściślejszej i bardziej systematycznej europejskiej współpracy w dziedzinie obrony w celu generowania kluczowych zdolności; zauważa w związku z tym konkluzje Rady Europejskiej z czerwca 2015 r.; wzywa Radę, wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą i Komisję do opracowania niezbędnych ram dla finansowania na szczeblu UE;

51. zauważa, że europejski przemysł kosmiczny jest bardzo skoncentrowany i występuje w tym sektorze wysoki stopień integracji pionowej, przy czym cztery przedsiębiorstwa zatrudniają ponad 70 % ogółu pracowników tego europejskiego sektora, a 90 % miejsc pracy w branży produkcyjnej europejskiego sektora kosmicznego jest zlokalizowane w sześciu krajach; podkreśla, że nie można zapominać o potencjale krajów, które osiągają dobre wyniki w dziedzinie wniosków patentowych na zaawansowane technologie, lecz w których nie istnieje tradycja działań w przestrzeni kosmicznej, i wzywa do opracowania polityki, która będzie zachęcała te kraje do udziału w europejskim przemyśle kosmicznym, z zastosowaniem między innymi narzędzi programu „Horyzont 2020”;

52. uważa, że należy wzmocnić w ramach spójnych ram unijnych również działalność badawczo-rozwojową w dziedzinie technologii i usług kosmicznych;

53. jest zdania, że unijna biała księga w sprawie bezpieczeństwa i obrony mogłaby być właściwym narzędziem służącym do nadania kształtu przyszłemu zaangażowaniu UE w zdolność działania w przestrzeni kosmicznej i usługi kosmiczne do celów bezpieczeństwa i obrony; wzywa wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą do przeprowadzenia debaty dotyczącej określenia poziomu ambicji UE w dziedzinach zdolności do działania w przestrzeni kosmicznej oraz bezpieczeństwa i obrony, które mają ze sobą części wspólne; uważa, że mogłoby to również umożliwić spójny rozwój wszystkich rodzajów zdolności dotyczących utrzymywania pokoju, zapobiegania konfliktom i wzmacniania bezpieczeństwa międzynarodowego zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych; wzywa Komisję, by w przyszłym europejskim planie działania w sektorze obrony przedstawiła swoje plany dotyczące działań w przestrzeni kosmicznej na rzecz bezpieczeństwa i obrony; uznaje jednocześnie korzyści płynące z międzynarodowej współpracy z niezawodnymi partnerami UE w zakresie bezpieczeństwa w dziedzinie przestrzeni kosmicznej;

54. przypomina, że śmieci kosmiczne są coraz większym problemem dla bezpieczeństwa kosmicznego i apeluje o wsparcie UE dla badań naukowych i opracowania technologii aktywnego usuwania śmieci kosmicznych (ADR); zachęca UE do czynienia wysiłków z myślą o sporządzeniu międzynarodowej umowy przewidującej definicję prawną śmieci kosmicznych, ustanawiającej zasady i przepisy dotyczące ich usuwania oraz wyjaśniającej kwestie odpowiedzialności; podkreśla potrzebę udoskonalenia światowego mechanizmu orientacji sytuacyjnej w przestrzeni kosmicznej i apeluje o powiązanie europejskiego systemu orientacji sytuacyjnej w przestrzeni kosmicznej z systemami opracowanymi przez partnerów, np. USA, oraz o większą liczbę środków budowy zaufania i wymiany informacji z innymi partnerami;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

55. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, unijnym agencjom działającym w dziedzinie przestrzeni kosmicznej, bezpieczeństwa i obrony oraz parlamentom narodowym.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0268

Wprowadzanie na rynek produktów przemysłu kosmicznego**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie rozwoju rynku kosmicznego (2016/2731(RSP))**

(2018/C 086/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Tytuł XIX art. 189 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 lutego 2013 r. zatytułowany „Kosmiczna polityka przemysłowa UE” (COM(2013)0108),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 kwietnia 2011 r. zatytułowany „Ku strategii Unii Europejskiej w zakresie przestrzeni kosmicznej w służbie obywateli” (COM(2011)0152),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 kwietnia 2016 r. zatytułowany „Europejska inicjatywa dotycząca przetwarzania w chmurze – budowanie w Europie konkurencyjnej gospodarki opartej na danych i wiedzy” (COM(2016)0178),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 czerwca 2010 r. dotyczący planu działania w sprawie zastosowań globalnego systemu nawigacji satelitarnej (GNSS) (COM(2010)0308),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 512/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 912/2010 ustanawiające Agencję Europejskiego GNSS ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 377/2014 z dnia 3 kwietnia 2014 r. ustanawiające program Copernicus i uchylające rozporządzenie (UE) nr 911/2010 ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 912/2010 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2010 r. ustanawiające Agencję Europejskiego GNSS, uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1321/2004 w sprawie ustanowienia struktur zarządzania europejskimi programami radionawigacyjnymi i zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie realizacji i eksploatacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 876/2002 i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/758 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie wymagań dotyczących homologacji typu na potrzeby wdrożenia systemu pokładowego eCall opartego na numerze alarmowym 112 oraz zmiany dyrektywy 2007/46/WE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 72.⁽²⁾ Dz.U. L 122 z 24.4.2014, s. 44.⁽³⁾ Dz.U. L 276 z 20.10.2010, s. 11.⁽⁴⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 77.⁽⁶⁾ Dz.U. L 60 z 28.2.2014, s. 1.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- uwzględniając odpowiednie konkluzje Rady i ministerialną Deklarację amsterdamską z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie współpracy w obszarze systemów automatycznego kierowania połączonym pojazdem,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie zdolności europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony do działania w przestrzeni kosmicznej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie kosmicznej polityki przemysłowej EU – uwolnienie potencjału wzrostu gospodarczego w sektorze kosmicznym ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie strategii Unii Europejskiej w zakresie przestrzeni kosmicznej w służbie obywateli ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 czerwca 2011 r. w sprawie zastosowań w transporcie globalnych systemów nawigacji satelitarnej – krótko- i średnioterminowej polityki UE ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając analizę ze stycznia 2016 r. w sprawie wprowadzania na rynek w Europie produktów przemysłu kosmicznego ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że działalność kosmiczna UE ma istotne znaczenie dla postępu naukowego i technicznego, innowacji, wzrostu gospodarczego, konkurencyjności przemysłu, spójności społecznej, tworzenia wymagających kwalifikacji miejsc pracy oraz przedsiębiorstw, a także oznaczając nowe możliwości zarówno na rynku wyższego, jak i niższego szczebla;
- B. mając na uwadze, że usługi w zakresie nawigacji satelitarnej, obserwacji Ziemi i komunikacji satelitarnej mogą zasadniczo przyczynić się do wdrażania szerokiego wachlarza unijnych strategii politycznych; mając na uwadze, że usługi w zakresie nawigacji satelitarnej i obserwacji Ziemi mogłyby przynieść znaczne korzyści obywatelom europejskim;
- C. mając na uwadze, że wdrażanie flagowych programów kosmicznych pokazuje wartość dodaną współpracy na szczeblu UE; mając na uwadze, że w UE wciąż brakuje zintegrowanej i spójnej polityki kosmicznej;
- D. mając na uwadze, że niezależny dostęp do przestrzeni kosmicznej ma strategiczne znaczenie dla UE; mając na uwadze, że bardzo dokładne i wiarygodne informacje o położeniu i czasie oraz dane z zakresu obserwacji Ziemi mają podstawowe znaczenie dla wzmocnienia niezależności Europy, a także mając na uwadze, że europejski GNSS i program Copernicus oferują jedyne w swoim rodzaju innowacyjne podejście do wdrażania technologii; mając na uwadze, że Unia zainwestuje ponad 11 mld EUR w infrastrukturę w okresie do 2020 r.;
- E. mając na uwadze, że europejski system wspomagania satelitarne (EGNOS), który zwiększa sygnał GPS, już jest operacyjny, a Galileo uruchomi wkrótce swoje pierwsze usługi; mając na uwadze, że program Copernicus jest operacyjny, jego podstawowe usługi są już dostępne dla użytkowników a dane są dostępne nieodpłatnie na całym świecie;
- F. mając na uwadze, że technologie rozwijane w ramach badań kosmicznych wywierają wzbogacające skutki i efekt mnożnikowy na inne obszary polityki;
- G. mając na uwadze, że połączenie istniejącej infrastruktury w dziedzinie przechowywania danych, tworzenia sieci i wysokowydajnych technologii obliczeniowych w Europie jest niezbędna dla rozwijania zdolności do przetwarzania i przechowywania dużej ilości danych satelitarnych i w związku z tym jest ważne dla sprzyjania silnemu i konkurencyjnemu europejskiemu przemysłowi niższego szczebla w zakresie obserwacji Ziemi;
- H. mając na uwadze, że oczekuje się, iż w następnych dwóch dziesięcioleciach korzyści ekonomiczne i społeczne generowane przez europejski GNSS wyniosą ok 60–90 mld EUR; mając na uwadze, że potencjał w zakresie obrotu rocznego w związku z obserwacją Ziemi na rynku usług niższego szczebla szacuje się na ok. 2,8 mld EUR do 2030 r., z czego ponad 90 % w ramach programu Copernicus;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0267.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0534.

⁽³⁾ Dz.U. C 227 E z 6.8.2013, s. 16.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 1.

⁽⁵⁾ Wprowadzanie na rynek w Europie produktów przemysłu kosmicznego, analiza dla komisji ITRE, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Wewnętrznej, Departament Tematyczny A, 2016, ISBN 978-92-823-8537-1.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- I. mając na uwadze, że poziom rozwoju zastosowań i usług pochodnych opartych na danych pozyskanych w przestrzeni kosmicznej pozostaje dotychczas poniżej oczekiwań; mając na uwadze, że w celu pełnego wykorzystania potencjału rynku danych pozyskiwanych w przestrzeni kosmicznej należy stymulować zarówno popyt publiczny, jak i prywatny, oraz konieczne jest wyeliminowanie fragmentacji rynku i wszelkich technicznych, prawnych i innych przeszkód w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego w obszarze produktów i usług związanych z przestrzenią kosmiczną;
- J. mając na uwadze, że Komisja Europejska zapowiedziała w programie prac Komisji na 2016 r. zamiar przedstawienia „Strategii kosmicznej dla Europy” oraz rozpoczęła konsultacje publiczne w kwietniu 2016 r.; mając na uwadze, że niniejsza rezolucja będzie przyczynkiem do tej strategii;

Strategia kosmiczna i rozwijanie rynku kosmicznego

1. zachęca Komisję do przedstawienia kompleksowej, ambitnej i dalekowzrocznej strategii, która zapewni w krótko-, średnio- i długoterminowej perspektywie wiodącą pozycję w technologiach i usługach kosmicznych na światowych rynkach, co zagwarantuje niezależny dostęp do przestrzeni kosmicznej dla Europy i równe warunki działania dla europejskiego przemysłu kosmicznego;
2. uważa, że jednym z głównych elementów strategii powinno być wykorzystywanie przez rynek danych pozyskanych w przestrzeni kosmicznej, usług z ich wykorzystaniem i szerokiego wachlarza ich zastosowań w celu zmaksymalizowania korzyści społeczno-gospodarczych płynących z unijnych programów kosmicznych;
3. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego jasnej europejskiej kosmicznej polityki przemysłowej, jako części przyszłej strategii;
4. podkreśla fakt, że przyszły rozwój unijnych programów kosmicznych powinien być ukierunkowany na użytkownika i uwzględniać potrzeby użytkowników publicznych, prywatnych, jak i użytkowników ze środowisk naukowych;
5. odnotowuje szeroki krąg zainteresowanych stron zaangażowanych we wdrażanie unijnej polityki kosmicznej, w szczególności Komisję, Agencję Europejskiego GNSS (GSA), Europejską Agencję Kosmiczną (ESA), usługodawców programu Copernicus (EUMETSAT, Europejską Agencję Środowiska, Frontex, Europejskie Centrum Prognoz Średnio-terminowych, Wspólne Centrum Badawcze, Mercator Ocean), państwa członkowskie i przemysł; zachęca strony do dalszego wspierania współpracy, zwłaszcza pomiędzy UE a ESA; wzywa Komisję do odegrania znaczącej roli w rozwoju możliwości europejskiego przemysłu w celu poprawy sytuacji w zakresie dostępu do danych, wykorzystywania przez rynek oraz konkurencyjności na rynku światowym;
6. podkreśla potrzebę uproszczenia mechanizmów instytucjonalnych w obszarze działalności kosmicznej UE w celu ułatwienia wykorzystywania tych działań przez użytkowników zarówno publicznych, jak i prywatnych; zwraca się do Komisji o uwzględnienie tego postulatu w swojej strategii i proponowania jasnych definicji ról poszczególnych zainteresowanych stron;
7. podkreśla znaczenie wymiaru regionalnego; popiera większe zaangażowanie władz regionalnych i lokalnych w zapewnienie powodzenia unijnej polityki kosmicznej; podkreśla potrzebę koordynacji lokalnych inicjatyw na szczeblu krajowym w celu uniknięcia powielania działań między Komisją i państwami członkowskimi;

Ograniczenia techniczne

8. z zadowoleniem przyjmuje postępy zrealizowane w obu przewodnich programach dotyczących przestrzeni kosmicznej, tj. Galileo i Copernicus; uważa, że należy uznać je za programy uzupełniające się i zachęcać do budowania dalszych synergii między nimi; wzywa Komisję do wywiązania się z harmonogramu i zapewnienia sprawnego i pełnego funkcjonowania infrastruktury kosmicznej i naziemnej oraz usług kosmicznych i naziemnych przewidzianych w obu programach przewodnich; uważa, że kluczem do utrzymania zaufania sektora prywatnego jest unikanie dalszych opóźnień; ponownie zwraca uwagę na możliwości rynkowe na rynku światowym europejskiego GNSS w związku z rozszerzeniem zasięgu EGNOS na Europę Południowo-Wschodnią i Wschodnią, Afrykę i Bliski Wschód;
9. popiera rozwój zintegrowanych zastosowań wykorzystujących zarówno systemy EGNOS/Galileo oraz Copernicus;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

10. uważa, że rozpowszechnianie danych programu Copernicus jest zbyt fragmentaryczne i podstawowe znaczenie ma podejście UE, które umożliwiłoby europejskiemu przemysłowi wykorzystanie tego programu; podkreśla, że poprawa dostępu do danych programu Copernicus dotyczących obserwacji Ziemi jest warunkiem wstępnym rozwoju silnego sektora usług pobocznych; w szczególności zwraca uwagę na potrzebę szybszego dostępu do dużych zbiorów danych z obserwacji Ziemi, takich jak szeregi czasowe;

11. wzywa Komisję do zapewnienia dostępu niezależnych platform ICT do danych programu Copernicus, co pozwoliłoby w przypadku dużych zbiorów danych na ich przechowywanie, zarządzanie nimi, przetwarzanie ich oraz na łatwy dostęp do tych danych, a także ułatwiłoby zintegrowanie zbiorów danych z możliwie jak największą liczbą źródeł i udostępnienie ich użytkownikom; uważa, że takie platformy powinny:

- łączyć popyt, pomagając przezwyciężyć obecną fragmentację i stworzyć wewnętrzny rynek danych z obserwacji Ziemi bez potrzeby przyjmowania środków regulacyjnych;
- gwarantować użytkownikom nieograniczony i niedyskryminacyjny dostęp;
- umożliwić przemysłowi świadczenie za pośrednictwem platform jakichkolwiek usług, jakie uznają za stosowne;
- uzupełniać inne działania państw członkowskich, ESA, przemysłu oraz europejskiej chmury dla otwartej nauki;

12. zaleca również, aby Komisja ściśle współpracowała z państwami członkowskimi i ESA przy tworzeniu odpowiednio zintegrowanego systemu infrastruktury, dysponującego odpowiednimi poziomami bezpieczeństwa danych;

13. podkreśla fakt, że bez chipsetów i odbiorników działających w systemie Galileo wykorzystanie na rynku produktów Galileo byłoby znacznie utrudnione; z zadowoleniem przyjmuje zatem kwotę przeznaczoną w ramach budżetu europejskiego GNSS na zarządzany przez GSA program finansowania „Podstawowych elementów”, w celu ich rozwoju; wzywa Komisję, aby podczas przeglądu śródrokresowego zastanowiła się nad ewentualnym zwiększeniem tej kwoty;

14. wzywa GSA do dalszej współpracy z producentami chipsetów i odbiorników w celu zrozumienia ich potrzeb i zapewnienia im wymaganych informacji i specyfikacji technicznych, tak aby jak najwięcej urządzeń wykorzystywanych przez użytkowników było kompatybilnych z Galileo; uważa, że potrzeby przemysłu należy uwzględnić w procesie rozwoju programu, tak aby system nadal spełniał wymogi rynkowe; zwraca się do Komisji o zapewnienie, że Galileo będzie wykorzystywany przez przemysł jako jedna z konstelacji referencyjnych dla odbiorników multikonstelacyjnych;

15. przypomina, że Galileo będzie posiadał „czynniki wyróżniające”, tj. zapewniał pewne korzyści, których inne konstelacje GNSS nie zapewniają, takie jak otwarty system autoryzujący oraz bardzo wysoka precyzja i wiarygodność usług komercyjnych; podkreśla, że konieczne jest jak najszybsze udostępnienie tych czynników wyróżniających, aby Galileo stał się konstelacją referencyjną oraz aby wspierać jego przewagę nad konkurentami;

16. podkreśla, jak ważne jest dopilnowanie wdrożenia koniecznych standardów technicznych, które pozwolą na wykorzystanie danych i usług kosmicznych; wzywa Komisję do ustanowienia tematycznych grup roboczych we współpracy z ekspertami z państw członkowskich w celu określenia tych standardów;

Przeszkody rynkowe

17. uważa, że działania w sektorze publicznym, w tym działalność wyspecjalizowanych agencji europejskich, powinny być przewidywalne, tak aby wspierać inwestycje sektora prywatnego; popiera zasadę mówiącą, że przyszłe usługi kosmiczne powinny być głównie dostarczane przez przedsiębiorstwa komercyjne oraz u nich zamawiane, chyba że istnieją powody, by tak nie postępować, np. z powodu realnych zagrożeń związanych z bezpieczeństwem; sugeruje wykorzystanie średniookresowej oceny rozporządzeń dotyczących programów Copernicus i Galileo do zwiększenia zaangażowania sektora prywatnego w świadczenie usług;

18. wzywa Komisję, aby w odniesieniu do danych programu Copernicus jak najszybciej jasno zdefiniowała rolę podstawowych usług publicznych (jakie produkty są dostarczane w ramach polityki otwartego i nieograniczonego dostępu, procedury dodawania nowych produktów) i co należy pozostawić w gestii sektora usług pochodnych; zwraca się do Komisji o ocenę zapotrzebowania na dane z obserwacji Ziemi o bardzo wysokiej rozdzielności do wewnętrznych celów operacyjnych UE; uważa, że takie dane należy zamawiać u europejskich dostawców komercyjnych, tak aby wzmocnić pozycję europejskiego przemysłu i umożliwić mu sprzedawanie usług na komercyjnych rynkach światowych; wzywa

Środa, 8 czerwca 2016 r.

również Komisję do podjęcia środków mających usprawnić składanie przez organy publiczne zamówień na usługi związane z przestrzenią kosmiczną, w tym przez zachęcanie do przedkomercyjnych zamówień publicznych, w szczególności celem wsparcia innowacyjnych MŚP;

19. wzywa do zwiększenia wysiłków w celu szerzenia wiedzy na temat potencjału europejskich programów kosmicznych w sektorze publicznym i prywatnym oraz wśród użytkowników końcowych, a także do zachęcania do wykorzystywania danych pozyskanych w przestrzeni kosmicznej w sektorze publicznym i w środowisku biznesu; jest zdania, że ukierunkowane na użytkownika i rozwiązywanie problemów podejście, w którym potrzeby polityczne łączy się z odpowiednimi operacyjnymi usługami satelitarnymi, może przynieść skutki; zaleca, by Komisja zachęcała do wymiany najlepszych praktyk, takich jak brytyjski program ds. wykorzystania technologii kosmicznej w administracji (Space for Smarter Government Programme); uważa, że Komisja może odegrać istotną rolę w określeniu potrzeb sektora publicznego oraz pomóc wykreować zapotrzebowanie użytkowników;

20. docenia różne inicjatywy służące szerzeniu wiedzy, podejmowane przez Komisję, GSA, ESA, usługodawców w ramach programu Copernicus, krajowe agencje kosmiczne i inne podmioty; wskazuje na udane przykłady najlepszych praktyk, takie jak coroczne konferencje na temat europejskiej polityki kosmicznej, konferencje na temat europejskich rozwiązań dla przestrzeni kosmicznej, dni przestrzeni kosmicznej, europejska wystawa na temat przestrzeni kosmicznej, konkurs rysunkowy Galileo, europejski konkurs na temat nawigacji satelitarnej oraz programy magisterskie Copernicus;

21. jest zdania, że należy zwiększyć wysiłki na rzecz promowania i wdrażania programu Copernicus;

22. zachęca GSA do kontynuowania wysiłków w dziedzinie promowania i wdrażania systemów Galileo i EGNOS oraz upowszechniania informacji na temat potrzeb użytkowników i najnowszych osiągnięć na rynku nawigacji satelitarnej;

23. jest zdania, że Komisja powinna wykorzystać sieć regionalnych centrów Europe Direct w państwach członkowskich do szerzenia wiedzy na temat zalet danych pozyskanych w przestrzeni kosmicznej w ramach programów Copernicus i Galileo, a także wspierać organy publiczne w określaniu ich potrzeb;

Przestrzeń kosmiczna w polityce UE

24. zaleca Komisji i państwom członkowskim, aby zadbały o wykorzystanie infrastruktury europejskich programów kosmicznych i związanych z nimi usług w odnośnych strategiach politycznych i programach; uważa, że Komisja powinna wzmocnić powiązania między unijnymi zasobami kosmicznymi a działaniami w takich dziedzinach polityki, jak rynek wewnętrzny, baza przemysłowa, miejsca pracy, wzrost gospodarczy, inwestycje, energia, klimat, środowisko, ochrona zdrowia, rolnictwo, leśnictwo, rybołówstwo, transport, turystyka, jednolity rynek cyfrowy, polityka regionalna i zagospodarowanie przestrzenne; jest zdania, że w podejmowaniu takich wyzwań, jak migracja, zarządzanie granicami i zrównoważony rozwój, tkwi ogromny potencjał;

25. w związku z tym nalega na Komisję, by dokonała przeglądu wszystkich bieżących i przyszłych inicjatyw politycznych pod kątem użyteczności dla sektora kosmicznego w celu dopilnowania, by unijne zasoby kosmiczne były jak najlepiej wykorzystywane; wzywa Komisję do przeglądu obowiązującego prawodawstwa UE, aby ocenić, czy konieczne są zmiany w celu upowszechnienia korzystania z danych i usług satelitarnych (GNSS, dane z obserwacji Ziemi, telekomunikacja), zapewnienia korzyści społeczno-gospodarczych i korzyści innego rodzaju oraz do zbadania wszystkich nowych przepisów pod kątem użyteczności dla sektora kosmicznego;

26. zachęca Komisję do zbadania możliwości uwzględnienia systemów Europejskiego GNSS i Copernicus w unijnej polityce sąsiedztwa i rozwoju oraz w negocjacjach dotyczących współpracy z krajami spoza UE i organizacjami międzynarodowymi;

27. podkreśla kluczowe znaczenie danych Europejskiego GNSS dla zwiększenia bezpieczeństwa i skutecznego korzystania z inteligentnych systemów transportowych i systemów zarządzania ruchem; zwraca uwagę na rozporządzenie w sprawie systemu eCall i rozporządzenie w sprawie tachografów cyfrowych, które przyczynią się do promowania przyjęcia systemów Galileo i EGNOS; zachęca Komisję do zajęcia się innymi istotnymi obszarami zastosowań, zwiększającymi bezpieczeństwo obywateli UE, jak np. lokalizacja połączeń lub wiadomości alarmowych; zachęca Komisję

Środa, 8 czerwca 2016 r.

do podjęcia działań legislacyjnych w tym obszarze w celu zapewnienia kompatybilności układów skalonych GNSS z Galileo/EGNOS, zwłaszcza w dziedzinie lotnictwa cywilnego i infrastruktury krytycznej;

28. podkreśla fakt, że dane pozyskane w przestrzeni kosmicznej oraz usługi kosmiczne mogą odegrać istotną rolę w umożliwieniu Europie objęcia wiodącej roli, jeśli chodzi o główne tendencje technologiczne, takie jak internet rzeczy, inteligentne miasta, duże zbiory danych i pojazdy zintegrowane z siecią/autonomiczne; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje „deklarację amsterdamską”, podkreślając rolę systemów Galileo i EGNOS;

Dostęp do finansowania i wiedzy eksperckiej

29. podkreśla konieczność zwiększenia finansowania rozwoju zastosowań i usług pochodnych oraz rynku niższego szczebla w ogóle; zachęca Komisję, aby w następnych wieloletnich ramach finansowych zbadała zasadność przeznaczenia na ten cel większej części unijnego budżetu w dziedzinie przestrzeni kosmicznej;

30. podkreśla, że UE dysponuje szeroką gamą możliwości dostępu i finansowania, aby wesprzeć sektor niższego szczebla w dziedzinie przestrzeni kosmicznej („Horyzont 2020”, europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne, COSME, EFIS itp.); wzywa Komisję do korzystania z tych instrumentów w skoordynowany i ukierunkowany sposób, w tym również poprzez ułatwianie świadczenia usług doradczych i pomocniczych; ponadto zachęca Komisję do wprowadzenia innowacyjnych i elastycznych mechanizmów finansowania oraz do zajęcia się kwestią niedostatecznej dostępności kapitału wysokiego ryzyka; podkreśla potrzebę zwracania szczególnej uwagi na uproszczony dostęp do finansowania dla europejskich przedsiębiorstw typu start-up, mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, zwłaszcza z myślą o ułatwieniu im osiągnięcia sukcesu na wczesnych etapach wchodzenia na rynek;

31. wzywa Komisję do wspierania internacjonalizacji przedsiębiorstw z branży kosmicznej, w tym MŚP, za pomocą lepszego dostępu do finansowania i odpowiedniego wspierania konkurencyjności europejskiego przemysłu kosmicznego, a także za pomocą konkretnych działań UE zmierzających do zapewnienia Europie niezależnego dostępu do przestrzeni kosmicznej;

32. zaleca do lepszego powiązania działalności badawczo-rozwojowej ze wspieraniem programów rozwoju biznesu; uważa w szczególności, że należy lepiej wykorzystać potencjał innowacyjny programu „Horyzont 2020” na potrzeby sektora kosmicznego; wzywa do ustanowienia odpowiedniej strategii upowszechniania wyników badań związanych z przestrzenią kosmiczną prowadzonych w ramach programu „Horyzont 2020” w środowisku biznesu i uważa, że konieczne jest wspieranie ściślejszej współpracy między uniwersytetami i prywatnymi przedsiębiorstwami w celu rozwoju zastosowań i usług;

33. jest przekonany, że klastry przemysłu kosmicznego, inkubatory i podobne inicjatywy wspierają wprowadzanie na rynek, pobudzanie innowacji i promowanie synergii między sektorem kosmicznym, technologiami informacyjno-komunikacyjnymi i innymi sektorami gospodarki; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki niektórych państw członkowskich w tym obszarze oraz inkubatory przedsiębiorczości ESA; jest zdania, że w oparciu o te działania Komisja powinna opracować spójną strategię UE na rzecz wspierania przedsiębiorczości w przemyśle kosmicznym oraz znaleźć sposoby powiązania ich z innymi sektorami gospodarki; wzywa Komisję, by pomogła przezwyciężyć nierównowagę geograficzną takich działań, w przypadku których państwa Europy Środkowo-Wschodniej pozostają w tyle; podkreśla potrzebę zacieśnienia współpracy oraz wymiany informacji i najlepszych praktyk, a także wspólnego korzystania z możliwości infrastrukturalnych;

34. jest zdania, że UE i państwa członkowskie powinny – we współpracy z sektorem prywatnym – zintensyfikować wysiłki w celu pobudzenia umiejętności i przedsiębiorczości, a także przyciągnięcia do sektora kosmicznego studentów uniwersytetów technicznych, młodych naukowców i przedsiębiorców; uważa, że pomoże to utrzymać wiodącą pozycję w dziedzinie nauki o przestrzeni kosmicznej oraz zapobiec odpływowi dobrze wykształconych i wykwalifikowanych specjalistów do innych części świata;

o

o o

35. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0269

Sytuacja w Wenezueli**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie sytuacji w Wenezueli (2016/2699(RSP))**
(2018/C 086/12)*Parlament Europejski,*

- uwzględniając swoje liczne wcześniejsze i najnowsze rezolucje w sprawie sytuacji w Wenezueli, w szczególności rezolucję z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie sytuacji w Wenezueli ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie prześladowań demokratycznej opozycji w Wenezueli ⁽²⁾ oraz rezolucję z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie sytuacji w Wenezueli ⁽³⁾,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, którego Wenezuela jest stroną,
- uwzględniając Międzyamerykańską kartę demokratyczną przyjętą w dniu 11 września 2001 r.,
- uwzględniając konstytucję Wenezueli, w szczególności jej art. 72 i 233,
- uwzględniając oświadczenie Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka z dnia 20 października 2014 r. w sprawie zatrzymań protestujących i polityków w Wenezueli,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini z dnia 7 grudnia 2015 r. w sprawie wyborów w Wenezueli,
- uwzględniając oświadczenie rzecznika ESDZ z dnia 5 stycznia 2016 r. w sprawie sesji inauguracyjnej nowego Zgromadzenia Narodowego Wenezueli,
- uwzględniając oświadczenie rzecznika Biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka Raviny Shamdasani z dnia 12 kwietnia 2016 r.,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel z dnia 10 maja 2016 r. w sprawie sytuacji w Wenezueli,
- uwzględniając pismo organizacji Human Rights Watch do sekretarza generalnego Organizacji Państw Amerykańskich Luisa Almagro z dnia 16 maja 2016 r. na temat Wenezueli ⁽⁴⁾,
- uwzględniając oświadczenie Stałej Rady Organizacji Państw Amerykańskich z dnia 18 maja 2016 r.,
- uwzględniając oficjalne komunikaty sekretarza generalnego Unii Narodów Południowoamerykańskich (UNASUR) wydane w dniach 23 ⁽⁵⁾ i 28 maja 2016 r. ⁽⁶⁾ dotyczące posiedzeń rozpoznawczych w sprawie nawiązania dialogu krajowego między przedstawicielami rządu wenezuelskiego a koalicją opozycyjną MUD,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0176.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0106.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0080.

⁽⁴⁾ <https://www.hrw.org/news/2016/05/16/letter-human-rights-watch-secretary-general-almagro-about-venezuela>

⁽⁵⁾ <http://www.unasursg.org/es/node/719>

⁽⁶⁾ <http://www.unasursg.org/es/node/779>

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- uwzględniając deklarację przywódców G7 z Ise-Shimy z dni 26–27 maja 2016 r. ⁽¹⁾
 - uwzględniając oświadczenie sekretarza stanu USA Johna Kerry'ego z dnia 27 maja 2016 r. w sprawie jego spotkania z premierem Hiszpanii José Luisem Rodríguezem Zapatero ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że koalicja wenezuelskich partii opozycyjnych MUD zdobyła 112 miejsc w liczącym sobie 167 miejsc Zgromadzeniu Narodowym, co stanowi większość dwóch trzecich miejsc, w stosunku do 55 miejsc, które zdobyła PSUV; mając na uwadze, że sąd najwyższy uniemożliwił następnie czterem nowo wybranym przedstawicielom Zgromadzenia Narodowego (przy czym trzech z nich to przedstawiciele MUD) objęcie urzędu, co pozbawiło opozycję większości dwóch trzecich miejsc;
- B. mając na uwadze, że w ciągu pięciu miesięcy działań ustawodawczych nowego Zgromadzenia Narodowego, w którym większość stanowi opozycja demokratyczna, sąd najwyższy wydał z powodów politycznych 13 korzystnych dla rządu wyroków, przy czym wszystkie te wyroki zagrażają równowadze sił, jaka powinna istnieć w praworządym państwie;
- C. mając na uwadze, że decyzje takie jak decyzja o wydaniu i potwierdzeniu dekretu w sprawie ogłoszenia stanu nadzwyczajnego w gospodarce, o pozbawieniu Zgromadzenia Narodowego uprawnień do nadzoru politycznego, o odmowie uznania uprawnień do odwołania decyzji o mianowaniu sędziów sądu najwyższego przyznanych Zgromadzeniu Narodowemu w konstytucji, o ogłoszeniu niekonstytucyjności reformy ustawy o Banku Centralnym Wenezueli, o zawieszeniu stosowania przepisów dotyczących zasad prowadzenia debat w Zgromadzeniu Narodowym zostały podjęte, między innymi, z naruszeniem uprawnień ustawodawczych Zgromadzenia Narodowego i bez najmniejszego poszanowania równowagi sił, która jest zasadniczym elementem praworządnego państwa;
- D. mając na uwadze, że około 2 000 osób, w tym ważni przywódcy polityczni, tacy jak Leopoldo López, Antonio Ledezma oraz Daniel Ceballos, przebywa w więzieniach, zostało objętych aresztem domowym lub nadzorem kuratorskim ze względów politycznych; mając na uwadze, że dnia 30 marca 2016 r. Zgromadzenie Narodowe w Wenezueli uchwaliło ustawę zapewniającą amnestię wyżej wymienionym więźniom, torując w ten sposób drogę do dialogu i pojednania narodowego; mając na uwadze, że ustawa ta jest zgodna z art. 29 konstytucji wenezuelskiej, mimo że sąd najwyższy uznał ją za niekonstytucyjną; mając na uwadze, że Wysoki Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka Zeid Ra'ad Al Hussein publicznie stwierdził, że ustawa o amnestii i pojednaniu narodowym jest zgodna z prawem międzynarodowym oraz wyraził rozczarowanie z powodu jej odrzucenia;
- E. mając na uwadze, że w Wenezueli nie przestrzega się praworządności oraz zasady rozdziału władz; mając na uwadze, że obecne fakty wskazują, iż rząd wywiera wpływ na władzę sądowniczą oraz krajową radę wyborczą, a także sprawuje nad nimi kontrolę – naruszając jawnie zasadę niezależności i rozdziału władz, która charakteryzuje praworządne państwa demokratyczne – co ma niekorzystny wpływ na parlament oraz opozycję będące podstawą wszystkich ustrojów demokratycznych;
- F. mając na uwadze, że demokratyczna opozycja wszczęła uznaną w konstytucji procedurę, który pozwala usunąć ze stanowiska w drodze referendum urzędników państwowych po wypełnieniu przez nich połowy kadencji; mając na uwadze, że krajowa rada wyborcza otrzymała od MUD 1,8 mln podpisów obywateli Wenezueli popierających tę procedurę, czyli znacznie więcej niż 198 000 wymaganych początkowo do tego, aby uznać procedurę za legalną i zgodną z konstytucją;
- G. mając na uwadze, że Wenezuela przechodzi poważny kryzys humanitarny spowodowany niedoborem żywności i leków; mając na uwadze, że Zgromadzenie Narodowe ogłosiło humanitarny kryzys zdrowotny i żywnościowy w związku z ogólnym brakiem leków, sprzętu medycznego i zaopatrzenia, oraz zwróciło się do Światowej Organizacji Zdrowia o zapewnienie pomocy humanitarnej i zorganizowanie wizyty technicznej, która potwierdzi warunki opisane powyżej;

⁽¹⁾ <http://www.mofa.go.jp/files/000160266.pdf>

⁽²⁾ <http://www.state.gov/r/pa/prs/ps/2016/05/257789.htm>

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- H. mając na uwadze, że choć brak oficjalnych danych, z ankiety dotyczącej warunków życia ENCOVI wynika, iż poziom ubóstwa w Wenezueli podwoił się z 30 % w 2013 r. do 60 % w 2016 r.; mając na uwadze, że w Wenezueli nie jest dostępnych 75 % leków uznawanych przez Światową Organizację Zdrowia za podstawowe;
- I. mając na uwadze, że rząd uniemożliwia dostarczanie pomocy humanitarnej do kraju i bojkotuje różne inicjatywy międzynarodowe mające na celu niesienie pomocy społeczeństwu obywatelskiemu, jak miało to miejsce w przypadku Caritasu i innych organizacji pozarządowych;
- J. mając na uwadze, że według prognoz Międzynarodowego Funduszu Walutowego gospodarka Wenezueli ma skurczyć się o 8 % w 2016 r., po tym jak w 2015 r. skurczyła się o 5,7 %; mając na uwadze, że pomimo 30 % wzrostu płacy minimalnej, inflacja na poziomie 180,9 % czyni perspektywę przystępności podstawowych towarów dla Wenezuelczyków nierealną; mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami Międzynarodowego Funduszu Walutowego średnia stopa inflacji wyniesie w tym kraju 700 % do końca 2016 r. oraz 2 200 % do końca 2017 r.;
- K. mając na uwadze, że brak przewidywania w kwestii podstawowej infrastruktury oraz nieudolne zarządzanie doprowadziły do potężnego kryzysu społeczno-gospodarczego, który przejawia się długotrwałym brakiem zasobów, surowców, środków, podstawowych produktów spożywczych oraz leków, a także zerową produkcją oraz mając na uwadze, że kraj ten znajduje się na granicy powszechnego buntu społecznego i kryzysu humanitarnego o trudnych do przewidzenia konsekwencjach;
- L. mając na uwadze, że wysoki poziom przestępczości i całkowita bezkarność sprawiły, że Wenezuela stała się jednym z najniebezpieczniejszych krajów na świecie, a w Caracas odnotowuje się najwyższy na świecie wskaźnik poważnej przestępczości (119,87 zabójstw na 100 000 osób);
- M. mając na uwadze, że walka o kontrolę nad nielegalnymi kopalniami toczy się na wszystkich terenach bogatych w minerały położonych w sąsiedztwie granicy z Gujaną i Brazylią; mając na uwadze, że w dniu 4 marca 2016 r. w Tumeremo w stanie Bolívar miała miejsce masakra, w której zginęło, a następnie zostało zamordowanych 28 górników; mając na uwadze, że władze nadal nie przedstawiły zadowalającego wyjaśnienia w tej sprawie i że dziennikarka Lucía Suárez, która ostatnio zajmowała się tą sprawą, została zastrzelona w swym domu w Tumeremo w dniu 28 kwietnia 2016 r.;
- N. mając na uwadze, że dnia 27 maja 2016 r. państwa należące do grupy G7 wydały oświadczenie, w którym wezwały Wenezuelę do stworzenia warunków do dialogu między rządem a obywatelami w celu znalezienia rozwiązania coraz poważniejszego kryzysu gospodarczo-politycznego oraz mając na uwadze, że w dniu 1 czerwca 2016 r. Stała Rada Organizacji Państw Amerykańskich wydała oświadczenie w sprawie sytuacji w Wenezueli;
- O. mając na uwadze, że w ramach UNASUR odbyły się niedawno w Republice Dominikańskiej posiedzenia rozpoznawcze, którym przewodniczyli byli premier Hiszpanii José Luis Rodríguez Zapatero, były prezydent Republiki Dominikańskiej Leonel Fernández i były prezydent Panamy Martín Torrijos, mające na celu nawiązanie dialogu krajowego z przedstawicielami rządu Boliwariańskiej Republiki Wenezueli oraz partiami opozycyjnymi reprezentowanymi przez MUD;
- P. mając na uwadze, że rozwiązanie kryzysu można znaleźć jedynie poprzez dialog na wszystkich szczeblach rządu, opozycji demokratycznej i społeczeństwa;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie pogarszającą się dramatycznie sytuacją w dziedzinie demokracji, praw człowieka oraz sytuacją społeczno-gospodarczą w Wenezueli, a także klimatem rosnącej niestabilności politycznej i społecznej;
 2. wyraża również zaniepokojenie w związku z obecnym impasem instytucjonalnym oraz wykorzystywaniem przez władzę wykonawczą uprawnień państwowych do kontrolowania sądu najwyższego oraz krajowej rady wyborczej w celu utrudnienia stosowania praw przyjętych przez Zgromadzenie Narodowe oraz podjętych przez nie inicjatyw; wzywa rząd Wenezueli do poszanowania praworządności i zasady rozdziału władz; przypomina, że rozdziół równorzędnych organów władzy oraz brak wzajemnych ingerencji pomiędzy nimi to podstawowa zasada państw demokratycznych opierających się na praworządności;
 3. wzywa rząd Wenezueli, by w konstruktywny sposób podszedł do obecnej sytuacji w Wenezueli i przezwycięzył kryzys w drodze konstytucyjnego, pokojowego i demokratycznego rozwiązania opartego na dialogu;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

4. z zadowoleniem przyjmuje działania medacyjne podjęte z inicjatywy UNASUR z myślą o zainicjowaniu procesu dialogu krajowego pomiędzy władzą wykonawczą a opozycją reprezentowaną przez przedstawicieli większości MUD;
 5. odnotowuje oświadczenie przywódców G7 dotyczące Wenezueli; zwraca się do Rady Europejskiej, aby podczas czerwcowego posiedzenia wydała oświadczenie polityczne w sprawie sytuacji w tym kraju oraz wsparła rozpoczęty niedawno proces medacyjny, aby umożliwić uzgodnienie rozwiązań demokratycznych i politycznych dla Wenezueli;
 6. wzywa rząd Wenezueli do natychmiastowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych; przypomina, że uwolnienie więźniów politycznych to warunek rozpoczęcia negocjacji postawiony przez opozycję i wzywa obie strony do wypracowania porozumienia, którego celem będzie wsparcie trwających obecnie działań medacyjnych; wzywa UE i wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel, aby – zgodnie z żądaniami różnych organów ONZ i organizacji międzynarodowych oraz ustawą o amnestii i pojednaniu narodowym – domagały się uwolnienia więźniów politycznych i osób przetrzymywanych bezpodstawnie;
 7. domaga się, aby władze przestrzegały konstytucyjnego prawa do pokojowych demonstracji i aby to prawo zagwarantowały; wzywa również przywódców opozycji do odpowiedzialnego korzystania ze swych uprawnień; wzywa władze Wenezueli do zagwarantowania bezpieczeństwa i swobody wykonywania praw wszystkim obywatelom, w szczególności obrońcom praw człowieka, dziennikarzom, działaczom politycznym i członkom niezależnych organizacji pozarządowych;
 8. wzywa prezydenta Nicolasa Maduro i jego rząd do realizacji pilnych reform gospodarczych we współpracy ze Zgromadzeniem Narodowym w celu wypracowania konstruktywnego rozwiązania kryzysu gospodarczego i energetycznego, w szczególności w celu zaradzenia niedoborowi żywności i leków;
 9. wyraża ogromne zaniepokojenie rosnącymi napięciami społecznymi wywołanymi brakiem podstawowych dóbr, takich jak żywność i leki; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel do przedstawienia planu pomocy dla Wenezueli oraz do nakłonienia władz wenezuelskich, by umożliwiły niesienie pomocy humanitarnej temu krajowi i umożliwiały wjazd do niego organizacjom międzynarodowym, które chcą nieść pomoc najbardziej dotkniętym grupom społeczeństwa w zakresie zaspokajania ich najpilniejszych i najbardziej podstawowych potrzeb;
 10. wzywa rząd i władze publiczne Wenezueli do przestrzegania konstytucji, w tym uznanych mechanizmów i procedur prawnych dotyczących uruchomienia procesu, o którym mowa w konstytucji Wenezueli, w celu odsunięcia prezydenta od władzy do końca 2016 r.;
 11. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel do współpracy z krajami Ameryki Łacińskiej oraz organizacjami regionalnymi i międzynarodowymi w celu dopilnowania wdrożenia w Wenezueli mechanizmów dialogu i pojednania narodowego oraz mediacji z myślą o wsparciu pokojowego, demokratycznego i zgodnego z konstytucją rozwiązania kryzysu, w jakim pogrążone jest obecnie to państwo;
 12. uważa, że bezwzględnie najważniejszą kwestią jest ograniczenie panującej obecnie ogromnej bezkarności, która rozszerza się i sprzyja nasilaniu się przemocy i braku bezpieczeństwa w kraju, oraz zapewnienie przestrzegania istniejącego porządku prawnego wymagającego zadośćuczynienia za krzywdy ofiarom i rodzinom ofiar porwań, zabójstw i innych przestępstw popełnianych codziennie;
 13. wzywa władze Wenezueli do przeprowadzenia śledztwa w sprawie masakry w Tumeremo, w której zamordowano 28 górników, z myślą o postawieniu przed sądem sprawców i podżegaczy, w tym osób odpowiedzialnych za niedawne morderstwo dziennikarki Lucíi Suárez, którego dokonano w tym samym miejscu, w związku z czym istnieją podejrzenia o powiązania pomiędzy obydwojma zdarzeniami;
 14. ponawia swój apel, by jak najszybciej wysłać do Wenezueli delegację PE, która poprowadzi dialog ze wszystkimi stronami zaangażowanymi w konflikt;
 15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Boliwariańskiej Republiki Wenezueli, Europejsko-Latynoamerykańskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu oraz sekretarzowi generalnemu Organizacji Państw Amerykańskich.
-

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0270

Substancje zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego: sytuacja po orzeczeniu Trybunału z dnia 16 grudnia 2015 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego: sytuacja w następstwie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2015 r. (2016/2747(RSP))**

(2018/C 086/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając plan działania Komisji dotyczący określenia kryteriów identyfikowania substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego w związku ze stosowaniem rozporządzenia dotyczącego środków ochrony roślin i rozporządzenia w sprawie produktów biobójczych ⁽²⁾,
 - uwzględniając wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie T-521/14, w której Szwecja, przy poparciu Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej, Danii, Finlandii, Francji i Holandii, wniosła skargę przeciwko Komisji ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
 - uwzględniając art. 265 i 266 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając pismo z dnia 22 marca 2016 r. skierowane przez przewodniczącego Jeana-Claude'a Junckera do przewodniczącego Parlamentu Europejskiego ((2016)1416502),
 - uwzględniając sprawozdanie UNEP/WHO pt. „State of the science of endocrine disrupting chemicals 2012” (Stan wiedzy naukowej na 2012 r. na temat substancji chemicznych zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 5 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 substancje czynne, które uznano – albo na podstawie kryteriów naukowych, które zostaną określone, albo na podstawie kryteriów tymczasowych w oczekiwaniu na przyjęcie tych kryteriów – za mające właściwości zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego, które mogą spowodować działania niepożądane u ludzi, nie mogą zostać zatwierdzone, chyba że zastosowanie ma jedno z odstępstw, o których mowa w art. 5 ust. 2;
- B. mając na uwadze, że art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 stanowi, że Komisja nie później niż w dniu 13 grudnia 2013 r. przyjmie akty delegowane dotyczące ustalenia naukowych kryteriów określania właściwości substancji czynnych i produktów biobójczych zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego;
- C. mając na uwadze, że Komisja do tej pory nie przyjęła aktów delegowanych dotyczących ustalenia naukowych kryteriów, co oznacza ponad dwuipółletnie opóźnienie;

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.⁽²⁾ http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/planned_ia/docs/2014_env_009_endocrine_disruptors_en.pdf⁽³⁾ <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=9ea7d2dc30d51da24ab07e534c8a920ba78762970884.e34Ka-xiLc3qMb40Rch0SaxuTa3r0?text=&docid=173067&pageIndex=0&doclang=FR&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=717530>⁽⁴⁾ <http://www.who.int/ceh/publications/endocrine/en/>

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- D. mając na uwadze, że w sprawozdaniu UNEP/WHO substancje zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego nazwano globalnym zagrożeniem oraz że powołano się między innymi na wysoką zachorowalność na wiele chorób endokrynologicznych oraz coraz częstsze ich występowanie u ludzi, jak również przedstawiono obserwacje dotyczące skutków zaburzeń gospodarki hormonalnej w populacjach dzikich zwierząt; mając na uwadze, że pojawiają się dowody na szkodliwe działanie substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego na rozrodczość (bezpłodność, choroby nowotworowe, wady rozwojowe), a także jest coraz więcej dowodów na wpływ tych substancji chemicznych na czynność tarczycy i mózgu, otyłość i metabolizm oraz na poziom insuliny i homeostazę glukozy;
- E. mając na uwadze, że Sąd Unii Europejskiej orzekł w wyroku z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie T-521/14, że Komisja naruszyła prawo UE, nie podejmując działań w celu przyjęcia aktów delegowanych dotyczących ustalenia naukowych kryteriów określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego;
- F. mając na uwadze, że w wyroku tym Sąd orzekł, iż na Komisji ciążył wyraźny, konkretny i bezwarunkowy obowiązek przyjęcia aktów delegowanych w celu ustalenia wyżej wspomnianych naukowych kryteriów nie później niż w dniu 13 grudnia 2013 r.;
- G. mając na uwadze, że w dniu 28 marca 2013 r. doradcza grupa ekspertów ds. substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego powołana przez Komisję i koordynowana przez Wspólne Centrum Badawcze (JRC) przyjęła sprawozdanie w sprawie głównych kwestii naukowych mających zastosowanie do identyfikacji i charakterystyki substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego; mając na uwadze, że kompleksowo przygotowany wniosek dotyczący kryteriów naukowych był wówczas gotowy, po trzech latach prac prowadzonych przez właściwe służby;
- H. mając na uwadze, że Sąd stwierdził także, iż żaden przepis rozporządzenia (UE) nr 528/2012 nie wymaga przeprowadzenia oceny skutków w odniesieniu do opartych na zagrożeniach kryteriów naukowych, a nawet jeśli Komisja uznała, że taka ocena skutków jest niezbędna, nie zwalniało to jej z obowiązku dotrzymania terminu określonego w rozporządzeniu (pkt 74 wyroku);
- I. mając na uwadze, że Sąd orzekł ponadto, że specyfikacji kryteriów naukowych można dokonać wyłącznie w sposób obiektywny, na podstawie danych naukowych dotyczących układu hormonalnego i niezależnie od wszelkich innych względów, w szczególności ekonomicznych (pkt 71 wyroku); mając na uwadze, że w ten sposób Sąd wyjaśnił, iż w przypadku decyzji w kwestiach naukowych ocena skutków społeczno-ekonomicznych nie jest właściwym narzędziem;
- J. mając na uwadze, że Sąd dalej orzekł, iż Komisja nie może – w związku z wykonywaniem uprawnień przekazanych jej przez prawodawcę – kwestionować ustalonej przez prawodawcę równowagi regulacyjnej między poprawą rynku wewnętrznego a ochroną zdrowia ludzi i zwierząt oraz środowiska (pkt 72 wyroku); mając na uwadze, że w ten sposób Sąd wyjaśnił, iż w ramach oceny skutków dotyczącej przyjęcia aktu delegowanego Komisja nie powinna oceniać zmian regulacyjnych w przepisach sektorowych;
- K. mając na uwadze, że Sąd stwierdził, iż tymczasowych kryteriów przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 528/2012 nie można uznać za zapewniające poziom ochrony, który byłby wystarczająco wysoki (pkt 77 wyroku);
- L. mając na uwadze, że zgodnie z art. 266 TFUE w przypadku stwierdzenia, iż zaniechanie przez instytucję działania jest sprzeczne z Traktatami, jest ona zobowiązana do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- M. mając na uwadze, że na posiedzeniu plenarnym Parlamentu w lutym 2016 r. komisarz ds. zdrowia i bezpieczeństwa żywności Vytenis Andriukaitis zapowiedział, iż Komisja będzie mimo wszystko kontynuować ocenę skutków, uznając ją za „użyteczne, a nawet niezbędne narzędzie kształtowania jej przyszłej decyzji w sprawie kryteriów”;
- N. mając na uwadze, że Komisja ma obowiązek przeprowadzać oceny skutków w odniesieniu do inicjatyw ustawodawczych i nieustawodawczych, w przypadku których spodziewane są znaczące skutki gospodarcze, środowiskowe lub społeczne, aby określić rozwiązania alternatywne, co oznacza, że oceny skutków są cennym narzędziem pomagającym organom regulacyjnym oceniać warianty strategiczne, a nie określać kwestie naukowe;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- O. mając na uwadze, że przewodniczący Komisji Jean-Claude Juncker potwierdził w piśmie z dnia 22 marca 2016 r. skierowanym do przewodniczącego Parlamentu Martina Schulza, iż Komisja – przed podjęciem decyzji dotyczącej naukowych kryteriów – zamierza najpierw zasięgnąć opinii Rady ds. Kontroli Regulacyjnej w sprawie oceny skutków, a następnie do końca czerwca 2016 r. przyjąć naukowe kryteria określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego;
- P. mając na uwadze, że w związku z tym nie ulega wątpliwości, iż Komisja nie podjęła jeszcze działań w celu wykonania wyroku Sądu, lecz uparcie dopuszcza się naruszenia prawa UE, jak uznał Sąd, a tym samym narusza obecnie również art. 266 TFUE;
- Q. mając na uwadze, że jest absolutnie niedopuszczalne, aby Komisja jako strażniczka traktatów sama ich nie przestrzegała;
1. potępia fakt, że Komisja nie tylko nie dopełniła obowiązku przyjęcia aktów delegowanych na mocy rozporządzenia (UE) nr 528/2012, lecz także nie wykonała swoich zobowiązań instytucjonalnych określonych w samych Traktatach, w szczególności w art. 266 TFUE;
 2. odnotowuje zobowiązanie polityczne Komisji do zaproponowania do lata naukowych kryteriów określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego;
 3. podkreśla, że Sąd orzekł, iż specyfikacji kryteriów naukowych można dokonać wyłącznie w sposób obiektywny, na podstawie danych naukowych dotyczących układu hormonalnego i niezależnie od wszelkich innych względów, w szczególności ekonomicznych, oraz że Komisja nie jest uprawniona do zmiany równowagi regulacyjnej ustalonej w akcie podstawowym w drodze wykonywania uprawnień przekazanych jej na mocy art. 290 TFUE, co jednak jest jedną z kwestii, jakie Komisja ocenia w ramach przeprowadzanej przez siebie oceny skutków;
 4. wzywa Komisję, aby niezwłocznie wywiązała się ze swoich obowiązków przewidzianych w art. 266 TFUE i niezwłocznie przyjęła oparte na zagrożeniach naukowe kryteria określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady i przewodniczącemu Komisji oraz do poinformowania ich o wyniku głosowania na posiedzeniu plenarnym.
-

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0271

Produkty zawierające genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę, składające się z niej lub z niej wyprodukowane

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę Bt11 × MIR162 × MIR604 × GA21, składających się z niej lub z niej wyprodukowanych oraz produktów zawierających genetycznie zmodyfikowane odmiany kukurydzy łączące dwie lub trzy spośród modyfikacji genetycznych Bt11, MIR162, MIR604 i GA21, składających się z nich lub z nich wyprodukowanych, oraz uchylającej decyzje 2010/426/UE, 2011/893/UE, 2011/892/UE i 2011/894/UE (D044931/01 – 2016/2682(RSP))

(2018/C 086/14)

Parlament Europejski,

- mając na uwadze projekt decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę Bt11 × MIR162 × MIR604 × GA21, składających się z niej lub z niej wyprodukowanych oraz produktów zawierających genetycznie zmodyfikowane odmiany kukurydzy łączące dwie lub trzy spośród modyfikacji genetycznych Bt11, MIR162, MIR604 i GA21, składających się z nich lub z nich wyprodukowanych, oraz uchylającej decyzje 2010/426/UE, 2011/893/UE, 2011/892/UE i 2011/894/UE (D044931/01),
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 3, art. 9 ust. 2, 19 ust. 3 i art. 21 ust. 2,
- uwzględniając art. 11 i 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾,
- uwzględniając fakt, że Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt, o którym mowa w art. 35 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003, postanowił w głosowaniu w dniu 25 kwietnia 2016 r. nie wydawać opinii,
- uwzględniając opinię Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 7 grudnia 2015 r.⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87705 × MON 89788 (MON-87705-6 × MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87708 × MON 89788 (MON-87708-9 × MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję FG72 (MST-FG072-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽³⁾ Panel EFSA ds. GMO (panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie), 2015.

Opinia naukowa dotycząca wniosku złożonego przez przedsiębiorstwo Syngenta (EFSA-GMO-DE-2009-66) o wydanie zezwolenia na wprowadzenie do obrotu tolerującej herbicydy, odpornej na szkodniki kukurydzy Bt11 × MIR162 × MIR604 × GA21 i subkombinacji niezależnie od ich pochodzenia z przeznaczeniem na żywność i paszę oraz na jej przywóz i przetwarzanie na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003. Dziennik EFSA 2015; 13(12):4297 (34 s. doi:10.2903/j.efsa.2015.4297).

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0040.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0039.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0038.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/2279 z dnia 4 grudnia 2015 r. zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę NK603 × T25 (MON-ØØ6Ø3-6 × ACS-ZMØØ3-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 106 ust. 2 i 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 9 lutego 2009 r. przedsiębiorstwo Syngenta France S.A.S. zwróciło się, zgodnie z art. 5 i 17 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003, do właściwego organu Niemiec z wnioskiem o wprowadzenie do obrotu żywności, składników żywności i paszy zawierających kukurydzę Bt11 × MIR162 × MIR604 × GA21, składających się z niej lub z niej wyprodukowanych;
- B. mając na uwadze, że wniosek odnosi się również do wprowadzenia do obrotu zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy Bt11 × MIR162 × MIR604 × GA21 w produktach z niej się składających lub ją zawierających, do zastosowań innych niż w żywności i paszy na równi z innymi rodzajami kukurydzy, z wyjątkiem uprawy;
- C. mając na uwadze, że w dniu 5 lipca 2013 r. przedsiębiorstwo Syngenta rozszerzyło zakres wniosku na subkombinacje pojedynczych modyfikacji genetycznych tworzących odmiany kukurydzy Bt11 × MIR162 × MIR604 × GA21, w tym odmiany kukurydzy Bt11 × GA21, MIR604 × GA21, Bt11 × MIR604 i Bt11 × MIR604 × GA21, które zostały już dopuszczone na mocy odpowiednio decyzji Komisji 2010/426/UE ⁽²⁾ i 2011/892/UE ⁽³⁾, 2011/893/UE ⁽⁴⁾ i 2011/894/UE ⁽⁵⁾;
- D. mając na uwadze, że kukurydza SYN-BTØ11-1, zgodnie z opisem we wniosku, wykazuje ekspresję białka Cry1Ab nadającego odporność na niektóre szkodniki z rzędu Lepidoptera (motyle) oraz białka PAT nadającego tolerancję na herbicyd glufosynat amonowy;
- E. mając na uwadze, że kukurydza SYN-IR162-4, zgodnie z opisem we wniosku, wykazuje ekspresję białka Vip3Aa20 nadającego odporność na niektóre szkodniki z rzędu Lepidoptera (łuskoskrzydłe) oraz białka PMI, które zastosowano jako marker selekcyjny;
- F. mając na uwadze, że kukurydza SYN-IR6Ø4-5, zgodnie z opisem we wniosku, wykazuje ekspresję białka Cry3A nadającego odporność na niektóre szkodniki z rzędu Coleoptera (chrząszcze) oraz białka PMI, które zastosowano jako marker selekcyjny;
- G. mając na uwadze, że kukurydza MON-ØØØ21-9, zgodnie z opisem we wniosku, wykazuje ekspresję białka Cry1Ab nadającego odporność na niektóre szkodniki z rzędu Lepidoptera (motyle) oraz białka mEPPSPS nadającego tolerancję na herbicydy na bazie glifosatu;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0456.

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2010/426/UE z dnia 28 lipca 2010 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę Bt11xGA21 (SYN-BTØ11-1xMON-ØØØ21-9), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Dz.U. L 199 z 31.7.2010, s. 36).

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2011/892/UE z dnia 22 grudnia 2011 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę MIR604xGA21 (SYN-IR6Ø4-5xMON-ØØØ21-9), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Dz.U. L 344 z 28.12.2011, s. 55).

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2011/893/UE z dnia 22 grudnia 2011 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę Bt11xMIR604 (SYN-BTØ11-1xSYN-IR6Ø4-5), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Dz.U. L 344 z 28.12.2011, s. 59).

⁽⁵⁾ Decyzja Komisji 2011/894/UE z dnia 22 grudnia 2011 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę Bt11xMIR604x-GA21 (SYN-BTØ11-1xSYN-IR6Ø4-5xMON-ØØØ21-9), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Dz.U. L 344 z 28.12.2011, s. 64).

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- H. mając na uwadze, że Międzynarodowa Agencja Badań nad Rakiem – wyspecjalizowana agencja Światowej Organizacji Zdrowia – w dniu 20 marca 2015 r. zaklasyfikowała glifosat jako substancję prawdopodobnie rakotwórczą dla ludzi ⁽¹⁾;
- I. mając na uwadze, że projekt decyzji wykonawczej Komisji został poddany pod głosowanie na posiedzeniu Stałego Komitetu w dniu 25 kwietnia 2016 r., ale nie wydano żadnej opinii;
- J. mając na uwadze, że w dniu 22 kwietnia 2015 r., w uzasadnieniu wniosku ustawodawczego zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1829/2003, Komisja wyraziła ubolewanie w związku z faktem, że od czasu wejścia w życie tegoż rozporządzenia decyzje zatwierdzające są przyjmowane przez Komisję, zgodnie z obowiązującymi przepisami, bez poparcia w formie opinii komitetów z państw członkowskich oraz że zwrot dokumentacji do Komisji w celu podjęcia ostatecznej decyzji, zdecydowanie stanowiący wyjątek w całej procedurze, stał się normą w zakresie podejmowania decyzji w sprawie zatwierdzania genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy;
1. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003;
 2. wzywa Komisję do wycofania projektu decyzji wykonawczej;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ IARC Monographs, t. 112: evaluation of five organophosphate insecticides and herbicides [ocena pięciu insektycydów i herbicydów fosforoorganicznych], 20 marca 2015 r. <http://www.iarc.fr/en/media-centre/iarcnews/pdf/MonographVolume112.pdf>

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0272

Zmodyfikowany genetycznie goździk (*Dianthus caryophyllus* L., linia SHD-27531-4)**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji w sprawie wprowadzenia do obrotu zmodyfikowanego genetycznie goździka (*Dianthus caryophyllus* L., linia SHD-27531-4) (D044927/02 – 2016/2683(RSP))**

(2018/C 086/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji wykonawczej Komisji w sprawie wprowadzenia do obrotu zmodyfikowanego genetycznie goździka (*Dianthus caryophyllus* L., linia SHD-27531-4) (D044927/02,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającą dyrektywę Rady 90/220/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 18 ust. 1 akapit pierwszy,
 - uwzględniając art. 11 i 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽²⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 15 grudnia 2015 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając opinię Komisji z dnia 10 listopada 2014 r. ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając wynik głosowania komitetu regulacyjnego z dnia 25 kwietnia 2016 r.,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 106 ust. 2 i 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w marcu 2013 r. powiadomienie (nr referencyjny C/NL/13/01) dotyczące wprowadzenia do obrotu zmodyfikowanego genetycznie goździka (*Dianthus caryophyllus* L., linia SHD-27531-4) zostało przedłożone przez firmę Suntory Holdings Limited (Osaka, Japonia) właściwemu organowi w Holandii;
- B. mając na uwadze, że zakres powiadomienia C/NL/13/01 obejmuje przywóz, dystrybucję i sprzedaż detaliczną w Unii ciętych kwiatów zmodyfikowanego genetycznie goździka SHD-27531-4 wyłącznie do zastosowania dekoracyjnego;
- C. mając na uwadze, że w dniu 25 kwietnia 2016 r. komitet regulacyjny nie wydał opinii, przy czym siedem państw członkowskich reprezentujących 7,84 % ludności głosowało przeciwko projektowi decyzji wykonawczej Komisji, sześć państw członkowskich reprezentujących 46,26 % ludności wstrzymało się od głosu, 11 państw członkowskich reprezentujących 36,29 % ludności zagłosowało za projektem, a cztery państwa członkowskie nie były reprezentowane;

⁽¹⁾ Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.⁽³⁾ Panel ds. GMO (panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie), 2015 r. Scientific Opinion on a Part C notification (reference C/NL/13/01) from Suntory Holdings Limited for the import, distribution and retailing of carnation SHD-27531-4 cut flowers with modified petal colour for ornamental use (Opinia naukowa dotycząca powiadomienia zgodnie z częścią C (nr referencyjny C/NL/13/01) przez firmę Suntory Holdings Limited w sprawie przywozu, dystrybucji i sprzedaży detalicznej ciętych kwiatów goździka SHD-27531-4 ze zmodyfikowanym kolorem płatków do zastosowania dekoracyjnego). Dziennik EFSA 2015 r., 13(12): 4358 [19 s.] (doi: 10.2903/j.efsa.2015.4358).⁽⁴⁾ Panel ds. GMO (panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie), 2014 r. „Scientific Opinion on objections of a Member State to a notification (Reference C/NL/13/01) for the placing on the market of the genetically modified carnation SHD-27531-4 with a modified colour, for import of cut flowers for ornamental use, under Part C of Directive 2001/18/EC from Suntory Holdings Limited” (Opinia naukowa w sprawie sprzeciwu państwa członkowskiego wobec powiadomienia przez firmę Suntory Holdings Limited (nr referencyjny C/NL/13/01) dotyczącego wprowadzenia do obrotu zmodyfikowanego genetycznie goździka SHD-27531-4 o zmodyfikowanym kolorze, przywozu kwiatów ciętych do zastosowania dekoracyjnego, zgodnie z częścią C dyrektywy 2001/18/WE.) Dziennik EFSA 2014 r.; 12(11):3878 [9 s.] (doi:10.2903/j.efsa.2014.3878).

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- D. mając na uwadze, że zgodnie z opinią EFSA panel EFSA ds. GMO zdaje sobie sprawę z tradycji kulinarnych w pewnych społecznościach polegających na celowym jedzeniu płatków goździka używanych do przystrajania dań;
- E. mając na uwadze, że panel EFSA ds. GMO nie ocenił jednak możliwych konsekwencji celowej konsumpcji zmodyfikowanych genetycznie goździków przez ludzi;
- F. mając na uwadze, że zarówno kwestia celowego, jak i przypadkowego spożycia kwiatów zmodyfikowanego genetycznie goździka przez zwierzęta nie była ujęta w opinii EFSA;
- G. mając na uwadze, że goździk należy do gatunku *Dianthus caryophyllus* powszechnie hodowanego rodzaju *Dianthus*;
- H. mając na uwadze, że przedstawiciele rodzaju *Dianthus*, w tym gatunki dzikie i udomowione, charakteryzują się dużą różnorodnością, ponieważ pochodzą one z różnych miejsc, od południowej Rosji czy górskich rejonów Grecji, po góry we francuskiej Owernii; mając na uwadze, że *Dianthus* spp. przystosował się do chłodniejszych regionów górskich Europy i Azji, ale występuje również na obszarach przybrzeżnych Morza Śródziemnego; mając na uwadze, że *D. caryophyllus* jest powszechnie hodowany jako roślina ozdobna w Europie, zarówno w szklarniach, jak i na otwartych plantacjach (np. we Włoszech i w Hiszpanii), oraz że czasem jest udomawiany w niektórych krajach śródziemnomorskich, jednak wydaje się być ograniczony do regionów przybrzeżnych Morza Śródziemnego w Grecji, we Włoszech, na Sycylii, Korsyce i Sardynii ⁽¹⁾;
- I. mając na uwadze, że do głównych krajów hodujących goździka należą Włochy, Hiszpania i Holandia; mając również na uwadze, że dziki goździk *Dianthus caryophyllus* można przede wszystkim znaleźć we Francji i Włoszech ⁽²⁾;
- J. mając na uwadze, że Cypr sprzeciwił się powiadomieniu, a panel EFSA ds. GMO zgodził się z Cyprem, że rozmnażanie goździka SHD-27531-4 (np. ukorzenianie) przez osoby prywatne nie może zostać wykluczone; mając na uwadze, że EFSA uważa, iż obcięte pędy z materiałem wegetatywnym mogą być rozmnażane przez ukorzenianie lub mikrorozmnażanie i uwalniane do środowiska (np. w ogrodach);
- K. mając na uwadze, że w naturze zapylenie krzyżowe *Dianthus* spp. odbywa się przy udziale owadów zapylających, w szczególności *Lepidoptera*, które mają dostatecznie długie trąbki, aby dostać się do miodników na dnie kwiatu; mając na uwadze, że panel EFSA ds. GMO uważa, że potencjalne rozprzestrzenianie pyłków zmodyfikowanego genetycznie goździka SHD-27531-4 przez *Lepidoptera* na dziki gatunek *Dianthus* nie może zostać wykluczone;
- L. mając na uwadze, że po zakończeniu funkcji ozdobnej zmodyfikowany genetycznie *Dianthus caryophyllus* L., linia SHD-27531-4, stanie się odpadem, który, zgodnie z zasadami gospodarki o obiegu zamkniętym, będzie najprawdopodobniej kompostowany, jednak mając również na uwadze, że EFSA nie przeanalizował wpływu takiego uwolnienia do środowiska;
- M. mając na uwadze, że w przypadku uwolnienia do środowiska za pomocą żywych nasion, pyłków lub ukorzeniania roślin, panel EFSA ds. GMO uważa, że goździk SHD-27531-4 nie wykazuje zwiększonych cech przetrwania, chyba że będzie eksponowany na herbicydy sulfonylomocznikowe;
- N. mając na uwadze, że genetycznie zmodyfikowany goździk zawiera gen kodujący zmutowane białko syntazy acetomleczanu *SuRB* (*als*) otrzymane z *Nicotiana tabacum*, które nadaje tolerancję na sulfonylomocznik;
- O. mając na uwadze, że zgodnie z Pesticide Action Network UK „niektóre herbicydy są wysoko toksyczne dla roślin już w bardzo niskich dawkach, takie jak herbicydy sulfonylomocznikowe, sulfonamidy i herbicydy imidazolinowe. Herbicydy sulfonylomocznikowe zastąpiły inne herbicydy, które są bardziej toksyczne dla zwierząt. Eksperci przestrzegają, że rozpowszechnione użycie herbicydów sulfonylomocznikowych może mieć drastyczny wpływ na produktywność upraw niebędących celem oprysków oraz naturalne zbiorowiska roślin i łańcuch pokarmowy w dzikiej przyrodzie ⁽³⁾;

⁽¹⁾ Tutin i in., 1993.

⁽²⁾ <http://gmoinfo.jrc.ec.europa.eu/csnifs/C-NL-13-01.pdf>

⁽³⁾ http://www.pan-uk.org/pestnews/Issue/pn88/PN88_p4-7.pdf

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- P. mając na uwadze, że sulfonilomocznik jest powszechną terapią wtórną przy cukrzycy typu 2 oraz że łączy się je z podwyższonym ryzykiem epizodów sercowo-naczyniowych w porównaniu z innymi lekami na cukrzycę ⁽¹⁾;
- Q. mając na uwadze, że tworzenie rynku roślin odpornych na sulfonilomocznik zachęci do powszechnego stosowania tego lekarstwa na cukrzycę jako herbicydu;
- R. mając na uwadze, że stosowanie leku do celów innych niż zdrowie publiczne, które prowadzi do niekontrolowanego mnożenia się w ekosystemach, może mieć ogólnosiłowe szkodliwe oddziaływanie na bioróżnorodność i spowodować chemiczne skażenie wody pitnej;
1. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji nie realizuje celu ochrony zdrowia i środowiska, o czym mowa w dyrektywie 2001/18/WE, a zatem wykracza poza uprawnienia wykonawcze przyznane mocą tej dyrektywy;
 2. wzywa Komisję do wycofania projektu decyzji wykonawczej;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
-

⁽¹⁾ [http://thelancet.com/journals/landia/article/PIIS2213-8587\(14\)70213-X/fulltext](http://thelancet.com/journals/landia/article/PIIS2213-8587(14)70213-X/fulltext)

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0274

Kambodża

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie Kambodży (2016/2753(RSP))

(2018/C 086/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Kambodży, zwłaszcza z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie sytuacji politycznej w Kambodży ⁽¹⁾, z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie projektu kambodżańskiej ustawy o NGO i związkach zawodowych ⁽²⁾ oraz z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sytuacji obrońców praw człowieka i działaczy opozycji w Kambodży i Laosie ⁽³⁾,
 - uwzględniając lokalne oświadczenie UE z dnia 30 maja 2016 r. w sprawie sytuacji politycznej w Kambodży,
 - uwzględniając raport specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. praw człowieka w Kambodży z dnia 20 sierpnia 2015 r.,
 - uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 2 października 2015 r. w sprawie Kambodży,
 - uwzględniając uwagi podsumowujące Komisji Praw Człowieka ONZ z dnia 27 kwietnia 2015 r. w sprawie drugiego sprawozdania okresowego Kambodży,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z dnia 10 grudnia 1948 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
 - uwzględniając wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka z 2008 r.,
 - uwzględniając umowę o współpracy między Wspólnotą Europejską a Królestwem Kambodży z 1997 r.,
 - uwzględniając przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 8 marca 1999 r. rezolucję o przynależnych jednostkom, grupom i podmiotom społecznym prawie i obowiązku propagowania i ochrony powszechnie uznanych praw człowieka oraz podstawowych wolności,
 - uwzględniając oświadczenie specjalnej sprawozdawczynie ONZ z dnia 1 kwietnia 2016 r. wzywające Kambodżę do wzmocnienia ochrony praw kobiet i praw ludów tubylczych;
 - uwzględniając wspólne oświadczenie organizacji społeczeństwa obywatelskiego z dnia 2 maja 2016 r. potępiające stawianie zarzutów obrońcom praw człowieka,
 - uwzględniając Konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącą wolności związkowej i ochrony praw związkowych,
 - uwzględniając konstytucję Kambodży, w szczególności jej art. 41, w którym zapisano prawo do wolności słowa i prawo do wolności zgromadzeń, art. 35 dotyczący udziału w życiu politycznym i art. 80 o immunitacie parlamentarnym;
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że od kilku miesięcy stale rośnie liczba aresztowań członków opozycji politycznej, działaczy na rzecz praw człowieka i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0413.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0277.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0044.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- B. mając na uwadze, że premier Hun Sen jest u władzy od ponad 30 lat; mając na uwadze, że przewodniczący głównej partii opozycyjnej CNRP Sam Rainsy przebywa na dobrowolnym wygnaniu z powodu wcześniejszych spraw sądowych na podstawie sfingowanych, umotywowanych politycznie zarzutów oraz mając na uwadze, że wobec p. o. przewodniczącego CNRP Kema Sokhy postępowanie jest w toku; mając na uwadze, że w dniu 22 kwietnia 2016 r. prokurator sądowy z Phnom Penh oznajmił, iż wobec przewodniczącego CNRP Sama Rainsy'ego wszczęty zostanie w dniu 28 lipca 2016 r. proces in absentia w sprawie kolejnych umotywowanych politycznie zarzutów;
- C. mając na uwadze, że w dniu 20 listopada 2015 r. Sam Rainsy został wezwany przez sąd do stawienia się na przesłuchanie w związku z wiadomością opublikowaną na jego publicznej stronie na Facebooku przez opozycyjnego senatora Hong Sok Houra, który od sierpnia 2015 r. przebywa w areszcie pod zarzutem fałszerstwa i podżegania po tym, jak opublikował na stronie Sama Rainsy'ego na Facebooku film przedstawiający rzekomo fałszywy dokument dotyczący traktatu granicznego z Wietnamem z 1979 r.;
- D. mając na uwadze, że w dniu 3 maja 2016 r. sąd miejski w Phnom Penh pozwał Kema Sokhę w związku z zarzutem zniesławienia, razem z posłami Pinem Rataną i Tokiem Vanchanem, mimo że korzystają oni z immunitetu;
- E. mając na uwadze, że w dniu 12 maja 2016 r. znany analityk polityczny Ou Virak po wyrażeniu opinii o sprawie Kema Sokhy również został pozwany pod zarzutem zniesławienia;
- F. mając na uwadze, że w dniu 2 maja 2016 r. wniesiono umotywowane politycznie zarzuty wobec Ny Sokhy, Naya Vandy i Yi Soksana (trzech wyższych rangą działaczy na rzecz praw człowieka z Kambodżańskiego Stowarzyszenia na rzecz Praw Człowieka i Rozwoju ADHOC), byłego pracownika ADHOC Ny Chakryi, który jest zastępcą sekretarza generalnego Krajowej Komisji Wyborczej (NEC) i pracownicy Biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka Sally Soen oraz mając na uwadze, że mogą oni zostać skazani nawet na 10 lat pozbawienia wolności;
- G. mając na uwadze, że członek opozycji w Zgromadzeniu Narodowym Um Sam An został pozbawiony immunitetu parlamentarnego i aresztowany w dniu 11 kwietnia 2016 r. pod sfingowanym zarzutem „podżegania do wywołania chaosu w społeczeństwie” w związku z jego pokojowymi poglądami na temat stosunków między Kambodżą a Wietnamem; mając na uwadze, że następnie był on przetrzymywany przez policję antyterrorystyczną, został postawiony w stan oskarżenia i zatrzymany w areszcie pod tymi zarzutami;
- H. mając na uwadze, że w dniu 26 kwietnia 2016 r. sąd w Phnom Penh postawił w stan oskarżenia byłego przywódcę związków zawodowych i obecnego członka NEC Rong Chhuna pod sfingowanym, umotywowanym politycznie zarzutem podżegania do przemocy w związku ze stłumieniem przez rządowe siły bezpieczeństwa strajków robotników pod koniec grudnia 2013 r. i na początku stycznia 2014 r.; mając na uwadze, że mają się odbyć ważne wybory (w 2017 r. wybory komunalne i w 2018 r. wybory parlamentarne) oraz mając na uwadze, że metodą, jaką stosuje rząd, by wpłynąć na te wybory, jest wywieranie presji na NEC;
- I. mając na uwadze, że w dniu 9 maja 2016 r. aresztowano, a wkrótce potem zwolniono osiem osób pokojowo protestujących przeciwko aresztowaniu pracowników ADHOC, w tym Ee Saroma, dyrektora NGO Sahmakun Teang Tnaut, Thava Khimsana, wicedyrektora NGO LICADHO, oraz szwedzkiego i niemieckiego doradcę LICADHO; mając na uwadze, że w dniu 16 maja 2016 r. podobny los spotkał pięciu pokojowych demonstrantów;
- J. mając na uwadze, że UE jest największym partnerem Kambodży, jeśli chodzi o pomoc rozwojową – nowy przydział na ten cel w latach 2014–2020 wynosi 410 mln EUR; mając na uwadze, że UE wspiera szeroki wachlarz inicjatyw w zakresie praw człowieka realizowanych przez kambodżańskie NGO i inne organizacje społeczeństwa obywatelskiego; mając na uwadze, że Kambodża jest w znacznym stopniu uzależniona od pomocy rozwojowej;
- K. mając na uwadze, że w dniu 26 października 2015 r. grupa prorządowych demonstrantów w Phnom Penh brutalnie zaatakowała dwóch posłów opozycyjnej partii CNRP Nhaya Chamrouena i Konga Sakpheę i zagroziła bezpieczeństwu prywatnej rezydencji pierwszego wiceprzewodniczącego Zgromadzenia Narodowego; mając na uwadze, że według doniesień policja i inne państwowe siły bezpieczeństwa beczynnie przyglądały się tym atakom; mając na uwadze, że dokonano aresztowań w związku z tymi atakami, ale mając na uwadze, że NGO działające na rzecz praw człowieka w Kambodży wyraziły obawy, iż faktyczni sprawcy ataków pozostają na wolności;

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- L. mając na uwadze, że pomimo powszechnej krytyki ze strony społeczeństwa obywatelskiego i społeczności międzynarodowej ogłoszenie ustawy o stowarzyszeniach i NGO (LANGO) dało władzom państwowym uprawnienia do arbitralnego zamykania i blokowania powstania organizacji broniących praw człowieka, a jej stosowanie już zaczęło zniechęcać do pracy na rzecz obrony praw człowieka w Kambodży i utrudnia działania społeczeństwa obywatelskiego;
- M. mając na uwadze, że od czasu zatwierdzenia ustawy o stowarzyszeniach i NGO (LANGO) w 2015 r. władze odmawiają pozwoleń na prowadzenie przez NGO szeroko zakrojonych, publicznych akcji poparcia oraz mając na uwadze, że organizowane w ostatnich miesiącach imprezy związane ze Światowym Dniem Osiedli Ludzkich, Międzynarodowym Dniem Praw Człowieka, Międzynarodowym Dniem Kobiet i Międzynarodowym Dniem Pracy, podobnie jak inne demonstracje, były w różnym stopniu zakłócanie przez siły policyjne;
- N. mając na uwadze, że w dniu 12 kwietnia 2016 r. kambodżański Senat przyjął ustawę o związkach zawodowych, która nakłada nowe ograniczenia na prawo pracowników do zrzeszania się i daje organom rządowym nowe uprawnienia do arbitralnego ograniczenia korzystania z tego prawa przez związki zawodowe;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu pogarszających się warunków działania polityków opozycyjnych i działaczy na rzecz praw człowieka w Kambodży oraz potępia wszelkie akty przemocy, umotywowane politycznie zarzuty, arbitralne zatrzymania, przesłuchiwanie, orzeczenia i wyroki skazujące wobec tych osób;
 2. potępia eskalację umotywowanych politycznie zarzutów i nękanie metodami sądowymi obrońców praw człowieka i działaczy na rzecz praw człowieka, a w szczególności umotywowane politycznie zarzuty, orzeczenia i wyroki skazujące związane ze zgodną z prawem pracą działaczy, krytyków politycznych i obrońców praw człowieka w Kambodży;
 3. wzywa władze Kambodży do cofnięcia nakazu aresztowania oraz do wycofania wszystkich zarzutów wobec przywódcy opozycji Sama Rainsy'ego i należących do CNRP członków Zgromadzenia Narodowego i Senatu, w tym senatora Hong Sok Houra; wzywa do natychmiastowego zwolnienia pięciu obrońców praw człowieka, nadal przetrzymywanych prewencyjnie, tj. Ny Sokhy, Naya Vandy, Yi Soksana, Lima Mony'ego i Ny Chakry, do pozwolenia tym politykom, działaczom i obrońcom praw człowieka na swobodną pracę bez obawy, że będą aresztowani lub prześladowani, oraz do zaprzestania wykorzystywania sądów do celów politycznych, czyli do prześladowania osób na podstawie umotywowanych politycznie i sfingowanych zarzutów; wzywa Zgromadzenie Narodowe do niezwłocznego przywrócenia na stanowisko Sama Rainsy'ego, Um Sam Ana i Hong Sok Houra oraz do przywrócenia im immunitetu parlamentarnego;
 4. wzywa władze Kambodży do odstąpienia od wszystkich umotywowanych politycznie zarzutów i innych postępowań karnych wobec działaczy ADHOC i innych obrońców praw człowieka w Kambodży, do zaprzestania wszelkich prób zastosowania represyjnych przepisów LANGO, a także wszystkich innych prób zastraszania i nękania obrońców praw człowieka oraz organizacji krajowych i międzynarodowych, jak również do natychmiastowego, bezwarunkowego zwolnienia wszystkich osób uwięzionych na podstawie umotywowanych politycznie i sfingowanych zarzutów;
 5. apeluje do rządu Kambodży, by uznał zgodną z prawem i pożyteczną rolę, jaką odgrywają społeczeństwo obywatelskie, związki zawodowe i opozycja polityczna, przyczyniając się do ogólnego rozwoju gospodarczego i politycznego Kambodży;
 6. zachęca rząd do pracy nad umacnianiem demokracji i praworządności oraz do poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, co obejmuje przestrzeganie wszystkich przepisów konstytucji dotyczących pluralizmu oraz wolności słowa i zgromadzeń;
 7. przypomina, że bezpieczne otoczenie sprzyjające dialogowi demokratycznemu ma zasadnicze znaczenie dla stabilności politycznej, demokracji i pokojowego społeczeństwa w kraju, i apeluje do rządu o przyjęcie wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa wszystkim demokratycznie wybranym przedstawicielom mieszkańców Kambodży, niezależnie od ich przynależności politycznej;
 8. z zadowoleniem przyjmuje reformę NEC w drodze zmiany konstytucji w wyniku porozumienia w sprawie reform wyborczych osiągniętego w lipcu 2014 r. między Kambodżańską Partią Ludową (KPL) i CNRP; zwraca uwagę, że w skład NEC wchodzi obecnie czterech przedstawicieli KPL, czterech przedstawicieli CNRP i jeden przedstawiciel społeczeństwa obywatelskiego;

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

9. apeluje do rządu, by zapewnił przeprowadzenie dogłębnych i bezstronnych postępowań z udziałem ONZ, prowadzących do postawienia przed sądem wszystkich osób odpowiedzialnych za niedawną brutalną napaść na dwóch posłów do Zgromadzenia Narodowego należących do CNRP, której dopuścili się członkowie sił zbrojnych, a także za nadużywanie siły przez wojsko i policję w czasie tłumienia demonstracji, strajków i niepokojów społecznych;
 10. wzywa władze Kambodży do odstąpienia od wszystkich zarzutów wobec byłego przywódcy związków zawodowych i członka NEC Rong Chhuna;
 11. wzywa państwa członkowskie, wiceprzewodniczącą Komisji/ wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) i Komisję do ustalenia jasnych punktów odniesienia w związku ze zbliżającymi się wyborami w Kambodży, zgodnych z międzynarodowym prawem dotyczącym wolności słowa, wolności zrzeszania się i zgromadzeń, oraz do publicznego poinformowania władz Kambodży i opozycji o tych punktach odniesienia; wzywa ESDZ, aby uzależniła wysokość pomocy finansowej UE od poprawy sytuacji w kraju w zakresie praw człowieka;
 12. wyraża zaniepokojenie nową ustawą o związkach zawodowych; wzywa rząd do uchylenia ustawy o związkach zawodowych, LANGO i podobnych przepisów, które ograniczają podstawowe wolności i zagrażają korzystaniu z praw człowieka; wzywa rząd, aby zapewnił zgodność wszystkich przepisów istotnych dla praw człowieka z konstytucją Kambodży i standardami międzynarodowymi;
 13. wzywa rząd Kambodży, aby zaprzestał wszelkich przymusowych eksmisji i masowego wykupu gruntów oraz dopilnował prowadzenia eksmisji w pełnej zgodności ze standardami międzynarodowymi;
 14. podkreśla znaczenie unijnej misji obserwacji wyborów oraz jej wkładu w zapewnienie uczciwych i wolnych wyborów; wzywa NEC i odpowiednie organy rządowe do zapewnienia wszystkim uprawnionym wyborcom, w tym pracownikom migrującym i osobom aresztowanym, możliwości rejestracji i czasu, by mogli z niej skorzystać;
 15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, rządowi i parlamentowi państw członkowskich oraz rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Kambodży.
-

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0275

Tadżykistan, sytuacja więźniów sumienia

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie Tadżykistanu: sytuacja więźniów sumienia (2016/2754(RSP))

(2018/C 086/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 7, 8 i 9 Powszechnej deklaracji praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 września 2009 r. w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Tadżykistanu, z drugiej strony ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie postępów w realizacji strategii UE wobec Azji Środkowej ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 22 czerwca 2015 r. w sprawie strategii UE wobec Azji Środkowej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie realizacji i przeglądu strategii UE wobec Azji Środkowej ⁽³⁾,
- uwzględniając oświadczenie UE skierowane w dniu 18 lutego 2016 r. do Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, a dotyczące procesów karnych toczących się w Tadżykistanie przeciwko Islamskiej Partii Odrodzenia Tadżykistanu (IPOT),
- uwzględniając wnioski z wizyty specjalnego przedstawiciela UE ds. Azji Środkowej w Tadżykistanie, która miała miejsce w dniu 18 września 2015 r.,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 3 czerwca 2016 r. w sprawie wydanego przez Sąd Najwyższy Tadżykistanu wyroku skazującego wiceprezesów Islamskiej Partii Odrodzenia Tadżykistanu na dożywotnie więzienie,
- uwzględniając uwagi wstępne przedstawione przez Specjalnego Sprawozdawcę ONZ ds. Promocji i Ochrony Prawa do Wolności Opinii i Wypowiedzi w dniu 9 marca 2016 r., na zakończenie wizyty w Tadżykistanie,
- uwzględniając zalecenia dla Tadżykistanu przedstawione w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka na 25. sesji Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 6 maja 2016 r.,
- uwzględniając prowadzony przez UE i Tadżykistan coroczny dialog poświęcony prawom człowieka,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., gwarantujący wolność wypowiedzi, wolność zgromadzeń, prawo do poszanowania życia osobistego, prywatnego i rodzinnego oraz prawo do równego traktowania, a także zakazujący dyskryminacji w odniesieniu do korzystania z tych praw,
- uwzględniając regionalną konferencję na temat zapobiegania torturom, która odbyła się w dniach od 27 do 29 maja 2014 r., i regionalną konferencję na temat roli społeczeństwa w zapobieganiu torturom, która miała miejsce w dniach od 31 maja do 2 czerwca 2016 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 E z 19.8.2010, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 91.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0121.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- uwzględniając plan działań Tadżykistanu z sierpnia 2013 r., dotyczący realizacji zaleceń wydanych przez Komitet przeciwko Torturom,
- uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 17 września 2009 r. Parlament Europejski wydał zgodę na zawarcie umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotą Europejską a Republiką Tadżykistanu; mając na uwadze, że umowa o partnerstwie i współpracy została podpisana w 2004 r., a weszła w życie w dniu 1 stycznia 2010 r.; mając w szczególności na uwadze, że art. 2 tej umowy stanowi, iż „[p]oszanowanie zasad demokracji oraz praw podstawowych i praw człowieka [...] stanowi podstawę polityki wewnętrznej i zagranicznej Stron oraz podstawowy element [...] Umowy”;
- B. mając na uwadze, że od 1992 r. współpracę między UE a Tadżykistanem rozszerzono na liczne dziedziny, w tym na obszar praw człowieka i demokracji, mający podstawowe znaczenie dla jakiegokolwiek partnerstwa;
- C. mając na uwadze, że UE jest żywotnie zainteresowana zacieśnieniem współpracy z regionem Azji Środkowej w sprawach politycznych, gospodarczych, w dziedzinie bezpieczeństwa, a także w obszarze zrównoważonego rozwoju i pokoju, dzięki silnym i otwartym stosunkom między UE a Tadżykistanem w oparciu o zasady praworządności i demokracji oraz o prawa człowieka;
- D. mając na uwadze, że wyrażający krytyczne opinie o działalności rządu znany biznesmen Abubakr Azizchodżajew jest przetrzymywany od lutego 2016 r., po tym jak przedstawił poważne obawy dotyczące praktyk korupcyjnych w biznesie; mając na uwadze, że został on oskarżony, na podstawie art. 189 kodeksu karnego Tadżykistanu, o podżeganie do nienawiści narodowościowej, rasowej, regionalnej lub wyznaniowej;
- E. mając na uwadze, że członkowie opozycji politycznej w Tadżykistanie są celem regularnych ataków; mając na uwadze, że we wrześniu 2015 r. zakazano działalności Islamskiej Partii Odrodzenia Tadżykistanu, po tym jak powiązano ją z podjętym w tym samym miesiącu nieudanym zamachem stanu, pod przywództwem generała Abduchalima Nazarzody, który zginął wraz z 37 zwolennikami; mając na uwadze, że władze aresztowały już około 200 członków IPOT;
- F. mając na uwadze, że w lutym 2016 r. w Sądzie Najwyższym rozpoczęły się procesy przeciwko 13 członkom rady politycznej IPOT oraz czterem innym osobom związanym z tą partią, którym postawiono zarzuty dotyczące przestępstw „ekstremizmu” w związku z ich rzekomym udziałem w atakach z września 2015 r.; mając na uwadze, że wielu członków IPOT zostało aresztowanych i ma stanąć przed sądem karnym bez gwarancji rzetelnego procesu; mając na uwadze, że Zajd Saidow, biznesmen i znany działacz opozycji, został skazany na 29 lat pozbawienia wolności w wyniku procesu związanego z faktem kandydowania przez niego w wyborach prezydenckich w listopadzie 2013 r.; mając na uwadze, że w marcu 2015 r. w Stambule zabity został Umarali Kuwwatow, a inny działacz, Maksud Ibragimow, został w Rosji zaatakowany nożem i uprowadzony, a następnie odesłany do Tadżykistanu i w lipcu 2015 r. skazany na 17 lat pozbawienia wolności;
- G. mając na uwadze, że w dniu 2 czerwca 2016 r. Sąd Najwyższy w Duszanbe skazał Mahmadaliego Hajita i Saidumara Hussainiego, wiceprezesów zakazanej partii IPOT, na dożywotnie więzienie, zarzucając im, że stali za próbą zamachu stanu z 2015 r.; mając na uwadze, że na kary pozbawienia wolności skazano również 11 innych członków IPOT; mając na uwadze, że trzech krewnych przywódcy IPOT Muhiddina Kabiriego uwięziono za to, że nie donieśli o niesprecyzowanej zbrodni; mając na uwadze, że procesy sądowe nie były przejrzyste i naruszono w nich prawo oskarżonych do rzetelnego procesu;
- H. mając na uwadze, że grupie prawników, którzy zgłosili się na obrońców oskarżonych członków IPOT, grożono śmiercią, zostali oni także aresztowani, byli przetrzymywani i więzieni; mając na uwadze, że aresztowanie Buzurgmehra Jorowa, Nodiry Dodajanowej, Nuriddina Mahkamowa, Szuchrata Kudratowa oraz Firuza i Dalera Tabarowów budzi poważne obawy dotyczące zgodności z międzynarodowymi normami niezależności adwokatów, procesów bez udziału publiczności i ograniczania dostępu do przedstawiciela prawnego; mając na uwadze, że zatrzymano, nękano i zastraszano również dziennikarzy; mając na uwadze, że zgodnie z konstytucją Tadżykistanu musi zostać uznana wolność słowa, dostęp do mediów oraz pluralizm polityczny i ideologiczny, w tym w sprawach wyznaniowych;

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- I. mając na uwadze, że w ustawie o adwokaturze z 2015 r. wprowadzono wymóg pełnej ponownej certyfikacji palestry oraz szereg ograniczeń dotyczących osób mogących wykonywać zawody prawnicze, co prowadzi potencjalnie do ingerencji w niezależność pracy prawników;
- J. mając na uwadze, że poprawki wprowadzone niedawno do ustawy o stowarzyszeniach publicznych, która weszła w życie w 2015 r., utrudniają działalność społeczeństwa obywatelskiego, gdyż nakłada na organizacje pozarządowe obowiązek ujawniania źródeł finansowania;
- K. mając na uwadze, że w oświadczeniu misji obserwacji wyborów Parlamentu Europejskiego analizującej wybory parlamentarne, które odbyły się w Tadżykistanie w dniu 2 marca 2015 r., wskazano na istotne niedociągnięcia;
- L. mając na uwadze, że prasa, strony internetowe, media społecznościowe i dostawcy usług internetowych w Tadżykistanie działają w restrykcyjnych warunkach, gdzie powszechna jest autocenzura; mając na uwadze, że rząd wykorzystuje restrykcyjne przepisy i regulacje dotyczące mediów, by ograniczyć prezentowanie niezależnych informacji, i często blokuje media internetowe i sieci społecznościowe;
- M. mając na uwadze, że specjalny sprawozdawca ds. tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania w przedstawionym w lutym 2015 r. sprawozdaniu z wizyty w Tadżykistanie, którą odbył w lutym 2014 r., zwrócił uwagę na niepokojące przypadki stosowania tortur, maltretowania i bezkarności;
- N. mając na uwadze, że Tadżykistan wciąż klasyfikowany jest wysoko ma liście państw o najwyższym poziomie korupcji;
- O. mając na uwadze, że Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) to ważny instrument finansowy, mający wspierać zasady praworządności, dobre rządy i prawa człowieka i w kraju i w regionie;
- P. mając na uwadze, że w dniu 22 maja 2016 r. w Tadżykistanie przeprowadzono referendum w sprawie zmian w konstytucji umożliwiających sprawującemu władzę prezydentowi Emomaliemu Rahmonowi kandydowanie bez ograniczeń w kolejnych wyborach;
 - 1. wzywa do uwolnienia wszystkich osób uwięzionych na podstawie zarzutów umotywowanych politycznie, w tym Abubakra Azizchodżajewa, Zajda Saidowa, Maksuda Ibragimowa, wiceprezesów IPOT Mahmadaliego Hajita i Saidumara Hussainiego oraz 11 innych członków IPOT;
 - 2. apeluje do władz Tadżykistanu o unieważnienie wyroków na adwokatów i prawników, w tym Buzurgmehra Jorowa, Nodirę Dodajanową, Nuriddina Mahkamowa, Szuchrata Kudratowa oraz Firuza i Dalera Tabarowów, a także o ich uwolnienie;
 - 3. podkreśla znaczenie stosunków między UE a Tadżykistanem oraz zacieśnienia współpracy we wszystkich dziedzinach; podkreśla, że w interesie UE leżą trwałe stosunki z Tadżykistanem w postaci współpracy politycznej i gospodarczej; zaznacza, że utrzymywanie stosunków politycznych i gospodarczych z UE ściśle wiąże się z przestrzeganiem wartości dotyczących poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, zgodnie z zapisami umowy o partnerstwie i współpracy;
 - 4. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu coraz większej liczby przetrzymywanych i aresztowanych prawników występujących w obronie praw człowieka, a także członków opozycji i ich krewnych, a ponadto z powodu ograniczania wolności mediów i internetu oraz komunikacji mobilnej i ograniczania możliwości wyrażania przekonań religijnych;
 - 5. apeluje do władz Tadżykistanu o zapewnienie obrońcom i działaczom politycznym rzetelnego, otwartego i przejrzystego procesu, o dostarczenie solidnych zabezpieczeń i gwarancji procesowych zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Tadżykistanu oraz o zezwolenie organizacjom międzynarodowym na przeprowadzenie ponownego dochodzenia we wszystkich sprawach dotyczących łamania praw człowieka i naruszania godności ludzkiej; wzywa, by wszystkim uwięzionym lub przetrzymywanym zapewniono dostęp do usług niezależnego prawnika, a także prawo regularnego spotykania się z członkami rodziny; przypomina, że każdy wydany wyrok wymaga przedstawienia jednoznacznych dowodów potwierdzających zarzuty karne postawione oskarżonemu;
 - 6. wzywa rząd Tadżykistanu, by umożliwił grupom opozycji swobodne działanie i korzystanie z wolności zgromadzeń, zrzeszania się, słowa i wyznania, zgodnie z międzynarodowymi normami praw człowieka oraz z konstytucją Tadżykistanu;

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

7. podkreśla, że uzasadniona walka z terroryzmem i ekstremizmem nie powinna być wykorzystywana jako pretekst do tłumienia działalności opozycji, ograniczania wolności słowa lub niezawisłości sądownictwa; przypomina, że należy zagwarantować podstawowe wolności przysługujące wszystkim obywatelom Tadżykistanu oraz przestrzegać zasad praworządności;
8. apeluje do parlamentu Tadżykistanu, by uwzględnił opinie niezależnych mediów i społeczeństwa obywatelskiego, rozpatrując poprawki zgłoszone do ustawy medialnej, a dotyczące licencji dla mediów; wzywa władze Tadżykistanu, by zaprzęstały blokowania internetowych serwisów informacyjnych;
9. wzywa władze Tadżykistanu do przestrzegania prawa międzynarodowego, zwłaszcza w odniesieniu do ustawy o stowarzyszeniach publicznych i ustawy o palestrze i wykonywaniu zawodów prawniczych; zwraca się do rządu Tadżykistanu, by zapewnił wszystkim prawnikom, w tym adwokatom obrońców praw człowieka, członków IPOT, ofiar tortur i osób oskarżanych o ekstremizm, możliwość swobodnego wykonywania pracy, bez obawy, że spotkają się z groźbami czy nękaniami;
10. z zadowoleniem przyjmuje pewne pozytywne działania rządu Tadżykistanu, np. depenalizację zniesławienia i zniewagi w 2012 r., oraz wzywa o właściwe stosowanie kodeksu karnego tego kraju; z zadowoleniem przyjmuje podpisanie przepisów wprowadzających poprawki do kodeksu postępowania karnego oraz ustawy o procedurach zatrzymania i warunkach zapewnianych podejrzanym, oskarżonym i pozwanym, a także wzywa władze Tadżykistanu, by zapewniły niezwłoczne wdrożenie tych przepisów;
11. z zadowoleniem przyjmuje prowadzony przez UE i Tadżykistan coroczny dialog poświęcony prawom człowieka, w którym należy poruszyć również kwestie ujęte w niniejszej rezolucji; podkreśla znaczenie prowadzonego przez UE i władze Tadżykistanu skutecznego i ukierunkowanego na wyniki dialogu poświęconego prawom człowieka jako narzędzia sprzyjającego załagodzeniu sytuacji politycznej w kraju i zainicjowaniu całościowych reform;
12. wzywa UE, zwłaszcza Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, do uważnego monitorowania zasad praworządności w Tadżykistanie, szczególnie jeśli chodzi o prawo do zrzeszania się i zakładania partii politycznych, w związku z wyborami parlamentarnymi, które mają się odbyć w 2020 r., a także, w stosownych przypadkach, do omawiania niepokojących kwestii z władzami Tadżykistanu, do oferowania pomocy i do składania Parlamentowi regularnych sprawozdań; zwraca się do delegatury UE w Duszanbe, by dalej odgrywała aktywną rolę w tej dziedzinie;
13. zachęca władze Tadżykistanu do zapewnienia należytej reakcji na zalecenia zawarte w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka oraz do realizacji tych zaleceń;
14. wyraża głębokie zaniepokojenie powszechnym stosowaniem tortur i apeluje do rządu Tadżykistanu o realizację planu działań z sierpnia 2013 r., dotyczącego wdrożenia zaleceń wydawanych przez Komitet przeciwko Torturom;
15. odnotowuje wnioski misji obserwacyjnej wysłanej przez Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie na wybory parlamentarne, które odbyły się w Tadżykistanie w dniu 1 marca 2015 r., zawierające stwierdzenie, że wybory te „miały miejsce w warunkach ograniczonej swobody politycznej i nie zapewniły kandydatom równych warunków rywalizacji”, oraz apeluje do władz Tadżykistanu, by w stosownym czasie zajęły się wszystkimi zaleceniami zawartymi w tychże wnioskach;
16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Radzie, Komisji, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. Azji Środkowej, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, Radzie Praw Człowieka ONZ, rządowi Tadżykistanu oraz prezydentowi tego kraju, Emomaliemu Rahmonowi.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0276

Wietnam

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie Wietnamu (2016/2755(RSP))

(2018/C 086/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Wietnamu,
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych z dnia 18 grudnia 2015 r. w sprawie aresztowania prawnika Nguyễn Văn Đàia,
 - uwzględniając oświadczenie szefów państw i rządów UE z dnia 7 marca 2016 r.,
 - uwzględniając komunikat prasowy rzecznika Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka w sprawie Turcji, Gambii i Wietnamu, wydany dnia 13 maja 2016 r. w Genewie,
 - uwzględniając oświadczenie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wolności religii lub przekonań Heinera Bielefeldta oraz specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur Juana E. Méndeza z dnia 3 czerwca 2016 r., które zostało poparte przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. sytuacji obrońców praw człowieka Michela Forsta, specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do wolności pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się Mainę Kiai, specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. promocji i ochrony prawa do wolności opinii i wypowiedzi Davida Kaye'a, specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. przemocy wobec kobiet Dubravkę Šimonović, a także Grupę Roboczą ds. Arbitralnych Zatrzymań,
 - uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy między UE a Wietnamem podpisaną dnia 27 czerwca 2012 r. oraz doroczny dialog na temat praw człowieka między UE a rządem Wietnamu, którego ostatnia runda odbyła się dnia 15 grudnia 2015 r.,
 - uwzględniając wytyczne UE w sprawie praw człowieka,
 - uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka z 1948 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR), do którego Wietnam przystąpił w 1982 r.,
 - uwzględniając Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, do której Wietnam przystąpił w 1982 r.,
 - uwzględniając konwencję ONZ przeciwko torturom, ratyfikowaną przez Wietnam w 2015 r.,
 - uwzględniając wyniki powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka z dnia 28 stycznia 2014 r. w sprawie Wietnamu, dokonanego przez Radę Praw Człowieka ONZ,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że UE uznaje Wietnam za ważnego partnera w Azji; mając na uwadze, że w 2015 r. przypada 25. rocznica nawiązania stosunków między UE a Wietnamem; mając na uwadze, że stosunki te szybko wykroczyły poza handel i pomoc, osiągając poziom bardziej złożonych relacji;
- B. mając na uwadze, że od 1975 r. Wietnam jest państwem jednopartyjnym, w którym Komunistyczna Partia Wietnamu (KPW) nie zezwala na podważanie jej przywództwa i kontroluje Zgromadzenie Narodowe oraz sądy;
- C. mając na uwadze, że władze Wietnamu brutalnie stłumiły demonstracje odbywające się na terenie całego kraju w maju 2016 r., zorganizowane w następstwie katastrofy ekologicznej, która zdziesiątkowała zasoby rybne tego kraju;

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- D. mając na uwadze, że dnia 16 grudnia 2015 r. aresztowano wietnamską prawniczkę i obrończynię praw człowieka Lê Thu Hà, a także innego znanego obrońcę praw człowieka i prawnika Nguyễn Văn Đàia pod zarzutem uprawiania propagandy antypaństwowej; mając na uwadze, że obrońca praw człowieka Trần Minh Nhật został zaatakowany przez policjanta dnia 22 lutego 2016 r. w swoim domu w dystrykcie Lâm Hà, w prowincji Lâm Đồng; mając na uwadze, że Trần Huỳnh Duy Thức, który został uwięziony w 2009 r. po procesie pozbawionym rzetelnej obrony, otrzymał wyrok 16 lat pozbawienia wolności oraz kolejnych pięciu lat aresztu domowego; mając na uwadze, że istnieją poważne obawy dotyczące pogorszenia się stanu zdrowia buddyjskiego dysydenta Thíchha Quảng Độ, który przebywa obecnie w areszcie domowym;
- E. mając na uwadze, że w Wietnamie zakazane są niezależne partie polityczne, związki zawodowe i organizacje praw człowieka, a zgromadzenia publiczne wymagają oficjalnego pozwolenia; mając na uwadze, że nad przebiegiem niektórych pokojowych demonstracji czuwały liczne siły porządkowe, a prominentni działacze byli przetrzymywani w areszcie domowym, podczas gdy inne demonstracje były rozwiązywane lub w ogóle ich zakazywano;
- F. mając na uwadze, że szeroko zakrojone działania policyjne mające na celu zapobieganie udziałowi w demonstracjach i karanie za uczestnictwo w nich doprowadziły do licznych naruszeń praw człowieka, w tym tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, a także do łamania prawa do pokojowego gromadzenia się i swobodnego przemieszczania się; mając na uwadze, że warunki przetrzymywania i traktowania więźniów są fatalne, według doniesień w 2015 r. doszło do co najmniej siedmiu przypadków śmierci w areszcie policyjnym, a policja jest podejrzana o stosowanie tortur lub innych form maltretowania;
- G. mając na uwadze, że mimo przyjęcia 182 z 227 zaleceń wydanych przez Radę Praw Człowieka ONZ w okresowym przeglądzie praw człowieka z czerwca 2014 r. Wietnam odrzucił takie zalecenia, jak uwolnienie więźniów politycznych i osób przetrzymywanych bez postawienia zarzutów lub procesu sądowego, przeprowadzenie reformy prawa w celu położenia kresu pozbawianiu wolności za przekonania polityczne, utworzenie niezależnych krajowych instytucji ds. praw człowieka oraz inne działania zmierzające do promowania udziału społeczeństwa; mając jednak na uwadze, że Wietnam w ostatnim czasie zezwolił międzynarodowym grupom obrońców praw człowieka na spotkanie z przedstawicielami opozycji i urzędnikami państwowymi po raz pierwszy od zakończenia wojny wietnamskiej;
- H. mając na uwadze, że Wietnam w dalszym ciągu powołuje się na mgliste zapisy dotyczące „bezpieczeństwa narodowego” w kodeksie karnym, takie jak „propaganda antypaństwowa”, „działalność wywrotowa” lub „naruszenie swobód demokratycznych” w celu obwiniania i zmuszania do milczenia dysydentów politycznych, obrońców praw człowieka i rzekomych krytyków rządu;
- I. mając na uwadze, że w maju 2016 r. korespondent BBC Jonathan Head otrzymał rzekomo zakaz relacjonowania wizyty prezydenta Obamy w Wietnamie i cofnięto mu akredytację bez podania oficjalnego powodu; mając na uwadze, że Kim Quốc Hoa, były redaktor naczelny gazety Người Cao Tuổi, został pozbawiony licencji dziennikarskiej na początku 2015 r., a następnie oskarżony na mocy art. 258 kodeksu karnego o naruszenie swobód demokratycznych, po tym jak gazeta ujawniła szereg przypadków korupcji wśród urzędników;
- J. mając na uwadze, że Wietnam zajmuje 175. pozycję spośród 180 krajów w światowym rankingu wolności prasy w 2016 r. prowadzonym przez Reporterów bez Granic, a prasa, radio i telewizja są kontrolowane przez KPW, wojsko lub inne organy rządowe; mając na uwadze, że dekret nr 72 z 2013 r. w jeszcze większym stopniu ogranicza wolność wypowiedzi w blogach i mediach społecznościowych, natomiast dekret nr 174 z 2014 r. nakłada surowe kary na media społecznościowe i użytkowników internetu, którzy wyrażają „propagandę antypaństwową” lub „reakcyjne ideologie”;
- K. mając na uwadze, że tłumiona jest wolność religii lub przekonań, a wiele mniejszości religijnych jest poważnie prześladowanych, w tym członkowie Kościoła katolickiego i nieuznawanych wspólnot religijnych, takich jak Zjednoczony Kościół Buddyjski Wietnamu, liczne Kościoły protestanckie i członkowie mniejszości etniczno-religijnej Degar, co stwierdził podczas swojej wizyty w Wietnamie sprawozdawca ONZ ds. wolności religii lub przekonań;

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- L. mając na uwadze, że w kwietniu 2016 r. Wietnam przyjął ustawę o dostępie do informacji oraz nowelizację ustawy prasowej, które ograniczają wolność słowa i wzmacniają cenzurę, a także przepisy zakazujące demonstracji przed sądami podczas procesów;
- M. mając na uwadze, że w rankingu Światowego Forum Ekonomicznego dotyczącym wskaźnika nierówności płci Wietnam spadł z 42. pozycji w 2007 r. na 83. pozycję w 2015 r., oraz mając na uwadze, że w Konwencji ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet skrytykowano władze Wietnamu za nieuwzględnianie „konceptu faktycznej równości płci”; mając na uwadze, że mimo pewnych postępów problem w Wietnamie wciąż stanowi przemoc domowa, handel kobietami i dziewczętami, prostytucja, HIV/AIDS oraz naruszenia praw seksualnych i reprodukcyjnych;
- N. mając na uwadze, że celem umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy jest ustanowienie nowoczesnego i szeroko zakrojonego partnerstwa korzystnego dla obydwu stron, którego podstawą są wspólne interesy i zasady, takie jak równość, wzajemny szacunek, praworządność i prawa człowieka;
- O. mając na uwadze, że UE pochwaliła Wietnam za trwały postęp w dziedzinie praw społeczno-ekonomicznych, jednak wyraziła utrzymujące się zaniepokojenie sytuacją praw politycznych i cywilnych; mając jednak na uwadze, że w ramach dorocznego dialogu na temat praw człowieka UE poruszyła kwestie restrykcji w dziedzinie wolności słowa, wolności mediów i wolności zgromadzeń;
- P. mając na uwadze, że UE jest największym rynkiem eksportowym Wietnamu; mając na uwadze, że UE wraz z jej państwami członkowskimi jest największym dawcą oficjalnej pomocy rozwojowej dla Wietnamu, oraz mając na uwadze, że budżet UE przeznaczony na ten cel wzrośnie o 30 % do 400 mln EUR w latach 2014–2020;
1. z zadowoleniem przyjmuje zacieśnienie partnerstwa i pogłębienie dialogu na temat praw człowieka między UE a Wietnamem; wyraża uznanie dla Wietnamu za ubiegłoroczną ratyfikację konwencji ONZ przeciwko torturom;
2. wzywa rząd Wietnamu do natychmiastowego zaprzestania wszelkiego nękania, zastraszania i prześladowania obrońców praw człowieka oraz działaczy społecznych i środowiskowych; nalega, aby rząd przestrzegał prawa tych aktywistów do pokojowego protestu i uwolnił wszystkie niesłusznie przetrzymywane osoby; domaga się natychmiastowego uwolnienia wszystkich działaczy, którzy zostali niesłusznie aresztowani i uwięzieni, takich jak Lê Thu Hà, Nguyễn Văn Đài, Trần Minh Nhật, Trần Huỳnh Duy Thức i Thích Quảng Độ;
3. wyraża silne zaniepokojenie nasilającą się przemocą wobec wietnamskich manifestantów wyrażających swój gniew z powodu masowego wymierania ryb na środkowym wybrzeżu kraju; domaga się publikacji wyników dochodzeń w sprawie katastrofy ekologicznej oraz ukarania odpowiedzialnych za nią osób; apeluje do rządu Wietnamu o poszanowanie prawa do pokojowego gromadzenia się zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Wietnamu w dziedzinie praw człowieka;
4. potępia skazanie i wydanie surowych wyroków na dziennikarzy i blogerów w Wietnamie, takich jak Nguyễn Hữu Vinh, jego kolega Nguyễn Thị Minh Thúy i Đặng Xuân Diệu, oraz apeluje o ich uwolnienie;
5. ubolewa z powodu ciągłych naruszeń praw człowieka w Wietnamie, takich jak polityczne zastraszanie, prześladowanie, ataki, arbitralne aresztowania, surowe wyroki więzienia i niesprawiedliwe procesy, popełniane wobec działaczy politycznych, dziennikarzy, blogerów, dysydentów i obrońców praw człowieka działających w internecie i poza nim, co stanowi oczywiste naruszenie międzynarodowych zobowiązań Wietnamu w dziedzinie praw człowieka;
6. wyraża zaniepokojenie faktem, że Zgromadzenie Narodowe rozpatruje przyjęcie ustawy o stowarzyszeniach oraz ustawy o przekonaniach i religii, które są sprzeczne z międzynarodowymi standardami wolności zrzeszania się i wolności religii lub przekonań;
7. wzywa Wietnam do dalszego zacieśniania współpracy z mechanizmami w dziedzinie praw człowieka oraz do większej zgodności z traktatowymi mechanizmami sprawozdawczości; ponawia swój apel o postępy we wdrażaniu zaleceń powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

8. ponawia swój apel o rewizję konkretnych artykułów wietnamskiego kodeksu karnego, które są wykorzystywane do tłumienia wolności słowa; ubolewa nad tym, że wśród 18 000 więźniów objętych amnestią w dniu 2 września 2015 r. nie było więźniów politycznych; potępia warunki panujące w aresztach i więzieniach w Wietnamie oraz domaga się, by władze Wietnamu zagwarantowały nieograniczony dostęp do porady prawnej;
9. wzywa rząd Wietnamu do ustanowienia skutecznych mechanizmów rozliczalności dla sił policyjnych i organów bezpieczeństwa, tak aby w przyszłości nie dochodziło do nękania więźniów i osób aresztowanych;
10. apeluje do władz o zaprzestanie prześladowań religijnych, a także o zmianę przepisów dotyczących statusu wspólnot religijnych w celu ponownego określenia statusu prawnego nieuznanych religii; domaga się, by Wietnam wycofał piąty projekt ustawy o przekonaniach i religii, który jest obecnie przedmiotem debaty w Zgromadzeniu Narodowym, a także apeluje o opracowanie nowego projektu zgodnego z zobowiązaniami Wietnamu wynikającymi z art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych; domaga się uwolnienia przywódców religijnych, w tym pastora Nguyễn Công Chính, Trần Thị Hồng và Ngô Hào;
11. domaga się, aby Wietnam zwalczał dyskryminację wobec kobiet, wprowadzając przepisy zwalczające handel ludźmi oraz podejmując skuteczne kroki w celu ograniczenia przemocy domowej i naruszeń praw reprodukcyjnych;
12. pochwała Wietnam za jego przewodnią rolę w Azji pod względem rozwoju praw lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI), w szczególności za przyjęcie w ostatnim czasie ustawy o małżeństwie i rodzinie, która dopuszcza małżeństwa osób tej samej płci;
13. wzywa Międzyrządową Komisję ds. Praw Człowieka ASEAN, by zbadała sytuację praw człowieka w Wietnamie, skupiając się zwłaszcza na wolności słowa, oraz by przedstawiła zalecenia dla tego kraju;
14. wzywa wietnamski rząd do wydania stałego zaproszenia dla specjalnych ekspertów ONZ, a w szczególności dla specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wolności słowa i specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji obrońców praw człowieka;
15. wzywa UE do pogłębienia dialogu politycznego na temat praw człowieka prowadzonego z Wietnamem w ramach umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy;
16. wzywa delegaturę UE, by sięgnęła po wszelkie odpowiednie narzędzia i instrumenty w celu towarzyszenia rządowi Wietnamu w tych działaniach oraz w celu wspierania i chronienia obrońców praw człowieka; podkreśla znaczenie dialogu na temat praw człowieka między UE i władzami wietnamskimi, zwłaszcza jeśli temu dialogowi towarzyszą faktyczne działania; podkreśla, że dialog ten powinien być skuteczny i nastawiony na wyniki;
17. docenia wysiłki wietnamskiego rządu we wzmacnianiu stosunków między UE a ASEAN oraz jego poparcie dla udziału UE w szczycie Azji Wschodniej;
18. pochwała Wietnam za osiągnięcie znacznej liczby milenijnych celów rozwoju i apeluje do Komisji oraz wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o zapewnienie ciągłego wsparcia władzom Wietnamu oraz organizacjom pozarządowym i organizacjom społeczeństwa obywatelskiego w kraju w ramach Agendy rozwoju po 2015 roku;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Wietnamu, rządowi i parlamentom państw członkowskich ASEAN, wysokiemu komisarzowi ONZ ds. praw człowieka oraz sekretarzowi generalnemu ONZ.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0279

Otwarta, efektywna i niezależna administracja Unii Europejskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie otwartej, efektywnej i niezależnej administracji Unii Europejskiej (2016/2610(RSP))

(2018/C 086/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 298 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w którym uznano prawo do dobrej administracji za jedno z praw podstawowych,
 - uwzględniając pytanie do Komisji w sprawie otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej (O-000079/2016 – B8-0705/2016),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2013 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego w Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5, art. 123 ust. 2 i art. 46 ust. 6 Regulaminu,
1. przypomina, że w rezolucji z dnia 15 stycznia 2013 r. Parlament, na podstawie art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), wezwał do przyjęcia rozporządzenia w sprawie otwartej, efektywnej i niezależnej administracji Unii Europejskiej zgodnie z art. 298 TFUE, lecz pomimo przyjęcia tej rezolucji zdecydowaną większością głosów (572 posłów głosowało za, 16 przeciw, 12 wstrzymało się od głosu) za wnioskiem Parlamentu nie poszło przedłożenie wniosku przez Komisję;
 2. zwraca się do Komisji o rozważenie załączonego wniosku dotyczącego rozporządzenia;
 3. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego, który powinien się znaleźć w jej programie prac na rok 2017;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie otwartej, efektywnej i niezależnej administracji Unii Europejskiej

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 298,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

⁽¹⁾ Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 17.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wraz z rozwojem kompetencji Unii Europejskiej obywatele w coraz większym stopniu mają do czynienia z instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii, a nie zawsze przysługuje im odpowiednia ochrona ich praw proceduralnych.
- (2) W Unii opartej na rządach prawa konieczne jest dopilnowanie, by w odpowiedni sposób określono, rozwijano i szanowano prawa i obowiązki proceduralne. Obywatele mają prawo oczekiwać wysokiego poziomu przejrzystości, skuteczności, szybkiego działania i odpowiedzi ze strony instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii. Obywatele mają także prawo do uzyskiwania odpowiednich informacji na temat możliwości podejmowania dalszych działań w sprawie.
- (3) Obowiązujące przepisy i zasady dotyczące dobrej administracji są rozproszone w wielu różnych źródłach: prawie pierwotnym, prawie wtórnym, orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, prawie miękkim oraz jednostronnych zobowiązaniach instytucji unijnych.
- (4) Przez lata Unia rozwinęła dużą liczbę sektorowych procedur administracyjnych w formie wiążących przepisów, jak i miękkiego prawa, niekoniecznie biorąc pod uwagę ogólną spójność systemu. Ta złożona różnorodność procedur spowodowała w nich luki i niezgodności.
- (5) Okoliczność, że Unia nie ma spójnego i kompleksowego zbioru skodyfikowanych przepisów prawa administracyjnego, utrudnia obywatelom zrozumienie ich uprawnień administracyjnych wynikających z prawa unijnego.
- (6) W kwietniu 2000 r. Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich zaproponował instytucjom Kodeks dobrego postępowania administracyjnego z założeniem, że ten sam kodeks powinien mieć zastosowanie do wszystkich instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii.
- (7) W rezolucji z dnia 6 września 2001 r. Parlament zatwierdził ze zmianami projekt Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i wezwał Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego rozporządzenia zawierającego Kodeks dobrego postępowania administracyjnego na podstawie art. 308 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.
- (8) Istniejące wewnętrzne kodeksy postępowania, które następnie przyjmowały różne instytucje, w większości oparte na kodeksie rzecznika, mają ograniczone zastosowanie, różnią się od siebie i nie mają mocy prawnie wiążącej.
- (9) Wraz z wejściem w życie traktatu lizbońskiego Unia uzyskała prawną podstawę dla przyjęcia rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym. Artykuł 298 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje przyjęcie rozporządzeń w celu zapewnienia, by przy wykonywaniu swoich zadań instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii korzystały ze wsparcia otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej. Wejście w życie traktatu lizbońskiego nadało tę samą moc prawną, którą mają Traktaty, także Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).
- (10) Tytuł V Karty („Prawa obywatelskie”) gwarantuje prawo do dobrej administracji w art. 41, który stanowi, że każdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia swojej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii. Ponadto art. 41 Karty podaje w niewyczerpujący sposób niektóre składniki definicji prawa do dobrej administracji, takie jak prawo do bycia wysłuchanym, prawo każdego do dostępu do akt jego sprawy, prawo do otrzymania uzasadnienia decyzji administracji, prawo domagania się naprawienia szkody wyrządzonej przez instytucje lub członków ich personelu przy wykonywaniu ich funkcji oraz uprawnienia dotyczące języka.
- (11) Efektywna administracja Unii ma kluczowe znaczenie dla interesu publicznego. Zarówno nadmiar, jak i brak przepisów i procedur może skutkować złą administracją, do której mogą prowadzić również sprzeczne, niespójne lub niejasne przepisy i procedury.
- (12) Odpowiednia struktura i spójność procedur administracyjnych służy zarówno efektywności administracji, jak i odpowiedniemu realizowaniu prawa do dobrej administracji zawarowanego jako ogólna zasada prawa Unii na mocy art. 41 Karty.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- (13) W rezolucji z dnia 15 stycznia 2013 r. Parlament Europejski wezwał do przyjęcia rozporządzenia w sprawie europejskiego prawa o postępowaniu administracyjnym dla zagwarantowania prawa do dobrej administracji dzięki otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej. Ustanowienie wspólnego zestawu przepisów o postępowaniu administracyjnym na szczeblu instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii powinno zwiększyć pewność prawną, wypełnić luki w systemie prawnym Unii i w ten sposób przyczynić się do poszanowania praworządności.
- (14) Niniejsze rozporządzenie ma na celu ustanowienie zestawu przepisów proceduralnych, których ma przestrzegać administracja Unii, podejmując czynności administracyjne. Te przepisy proceduralne zmierzają do zapewnienia otwartej, efektywnej i niezależnej administracji oraz odpowiedniej realizacji prawa do dobrej administracji.
- (15) Zgodnie z art. 298 TFUE niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do administracji państw członkowskich. Ponadto niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do procedur ustawodawczych, postępowań sądowych oraz procedur zmierzających do przyjęcia aktów nieustawodawczych bezpośrednio opartych na Traktatach, aktów delegowanych lub wykonawczych.
- (16) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do administracji Unii z zastrzeżeniem innych aktów prawnych Unii, które zawierają szczególne przepisy o postępowaniu administracyjnym. Jednak procedury administracyjne właściwe dla konkretnego sektora nie są w pełni spójne i kompletne. Dla zapewnienia ogólnej spójności czynności administracyjnych administracji Unii i pełnego poszanowania prawa do dobrej administracji, wykładni aktów prawnych zawierających szczególne przepisy o postępowaniu administracyjnym należy zatem dokonywać zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a ich luki powinny być wypełnione dzięki odpowiednim przepisom niniejszego rozporządzenia. Niniejsze rozporządzenie ustanawia prawa i obowiązki jako domyślną zasadę wszystkich postępowań administracyjnych na mocy prawa unijnego, dlatego ogranicza rozdrobnienie obowiązujących przepisów proceduralnych, wynikające z uregulowań sektorowych.
- (17) Przepisy o postępowaniu administracyjnym ujęte w niniejszym rozporządzeniu mają na celu wdrożenie zasad dobrej administracji, które ustanowiono w bardzo różnych źródłach prawa w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Zasady dobrej administracji przedstawiono poniżej, a ich sformułowanie powinno inspirować wykładnię przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (18) Zasada praworządności przywołana w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) jest rdzeniem wartości Unii. Zgodnie z tą zasadą wszelkie działanie Unii musi opierać się na Traktatach zgodnie z zasadą przyznania kompetencji. Ponadto zasada legalizmu, jako pochodna zasady praworządności, wymaga, by administracja Unii podejmowała czynności w pełnej zgodności z prawem.
- (19) Wszelki akt prawa Unii musi być zgodny z zasadą proporcjonalności. Wymaga ona, by wszelki środek podejmowany przez administrację Unii był odpowiedni i niezbędny do osiągnięcia celów wyznaczonych przez dany środek: jeżeli zachodzi wybór między kilkoma potencjalnie odpowiednimi środkami, należy wybrać rozwiązanie najmniej obciążające, a wszelkie opłaty nakładane przez administrację nie mogą być nieproporcjonalne do założonych celów.
- (20) Prawo do dobrej administracji wymaga, by administracja Unii podejmowała czynności administracyjne zgodnie z procedurami administracyjnymi gwarantującymi bezstronność, rzetelność i terminowość.
- (21) Prawo do dobrej administracji wymaga, by powiadamiano strony o decyzji w sprawie wszczęcia postępowania administracyjnego oraz udzielano niezbędnych informacji umożliwiających im wykonywanie ich praw w toku postępowania administracyjnego. W uzasadnionych i wyjątkowych przypadkach oraz jeżeli wymaga tego interes publiczny, administracja Unii może opóźnić lub pominąć powiadomienie.
- (22) Jeżeli postępowanie administracyjne wszczyna się na wniosek strony, prawo do dobrej administracji nakłada na administrację Unii obowiązek pisemnego poświadczenia odbioru wniosku. W poświadczeniu odbioru powinny znajdować się niezbędne informacje umożliwiające stronie wykonywanie jej prawa do obrony w toku postępowania administracyjnego. Jednak administracja Unii powinna mieć także prawo odrzucenia wniosków bezzasadnych lub stanowiących nadużycie, ponieważ wnioski takie mogą zakłócać efektywność administracji.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- (23) Z uwagi na pewność prawną postępowanie administracyjne powinno być wszczynane w rozsądnym terminie po zajściu zdarzenia. Z tego względu niniejsze rozporządzenie powinno ująć przepisy o terminie przedawnienia.
- (24) Prawo do dobrej administracji wymaga od administracji Unii realizacji obowiązku staranności, zgodnie z którym na każdym etapie postępowania administracja ustala oraz w staranny i bezstronny sposób ocenia wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne sprawy, uwzględniając wszystkie uzasadnione interesy. W tym celu administracja Unii powinna mieć prawo do wysłuchania stron, świadków i rzeczoznawców, żądania dokumentów i rejestrów oraz przeprowadzania wizytacji i inspekcji. Przy wyborze rzeczoznawców administracja Unii powinna zapewnić ich techniczne kwalifikacje oraz brak konfliktu interesów.
- (25) W dochodzeniu prowadzonym przez administrację Unii strony powinny mieć obowiązek współpracy polegającej na wspieraniu administracji w stwierdzaniu faktów i okoliczności w sprawie. Zwracając się do stron o współpracę, administracja Unii powinna dać im rozsądny termin na udzielenie odpowiedzi oraz przypomnieć o prawie do nieobciążania siebie winą, jeżeli postępowanie administracyjne może skutkować karą.
- (26) Prawo do bezstronnego traktowania przez administrację Unii wywodzi się z podstawowego prawa do dobrej administracji oraz wiąże się ze spoczywającym na członkach personelu administracji obowiązkiem wstrzymania się od udziału w postępowaniu administracyjnym, jeżeli w sposób bezpośredni lub niebezpośredni mają interes osobisty, w szczególności interes rodzinny lub finansowy, który może podważyć ich bezstronność.
- (27) Prawo do dobrej administracji może wymagać, by w pewnych okolicznościach administracja przeprowadzała inspekcje, jeżeli jest to konieczne do spełnienia określonego obowiązku lub osiągnięcia celu przewidzianego prawem unijnym. Inspekcje te powinny przestrzegać określonych warunków i procedur, żeby zagwarantować prawa stron.
- (28) We wszystkich postępowaniach wszczętych przeciwko osobie należy przestrzegać prawa do bycia wysłuchanym, jeżeli postępowania te mogą zakończyć się wydaniem aktu niekorzystnego dla tej osoby. Prawo do bycia wysłuchanym nie powinno być wyłączone ani ograniczone żadnym aktem ustawodawczym. Prawo do bycia wysłuchanym wymaga, by dana osoba otrzymała dokładne i pełne zestawienie stawianych jej roszczeń lub zarzutów oraz by miała możliwość zgłoszenia uwag na temat prawdziwości i doniosłości przywołanych okoliczności faktycznych i wykorzystanych dokumentów.
- (29) Prawo do dobrej administracji obejmuje prawo strony w postępowaniu administracyjnym do dostępu do akt jej sprawy, co jest także zasadniczym wymogiem służącym korzystaniu z prawa do bycia wysłuchanym. Jeżeli ochrona uzasadnionych względów poufności oraz tajemnicy zawodowej i handlowej nie pozwala na pełny dostęp do akt sprawy, stronie powinno się przekazać przynajmniej odpowiednie streszczenie sprawy. W celu ułatwienia dostępu do akt sprawy i w ten sposób zapewnienia przejrzystego zarządzania informacją, administracja Unii powinna rejestrować pocztę przychodzącą i wychodzącą, otrzymywane dokumenty i podejmowane środki oraz stworzyć ewidencję zarejestrowanych spraw.
- (30) Administracja Unii powinna przyjmować akty administracyjne w rozsądnym terminie. Powolna administracja jest złą administracją. Wszelką zwłokę w przyjęciu aktu administracyjnego należy uzasadnić, a także należyć powiadomić o niej stronę w postępowaniu administracyjnym i szacunkowo podać stronie oczekiwaną datę przyjęcia aktu administracyjnego.
- (31) Prawo do dobrej administracji nakłada na administrację Unii obowiązek jasnego uzasadnienia, na którym opiera się akt administracyjny. Uzasadnienie powinno podawać podstawę prawną aktu, ogólne okoliczności, które doprowadziły do jego przyjęcia i ogólne cele, których osiągnięciu akt ma służyć. Uzasadnienie powinno jasno i jednoznacznie przedstawiać rozumowanie właściwego organu przyjmującego akt w taki sposób, by umożliwić stronom w sprawie podjęcie decyzji, czy chcą dochodzić swoich praw, wnosząc sprawę do sądu.
- (32) Zgodnie z prawem do skutecznego środka odwoławczego Unia i państwa członkowskie nie mogą uniemożliwić lub nadmiernie utrudniać wykonywanie praw przyznanych przez prawo Unii. Mają za to obowiązek zagwarantowania rzeczywistej i skutecznej ochrony sądowej oraz zakaz stosowania przepisów lub procedur, które mogą uniemożliwić – nawet czasowo – pełne obowiązywanie i skuteczność prawa Unii.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- (33) Aby ułatwić wykonywanie prawa do skutecznego środka odwoławczego, administracja Unii powinna wskazać w swoich aktach administracyjnych środki odwoławcze dostępne dla stron, dla których praw i interesów te akty wywołują skutki. Poza możliwością wszczęcia postępowania sądowego lub złożenia skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, stronie należy przyznać prawo do wniesienia o administracyjne postępowanie odwoławcze oraz przekazać jej informacje o procedurze i terminach składania takiego wniosku.
- (34) Wniosek dotyczący administracyjnego postępowania odwoławczego nie ma wpływu na przysługujące stronie prawo do środków zaskarżenia. Do celów ustalenia ram czasowych wniosku o kontrolę sądową akt administracyjny należy uznać za ostateczny, jeśli strona nie złoży w odpowiednim terminie wniosku o administracyjne postępowanie odwoławcze, a jeżeli strona złoży taki wniosek, ostateczny akt administracyjny jest aktem, który zawiera wnioski z administracyjnego postępowania odwoławczego.
- (35) Zgodnie z zasadami przejrzystości i pewności prawnej strony postępowania administracyjnego powinny mieć możliwość jasnego zrozumienia swoich praw i obowiązków wynikających ze skierowanego do nich aktu administracyjnego. Z tych względów administracja Unii powinna dopilnować, by jej akty administracyjne sporządzano w jasnym i zrozumiałym języku oraz by stawały się one skuteczne wraz z powiadomieniem stron. Przy wykonywaniu tego obowiązku administracja Unii musi właściwie stosować technologie informacyjne i komunikacyjne oraz dostosowywać się do ich rozwoju.
- (36) Z uwagi na przejrzystość i efektywność administracyjną administracja Unii powinna zapewnić sprostowanie przez właściwy organ błędów pisarskich, rachunkowych lub podobnych, które występują w jej aktach administracyjnych.
- (37) Zasada legalizmu, jako pochodna zasady praworządności, nakłada na administrację Unii obowiązek zmiany lub uchylecia bezprawnych aktów administracyjnych. Mając jednak na uwadze, że zmiana lub uchylenie aktu administracyjnego może być sprzeczne z ochroną uzasadnionych oczekiwań i zasadą pewności prawnej, administracja Unii powinna starannie i bezstronnie oceniać skutki zmiany lub uchylecia dla innych stron oraz ująć wnioski z takiej oceny w uzasadnieniu zmiany lub uchylecia aktu.
- (38) Obywatele Unii mają prawo zwracać się na piśmie do instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii w jednym z języków Traktatów oraz otrzymać odpowiedź w tym samym języku. Administracja Unii powinna szanować prawa językowe stron, zapewniając prowadzenie postępowania administracyjnego w jednym z języków Traktatów, który strona wybrała. W przypadku postępowania administracyjnego wszczętego przez administrację Unii pierwsze zawiadomienie powinno być sporządzone w jednym z języków Traktatu odpowiadającym państwu członkowskiemu, w którym strona się znajduje.
- (39) W postępowaniu administracyjnym szczególne znaczenie ma zasada przejrzystości i prawo dostępu do dokumentów, z zastrzeżeniem aktów ustawodawczych przyjmowanych na mocy art. 15 ust. 3 TFUE. Wszelkie ograniczenie tych zasad należy rozumieć zważając, żeby zachować zgodność z kryteriami z art. 52 ust. 1 Karty, i dlatego powinno ono być przewidziane prawem oraz być zgodne z istotą praw i wolności oraz podlegać zasadzie proporcjonalności.
- (40) Prawo do ochrony danych osobowych zakłada, że z zastrzeżeniem aktów ustawodawczych przyjmowanych na mocy art. 16 TFUE dane wykorzystywane przez administrację Unii powinny być dokładne, aktualne i zarejestrowane zgodnie z prawem.
- (41) Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań jest pochodną praworządności i zakłada, że działania organów publicznych nie powinny naruszać praw nabytych ani ostatecznego stanu prawnego, chyba że jest to bezwzględnie konieczne w interesie publicznym. Uzasadnione oczekiwania należy brać pod uwagę, gdy dokonuje się zmiany lub uchylecia aktu administracyjnego.
- (42) Zasada pewności prawnej wymaga, by przepisy Unii były jasne i precyzyjne. Zasada ta ma na celu zapewnienie, by sytuacje i stosunki prawne podlegające prawu Unii miały przewidywalny charakter, tak by jednostki były w stanie

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

jednoznacznie stwierdzić, jakie są ich prawa i obowiązki, i mogły podjąć odpowiednie działania. Zgodnie z zasadą pewności prawnej nie powinno się podejmować środków o mocy wstecznej, z wyjątkiem okoliczności uzasadnionych prawem.

- (43) Dla zapewnienia ogólnej spójności czynności administracyjnych administracji Unii akty administracyjne o zasięgu ogólnym powinny być zgodne z zasadami dobrej administracji, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu.
- (44) Przy wykładni niniejszego rozporządzenia należy zwracać szczególną uwagę na równe traktowanie i niedyskryminację, które stosuje się do czynności administracyjnych jako istotną pochodną praworządności oraz zasad efektywnej i niezależnej administracji europejskiej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i cel

- 1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia proceduralne zasady regulujące czynności administracyjne administracji Unii.
- 2. Niniejsze rozporządzenie ma na celu zagwarantowanie prawa do dobrej administracji z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dzięki otwartej, efektywnej i niezależnej administracji.

Artykuł 2

Zakres

- 1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do czynności administracyjnych instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii.
- 2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do czynności administracji Unii w toku:
 - a) procedur ustawodawczych;
 - b) postępowania sądowego;
 - c) procedur zmierzających do przyjęcia aktów nieustawodawczych bezpośrednio opartych na Traktatach, aktów delegowanych lub wykonawczych.
- 3. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do administracji państw członkowskich.

Artykuł 3

Stosunek niniejszego rozporządzenia do innych aktów prawnych Unii

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z zastrzeżeniem innych aktów prawnych Unii, które zawierają szczególne przepisy o postępowaniu administracyjnym. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia takie akty prawne Unii, które podlegają wykładni spójnej z jego odpowiednimi przepisami.

Artykuł 4

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „administracja Unii” oznacza administrację instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii;

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- b) „czynności administracyjne” oznaczają czynności podejmowane przez administrację Unii w celu wykonywania prawa Unii, z wyjątkiem procedur, o których mowa w art. 2 ust. 2;
- c) „postępowanie administracyjne” oznacza proces, w którym administracja Unii przygotowuje, przyjmuje, wdraża i egzekwuje akty administracyjne;
- d) „członek personelu” oznacza urzędnika w rozumieniu art. 1a Regulaminu pracowniczego urzędników UE oraz pracownika zgodnie z definicją z art. 1 tiret pierwsze do trzeciego Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej;
- e) „właściwy organ” oznacza instytucję, organ i jednostkę organizacyjną Unii lub ich dział, lub osobę zajmującą stanowisko w administracji Unii, które zgodnie z obowiązującym prawem odpowiada za postępowanie administracyjne;
- f) „strona” oznacza osobę fizyczną lub prawną, której sytuacja prawna może ulec zmianie w wyniku postępowania administracyjnego.

ROZDZIAŁ II

WSZCZĘCIE POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO

Artykuł 5

Wszczęcie postępowania administracyjnego

Postępowanie administracyjne może wszcząć administracja Unii z własnej inicjatywy lub na wniosek strony.

Artykuł 6

Wszczęcie postępowania przez administrację Unii

1. Administracja Unii może wszcząć postępowanie administracyjne z własnej inicjatywy na podstawie decyzji właściwego organu. Przed podjęciem ewentualnej decyzji o wszczęciu postępowania właściwy organ bada konkretne okoliczności sprawy.
2. O decyzji w sprawie wszczęcia postępowania administracyjnego powiadamia się strony. Decyzji nie ogłasza się publicznie przez powiadomieniem stron.
3. Można opóźnić lub pominąć powiadomienie tylko wówczas, gdy jest to bezwzględnie konieczne w interesie publicznym. Decyzja o opóźnieniu lub pominięciu powiadomienia podlega uzasadnieniu.
4. W decyzji o wszczęciu postępowania administracyjnego podaje się:
 - a) numer referencyjny i datę;
 - b) przedmiot i cel postępowania;
 - c) opis głównych czynności proceduralnych;
 - d) nazwisko i dane kontaktowe właściwego dla sprawy członka personelu;
 - e) właściwy organ;
 - f) termin na przyjęcie aktu administracyjnego oraz skutki nieprzyjęcia aktu administracyjnego w wyznaczonym terminie;
 - g) dostępne środki odwoławcze;
 - h) adres strony internetowej, o której mowa w art. 28, jeżeli taka strona istnieje.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

5. Decyzję o wszczęciu postępowania administracyjnego sporządza się w językach Traktatów odpowiadających państwom członkowskim, w których strony się znajdują.

6. Postępowanie administracyjne wszczyna się w rozsądnym terminie po dacie zdarzenia, które ma stanowić podstawę postępowania. W każdym razie postępowania nie wszczyna się po upływie 10 lat od daty zdarzenia.

Artykuł 7

Wszczęcie postępowania na wniosek

1. Postępowanie administracyjne może wszcząć strona.
2. Wniosek nie podlega niepotrzebnym wymogom formalnym. Wniosek jasno podaje nazwisko lub nazwę strony, adres do doręczeń, przedmiot wniosku, istotne okoliczności faktyczne i powody związane z wnioskiem, datę, miejsce oraz właściwy organ, do którego wniosek jest skierowany. Wniosek składa się na piśmie, w formie papierowej lub elektronicznie. Wniosek sporządza się w jednym z języków Traktatów.
3. Potwierdzenie odbioru wniosku wydaje się na piśmie. Potwierdzenie odbioru sporządza się w języku wniosku i podaje ono:
 - a) numer referencyjny i datę;
 - b) datę odbioru wniosku;
 - c) opis głównych czynności proceduralnych;
 - d) nazwisko i dane kontaktowe właściwego dla sprawy członka personelu;
 - e) termin na przyjęcie aktu administracyjnego oraz skutki nieprzyjęcia aktu administracyjnego w wyznaczonym terminie;
 - f) adres strony internetowej, o której mowa w art. 28, jeżeli taka strona istnieje.
4. Jeżeli wniosek nie spełnia jednego lub większej liczby wymogów ustanowionych w ust. 2, potwierdzenie odbioru wskazuje rozsądny termin na usunięcie nieprawidłowości lub przedstawienie brakującego dokumentu. Wniosek bezprzedmiotowy lub oczywiście bezzasadny można odrzucić jako niedopuszczalny w drodze zwięzłe uzasadnionego potwierdzenia odbioru. Nie przekazuje się potwierdzenia odbioru, w przypadku gdy ten sam wnioskodawca składa kolejne wnioski, dopuszczając się nadużycia.
5. Jeżeli wniosek złożono do organu, który nie jest dla niego właściwy, organ ten przekazuje go właściwemu organowi i w potwierdzeniu odbioru wskazuje właściwy organ, któremu przekazał wniosek, lub stwierdza, że sprawa nie wchodzi w zakres kompetencji administracji Unii.
6. Jeżeli właściwy organ prowadzi postępowanie administracyjne, stosuje się odpowiednio art. 6 ust. 2–4.

ROZDZIAŁ III

PROWADZENIE POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO

Artykuł 8

Prawa proceduralne

Stronom przysługują następujące prawa związane z prowadzeniem postępowania:

- a) prawo do uzyskania wszelkich istotnych informacji związanych z postępowaniem, sformułowanych w jasny i zrozumiały sposób;
- b) w miarę możliwości i w razie potrzeby, prawo do przekazywania i uzupełniania wszelkich formalności w postępowaniu na odległość i elektronicznie;

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- c) prawo do używania któregokolwiek języka Traktatów i prawo do otrzymywania odpowiedzi w wybranym przez nie języku Traktatów;
- d) prawo do bycia powiadomionym o wszelkich czynnościach w postępowaniu i o decyzjach, które mogą ich dotyczyć;
- e) prawo do bycia reprezentowanym przez prawnika lub inną wybraną osobę;
- f) prawo do uiszczania tylko takich opłat, które są rozsądne i proporcjonalne do kosztów danego postępowania.

Artykuł 9

Obowiązek starannego i bezstronnego rozpatrzenia sprawy

1. Właściwy organ starannie i bezstronnie rozpatruje sprawę. Bierze on pod uwagę wszelkie istotne okoliczności i zbiera wszelkie niezbędne informacje w celu podjęcia decyzji.
2. W celu uzyskania niezbędnych informacji właściwy organ może w razie potrzeby:
 - a) wysłuchać strony, świadków i rzeczoznawców,
 - b) zażądać przedstawienia dokumentów i rejestrów;
 - c) przeprowadzać wizytacje i inspekcje.
3. Strony mogą przedstawiać dowody, które uznają za właściwe.

Artykuł 10

Obowiązek współpracy

1. Strony wspierają właściwy organ w stwierdzaniu faktów i okoliczności w sprawie.
2. Stronom wyznacza się rozsądny termin na udzielenie odpowiedzi na wniosek o współpracę, uwzględniając długość i złożoność wniosku oraz wymogi dotyczące rozpatrzenia sprawy.
3. Jeżeli postępowanie administracyjne może prowadzić do nałożenia kary, stronom przypomina się o prawie do nieobciążania siebie winą.

Artykuł 11

Świadkowie i rzeczoznawcy

Świadków lub rzeczoznawców można wysłuchać na wniosek właściwego organu lub na podstawie propozycji stron. Właściwy organ zapewnia wybór rzeczoznawców posiadających odpowiednie kwalifikacje techniczne, w przypadku których nie zachodzi konflikt interesów.

Artykuł 12

Inspekcje

1. Można przeprowadzać inspekcje, gdy akt ustawodawczy Unii ustanawia kompetencję w zakresie inspekcji i jeżeli jest to konieczne do spełnienia określonego obowiązku lub osiągnięcia celu przewidzianego prawem Unii.
2. Inspekcje przeprowadza się zgodnie ze szczegółowymi warunkami i w granicach, które w odniesieniu do dopuszczalnych środków i budynków ustanawia akt upoważniający do przeprowadzenia inspekcji lub na nią zezwalający. Inspektorzy wykonują swoje uprawnienia tylko na podstawie pisemnego zezwolenia, w którym podaje się ich tożsamość i stanowisko.
3. Organ właściwy dla inspekcji powiadamia stronę podlegającą inspekcji o dacie i czasie rozpoczęcia inspekcji. Strona ma prawo do obecności w czasie inspekcji oraz do zgłaszania uwag i zadawania pytań dotyczących inspekcji. Jeżeli jest to bezwzględnie konieczne w interesie publicznym, organ właściwy dla inspekcji może opóźnić lub pominąć takie powiadomienie z uzasadnionych powodów.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

4. Strony obecne w trakcie inspekcji powiadamia się w miarę możliwości o przedmiocie i celu inspekcji, procedurze i zasadach inspekcji oraz środkach następnych i ewentualnych skutkach inspekcji. Inspekcję przeprowadza się, nie przysparzając nadmiernej niedogodności w obiekcie inspekcji ani posiadającej go osobie.
5. Inspektorzy niezwłocznie sporządzają sprawozdanie z inspekcji, w którym podsumowują, w jaki sposób inspekcja przyczyniła się do rozpatrzenia sprawy, oraz odnotowują poczynione zasadnicze uwagi. Organ właściwy dla inspekcji przekazuje kopię sprawozdania z inspekcji stronom, które mają prawo do obecności na inspekcji.
6. Organ właściwy dla inspekcji przygotowuje i prowadzi inspekcję w ścisłej współpracy z właściwymi organami państwa członkowskiego, w którym odbywa się inspekcja, chyba że samo państwo członkowskie podlega inspekcji lub zagroziłoby to celowi inspekcji.
7. Przeprowadzając inspekcję oraz sporządzając sprawozdanie z inspekcji organ właściwy dla inspekcji uwzględnia wszelkie wymogi proceduralne ustanowione w prawie krajowym danego państwa członkowskiego, które określają dowody dopuszczalne w postępowaniu administracyjnym lub sądowym państwa członkowskiego, w którym ma być wykorzystane sprawozdanie z inspekcji.

Artykuł 13

Konflikt interesów

1. Członek personelu nie bierze udziału w postępowaniu administracyjnym, w którym w sposób bezpośredni lub niebezpośredni ma interes osobisty, w szczególności interes rodzinny lub finansowy, który może podważyć jego bezstronność.
2. Informacje o konflikcie interesów członek personelu przekazuje właściwemu organowi, który podejmuje decyzję o ewentualnym wykluczeniu tego członka personelu z postępowania administracyjnego, z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy.
3. Strona może żądać wykluczenia członka personelu z udziału w postępowaniu administracyjnym ze względu na konflikt interesów. Uzasadniony wniosek w tej sprawie składa się na piśmie do właściwego organu, który podejmuje decyzję po wysłuchaniu członka personelu.

Artykuł 14

Prawo do bycia wysłuchanym

1. Stronom przysługuje prawo do bycia wysłuchanym przed podjęciem indywidualnego środka, który mógłby wywołać dla nich negatywne skutki.
2. Strony otrzymują wystarczające informacje i mają odpowiedni czas na przygotowanie sprawy.
3. W razie potrzeby strony mają możliwość pisemnego lub ustnego wyrażania swoich poglądów, także przy wsparciu wybranej osoby, jeżeli tak postanowią.

Artykuł 15

Prawo dostępu do akt sprawy

1. Stronom przysługuje pełny dostęp do akt sprawy, przy poszanowaniu uprawnionych interesów poufności oraz tajemnicy zawodowej i handlowej. Wszelkie ograniczenie tego prawa podlega uzasadnieniu.
2. Jeżeli nie można udzielić pełnego dostępu do całości akt sprawy, stronom przekazuje się odpowiednie streszczenie treści tych dokumentów.

Artykuł 16

Obowiązek prowadzenia rejestrów

1. Dla każdej sprawy administracja Unii prowadzi rejestry poczty przychodzącej i wychodzącej, otrzymywanych dokumentów i podejmowanych środków. Administracja Unii tworzy ewidencję przechowywanych akt.
2. Rejestry prowadzi się z pełnym poszanowaniem prawa do ochrony danych.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

Artykuł 17

Terminy

1. Akty administracyjne przyjmuje się, a postępowania administracyjne kończy w rozsądnym terminie i bez nieuzasadnionej zwłoki. Termin na przyjęcie aktu administracyjnego nie przekracza trzech miesięcy od daty:
 - a) powiadomienia o decyzji w sprawie wszczęcia postępowania administracyjnego, jeżeli postępowanie wszczęła administracja Unii, lub
 - b) potwierdzenia odbioru wniosku, jeżeli postępowanie administracyjne wszczęto na wniosek.
2. Jeżeli nie da się przyjąć aktu administracyjnego w odpowiednim terminie, powiadamia się strony w postępowaniu i podaje powody uzasadniające opóźnienie oraz szacunkowo podaje się stronom oczekiwaną datę przyjęcia aktu administracyjnego. Na wniosek właściwy organ odpowiada na pytania o postępy w rozpatrywaniu sprawy.
3. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy administracja Unii nie potwierdzi odbioru wniosku, wniosek uznaje się za odrzucony.
4. Terminy oblicza się zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 ⁽¹⁾.

ROZDZIAŁ IV

ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO

Artykuł 18

Forma aktu administracyjnego

Akt administracyjny sporządza się na piśmie; podpisuje go właściwy organ. Akt administracyjny sporządza się w jasny, prosty i zrozumiały sposób.

Artykuł 19

Obowiązek uzasadnienia

1. Akt administracyjny jasno podaje podstawy, na których się opiera.
2. Akt administracyjny podaje podstawę prawną, istotne okoliczności faktyczne i sposób, w jaki wzięto pod uwagę różne istotne interesy.
3. Akt administracyjny zawiera indywidualne uzasadnienie dotyczące sytuacji stron. Jeżeli nie jest to możliwe z uwagi na dużą liczbę zainteresowanych osób, wystarczy ogólne uzasadnienie. W tym przypadku jednak uzasadnienie otrzymuje każda strona, która wyraźnie zażąda indywidualnego uzasadnienia.

Artykuł 20

Środki odwoławcze

1. Akt administracyjny wyraźnie stwierdza, że możliwe jest administracyjne postępowanie odwoławcze.
2. Strony mają prawo żądać administracyjnego postępowania odwoławczego przeciwko aktowi administracyjnemu, który wywołuje negatywne skutki dla ich praw i interesów. Wniosek o administracyjne postępowanie odwoławcze składa się do organu nadrzędnego w hierarchii, a jeżeli nie jest to możliwe, do tego samego organu, który przyjął akt administracyjny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1182/1971 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1).

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

3. Akt administracyjny opisuje procedurę złożenia wniosku o administracyjne postępowanie odwoławcze oraz nazwę i adres urzędowy właściwego organu lub właściwego dla sprawy członka personelu, do którego należy złożyć wniosek o postępowanie odwoławcze. Akt administracyjny wskazuje także termin na złożenie takiego wniosku. Jeśli w tym terminie nie zostanie złożony wniosek, akt uznaje się za ostateczny.

4. Jeżeli tak przewiduje prawo Unii, akt administracyjny wyraźnie wskazuje na możliwość wszczęcia postępowania sądowego lub złożenia skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich.

Artykuł 21

Powiadamianie o akcie administracyjnym

O akcie administracyjnym, który wywołuje skutki dla praw i interesów stron, powiadamia się strony na piśmie wraz z jego przyjęciem. Akt administracyjny staje się skuteczny wobec strony od chwili jej powiadomienia.

ROZDZIAŁ V

ZMIANA I UCHYLENIE AKTU

Artykuł 22

Sprostowanie błędu w akcie administracyjnym

1. Właściwy organ sprostowuje błędy pisarskie, rachunkowe lub podobne z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanej strony.

2. Przed dokonaniem sprostowania powiadamia się strony, a sprostowanie staje się skuteczne od chwili powiadomienia. Jeżeli nie jest to możliwe ze względu na dużą liczbę zainteresowanych stron, podejmuje się środki konieczne do zapewnienia, by wszystkie strony powiadomiono bez nieuzasadnionej zwłoki.

Artykuł 23

Zmiana lub uchylenie aktu administracyjnego, który wywołuje negatywne skutki dla strony

1. Z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanej strony właściwy organ zmienia lub uchyla bezprawny akt administracyjny, który wywołuje negatywne skutki dla strony. Zmiana lub uchylenie mają moc wsteczną.

2. Z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanej strony właściwy organ zmienia lub uchyla zgodny z prawem akt administracyjny, który wywołuje negatywne skutki dla strony, jeżeli przestały istnieć przyczyny leżące u podstaw decyzji. Zmiana lub uchylenie nie mają mocy wstecznej.

3. Zmiana lub uchylenie stają się skuteczne od chwili powiadomienia strony.

4. Jeżeli akt administracyjny wywołuje negatywne skutki dla strony, a jednocześnie jest korzystny dla innych stron, przeprowadza się ocenę możliwych skutków dla wszystkich stron, a wnioski ujemne w uzasadnieniu zmiany lub uchylenia aktu.

Artykuł 24

Zmiana lub uchylenie aktu administracyjnego, które są korzystne dla strony

1. Z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanej strony właściwy organ zmienia lub uchyla bezprawny akt administracyjny, który jest korzystny dla strony.

2. W należyтым stopniu bierze się pod uwagę skutki zmiany lub uchylenia dla strony, która zasadnie mogła oczekiwać, że akt jest zgodny z prawem. Jeżeli taka strona poniesie stratę z powodu założenia, że decyzja jest zgodna z prawem, właściwy organ ocenia, czy ta strona jest uprawniona do odszkodowania.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

3. Zmiana lub uchylenie mają moc wsteczną tylko wówczas, gdy dokonano ich w rozsądnym terminie. Jeżeli strona mogła zasadnie oczekiwać, że akt jest zgodny z prawem, oraz stwierdziła, że należy go utrzymać w mocy, zmiana lub uchylenie nie mają mocy wstecznej w stosunku do tej strony.
4. Z własnej inicjatywy lub na wniosek innej strony właściwy organ może zmienić lub uchylić zgodny z prawem akt administracyjny, który jest korzystny dla strony, jeżeli przestały istnieć przyczyny leżące u podstaw decyzji. W należytych stopniu bierze się pod uwagę uzasadnione oczekiwania innych stron.
5. Zmiana lub uchylenie stają się skuteczne od chwili powiadomienia strony.

Artykuł 25

Dokonywanie sprostowania błędów, zmiany i uchylenia

Odpowiednie przepisy rozdziału III, IV i VI niniejszego rozporządzenia stosuje się także do sprostowania błędów, zmiany i uchylenia aktu administracyjnego.

ROZDZIAŁ VI

AKTY ADMINISTRACYJNE O ZASIĘGU OGÓLNYM

Artykuł 26

Poszanowanie praw proceduralnych

Akt administracyjny o zasięgu ogólnym przyjęty przez administrację Unii jest zgodny z prawami proceduralnymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 27

Podstawa prawna, uzasadnienie i publikacja

1. Akt administracyjny o zasięgu ogólnym przyjęty przez administrację Unii wskazuje podstawę prawną i jasno podaje uzasadnienie, na którym się opiera.
2. Wchodzi w życie od daty publikacji bezpośrednio dostępnej zainteresowanym osobom.

ROZDZIAŁ VII

INFORMACJA I PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 28

Informacja w internecie na temat przepisów o postępowaniu administracyjnym

1. W miarę rozsądnych możliwości administracja Unii wspiera udzielanie w internecie aktualnych informacji na temat istniejących postępowań administracyjnych na specjalnej stronie internetowej. Priorytetowo traktuje się postępowania wszczynane na wniosek.
2. Informacje w internecie obejmują:
 - a) link do odpowiednich przepisów,
 - b) zwięzłe wyjaśnienie głównych wymogów prawnych i ich wykładnię administracyjną,
 - c) opis głównych czynności proceduralnych,
 - d) wskazanie organu właściwego dla przyjęcia ostatecznego aktu,

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- e) wskazanie terminu na przyjęcie aktu,
 - f) wskazanie dostępnych środków odwoławczych,
 - g) link do standardowych formularzy, które strona może wykorzystać w swoich kontaktach z administracją Unii w toku postępowania.
3. Informacje w internecie określone w ust. 2 przedstawia się w jasny i prosty sposób. Dostęp do tych informacji jest bezpłatny.

*Artykuł 29**Ocena*

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny działania niniejszego rozporządzenia do dnia [xx lat po wejściu w życie].

*Artykuł 30**Wejście w życie*

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0280

Konkurencyjność europejskiej branży zaopatrzenia kolei

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie konkurencyjności europejskiej branży zaopatrzenia kolei (2015/2887(RSP))

(2018/C 086/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego” (COM(2012)0582),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Działania na rzecz odrodzenia przemysłu europejskiego” (COM(2014)0014),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Handel z korzyścią dla wszystkich. W kierunku bardziej odpowiedzialnej polityki handlowej i inwestycyjnej” (COM(2015)0497),
- uwzględniając białą księgę Komisji zatytułowaną „Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu” (COM(2011)0144),
- uwzględniając analizę Komisji zatytułowaną „Sector Overview and Competitiveness Survey of the Railway Supply Industry” („Przegląd sektora i badanie konkurencyjności branży zaopatrzenia kolei”, DG ENTR, 06/054),
- uwzględniając opracowanie Parlamentu Europejskiego zatytułowane „Towarowy transport drogowy: dlaczego nadawcy przesyłek w UE wolą ciężarówki od pociągów”,
- uwzględniając pytanie do Komisji w sprawie konkurencyjności europejskiej branży zaopatrzenia kolei (O-000067/2016 – B8-0704/2016),
- uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,

Specyfika i strategiczne znaczenie europejskiej branży zaopatrzenia kolei dla odrodzenia przemysłu europejskiego

1. podkreśla, że europejska branża zaopatrzenia kolei, obejmująca produkcję lokomotyw i taboru kolejowego oraz torów, sieci elektrycznej, urządzeń sygnalizacyjnych i telekomunikacyjnych, a także utrzymanie i części zamienne, a ponadto licząca wiele MŚP oraz przodujące przedsiębiorstwa przemysłowe, zatrudnia 400 000 osób, inwestuje 2,7 % swoich obrotów w działalność badawczo-rozwojową i należy do niej 46 % światowego rynku zaopatrzenia kolei; podkreśla, że ogółem sektor kolejowy, obejmujący operatorów i infrastrukturę, zapewnia bezpośrednio ponad 1 mln, a pośrednio 1,2 mln miejsc pracy w UE; zaznacza, że liczby te wyraźnie wskazują na znaczenie branży zaopatrzenia kolei dla wzrostu przemysłowego, miejsc pracy i innowacyjności w Europie oraz na wkład tej branży w osiągnięcie celu, jakim jest reindustrializacja dająca 20 % udział przemysłu w PKB;
2. podkreśla specyfikę tej branży, którą charakteryzuje przede wszystkim produkcja wyposażenia o żywotności nawet 50 lat, duża kapitałochłonność, znaczny stopień uzależnienia od zamówień publicznych oraz konieczność stosowania bardzo surowych norm bezpieczeństwa;
3. przypomina o zasadniczym wkładzie kolei w łagodzenie zmiany klimatu i w stawianie czoła innym megatrendom, np. urbanizacji i zmianom demograficznym; w związku z tym apeluje do Komisji, by wspierała cele dotyczące przechodzenia na transport kolejowy zarówno w ruchu pasażerskim, jak i w przewozie towarów, a wyznaczone w białej księdze w sprawie transportu z 2011 r., podejmując konkretne działania polityczne i prowadząc ukierunkowane inwestycje; zauważa, że w świetle wyników konferencji COP oraz celów klimatyczno-energetycznych UE na rok 2030 przejście na transport kolejowy i inne zrównoważone, efektywne energetycznie, zelektryfikowane środki transportu jest niezbędne do

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

osiągnięcia ukierunkowanej dekarbonizacji transportu; w związku z tym zwraca się do Komisji, by wykorzystała przyszły komunikat w sprawie dekarbonizacji transportu do proponowania nowych środków wspierania rozwoju efektywnych energetycznie technologii w branży zaopatrzenia kolei;

4. zwraca uwagę, że branża zaopatrzenia kolei jako uczestnik światowego rynku przodujący pod względem technologii i innowacyjności ma do odegrania kluczową rolę w osiągnięciu wyznaczonego przez Komisję celu reindustrializacji na poziomie 20 %;

5. zauważa, że europejska branża zaopatrzenia kolei może korzystać z pewnych sprzyjających czynników, do których należy nie tylko ekologiczny charakter tego środka transportu, ale również duży rynek i zdolność do oferowania transportu zbiorowego; odnotowuje jednak fakt, że obecnie branża ta musi stawić czoła potrójnej konkurencji: konkurencji z innymi środkami transportu, konkurencji międzynarodowej, a w niektórych przypadkach nawet konkurencji wewnątrz danego przedsiębiorstwa;

Utrzymanie czołowej pozycji europejskiej branży zaopatrzenia kolei na świecie

6. zwraca uwagę, że prognozowany roczny wskaźnik wzrostu dostępnych międzynarodowych rynków branży zaopatrzenia kolei do 2019 r. wynosi 2,8 %; podkreśla, że choć UE szeroko otwiera swoje rynki dla konkurencji z państw trzecich, to w państwach trzecich występują bariery dyskryminujące europejską branżę zaopatrzenia kolei; podkreśla, że konkurencji z państw trzecich, zwłaszcza z Chin, szybko i agresywnie wchodzi na rynki europejskie i do innych regionów świata, często dzięki zdecydowanemu wsparciu politycznemu i finansowemu ze strony państwa pochodzenia (np. dzięki znacznym kredytom eksportowym wykraczającym poza zasady OECD); podkreśla, że takie praktyki mogą stanowić nieuczciwą konkurencję zagrażającą zatrudnieniu w Europie; wskazuje w związku z tym na potrzebę uczciwych i jednakowych warunków światowej konkurencji oraz zasady wzajemności w dostępie do rynku, by zapobiec ryzyku utraty miejsc pracy i by chronić specjalistyczną wiedzę przemysłową w Europie;

7. podkreśla, że nawet na europejskim rynku kolejowym wiele przedsiębiorstw z UE, zwłaszcza MŚP, uważa, że działalność transgraniczna jest trudna i kosztowna z uwagi na fragmentację rynku, zarówno pod względem administracyjnym, jak i technicznym; jest zdania, że osiągnięcie celu, jakim jest utworzenie jednolitego europejskiego obszaru kolejowego, będzie miało kluczowe znaczenie dla utrzymania przewagi europejskiej branży zaopatrzenia kolei na rynku światowym;

Nowy program innowacyjności w europejskiej branży kolejowej

8. uznaje branżę zaopatrzenia kolei za kluczową dla europejskiej konkurencyjności i innowacyjności; apeluje o przyjęcie środków zapewniających utrzymanie technologicznej i innowacyjnej przewagi Europy w tej branży;

9. z zadowoleniem przyjmuje decyzję o utworzeniu Wspólnego Przedsięwzięcia Shift2Rail (S2R) oraz niedawne opublikowanie pierwszych zaproszeń do składania wniosków; apeluje o jak najszybszą, sprawną i terminową realizację wszystkich działań badawczo-rozwojowych Wspólnego Przedsięwzięcia Shift2Rail; negatywnie postrzega niewielki udział MŚP we Wspólnym Przedsięwzięciu Shift2Rail, spowodowany po części wysokimi kosztami i złożonością tego instrumentu; apeluje do Rady Zarządzającej o przeanalizowanie udziału MŚP w drugim zaproszeniu do składania wniosków o członkostwo na zasadzie stowarzyszenia, o poprawienie wyników w tym względzie oraz o rozważenie ogłoszenia specjalnych zaproszeń dla MŚP; zwraca się do Komisji o zapewnienie przestrzegania przepisów rozporządzenia dotyczących zrównoważonej reprezentacji MŚP i regionów;

10. podkreśla, że innowacyjność, inwestycje w działalność badawczo-rozwojową, defragmentacja rynku i tworzenie klastrów mają podstawowe znaczenie dla zachowania międzynarodowej konkurencyjności europejskiej branży zaopatrzenia kolei;

11. wzywa Komisję do pełnego wykorzystania poszczególnych unijnych instrumentów finansowych, do poszukiwania i wykorzystywania dodatkowych źródeł finansowania Wspólnego Przedsięwzięcia Shift2Rail oraz do poszukiwania synergii między różnymi funduszami UE i inwestycjami prywatnymi; w związku z tym zwraca się do Komisji o wykorzystanie dodatkowych instrumentów finansowych UE na potrzeby technologii kolejowych, poza Wspólnym Przedsięwzięciem Shift2Rail (np. specjalnych zaproszeń do składania wniosków w ramach programu „Horyzont 2020”, ale poza Wspólnym Przedsięwzięciem Shift2Rail, a także InnovFin, instrumentu „Łącząc Europę”, funduszy strukturalnych, Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych), w tym w postaci pilotażowego systemu Shift2Rail łączącego finansowanie z UE z funduszami strukturalnymi i innymi funduszami UE na rzecz innowacyjności;

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

12. zwraca się do Komisji, by współpracowała z branżą w celu zapewnienia jak najlepszego wykorzystania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (ESIF), w szczególności Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), do wspierania projektów badawczo-rozwojowe w dziedzinie kolejnictwa na szczeblu regionalnym; zachęca, by skupiono się również na przyszłości branży zaopatrzenia kolei po roku 2020;

13. podkreśla, że klastry to ważne narzędzie służące gromadzeniu odpowiednich zainteresowanych stron na szczeblu lokalnym i regionalnym, w tym organów publicznych, uczelni, ośrodków badawczych, branży zaopatrzenia kolei, partnerów społecznych i innych branży przemysłowych działających na polu mobilności; zwraca się do Komisji, by do grudnia 2016 r. przedstawiła strategię klastrów na rzecz wzrostu gospodarczego; apeluje do Komisji i państw członkowskich o zwiększenie wsparcia dla innowacyjnych przedsięwzięć prowadzonych przez klastry kolejowe i inne inicjatywy gromadzące MŚP z branży zaopatrzenia kolei, większe przedsiębiorstwa i ośrodki badawcze na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim; zwraca uwagę, że potrzebne będzie zapewnienie publicznego finansowania tworzenia klastrów; w związku z tym zwraca uwagę na możliwości wynikające z nowych instrumentów finansowych (Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych itp.);

14. uważa, że Komisja powinna rozważyć utworzenie na szczeblu europejskim forum skupiającego przedsiębiorstwa o ugruntowanej pozycji, przedsiębiorstwa typu start-up oraz przedsiębiorstwa typu spin-off, proponujące innowacyjne pomysły dla sektora kolejowego, w szczególności w dziedzinie cyfryzacji, by umożliwić wymianę najlepszych praktyk i ułatwić powstawanie partnerstw; uważa, że Komisja powinna zastanowić się nad metodami zachęcania do współpracy dużych przedsiębiorstw i MŚP w projektach badawczych istotnych dla branży zaopatrzenia kolei;

15. uważa, że w działalności badawczej należy skupić się m.in. na cyfryzacji służącej poprawie wydajności kolei i obniżeniu jej kosztów operacyjnych (automatyzacja, czujniki i narzędzia monitorujące, interoperacyjność, np. z wykorzystaniem systemów ERTMS/ETCS, zastosowanie technologii kosmicznych, w tym we współpracy z ESA, wykorzystanie dużych zbiorów danych oraz cyberbezpieczeństwo); jest zdania, że należy skupić się ponadto na poprawie zasobooszczędności i efektywności energetycznej, np. przez zastosowanie lżejszych materiałów i paliw alternatywnych; uważa, że trzecim przedmiotem badań powinny być udoskonalenia zwiększające atrakcyjność transportu kolejowego i poziom akceptacji dla niego (np. przez zwiększenie jego niezawodności i zmniejszenie emisji hałasu, usprawnienie transportu multimodalnego i zintegrowane systemy sprzedaży biletów); podkreśla, że w działaniach innowacyjnych nie można zaniedbywać infrastruktury, gdyż jest ona kluczowym elementem konkurencyjności kolei;

16. wzywa do szybkiego wdrożenia zintegrowanego systemu sprzedaży biletów przez internet, skoordynowanego z innymi rodzajami transportu i innymi potencjalnymi usługami świadczonymi przez operatorów w oparciu o jeden bilet;

17. zwraca uwagę na pilną konieczność wytwarzania na jednolitym rynku nowoczesnych szyn kolejowych, tramwajowych i innych oraz wszelkich niezbędnych urządzeń pomocniczych;

18. zwraca się do Komisji o zapewnienie na szczeblu międzynarodowym ochrony praw własności intelektualnej europejskich podmiotów z branży zaopatrzenia kolei, zgodnie z zaleceniami zawartymi w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie strategii na rzecz ochrony i egzekwowania praw własności intelektualnej w państwach trzecich ⁽¹⁾;

Pozyskanie odpowiednich umiejętności dla przyszłościowej branży zaopatrzenia kolei

19. wzywa do opracowania europejskiej strategii szkoleń i kształcenia z udziałem przedsiębiorstw z branży zaopatrzenia kolei, ośrodków badawczych i partnerów społecznych, którzy wspólnie przeanalizują, jakie umiejętności są potrzebne zrównoważonej i innowacyjnej branży zaopatrzenia kolei; uważa, że w związku z tym należy rozpocząć badania wykonalności dotyczące powstania ewentualnej europejskiej branżowej rady ds. umiejętności w sektorze kolejowym; wzywa państwa członkowskie lub zainteresowane podmioty regionalne do utworzenia ram kształcenia ustawicznego, w postaci uprawnienia pracowników do szkoleń, gwarantującego dostosowanie umiejętności pracowników do rosnącego popytu w sektorze i możliwości dostosowania ich do nowego rynku lub, w razie zwolnienia, ich użyteczności w innym sektorze przemysłowym;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0219.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

20. zwraca uwagę, że z powodu rosnącej średniej wieku pracowników w branży zaopatrzenia kolei występuje niedobór wykwalifikowanej siły roboczej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wszelkie starania służące wspieraniu uczenia się przez całe życie i umiejętności technicznych; apeluje o przeprowadzenie kampanii mającej lepiej zaprezentować branżę zaopatrzenia kolei młodym inżynierom i zwiększyć jej atrakcyjność w ich oczach (np. z wykorzystaniem środków z Europejskiego Funduszu Społecznego); podkreśla, że w branży tej pracuje wyjątkowo mało kobiet, dlatego w kampanii takiej powinno się zwrócić szczególną uwagę na naprawienie tej nierównowagi; wzywa Komisję, by zachęcała do dialogu społecznego w celu ułatwienia innowacji społecznych i sprzyjania dobremu jakościowo, długotrwałemu zatrudnieniu z myślą o poprawie atrakcyjności tego sektora dla wykwalifikowanych pracowników;

21. jest zdania, że uczenie odpowiednio dobranych umiejętności to nieodzowna inwestycja, aby w perspektywie długoterminowej utrzymać czołową pozycję technologiczną i innowacyjność europejskiej branży zaopatrzenia kolei na rynku światowym;

Wspieranie MŚP

22. uważa, że dostęp do finansowania to jedno z głównych wyzwań dla MŚP w branży zaopatrzenia kolei; podkreśla wartość dodaną programu COSME i funduszy strukturalnych w pomaganiu MŚP w uzyskaniu dostępu do finansowania, w tym dzięki gwarancjom i instrumentom kapitałowym, a także zaznacza konieczność większego propagowania tych instrumentów; z zadowoleniem przyjmuje ukierunkowanie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych na MŚP i spółki o średniej kapitalizacji, ale podkreśla, że fundusz powinien teraz zrealizować tę obietnicę, i zaznacza, że należy szukać także alternatywnych źródeł finansowania; z zadowoleniem przyjmuje przeznaczony dla MŚP instrument programu „Horyzont 2020”, ale wskazuje na problem nadmiernej liczby zgłoszeń i niskiego wskaźnika skuteczności; zwraca się do Komisji o rozwiązanie tego problemu podczas śródkresowego przeglądu programu „Horyzont 2020”; wzywa Komisję do wspierania lepszej absorpcji unijnych instrumentów finansowych i funduszy dostępnych dla MŚP;

23. zaznacza, że MŚP w branży zaopatrzenia kolei są często zależne od jednej spółki; podkreśla, że brak zasobów oraz zwiększone ryzyko związane z prowadzeniem działalności transgranicznej powstrzymuje MŚP przed rozszerzaniem działalności; wzywa Komisję do rozwijania grup sektorowych ds. kolei w ramach Europejskiej Sieci Przedsiębiorczości, mogących doradzać MŚP w branży zaopatrzenia kolei i prowadzić szkolenia na temat różnych systemów finansowania innowacji, dotacji, umiędzynarodowienia, a także metod poszukiwania potencjalnych partnerów biznesowych oraz partnerów do ubiegania się o finansowane przez UE wspólne projekty badawcze oraz nawiązywania kontaktów z takimi partnerami;

24. zwraca się do Komisji, by w większym stopniu wykorzystywała istniejące programy wspierania umiędzynarodowienia MŚP i szerzej informowała o nich MŚP z europejskiej branży zaopatrzenia kolei w kontekście synergii między różnymi funduszami UE; wzywa Komisję do dalszego rozwijania programów szkoleniowych dotyczących dostępu do poszczególnych rynków zagranicznych i do szerokiego informowania o takich programach MŚP z branży zaopatrzenia kolei;

25. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by rozważyły wszystkie możliwości wspierania MŚP z branży zaopatrzenia kolei, w tym w ramach ewentualnego ukierunkowanego przeglądu programu Small Business Act, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb podsektorów przemysłowych takich jak branża zaopatrzenia kolei, w których udział MŚP wnoszących dużą wartość dodaną jest szczególnie wysoki;

26. wyraża zaniepokojenie opóźnieniami w płatnościach dla MŚP z branży zaopatrzenia kolei; wzywa Komisję do monitorowania prawidłowego wdrażania unijnej dyrektywy w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach (2011/7/UE);

Poprawa europejskiego otoczenia rynkowego dla dostawców i sprzyjanie popytowi na produkty kolejowe

27. wyraża zadowolenie z przyjęcia części technicznej czwartego pakietu kolejowego i apeluje o jej szybkie wdrożenie, gdyż jest to element kluczowy dla stworzenia prawdziwego jednolitego rynku produktów kolejowych; podkreśla, że zwiększona interoperacyjność i większa rola Europejskiej Agencji Kolejowej ułatwi harmonizację sieci, a zatem daje możliwości obniżania kosztów rozwoju oraz dopuszczania do obrotu taboru kolejowego i urządzeń przytorowych

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

europejskiego systemu zarządzania ruchem kolejowym (ERTMS); zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia agencji dostatecznych zasobów ludzkich i finansowych, aby mogła wypełniać nowe rozszerzone zadania; uważa, że część polityczna czwartego pakietu kolejowego uwarunkuje konkurencyjność operatorów transportu i, mówiąc ogólniej, nabywców;

28. podkreśla potrzebę pełnego, skutecznego i jednolitego wdrożenia rozporządzenia w sprawie utworzenia europejskiej sieci kolejowej ukierunkowanej na konkurencyjny transport towarowy, które przyniesie korzyści zarówno pasażerom, jak i przemysłowi;

29. zwraca się do Komisji, by ponownie oceniła definicje rynku i obecne przepisy UE dotyczące konkurencji w celu uwzględnienia zmian na światowym rynku zaopatrzenia kolei; wzywa Komisję do wskazania, jak należy uaktualnić te definicje i przepisy, by rozwiązać problemy fuzji na światowym rynku, takich jak fuzja CNR-CSR, oraz by umożliwić europejskiej branży zaopatrzenia kolei nawiązywanie strategicznych partnerstw i **sojuszy**;

30. wzywa do dalszej europejskiej normalizacji w sektorze kolejowym z inicjatywy zainteresowanych stron (w tym europejskiej branży zaopatrzenia kolei) pod przewodnictwem CEN/CENELEC; wyraża nadzieję, że proponowana przez Komisję nowa wspólna inicjatywa w sprawie normalizacji będzie odgrywać kluczową rolę w tym względzie; podkreśla znaczenie udziału większej liczby MŚP w europejskiej normalizacji;

31. wzywa do szybkiego wdrożenia dyrektyw UE w sprawie zamówień publicznych z 2014 r.; przypomina Komisji i państwom członkowskim, że dyrektywy te nakładają na instytucje zamawiające obowiązek podjęcia decyzji o udzieleniu zamówienia w oparciu o zasadę oferty najkorzystniejszej ekonomicznie ze szczególnym uwzględnieniem kosztów cyklu życia oraz produktów zrównoważonych środowiskowo i społecznie, co przyczynia się do zapobiegania dumpingowi płacowemu i socjalnemu oraz potencjalnie wzmacnia regionalną strukturę gospodarczą; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by ogólnie wspierały analizowanie kosztów cyklu życia produktu jako praktykę standardową w przypadku inwestycji długoterminowych, opracowały wytyczne dla instytucji zamawiających i monitorowały stosowanie tych wytycznych; zwraca się do Komisji i państw członkowskich, by przypomniwały instytucjom zamawiającym, że w zmienionych europejskich ramach zamówień publicznych istnieje przepis pozwalający na odrzucenie ofert, w których udział wartości zamówienia powstałej poza UE przekracza 50 % (art. 85 dyrektywy 2014/25/UE);

32. zwraca się do Komisji o monitorowanie pozaeuropejskich inwestycji kolejowych w państwach członkowskich UE oraz o zagwarantowanie przestrzegania europejskich przepisów w dziedzinie zamówień publicznych, np. przepisów dotyczących rażąco niskich ofert i nieuczciwej konkurencji; zachęca Komisję do badania sytuacji potencjalnych oferentów spoza Europy przedstawiających oferty w UE, a równocześnie otrzymujących dotacje rządowe z państw trzecich;

Stymulowanie inwestycji w przedsięwzięciach kolejowych

33. oczekuje, że istniejące unijne instrumenty finansowe (np. instrument „Łącząc Europę”, fundusze strukturalne) będą w pełni wykorzystywane, by zwiększać popyt na przedsięwzięcia kolejowe (dotyczy to również unijnych instrumentów finansowania działań poza UE, np. Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej i Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa); podkreśla znaczenie pomyślnego wdrożenia Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) jako narzędzia mobilizującego kapitał prywatny w branży kolejowej i wzywa do dalszego poszukiwania metod przyciągania inwestycji prywatnych w przedsięwzięciach kolejowych; dostrzega ważną rolę publicznych banków rozwoju na szczeblu krajowym i europejskim we wspieraniu branży zaopatrzenia kolei; zwraca się do Komisji, by współpracowała z bankami rozwoju z udziałem wielu podmiotów w celu wsparcia organów publicznych i podmiotów prywatnych w inwestowaniu na całym świecie w jak najbardziej zrównoważony i efektywny energetycznie sprzęt kolejowy; apeluje do Komisji i EBI o zwiększenie wsparcia doradczego w przedsięwzięciach kolejowych z wykorzystaniem nowo powstałego Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego w ramach EFIS, by pomóc przyciągnąć inwestorów; uważa, że sektor kolejowy w Europie nadal będzie mocno uzależniony od inwestycji publicznych; wzywa zatem państwa członkowskie i organy publiczne do znacznych inwestycji w główne szlaki i miejskie systemy kolejowe oraz do zwiększenia w miarę możliwości wskaźników wykorzystania funduszy spójności na przedsięwzięcia kolejowe; jednak ze względu na wspomniane uzależnienie i na obciążenie finansów publicznych w wielu państwach europejskich apeluje o wykorzystanie wszelkich możliwych środków, zarówno regulacyjnych, jak i budżetowych, w celu przyciągnięcia kapitału prywatnego do branży kolejowej;

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

34. zwraca uwagę, że złożoność sektora kolejowego utrudnia kredytodawcom zrozumienie ryzyka, a zatem udzielanie tanich pożyczek; zwraca się do Komisji o rozwijanie forum finansowego branży zaopatrzenia kolei w celu zwiększenia współpracy i dzielenia się wiedzą między branżą zaopatrzenia kolei a sektorem finansowym, co poprawi zrozumienie branży przez banki, a przez to zrozumienie ryzyka i obniżenie kosztów finansowania;

35. uważa, że nie należy zaniedbywać utrzymania i modernizacji istniejących urządzeń kolejowych; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zachęcały do zastępowania na większą skalę starych urządzeń nowoczesnymi produktami spełniającymi zasady zrównoważonego rozwoju;

36. z zadowoleniem przyjmuje poparcie UE dla internetowej platformy „Centrum monitorowania mobilności miejskiej” (Eltis) służącej wymianie najlepszych praktyk dotyczących systemów miejskich w obszarach metropolitalnych; apeluje do Komisji o zwiększenie wymiany najlepszych praktyk dotyczących różnych możliwości finansowania zrównoważonych systemów mobilności w miastach i o wspieranie ich w ramach mającej powstać europejskiej platformy dotyczącej planów zrównoważonej mobilności miejskiej;

37. zwraca się do Komisji o pomoc w dalszym zharmonizowanym wdrażaniu systemu ERTMS w UE we współpracy z Europejską Agencją Kolejową oraz w propagowaniu tego systemu poza UE;

38. z zadowoleniem przyjmuje starania o wprowadzenie usług i aplikacji programu Galileo i europejskiego systemu wspomagania satelitarnego (EGNOS) do branży kolejowej; uznaje w tym względzie rolę Agencji Europejskiego GNSS i skuteczne zarządzanie przez nią projektami w ramach 7PR i programu „Horyzont 2020”;

Zwiększenie światowej konkurencyjności branży zaopatrzenia kolei

39. wzywa Komisję, by zapewniła ujęcie w przyszłych umowach handlowych (w tym w negocjowanych obecnie umowach z Japonią, Chinami i USA) i w przeglądach obowiązujących umów handlowych specjalnych postanowień znacznie poprawiających dostęp europejskiej branży zaopatrzenia kolei do rynków, zwłaszcza w odniesieniu do zamówień publicznych, w tym przez podjęcie problemu rosnących wymogów dotyczących lokalizacji i zapewnienie wzajemnego dostępu branży zaopatrzenia kolei do rynków zagranicznych; wzywa Komisję, aby zapewniła równe warunki działania podmiotom gospodarczym z Europy i spoza niej;

40. wzywa Komisję do zagwarantowania większej spójności polityki handlowej i polityki przemysłowej UE, aby polityka handlowa uwzględniała potrzeby przemysłu europejskiego, a umowy handlowe nowej generacji nie prowadziły do dalszego przenoszenia produkcji i do pogłębienia deindustrializacji w UE;

41. apeluje do Komisji, by dążyła do zniesienia głównych barier pozataryfowych utrudniających europejskiej branży kolejowej dostęp do rynków zagranicznych, w tym przeszkód dla inwestycji (w szczególności obowiązków nakładanych w spółkach *joint venture*), dyskryminacji i braku przejrzystości w procedurach udzielania zamówień publicznych (w szczególności coraz bardziej uciążliwych wymogów dotyczących udziału lokalnego);

42. podkreśla znaczenie oraz wpływ negocjacji w sprawie „międzynarodowego instrumentu zamówień publicznych” oraz przeglądu regulacji dotyczących instrumentów ochrony handlu na europejską branżę zaopatrzenia kolei oraz apeluje do Rady i Komisji o uwzględnienie tych kwestii i ścisłą współpracę z Parlamentem Europejskim w celu szybkiego uzyskania porozumienia w sprawie tych instrumentów; zwraca się do Komisji o uwzględnienie skutków, jakie przyznanie statusu gospodarki rynkowej państwowym lub innym nierynkowym gospodarkom może mieć dla funkcjonowania instrumentów ochrony handlu i konkurencyjności europejskiej branży zaopatrzenia kolei;

43. apeluje do Komisji o spójną strategię handlową UE, zapewniającą przestrzeganie zasady wzajemności, zwłaszcza w odniesieniu do Japonii, Chin i USA, a także wspieranie dalszego umiędzynarodowienia branży zaopatrzenia kolei, zwłaszcza MŚP, w tym przez propagowanie na szczeblu międzynarodowym europejskich norm i technologii, np. ERTMS, oraz przez poszukiwanie lepszych metod ochrony praw własności intelektualnej przynależnych europejskiej branży zaopatrzenia kolei (np. przez szersze propagowanie Punktu Informacyjnego IPR);

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

44. zwraca się do Komisji, by przyczyniła się do wyeliminowania wszystkich barier taryfowych i pozataryfowych, uproszczenia procedur handlowych dla MŚP z branży zaopatrzenia kolei oraz zapewnienia stopniowego eliminowania wszelkich restrykcyjnych praktyk handlowych na rynkach państw trzecich; zwraca się do Komisji o podejmowanie działań na rzecz ułatwienia wydawania wiz pracowniczych pracownikom europejskich MŚP czasowo oddelegowanym do państw trzecich oraz na rzecz ograniczenia liczby transakcji gospodarczych, jakie muszą prowadzić MŚP;

45. zauważa, że niektóre państwa trzecie powodują obecnie niemożliwe do zaakceptowania zakłócenia w handlu, nadmierne wspierając swoich eksporterów z wykorzystaniem warunków finansowych oferowanych potencjalnym klientom; zwraca się w związku z tym do Komisji, aby przekonała chiński rząd do przystąpienia do ustaleń OECD w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych, a szczególnie do rozdziału dotyczącego infrastruktury kolejowej; wzywa Komisję, by jednocześnie zintensyfikowała prace nad nowymi światowymi wytycznymi w sprawie kredytów eksportowych w ramach międzynarodowej grupy roboczej ds. kredytów eksportowych (IWG);

Zwiększenie strategicznego wsparcia politycznego dla sektora

46. wzywa Komisję do opublikowania komunikatu w sprawie spójnej strategii UE na rzecz polityki przemysłowej, mającej na celu reindustrializację Europy, m.in. w oparciu o zasady zrównoważonego rozwoju, efektywność energetyczną i zasobooszczędność; zwraca się do Komisji o przedstawienie w tym dokumencie strategii dotyczącej ważnych sektorów przemysłu, w tym branży zaopatrzenia kolei; uważa, że należy ująć w nim pomysły na utrzymanie wysokiego stopnia pionowej integracji produkcji w UE;

47. zwraca się do Komisji o zorganizowanie dialogu przemysłowego wysokiego szczebla poświęconego branży zaopatrzenia kolei, z udziałem właściwych komisarzy, posłów do Parlamentu Europejskiego, przedstawicieli Rady, państw członkowskich, sektora kolejowego, związków zawodowych, instytucji badawczych, Europejskiej Agencji Kolejowej i europejskich organizacji normalizacyjnych; zaznacza, że regularny dialog przemysłowy poświęcony branży zaopatrzenia kolei umożliwi uporządkowaną dyskusję na szczeblu europejskim dotyczącą horyzontalnych wyzwań, przed którymi stoi sektor, oraz wpływu polityki UE na konkurencyjność branży zaopatrzenia kolei;

48. zwraca się do Komisji o zapewnienie powiązania polityki wpływająca na konkurencyjność unijnej branży zaopatrzenia kolei ze skuteczną komunikacją i koordynacją działań administracji w poszczególnych powiązanych obszarach polityki;

49. jest zdania, że polityczne wsparcie Rady jest niezbędne do poprawy sytuacji i rozwoju europejskiej branży zaopatrzenia kolei; w związku z tym wzywa Radę ds. Konkurencyjności, by w swoim programie prac w konkretnej formie ujęła branżę zaopatrzenia kolei;

o

o o

50. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0238

Wylimitowanie nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi: protokół do Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu w sprawie eliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi do Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu, z wyjątkiem jej postanowień objętych zakresem części III tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (14384/2015 – C8-0118/2016 – 2015/0101(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 086/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14384/2015),
 - uwzględniając projekt Protokołu w sprawie eliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi do Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu (15044/2013),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 33, 113, 114, 207 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) i ust. 8 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0118/2016),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci i ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0154/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Światowej Organizacji Zdrowia.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0239

Jednolite wymagania techniczne dla pojazdów kołowych: porozumienie EKG ONZ ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie przyjęcia 3. wersji Porozumienia Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań („Zrewidowane Porozumienie z 1958 r.”) (13954/2015 – C8-0112/2016 – 2015/0249(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 086/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13954/2015),
 - uwzględniając 3. wersję Porozumienia Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań („Zrewidowane Porozumienie z 1958 r.”) (13954/2015),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0112/2016),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci i ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0185/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0240

Umowa o handlu między UE a Kolumbią i Peru (przystąpienie Chorwacji) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich Protokołu dodatkowego do Umowy o handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Kolumbią i Peru, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (12594/2014 – C8-0180/2015 – 2014/0234(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 086/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12594/2014),
 - uwzględniając Protokół dodatkowy do Umowy o handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Kolumbią i Peru, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (12595/2014),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 91, art. 100 ust. 2, art. 207 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) pkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0180/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0155/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu dodatkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Kolumbii i Republiki Peru.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0241

Wzmocniona współpraca w obszarze ustrojów majątkowych par międzynarodowych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie jurysdykcji, prawa właściwego oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w zakresie ustrojów majątkowych par międzynarodowych, obejmującej zarówno małżeńskie ustroje majątkowe, jak i skutki majątkowe zarejestrowanych związków partnerskich (08112/2016 – C8-0184/2016 – 2016/0061(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 086/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (08112/2016),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 329 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0184/2016),
 - uwzględniając warunki ustanowione w art. 20 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w art. 326 i 327 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 85 i art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Prawnej (A8-0192/2016),
1. wyraża zgodę na projekt decyzji Rady upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie jurysdykcji, prawa właściwego oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w zakresie ustrojów majątkowych par międzynarodowych, obejmującej zarówno małżeńskie ustroje majątkowe, jak i skutki majątkowe zarejestrowanych związków partnerskich;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.
-

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0242

Wylimitowanie nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi: Protokół do Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia (współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu w sprawie wylimitowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi do Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu, w odniesieniu do postanowień Protokołu dotyczących obowiązków związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz definicją przestępstw (14387/2015 – C8-0119/2016 – 2015/0100(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 086/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14387/2015),
 - uwzględniając projekt Protokołu w sprawie wylimitowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi do Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu (15044/2013),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 82 ust. 1, art. 83 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0119/2016),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2016 r. dotyczącą umowy w sprawie wyrobów tytoniowych (umowa z PMI) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0198/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie Protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Europolowi, Eurojustowi i OLAF-owi.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0082.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0243

Rynki instrumentów finansowych ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych w odniesieniu do niektórych dat (COM(2016)0056 – C8-0026/2016 – 2016/0033(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 086/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0056),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 53 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0026/2016),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 29 kwietnia 2016 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 26 maja 2016 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 18 maja 2016 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0126/2016),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2016)0033

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 czerwca 2016 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającej dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2016/1034.)

⁽¹⁾ Dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0244

Rynki instrumentów finansowych, nadużycia na rynku oraz rozrachunek papierów wartościowych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych, rozporządzenie (UE) nr 596/2014 w sprawie nadużyć na rynku oraz rozporządzenie (UE) nr 909/2014 w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych w odniesieniu do niektórych dat (COM(2016)0057 – C8-0027/2016 – 2016/0034(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 086/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0057),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0027/2016),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 29 kwietnia 2016 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 26 maja 2016 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 18 maja 2016 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0125/2016),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2016)0034

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 czerwca 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych, rozporządzenie (UE) nr 596/2014 w sprawie nadużyć na rynku oraz rozporządzenie (UE) nr 909/2014 w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2016/1033.)

⁽¹⁾ Dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0245

Mianowanie członka Trybunału Obrachunkowego – Rimantas Šadžius

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie nominacji Rimantasa Šadžiusa na członka Trybunału Obrachunkowego (C8-0126/2016 – 2016/0805(NLE))

(Konsultacja)

(2018/C 086/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0126/2016),
 - uwzględniając art. 121 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0183/2016),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 23 maja 2016 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania zgłoszonego przez Radę kandydata na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje pozytywną opinię w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Rimantasa Šadžiusa na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz przekazania jej do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.
-

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0253

Powołanie komisji śledczej do zbadania zarzutów naruszenia lub niewłaściwego administrowania w stosowaniu prawa Unii w odniesieniu do prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania, jej uprawnienia, skład i kadencja

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie powołania, kompetencji, składu liczbowego i czasu trwania mandatu Komisji śledczej do zbadania zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania (2016/2726(RSO))

(2018/C 086/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek 337 posłów mający na celu powołanie komisji śledczej mającej na celu zbadanie zarzutów dotyczących naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania,
- uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących,
- uwzględniając art. 226 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając decyzję 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r. w sprawie szczegółowych przepisów regulujących egzekwowanie przez Parlament Europejski jego prawa do prowadzenia dochodzeń ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 325 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 19.5.1995, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

⁽³⁾ Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- uwzględniając dyrektywę Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającą dyrektywę 77/799/EWG ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/91/UE z dnia 23 lipca 2014 r., zmieniającą dyrektywę 2009/65/WE w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w zakresie funkcji depozytariusza, polityki wynagrodzeń oraz sankcji ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 231/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w odniesieniu do zwolnień, ogólnych warunków dotyczących prowadzenia działalności, depozytariuszy, dźwigni finansowej, przejrzystości i nadzoru ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniającą dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającą dyrektywę Rady 84/253/EWG ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylającą decyzję Komisji 2005/909/WE ⁽⁸⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/56/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającą dyrektywę 2006/43/WE w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych ⁽⁹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylającą dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/17/UE z dnia 13 czerwca 2012 r. zmieniającą dyrektywę Rady 89/666/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/56/WE i 2009/101/WE w zakresie integracji rejestrów centralnych, rejestrów handlowych i rejestrów spółek ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając zalecenie Komisji 2012/771/UE z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie środków mających na celu zachęcenie państw trzecich do stosowania minimalnych norm dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania ⁽¹²⁾ oraz zalecenie Komisji 2012/772/UE z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie agresywnego planowania podatkowego ⁽¹³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 359 z 16.12.2014, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 186.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 83 z 22.3.2013, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 158 z 27.5.2014, s. 77.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 158 z 27.5.2014, s. 196.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 156 z 16.6.2012, s. 1.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 338 z 12.12.2012, s. 37.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 338 z 12.12.2012, s. 41.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 stycznia 2016 r. do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie strategii zewnętrznej na rzecz efektywnego opodatkowania (COM(2016)0024),
- uwzględniając art. 198 Regulaminu,
- 1. podejmuje decyzję o powołaniu Komisji śledczej do zbadania zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania;
- 2. postanawia, że Komisja śledcza będzie miała za zadanie:
 - zbadanie zarzutów nieegzekwowania przez Komisję oraz niewdrożenia i nieskutecznego egzekwowania przez państwa członkowskie dyrektywy 2005/60/WE, przy uwzględnieniu obowiązku terminowego i skutecznego wdrożenia dyrektywy (UE) 2015/849;
 - zbadanie zarzutów niezastosowania przez organy państw członkowskich sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych wobec instytucji, co do których stwierdzono, że dopuściły się one poważnego naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE, jak stanowią przepisy dyrektywy 2013/36/UE;
 - zbadanie zarzutów nieegzekwowania przez Komisję oraz nieskutecznego wdrożenia przez organy państw członkowskich dyrektywy 2011/16/UE, w szczególności jej art. 9 ust. 1 dotyczącego spontanicznego przekazywania innemu państwu członkowskiemu informacji na temat podatków w przypadkach, gdy istnieją podstawy, aby przypuszczać, że może dojść do strat podatkowych, przy uwzględnieniu obowiązku terminowego i skutecznego wdrożenia i egzekwowania dyrektywy 2014/107/UE; w tym celu i do celów prowadzenia, w oparciu o inne podstawy prawne, postępowań w sprawie zarzucanych naruszeń prawa i niewłaściwego administrowania, o którym mowa powyżej, korzystanie z dostępu do wszystkich odnośnych dokumentów, w tym wszystkich odnośnych dokumentów Grupy ds. Kodeksu Postępowania, które zostały pozyskane przez komisje specjalne TAXE 1 i TAXE 2;
 - zbadanie zarzutów nieegzekwowania przez państwa członkowskie postanowień art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, istotnych dla zakresu postępowania, o którym mowa w niniejszej decyzji;
 - zbadanie zarzutów nieegzekwowania przez Komisję oraz niewdrożenia i nieegzekwowania przez państwa członkowskie dyrektywy 2014/91/UE;
 - zbadanie zarzutów nieegzekwowania przez Komisję oraz niewdrożenia i nieegzekwowania przez państwa członkowskie dyrektywy 2011/61/UE i rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 231/2013;
 - zbadanie zarzutów nieegzekwowania przez Komisję oraz niewdrożenia i nieegzekwowania przez państwa członkowskie dyrektywy 2009/138/WE;
 - zbadanie zarzutów nieegzekwowania przez Komisję oraz niewdrożenia i nieskutecznego egzekwowania przez państwa członkowskie dyrektywy 2006/43/WE, przy uwzględnieniu obowiązku terminowego i skutecznego wdrożenia rozporządzenia (UE) nr 537/2014 i dyrektywy 2014/56/UE;
 - zbadanie zarzutów braku transpozycji przez państwa członkowskie dyrektywy 2013/34/UE;
 - zbadanie zarzutów nieegzekwowania przez Komisję oraz niewdrożenia i nieskutecznego egzekwowania przez państwa członkowskie dyrektywy 2012/17/UE;
 - zbadanie potencjalnego niedopełnienia przez dowolne państwo członkowskie oraz jego terytoria stowarzyszone i zależne obowiązku lojalnej współpracy zapisanego w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w stopniu, w jakim jest to istotne dla zakresu postępowania, o którym mowa w niniejszej decyzji; w tym celu dokonanie oceny w szczególności tego, czy jakiegokolwiek przypadek takiego niedopełnienia obowiązku może wynikać z zarzucanego zaniechania przyjęcia właściwych środków w celu niedopuszczenia do funkcjonowania instrumentów i działania innych pośredników, prawników i podmiotów świadczących usługi na rzecz powiernictw lub spółek, które umożliwiają swoim ostatecznym beneficjentom rzeczywistym ukrywanie się przed instytucjami finansowymi lub do funkcjonowania wszelkich innych instrumentów i pośredników umożliwiających ułatwianie prania pieniędzy, a także uchylanie się od opodatkowania i unikanie opodatkowania w innych państwach członkowskich (w tym przyjrzenie się roli powiernictw,

Środa, 8 czerwca 2016 r.

jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i walut wirtualnych), przy jednoczesnym uwzględnieniu obecnie realizowanych na szczeblu państw członkowskich programów roboczych, które mają na celu zajęcie się tymi problemami i zminimalizowanie ich skutków;

- opracowanie wszelkich zaleceń, jakie uzna w tej kwestii za niezbędne, w tym w sprawie wdrożenia przez państwa członkowskie wspomnianych wyżej zaleceń Komisji z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie środków mających na celu zachęcenie państw trzecich do stosowania minimalnych norm dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania oraz w sprawie agresywnego planowania podatkowego, jak też dokonanie oceny ostatnich zmian w strategii zewnętrznej Komisji na rzecz efektywnego opodatkowania, a także dokonanie oceny powiązań między ramami prawnymi Unii i państw członkowskich a systemami podatkowymi w państwach trzecich (np. umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania i umowy o wymianie informacji, umowy o wolnym handlu) oraz oceny wysiłków podejmowanych w celu wspierania na szczeblu międzynarodowym (Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, G-20, Grupa Specjalna ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Organizacja Narodów Zjednoczonych) przejrzystości w zakresie informowania o beneficjentach rzeczywistych;
 - 3. postanawia, że Komisja śledcza przedstawi Parlamentowi sprawozdanie końcowe w terminie 12 miesięcy od momentu przyjęcia niniejszej decyzji;
 - 4. postanawia, że Komisja śledcza powinna uwzględnić w swoich pracach wszelkie istotne zmiany dotyczące kwestii należących do jej kompetencji, które to zmiany wystąpią w czasie trwania jej mandatu;
 - 5. postanawia, że wszelkie zalecenia sformułowane przez Komisję śledczą i komisję specjalną TAXE 2 powinny być przedmiotem prac właściwych komisji stałych;
 - 6. postanawia, że Komisja śledcza będzie liczyć 65 członków;
 - 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do zapewnienia publikacji niniejszej decyzji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
-

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0254

Umowa między UE a Republiką Palau dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Palau dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (12080/2015 – C8-0400/2015 – 2015/0193(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 086/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12080/2015),
 - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Republiką Palau dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (12077/2015),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) pkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0400/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapity pierwszy i trzeci i ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0177/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich i Republiki Palau.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0255

Umowa między UE a Królestwem Tonga dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Królestwem Tonga dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (12089/2015 – C8-0374/2015 – 2015/0196(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 086/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12089/2015),
 - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Królestwem Tonga dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (12087/2015),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) pkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0374/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0179/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie Umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz parlamentowi Królestwa Tonga.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0256

Umowa między UE a Republiką Kolumbii dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Kolumbii dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (12095/2015 – C8-0390/2015 – 2015/0201(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 086/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12095/2015),
 - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Republiką Kolumbii dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (12094/2015),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0390/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapity pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0178/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Kolumbii.
-

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0257

Rozwój handlu produktami technologii informacyjnej (ITA) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, umowy w formie deklaracji w sprawie rozwoju handlu produktami technologii informacyjnej (ITA) (06925/2016 – C8-0141/2016 – 2016/0067(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 086/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (06925/2016),
 - uwzględniając deklarację ministerialną WTO z dnia 16 grudnia 2015 r. dotyczącą rozwoju handlu produktami technologii informacyjnej (06926/2016),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4 akapit pierwszy i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0141/2016),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci i ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0186/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz Światowej Organizacji Handlu.
-

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0258

Poddanie α -PVP środkom kontroli *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie poddania nowej substancji psychoaktywnej 1-fenylo-2-(1-pirolidyn-1-ylo)pentan-1-on (α -pirolidynowalerofenon, α -PVP) środkom kontroli (15386/2015 – C8-0115/2016 – 2015/0309(CNS))

(Konsultacja)

(2018/C 086/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (15386/2015),
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0115/2016),
 - uwzględniając decyzję Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 3,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0175/2016),
1. zatwierdza projekt Rady;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 127 z 20.5.2005, s. 32.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0259

Ratyfikacja protokołu z 2010 r. do Międzynarodowej konwencji o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskim substancji niebezpiecznych i szkodliwych, oraz przystąpienie do niego, z wyłączeniem aspektów związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie ratyfikacji przez państwa członkowskie w interesie Unii Europejskiej protokołu z 2010 r. do Międzynarodowej konwencji o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskim substancji niebezpiecznych i szkodliwych, oraz przystąpienia do niego, z wyłączeniem aspektów związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych (13806/2015 – C8-0410/2015 – 2015/0135(NLE))

(2018/C 086/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13806/2015),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2 i art. 218 ust. 6 lit. a) pkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0410/2015),
- uwzględniając art. 3 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 października 2014 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskim substancji niebezpiecznych i szkodliwych z 1996 r. (konwencja SNS z 1996 r.),
- uwzględniając protokół z 2010 r. do konwencji SNS z 1996 r. (konwencja SNS z 2010 r.),
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2015)0304),
- uwzględniając decyzję Rady 2002/971/WE z dnia 18 listopada 2002 r. upoważniającą państwa członkowskie, w interesie Wspólnoty, do ratyfikowania konwencji SNS z 1996 r. lub przystąpienia do niej⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu⁽³⁾ (dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za środowisko),
- uwzględniając oświadczenie Komisji do protokołu Komitetu Stałych Przedstawicieli i Rady z dnia 20 listopada i 8 grudnia 2015 r.⁽⁴⁾,
- uwzględniając dokument sektora żeglugi z dnia 18 września 2015 r. ponaglący państwa członkowskie do jak najszybszego ratyfikowania protokołu z 2010 r. do konwencji SNS i przystąpienia do niego zgodnie z proponowanym podejściem Komisji⁽⁵⁾,
- uwzględniając końcowe sprawozdanie przygotowane dla Komisji Europejskiej przez BIO Intelligence Service zatytułowane „Badanie dotyczące skuteczności dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko: zakres i wyjątki” z dnia 19 lutego 2014 r.⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 października 2014 r., 1/13, ECLI:EU:C:2014:2303.

⁽²⁾ Dz.U. L 337 z 13.12.2002, s. 55.

⁽³⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

⁽⁴⁾ Nota do punktu 13142/15.

⁽⁵⁾ Dostępne online pod adresem: <http://www.ics-shipping.org/docs/default-source/Submissions/EU/hazardous-and-noxious-substances.pdf>

⁽⁶⁾ Dostępne online pod adresem: http://ec.europa.eu/environment/legal/liability/pdf/BIO%20ELD%20Effectiveness_report.pdf.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- uwzględniając komunikat Wydziału Prawnego Parlamentu z dnia 11 lutego 2016 r. w sprawie podstawy prawnej wspomnianego wyżej wniosku w sprawie decyzji Rady (SJ-0066/16) i późniejszą opinię w formie listu w sprawie odpowiedniej podstawy prawnej dla rzeczony proponowanej decyzji przyjętą przez Komisję Prawną w dniu 19 lutego 2016 r.⁽¹⁾ oraz załączoną do sprawozdania A8-0191/2016,
 - uwzględniając art. 99 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie wstępne Komisji Prawnej (A8-0191/2016),
- A. mając na uwadze, że celem konwencji SNS z 2010 r. jest zapewnienie pociągnięcia do odpowiedzialności oraz przyznania, dzięki międzynarodowemu funduszowi SNS przeznaczonemu na rekompensaty, odpowiedniej, szybkiej i skutecznej rekompensaty za straty lub szkody dla osób, mienia lub środowiska spowodowane wyciekami substancji niebezpiecznych i szkodliwych podczas przewozu morzem;
- B. mając zatem na uwadze, że z jednej strony ma ona na celu zagwarantowanie zasady „zanieczyszczający płaci” oraz zasad zapobiegania i ostrożności, dzięki którym należy podejmować działania zapobiegawcze na wypadek możliwej szkody dla środowiska, i tym samym wchodzi ona w zakres zasad ogólnych oraz unijnej polityki w dziedzinie środowiska naturalnego, a z drugiej strony ma ona na celu regulowanie aspektów dotyczących szkód będących konsekwencją transportu morskiego, a także zapobieganie takim szkodom i minimalizowanie ich, i tym samym wchodzi w zakres unijnej polityki transportu;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z wnioskiem Komisji (COM(2015)0304), gdyby konwencja SNS z 2010 r. została zawarta, jej zakres stosowania pokrywałby się z przepisami dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko;
- D. mając na uwadze, że zakres konwencji SNS z 2010 r. pokrywa się z zakresem dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu na terytorium i wodach morskich podlegających jurysdykcji państwa-strony, szkód spowodowanych zanieczyszczeniem środowiska w wyłącznej strefie ekonomicznej (w.s.e.) lub na równoważnym obszarze państwa-strony (do 200 mil morskich od linii podstawowej) państwa będącego stroną konwencji i środków zapobiegawczych mających na celu zapobieżenie takiej szkodzi lub jej zminimalizowanie;
- E. mając na uwadze, że konwencja SNS z 2010 r. ustanawia ścisłą odpowiedzialność właściciela statku transportującego substancje niebezpieczne i szkodliwe drogą morską za wszelkie szkody objęte konwencją, a także obowiązek posiadania przez niego ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego na pokrycie swoich zobowiązań wynikających ze szkody na mocy konwencji, przy czym zakazane jest wnoszenie innych skarg przeciwko właścicielowi statku, chyba że zgodnie z rzeczoną konwencją (art. 7 ust. 4 i 5);
- F. mając na uwadze, że zachodzi zatem ryzyko konfliktu między dyrektywą w sprawie odpowiedzialności za środowisko a konwencją SNS z 2010 r., przy czym można mu zapobiec za pomocą art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko, która przewiduje, że „dyrektywa nie ma zastosowania do szkód wyrządzanych środowisku naturalnemu lub bezpośredniego zagrożenia wystąpieniem takich szkód wynikających ze zdarzenia, za które odpowiedzialność jest objęta zakresem stosowania międzynarodowych konwencji wymienionych w załączniku IV, włącznie z ich przyszłymi zmianami, obowiązujących w zainteresowanym państwie członkowskim”;
- G. mając na uwadze, że w związku z tym dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za środowisko wyklucza ze swojego zakresu stosowania szkody wyrządzane środowisku naturalnemu lub bezpośrednie zagrożenie wystąpieniem takich szkód, które są objęte konwencją SNS z 2010 r. po wejściu tej ostatniej w życie, o ile wszystkie państwa członkowskie nie ratyfikują konwencji SNS z 2010 r. lub przystąpią do niej w tym samym okresie, zachodzi ryzyko, że dojdzie do fragmentacji ram prawnych, w których niektóre państwa członkowskie podlegać będą konwencji SNS z 2010 r., a pozostałe – dyrektywie w sprawie odpowiedzialności za środowisko; spowoduje to nierówne traktowanie ofiar zanieczyszczenia, takich jak społeczności przybrzeżne, rybacy itd. i co stałoby również w sprzeczności z duchem konwencji SNS z 2010 r.;
- H. mając na uwadze, że podstawowe zasady, na których opierają się konwencje Międzynarodowej Organizacji Morskiej, stanowią również podstawę dla konwencji SNS z 2010 r., a są to: ścisła odpowiedzialność właściciela statku, obowiązkowe ubezpieczenie obejmujące pokrycie szkód spowodowanych stronom trzecim, prawo osób poszkodowa-

⁽¹⁾ PE576.992

Środa, 8 czerwca 2016 r.

nych do podjęcia bezpośrednich działań wobec ubezpieczyciela, ograniczenie odpowiedzialności oraz – w przypadku ropy naftowej i substancji niebezpiecznych i szkodliwych – specjalny fundusz rekompensujący, z którego wypłaca się rekompensatę za szkody przekraczające pułap odpowiedzialności właściciela statku;

- I. mając na uwadze, że w interesie Unii jako całości jest posiadanie jednolitego systemu dotyczącego odpowiedzialności w dziedzinie szkód spowodowanych w związku przewozem szkodliwych i niebezpiecznych substancji drogą morską;
- J. mając na uwadze, że nie jest całkiem jasne, czy art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko oznacza, że stosowanie dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko jest zakazane w państwie członkowskim, które ratyfikowało konwencję SNS z 2010 r. ani czy zakaz ten jest ograniczony do stopnia, w jakim odpowiedzialność lub rekompensata wchodzi w zakres rzeczowej konwencji;
- K. mając na uwadze, że konwencja SNS z 2010 r. stanowi system rekompensat i dlatego jej zakres jest węższy niż zakres dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko, która ustanawia system wymagający od armatorów i nakazujący właściwym władzom wymagania od armatorów zapobiegania lub zaradzania odpowiednio zagrożeniu szkodami dla środowiska lub rzeczywistym szkodom;
- L. mając na uwadze, że w przeciwieństwie do dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko nie można przyznać rekompensaty za szkody o charakterze niegospodarczym na mocy konwencji SNS z 2010 r.;
- M. mając na uwadze, że dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za środowisko nie nakłada obowiązkowego zabezpieczenia finansowego na armatorów, aby zagwarantować, że dysponują oni środkami pozwalającymi na zapobieganie i zaradzanie szkodom dla środowiska, chyba że dane państwo członkowskie przyjęło ostrzejsze przepisy niż dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za środowisko;
- N. mając na uwadze, że konwencja SNS z 2010 r. nakłada na właściciela wyraźny obowiązek posiadania ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego na pokrycie zobowiązań wynikających ze szkody na mocy konwencji;
- O. mając na uwadze, że inne konwencje Międzynarodowej Organizacji Morskiej ujęte w załączniku IV do dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko okazały się skuteczne, ponieważ udało się dzięki nim osiągnąć równowagę między interesami środowiskowymi a komercyjnymi w drodze wyraźnego ustalenia odpowiedzialności, dzięki czemu normalnie nie ma wątpliwości co do tego, kto jest stroną odpowiedzialną, a także w drodze wprowadzenia obowiązkowego ubezpieczenia i sprawnych mechanizmów kompensacyjnych, które nie ograniczają się wyłącznie do szkód dla środowiska;

1. zwraca się do Rady i Komisji o uwzględnienie poniższych zaleceń:

- (i) zapewnienie poszanowania zasady przyznania uprawnień Unii na mocy art. 5 ust. 1 TUE oraz utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym „wybór podstawy prawnej wspólnotowego aktu prawnego musi być oparty na obiektywnych czynnikach, które mogą zostać poddane kontroli sądowej; należą do nich w szczególności cel i treść danego aktu” ⁽¹⁾;
- (ii) przyjęcie w związku z tym opinii w formie listu z dnia 19 lutego 2016 r. przyjętej przez Komisję Prawną, zgodnie z którą:

„ponieważ celem proponowanej decyzji Rady jest upoważnienie państw członkowskich do ratyfikacji protokołu SNS z 2010 r. lub przystąpienia do niego w imieniu Unii, a co za tym idzie związania się postanowieniami konwencji SNS z 2010 r. oraz mając na uwadze, że ta ostatnia obejmuje nie tylko przypadki szkód dla środowiska (nadając skuteczność zasadzie podejmowania działania zapobiegawczego i zasadzie »zanieczyszczający płaci«), ale również przypadki szkód nie dotyczących środowiska, za każdym razem spowodowane w wyniku przewożenia niektórych substancji drogą morską, art. 100 ust. 2, art. 192 ust. 1 i art. 218 ust. 6 lit. a) pkt (v) TFUE stanowią właściwą podstawę prawną dla tego wniosku.”

- (iii) dopilnowanie, że zobowiązania międzynarodowe podjęte w rezultacie ratyfikacji konwencji SNS z 2010 r. lub przystąpienia do niej nie wpłyną negatywnie na jednolitość, integralność i skuteczność wspólnych przepisów Unii zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości ⁽²⁾;

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 lipca 2012 r., Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej, C-130/10, ECLI:EU:C:2012:472, pkt 42.

⁽²⁾ Opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 marca 1993 r., 2/91, ECLI:EU:C:1993:106, pkt 25; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Danii, C-467/98, ECLI:EU:C:2002:625, pkt 82; opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 lutego 2006 r., 1/03, ECLI:EU:C:2006:81, pkt 120 i 126; opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 października 2014 r., 1/13, ECLI:EU:C:2014:2303.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- (iv) zwrócenie większej uwagi na pokrywanie się zakresu konwencji SNS z 2010 r. z zakresem dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu na terytorium i wodach podlegających jurysdykcji państwa-strony, szkód spowodowanych zanieczyszczeniem środowiska w wyłącznej strefie ekonomicznej lub na obszarze równoważnym (do 200 mil morskich od linii podstawowej) państwa będącego stroną konwencji i środków zapobiegawczych mających na celu zapobieżenie takiej szkodzi lub jej zminimalizowanie (środki zapobiegawcze, podstawowe środki zaradcze i uzupełniające środki zaradcze);
 - (v) zapewnienie ograniczenia do minimum możliwości wystąpienia konfliktu między dyrektywą w sprawie odpowiedzialności za środowisko a konwencją SNS z 2010 r. przez podjęcie wszelkich odpowiednich działań w celu dopilnowania, że klauzula wyłączności na mocy art. 7 ust. 4 i 5 konwencji SNS z 2010 r., zgodnie z którą nie można wnieść innej skargi przeciwko właścicielowi statku, chyba że zgodnie z rzeczoną konwencją, jest w pełni przestrzegana w drodze ratyfikacji przez państwa członkowskie lub ich przystąpienia zgodnie z art. 4 ust. 2 i załącznikiem IV dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko;
 - (vi) zapewnienie zmniejszenia również ryzyka tworzenia i utrwalania niekorzystnych warunków konkurencji w przypadku państw, które są gotowe do przystąpienia do konwencji SNS z 2010 r. w stosunku do tych, które mogą chcieć opóźnić ten proces i nadal być związane jedynie postanowieniami dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko;
 - (vii) zapewnienie zlikwidowania stałego współistnienia dwóch systemów odpowiedzialności w zakresie transportu morskiego – unijnego i międzynarodowego – co spowodowałoby fragmentację prawodawstwa unijnego, a ponadto zagrażałoby jasnemu ustaleniu odpowiedzialności i mogłoby prowadzić do długich i kosztownych postępowań sądowych ze szkodą dla ofiar i sektora żeglugi;
 - (viii) dopilnowanie w związku z tym, że na państwach członkowskich spoczywa wyraźny obowiązek podjęcia wszystkich koniecznych kroków w celu uzyskania konkretnych wyników, mianowicie ratyfikowania konwencji SNS z 2010 r. lub przystąpienia do niej w rozsądnym terminie, który nie powinien przekraczać dwóch lat od chwili wejścia w życie decyzji Rady;
2. stwierdza, że ta rezolucja będzie stanowiła dalszą możliwość dla Rady i Komisji zajęcia się zaleceniami określonymi w ust. 1;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do domagania się przeprowadzenia dalszej dyskusji z udziałem Komisji i Rady;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
-

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0260

Ratyfikacja protokołu z 2010 r. do Międzynarodowej konwencji o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskim substancji niebezpiecznych i szkodliwych, oraz przystąpienie do niego, w odniesieniu do aspektów związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie ratyfikacji przez państwa członkowskie w interesie Unii Europejskiej protokołu z 2010 r. do Międzynarodowej konwencji o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskim substancji niebezpiecznych i szkodliwych, oraz przystąpienia do niego, z uwzględnieniem aspektów związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych (14112/2015 – C8-0409/2015 – 2015/0136(NLE))

(2018/C 086/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14112/2015),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 81 i art. 218 ust. 6 lit. a) pkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0409/2015),
- uwzględniając art. 3 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając protokół nr 22 w sprawie stanowiska Danii załączony do traktatów,
- uwzględniając opinię Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 października 2014 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskim substancji niebezpiecznych i szkodliwych z 1996 r. (konwencja SNS z 1996 r.),
- uwzględniając protokół z 2010 r. do konwencji SNS z 1996 r. (konwencja SNS z 2010 r.),
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2015)0305),
- uwzględniając decyzję Rady 2002/971/WE z dnia 18 listopada 2002 r. upoważniającą państwa członkowskie, w interesie Wspólnoty, do ratyfikowania konwencji SNS z 1996 r. lub przystąpienia do niej ⁽²⁾,
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania w interesie Wspólnoty Europejskiej Międzynarodowej konwencji o odpowiedzialności i odszkodowaniu za szkodę związaną z przewozem morskim substancji niebezpiecznych i szkodliwych z 1996 r. (konwencji SNS) (COM(2001)0674),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽³⁾ (przekształcenie rozporządzenia Bruksela I),
- uwzględniając oświadczenie Komisji do protokołu Komitetu Stałych Przedstawicieli i Rady z dnia 20 listopada i 8 grudnia 2015 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dokument sektora żeglugi z dnia 18 września 2015 r. ponaglący państwa członkowskie do jak najszybszego ratyfikowania protokołu z 2010 r. do konwencji SNS i przystąpienia do niego zgodnie z proponowanym podejściem Komisji ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 października 2014 r., 1/13, ECLI:EU:C:2014:2303.

⁽²⁾ Dz.U. L 337 z 13.12.2002, s. 55.

⁽³⁾ Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ Nota do punktu 13142/15.

⁽⁵⁾ Dostępne online pod adresem: <http://www.ics-shipping.org/docs/default-source/Submissions/EU/hazardous-and-noxious-substances.pdf>.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- uwzględniając art. 99 ust. 3 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie wstępne Komisji Prawnej (A8-0190/2016),
- A. mając na uwadze, że celem konwencji SNS z 2010 r. jest zapewnienie pociągnięcia do odpowiedzialności oraz przyznania, dzięki międzynarodowemu funduszowi SNS przeznaczonemu na rekompensaty, odpowiedniej, szybkiej i skutecznej rekompensaty za straty lub szkody dla osób, mienia lub środowiska spowodowane wyciekami substancji niebezpiecznych i szkodliwych podczas przewozu morzem;
- B. mając na uwadze, że podstawowe zasady, na których opierają się konwencje Międzynarodowej Organizacji Morskiej, m. in. konwencja HNS z 2010 r., to ścisła odpowiedzialność właściciela statku, obowiązkowe ubezpieczenie obejmujące pokrycie szkód spowodowanych stronom trzecim, prawo osób poszkodowanych do podjęcia bezpośrednich działań wobec ubezpieczyciela, ograniczenie odpowiedzialności oraz – w przypadku ropy naftowej i substancji niebezpiecznych i szkodliwych – specjalny fundusz rekompensujący, z którego wypłaca się rekompensatę za szkody przekraczające pułap odpowiedzialności właściciela statku;
- C. mając zatem na uwadze, że z jednej strony ma ona na celu zagwarantowanie zasady „zanieczyszczający płaci” oraz zasad zapobiegania i ostrożności, dzięki którym należy podejmować działania zapobiegawcze na wypadek możliwej szkody dla środowiska, i tym samym wchodzi ona w zakres zasad ogólnych oraz unijnej polityki w dziedzinie środowiska naturalnego, a z drugiej strony ma ona na celu regulowanie aspektów dotyczących szkód będących konsekwencją transportu morskiego, a także zapobieganie takim szkodom i minimalizowanie ich, i tym samym wchodzi w zakres unijnej polityki transportu;
- D. mając na uwadze, że konwencja SNS z 2010 r. zawiera przepisy dotyczące właściwości sądów państw-stron w zakresie roszczeń wnoszonych przez osoby, które doznały szkody objętej konwencją, przeciwko właścicielowi lub jego ubezpieczycielowi lub przeciwko wyspecjalizowanemu w rekompensatach funduszowi SNS, a także zasady dotyczące uznawania i wykonywania wyroków wydanych przez sądy państw-stron;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z wnioskiem Komisji (COM(2015)0305) zawarcie konwencji SNS z 2010 r. spowodowałoby nakładanie się – w odniesieniu do obszaru stosowania – z przepisami przekształconego rozporządzenia Bruksela I;
- F. mając na uwadze, że przekształcenie rozporządzenia Bruksela I umożliwia zastosowanie właściwości wielu sądów, a jednocześnie konwencja SNS z 2010 r. w rozdziale IV ustanawia bardzo restrykcyjny system właściwości, uznawania i egzekwowania w celu zapewnienia równych warunków dla skarżących oraz zagwarantowania jednolitego stosowania przepisów dotyczących odpowiedzialności i odszkodowań;
- G. mając na uwadze, że z jednej strony szczególny charakter systemu właściwości sądu na mocy konwencji SNS z 2010 r., która ma na celu zagwarantowanie, że ofiary wypadków mogą korzystać z jasnych zasad proceduralnych i pewności prawnej, co sprawia, że roszczenia przed sądem są bardziej skuteczne, a z drugiej strony przewidywane trudności prawne i praktyczne związane ze stosowaniem oddzielnego systemu prawnego w Unii w stosunku do systemu mającego zastosowanie do innych stron konwencji SNS z 2010 r. uzasadniają wyjątek od powszechnego stosowania przekształconego rozporządzenia Bruksela I;
- H. mając na uwadze, że Dania jest wyłączona z zakresu stosowania tytułu V części trzeciej TFUE i nie uczestniczy w przyjęciu proponowanej decyzji Rady w odniesieniu do aspektów związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych;
- I. mając na uwadze, że pokrywanie się postanowień konwencji SNS z 2010 r. i przepisów Unii dotyczących współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych stanowi podstawę prawną decyzji 2002/971/WE, a ponieważ protokół SNS z 2010 r. zmienił konwencję SNS z 1996 r., skutki konwencji SNS z 2010 r. dla przepisów Unii należy ocenić w świetle zakresu i przepisów dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za środowisko)⁽¹⁾, która stanowi część porządku prawnego UE od chwili przyjęcia decyzji 2002/971/WE;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).

Środa, 8 czerwca 2016 r.

- J. mając na uwadze, że dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za środowisko wyklucza ze swojego zakresu stosowania szkody wyrządzane środowisku naturalnemu lub bezpośrednie zagrożenie wystąpieniem takich szkód, które są objęte konwencją SNS z 2010 r. po wejściu tej ostatniej w życie (art. 4 ust. 2 i załącznik IV dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko);
- K. mając na uwadze, że konwencja SNS z 2010 r. ustanawia ścisłą odpowiedzialność właściciela statku transportującego substancje niebezpieczne i szkodliwe drogą morską za wszelkie szkody objęte konwencją, a także obowiązek posiadania przez niego ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego na pokrycie swoich zobowiązań wynikających ze szkody na mocy konwencji, przy czym zakazane jest wnoszenie innych skarg przeciwko właścicielowi statku, chyba że zgodnie z rzeczoną konwencją (art. 7 ust. 4 i 5);
- L. mając na uwadze, że albo wszystkie państwa członkowskie ratyfikują konwencję SNS z 2010 r. lub przystąpią do niej w tym samym okresie, albo istnieje ryzyko, że na sektor żeglugi będą nałożone dwa różne systemy prawne jednocześnie, system unijny i międzynarodowy, co mogłoby spowodować nierówne traktowanie ofiar zanieczyszczenia, takich jak społeczności przybrzeżne, rybacy itd. i co stałoby również w sprzeczności z duchem konwencji SNS z 2010 r.;
- M. mając na uwadze, że inne konwencje Międzynarodowej Organizacji Morskiej ujęte w załączniku IV do dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko okazały się skuteczne, ponieważ udało się dzięki nim osiągnąć równowagę między interesami środowiskowymi a komercyjnymi w drodze wyraźnego ustalenia odpowiedzialności, dzięki czemu normalnie nie ma wątpliwości co do tego, kto jest stroną odpowiedzialną, a także w drodze wprowadzenia obowiązkowego ubezpieczenia i sprawnych mechanizmów kompensacyjnych, które nie ograniczają się wyłącznie do szkód dla środowiska;
1. zwraca się do Rady i Komisji o uwzględnienie poniższych zaleceń:
- (i) dopilnowanie, że zobowiązania międzynarodowe podjęte w rezultacie ratyfikacji konwencji SNS z 2010 r. lub przystąpienia do niej nie wpłyną negatywnie na jednolitość, integralność i skuteczność wspólnych przepisów Unii zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości⁽¹⁾;
- (ii) zwrócenie większej uwagi na pokrywanie się zakresu konwencji SNS z 2010 r. z zakresem przekształcenia rozporządzenia Bruksela I w odniesieniu do zasad postępowania mających zastosowanie do roszczeń i wnoszenia spraw na mocy konwencji przed sądami państw-stron;
- (iii) zapewnienie ograniczenia do minimum możliwości wystąpienia konfliktu między dyrektywą w sprawie odpowiedzialności za środowisko a konwencją SNS z 2010 r. przez podjęcie wszelkich odpowiednich działań w celu dopilnowania, że klauzula wyłączności na mocy art. 7 ust. 4 i 5 konwencji SNS z 2010 r., zgodnie z którą nie można wnieść innej skargi przeciwko właścicielowi statku, chyba że zgodnie z rzeczoną konwencją, jest w pełni przestrzegana w drodze ratyfikacji przez państwa członkowskie lub ich przystąpienia;
- (iv) zapewnienie zmniejszenia również ryzyka tworzenia i utrwalania niekorzystnych warunków konkurencji w przypadku państw, które są gotowe do przystąpienia do konwencji SNS z 2010 r. w stosunku do tych, które mogą chcieć opóźnić ten proces i nadal być związane jedynie postanowieniami dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko;
- (v) zapewnienie zlikwidowania stałego współistnienia dwóch systemów odpowiedzialności w zakresie transportu morskiego – unijnego i międzynarodowego – co spowodowałoby fragmentację prawodawstwa unijnego, a ponadto zagrażałoby ясному ustaleniu odpowiedzialności i mogłoby prowadzić do długich i kosztownych postępowań sądowych ze szkodą dla ofiar i sektora żeglugi;
- (vi) dopilnowanie w związku z tym, że na państwach członkowskich spoczywa wyraźny obowiązek podjęcia wszystkich koniecznych kroków w celu uzyskania konkretnych wyników, mianowicie ratyfikowania konwencji SNS z 2010 r. lub przystąpienia do niej w rozsądnym terminie, który nie powinien przekraczać dwóch lat od chwili wejścia w życie decyzji Rady;

⁽¹⁾ Opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 marca 1993 r., 2/91, ECLI:EU:C:1993:106, pkt 25; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2002 r., *Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Danii*, C-467/98, ECLI:EU:C:2002:625, pkt 82; opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 lutego 2006 r., 1/03, ECLI:EU:C:2006:81, pkt 120 i 126; opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 października 2014 r., 1/13, ECLI:EU:C:2014:2303.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

2. stwierdza, że ta rezolucja będzie stanowiła dalszą możliwość dla Rady i Komisji zajęcia się zaleceniami określonymi w ust. 1;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do domagania się przeprowadzenia dalszej dyskusji z udziałem Komisji i Rady;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich.
-

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0261

Umowa ramowa o partnerstwie i współpracy między UE a Republiką Filipin (przystąpienie Chorwacji) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, Protokołu do Umowy ramowej o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Filipin, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (13085/2014 – C8-0009/2015 – 2014/0224(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 086/37)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13085/2014),
 - uwzględniając projekt Protokołu do Umowy ramowej o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Filipin, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (13082/2014),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 i 209 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0009/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci oraz art. 99 ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0148/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republikę Filipin.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0262

Umowa ramowa o partnerstwie i współpracy między UE a Republiką Filipin (zgoda) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Umowy ramowej o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Filipin, z drugiej strony (05431/2015 – C8-0061/2015 – 2013/0441(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 086/38)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (05431/2015),
 - uwzględniając projekt Umowy ramowej o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Filipin, z drugiej strony (15616/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 i 209 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0061/2015),
 - uwzględniając swoją rezolucję nieustawodawczą z dnia 8 czerwca 2016 r.⁽¹⁾ w sprawie projektu decyzji,
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci oraz art. 99 ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0149/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republici Filipin.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0263.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0264

Pomoc makrofinansowa dla Tunezji *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Tunezji (COM(2016)0067 – C8-0032/2016 – 2016/0039(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 086/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0067),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 212 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0032/2016),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 1 czerwca 2016 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0187/2016),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady załączone do niniejszej rezolucji;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2016)0039

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 czerwca 2016 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Tunezji

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji (UE) 2016/1112.)

Środa, 8 czerwca 2016 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

WSPÓLNE OŚWIADCZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

Niniejszą decyzję przyjmuje się, nie naruszając wspólnej deklaracji przyjętej wraz z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 778/2013/UE w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji, która pozostaje podstawą wszystkich decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej państwom trzecim i terytoriom trzecim.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0265

Przepisy mające na celu przeciwdziałanie niektórym praktykom unikania opodatkowania *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady ustanawiającej przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (COM(2016)0026 – C8-0031/2016 – 2016/0011(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2018/C 086/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2016)0026),
 - uwzględniając art. 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0031/2016),
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez Izbę Reprezentantów Malty i Riksdag, w których stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - zgodnie z art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0189/2016),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 1
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 1

Tekst proponowany przez Komisję

- (1) Obecne priorytety polityczne dotyczące międzynarodowych ram opodatkowania podkreślają konieczność zapewnienia, aby podatki były płacone w miejscu, gdzie są generowane zyski i **powstaje** wartość dodana. Niezwykle ważne jest przywrócenie zaufania do systemów podatkowych jako sprawiedliwych mechanizmów i umożliwienie rządów rzeczywistego utrzymania suwerenności podatkowej. Te nowe cele polityczne zostały przełożone na zalecenia dotyczące konkretnych działań w ramach inicjatywy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) dotyczącej zapobiegania erozji bazy podatkowej i przerzucaniu zysków (BEPS). Wychoząc naprzeciw potrzebie zapewnienia sprawiedliwszego opodatkowania, Komisja opublikowała w dniu 17 czerwca 2015 r. komunikat, w którym przedstawiła plan działania na rzecz sprawiedliwego i skutecznego systemu opodatkowania przedsiębiorstw w Unii Europejskiej ⁽³⁾ („plan działania”).

⁽³⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady „Sprawiedliwy i skuteczny system opodatkowania przedsiębiorstw w Unii Europejskiej: pięć głównych obszarów działania”, COM(2015)0302 final z dn. 17 czerwca 2015 r.

Poprawka

- (1) Obecne priorytety polityczne dotyczące międzynarodowych ram opodatkowania podkreślają konieczność zapewnienia, aby podatki były płacone w miejscu, gdzie są generowane zyski i **tworzona jest** wartość dodana. Niezwykle ważne jest przywrócenie zaufania do systemów podatkowych jako sprawiedliwych mechanizmów i umożliwienie rządów rzeczywistego utrzymania suwerenności podatkowej. Te nowe cele polityczne zostały przełożone na zalecenia dotyczące konkretnych działań w ramach inicjatywy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) dotyczącej zapobiegania erozji bazy podatkowej i przerzucaniu zysków (BEPS). Wychoząc naprzeciw potrzebie zapewnienia sprawiedliwszego opodatkowania, Komisja opublikowała w dniu 17 czerwca 2015 r. komunikat, w którym przedstawiła plan działania na rzecz sprawiedliwego i skutecznego systemu opodatkowania przedsiębiorstw w Unii Europejskiej ⁽³⁾ („plan działania”), **w którym uznaje, że w pełni rozwinięta wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych z odpowiednim i sprawiedliwym kluczem podziału byłaby prawdziwym przełomem w walce przeciwko strategiom w zakresie sztucznej erozji bazy podatkowej i przenoszeniu zysków. Wobec powyższego Komisja powinna jak najszybciej opublikować ambitny wniosek dotyczący wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, a ustawodawcy powinni w jak najkrótszym czasie zakończyć negocjacje w sprawie tego kluczowego wniosku. Należy odpowiednio uwzględnić stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych.**

⁽³⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady „Sprawiedliwy i skuteczny system opodatkowania przedsiębiorstw w Unii Europejskiej: pięć głównych obszarów działania”, COM(2015)0302 final z dnia 17 czerwca 2015 r.

Poprawka 2
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (1a) **Unia traktuje zwalczanie oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania jako nadrzędny priorytet polityczny, gdyż praktyki agresywnego planowania podatkowego są nie do zaakceptowania z perspektywy spójności rynku wewnętrznego i sprawiedliwości społecznej.**

Poprawka

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 3

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 2

Tekst proponowany przez Komisję

- (2) Większość państw członkowskich zobowiązała się, w charakterze członków OECD, do wdrożenia wyników prac dotyczących 15 działań przeciwdziałających erozji bazy podatkowej i **przerzucaniu** zysków, które zostały podane do publicznej wiadomości w dniu 5 października 2015 r. W celu zapewnienia dobrego funkcjonowania jednolitego rynku konieczne jest zatem (co najmniej), aby państwa członkowskie wywiązały się ze swoich zobowiązań dotyczących BEPS oraz – w szerszym zakresie – podjęły działania przeciwdziałające praktykom unikania opodatkowania oraz zapewniające sprawiedliwe i efektywne opodatkowanie w Unii, w odpowiednio jednolity i skoordynowany sposób. W przypadku rynku, który tworzą ściśle powiązane ze sobą gospodarki, konieczne jest przyjęcie wspólnego podejścia strategicznego i skoordynowanie działań, aby poprawić funkcjonowanie wspólnego rynku i zmaksymalizować korzyści możliwe do uzyskania dzięki inicjatywie przeciwdziałającej **BEPS**. Co więcej, tylko wspólne ramy mogą zapobiec fragmentacji rynku oraz zlikwidować istniejące obecnie niedopasowania i zakłócenia na rynkach. Ponadto krajowe środki wykonawcze zgodne ze wspólną dla całej Unii strategią zapewniłyby podatnikom pewność prawa w kwestii zgodności środków z przepisami unijnymi.

Poprawka

- (2) Większość państw członkowskich zobowiązała się, w charakterze członków OECD, do wdrożenia wyników prac dotyczących 15 działań przeciwdziałających **rzeczywistej** erozji bazy podatkowej i **przenoszeniu** zysków, które zostały podane do publicznej wiadomości w dniu 5 października 2015 r. W celu zapewnienia dobrego funkcjonowania jednolitego rynku konieczne jest zatem (co najmniej), aby państwa członkowskie wywiązały się ze swoich zobowiązań dotyczących BEPS oraz – w szerszym zakresie – podjęły działania przeciwdziałające praktykom unikania opodatkowania oraz zapewniające sprawiedliwe i efektywne opodatkowanie w Unii, w odpowiednio jednolity i skoordynowany sposób. W przypadku rynku, który tworzą ściśle powiązane ze sobą gospodarki, konieczne jest przyjęcie wspólnego podejścia strategicznego i skoordynowanie działań, aby poprawić funkcjonowanie wspólnego rynku i zmaksymalizować korzyści możliwe do uzyskania dzięki inicjatywie przeciwdziałającej **strategiom w zakresie rzeczywistej erozji bazy podatkowej i przenoszeniu zysków przy jednoczesnym poświęceniu odpowiedniej uwagi konkurencyjności przedsiębiorstw działających na rynku wewnętrznym**. Co więcej, tylko wspólne ramy mogą zapobiec fragmentacji rynku oraz zlikwidować istniejące obecnie niedopasowania i zakłócenia na rynkach. Ponadto krajowe środki wykonawcze zgodne ze wspólną dla całej Unii strategią zapewniłyby podatnikom pewność prawa w kwestii zgodności środków z przepisami unijnymi. **W Unii charakteryzującej się bardzo zróżnicowanymi rynkami krajowymi wszechstronna ocena skutków wszystkich przewidywanych środków pozostaje kluczowa dla zapewnienia powszechnego poparcia dla tej wspólnej linii ze strony państw członkowskich.**

Poprawka 4

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3a) **Biorąc pod uwagę, że raje podatkowe mogą być klasyfikowane jako przejrzyste przez OECD, należy przedstawić wnioski mające na celu zwiększenie przejrzystości funduszy powierniczych i fundacji.**

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 4 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4a) *Należy koniecznie zapewnić organom podatkowym odpowiednie środki, aby mogły skutecznie zwalczać erozję bazy podatkowej i przenoszenie zysków i w ten sposób zwiększyć przejrzystość działalności dużych przedsiębiorstw wielonarodowych, w szczególności w odniesieniu do osiągniętych zysków, uiszczanych podatków od zysku, otrzymywanych dotacji, rabatów podatkowych, liczby zatrudnionych pracowników i posiadanych aktywów.*

Poprawka 6**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 4 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4b) *Aby zapewnić spójne podejście do stałego zakładu, kluczowe znaczenie ma zastosowanie przez państwa członkowskie zarówno w odpowiednim ustawodawstwie, jak i w dwustronnych konwencjach podatkowych wspólnej definicji stałych zakładów zgodnie z art. 5 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku.*

Poprawka 7**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 4 c (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4c) *Aby uniknąć niespójnego przypisywania zysków do stałych zakładów, państwa członkowskie powinny przestrzegać zasad dotyczących zysków, jakie można przypisać stałemu zakładowi, zgodnie z art. 7 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku, oraz dostosować do tych zasad odpowiednie ustawodawstwo i dwustronne konwencje podatkowe w przypadku zmiany takich zasad.*

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 8
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 5

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) Konieczne jest ustanowienie przepisów zapobiegających erozji baz podatkowych na rynku wewnętrznym i przeliczaniu zysków poza obszar rynku wewnętrznego. Aby przyczynić się do osiągnięcia tego celu, wymagane jest wprowadzenie przepisów w następujących dziedzinach: ograniczenie możliwości odliczania odsetek; opodatkowanie niezrealizowanych zysków kapitałowych w przypadku **przeniesienia aktywów, rezydencji podatkowej lub stałego zakładu**; klauzula odstąpienia od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia; klauzula ogólna przeciwdziałająca unikaniu opodatkowania; zasady dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych; oraz ramy prawne neutralizujące skutki rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych. W przypadku gdy stosowanie tych przepisów prowadzi do podwójnego opodatkowania, podatnicy powinni mieć prawo do odliczeń z tytułu podatku zapłaconego w innym państwie członkowskim lub kraju trzecim, w zależności od przypadku. Przepisy nie powinny mieć zatem za wyłączny cel przeciwdziałania praktykom unikania opodatkowania, ale powinny również zapobiegać powstawaniu nowych przeszkód na rynku, takich jak podwójne opodatkowanie.

Poprawka

- (5) Konieczne jest ustanowienie przepisów zapobiegających erozji baz podatkowych na rynku wewnętrznym i przeliczaniu zysków poza obszar rynku wewnętrznego. Aby przyczynić się do osiągnięcia tego celu, wymagane jest wprowadzenie przepisów w następujących dziedzinach: ograniczenie możliwości odliczania odsetek; **podstawowe środki przeciwdziałające wykorzystywaniu jurysdykcji zapewniających tajemnicę transakcji lub jurysdykcji o niskich stawkach podatkowych do celów erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków**; opodatkowanie niezrealizowanych zysków kapitałowych w przypadku **zmiany siedziby lub miejsca zamieszkania do celów podatkowych; jasna definicja** stałego zakładu; **precyzyjne zasady dotyczące cen transferowych; ramy regulacyjne dla systemów korzystnego opodatkowania dochodów z patentów**; klauzula odstąpienia od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia **w razie braku odpowiedniej konwencji podatkowej o podobnym skutku z krajem trzecim**; klauzula ogólna przeciwdziałająca unikaniu opodatkowania; zasady dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych; oraz ramy prawne neutralizujące skutki rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych. W przypadku gdy stosowanie tych przepisów prowadzi do podwójnego opodatkowania, podatnicy powinni mieć prawo do odliczeń z tytułu podatku zapłaconego w innym państwie członkowskim lub kraju trzecim, w zależności od przypadku. Przepisy nie powinny mieć zatem za wyłączny cel przeciwdziałania praktykom unikania opodatkowania, ale powinny również zapobiegać powstawaniu nowych przeszkód na rynku, takich jak podwójne opodatkowanie. **Aby prawidłowo stosować te przepisy, organy podatkowe w państwach członkowskich muszą być wyposażone w odpowiednie zasoby. Niemniej jednak konieczne jest pilne ustanowienie jednolitego zbioru przepisów dotyczących obliczania podlegających opodatkowaniu zysków przedsiębiorstw transgranicznych w Unii przez traktowanie grup przedsiębiorstw jako jednego podmiotu podatkowo-prawnego, aby wzmocnić rynek wewnętrzny i wyeliminować wiele niedoskonałości w obecnym systemie opodatkowania osób prawnych, umożliwiającich agresywne planowanie podatkowe.**

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 9
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

- (6) Dążąc do zmniejszenia swoich globalnych zobowiązań podatkowych, transgraniczne grupy przedsiębiorstw przerzucają zyski na coraz szerszą skalę – często w drodze sztucznie zawyżonych płatności z tytułu odsetek – z jurysdykcji, w których obowiązują wysokie podatki, do krajów oferujących niższy poziom opodatkowania. Zasada ograniczonej możliwości odliczenia odsetek jest niezbędna, aby zniechęcić do takich praktyk poprzez ograniczenie możliwości odliczania przez podatnika kosztów finansowych netto (tzn. kwoty, o którą wydatki finansowe przewyższają przychody finansowe). Konieczne jest zatem określenie progu procentowego odliczeń, który będzie obliczany na podstawie wyniku finansowego podatnika przed odsetkami, opodatkowaniem, deprecjacją i amortyzacją (EBITDA). Przychody finansowe zwolnione z podatku nie powinny być kompensowane wydatkami finansowymi. Wynika to z faktu, że przy obliczaniu maksymalnej wysokości odsetek, które mogą być odliczone, należy uwzględniać wyłącznie dochód podlegający opodatkowaniu. Aby wyjść naprzeciw podatnikom, z którymi wiąże się mniejsze ryzyko dotyczące erozji bazy podatkowej i przerzucania zysków, odsetki netto powinny zawsze podlegać odliczeniu do określonego progu kwotowego, który jest uruchamiany w przypadku, gdy prowadzi do wyższego odliczenia niż próg procentowy opierający się na EBITDA. Jeśli podatnik wchodzi w skład grupy składającej ustawowe skonsolidowane sprawozdania finansowe, decydując o jego uprawnieniu do odliczenia wyższych kwot kosztów finansowych netto, uwzględnia się zadłużenie całej grupy. Zasada ograniczonej możliwości odliczenia odsetek powinna obowiązywać w odniesieniu do kosztów finansowych netto podatnika, niezależnie od tego, czy źródłem tych kosztów jest dług zaciągnięty w kraju, w innym państwie członkowskim Unii, czy też w kraju trzecim. Ogólnie przyjmuje się, że przedsiębiorstwa finansowe, tj. instytucje finansowe i zakłady ubezpieczeń, powinny również podlegać ograniczeniom dotyczącym możliwości odliczania odsetek, **jednak równie powszechne jest stanowisko, że te dwa sektory wymagają bardziej indywidualnego podejścia z uwagi na ich szczególną charakterystykę. Dyskusje na ten temat prowadzone w kontekście międzynarodowym i unijnym nie przyniosły jeszcze rozstrzygnięcia, dlatego na chwilę obecną nie jest możliwe ustanowienie szczegółowych przepisów dla sektorów finansowego i ubezpieczeniowego.**

Poprawka

- (6) Dążąc do zmniejszenia swoich globalnych zobowiązań podatkowych, transgraniczne grupy przedsiębiorstw przerzucają zyski na coraz szerszą skalę – często w drodze sztucznie zawyżonych płatności z tytułu odsetek – z jurysdykcji, w których obowiązują wysokie podatki, do krajów oferujących niższy poziom opodatkowania. Zasada ograniczonej możliwości odliczenia odsetek jest niezbędna, aby zniechęcić do takich praktyk **w zakresie rzeczywistej erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków** poprzez ograniczenie możliwości odliczania przez podatnika kosztów finansowych netto (tzn. kwoty, o którą wydatki finansowe przewyższają przychody finansowe). **W odniesieniu do kosztów odsetek** konieczne jest zatem określenie progu procentowego odliczeń, który będzie obliczany na podstawie wyniku finansowego podatnika przed odsetkami, opodatkowaniem, deprecjacją i amortyzacją (EBITDA). Przychody finansowe zwolnione z podatku nie powinny być kompensowane wydatkami finansowymi. Wynika to z faktu, że przy obliczaniu maksymalnej wysokości odsetek, które mogą być odliczone, należy uwzględniać wyłącznie dochód podlegający opodatkowaniu. Aby wyjść naprzeciw podatnikom, z którymi wiąże się mniejsze ryzyko dotyczące erozji bazy podatkowej i przerzucania zysków, odsetki netto powinny zawsze podlegać odliczeniu do określonego progu kwotowego, który jest uruchamiany w przypadku, gdy prowadzi do wyższego odliczenia niż próg procentowy opierający się na EBITDA. Jeśli podatnik wchodzi w skład grupy składającej ustawowe skonsolidowane sprawozdania finansowe, decydując o jego uprawnieniu do odliczenia wyższych kwot kosztów finansowych netto, uwzględnia się zadłużenie całej grupy. Zasada ograniczonej możliwości odliczenia odsetek powinna obowiązywać w odniesieniu do kosztów finansowych netto podatnika, niezależnie od tego, czy źródłem tych kosztów jest dług zaciągnięty w kraju, w innym państwie członkowskim Unii, czy też w kraju trzecim. Ogólnie przyjmuje się, że przedsiębiorstwa finansowe, tj. instytucje finansowe i zakłady ubezpieczeń, powinny również podlegać ograniczeniom dotyczącym możliwości odliczania odsetek, **ewentualnie przy zastosowaniu bardziej indywidualnego podejścia.**

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 10

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 6 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (6a) W przypadku finansowania długoterminowych projektów infrastrukturalnych realizowanych w interesie publicznym długiem na rzecz osoby trzeciej, gdy dług jest wyższy niż próg zwolnienia określony w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie powinny móc przyznawać pod pewnymi warunkami zwolnienie dla pożyczek od osób trzecich na finansowanie projektów infrastruktury publicznej, ponieważ stosowanie proponowanych przepisów dotyczących ograniczonej możliwości odliczania odsetek w takich przypadkach przyniosłoby efekty odwrotne do zamierzonych.

Poprawka 11

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 6 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (6b) Przenoszenie zysków do jurysdykcji zapewniających tajemnicę transakcji lub jurysdykcji o niskich stawkach podatkowych stwarza szczególne zagrożenie dla przychodów podatkowych państw członkowskich oraz zagraża sprawiedliwemu i równemu traktowaniu przedsiębiorstw unikających opodatkowania i przedsiębiorstw wypełniających obowiązki podatkowe, zarówno dużych, jak i małych. Poza środkami proponowanymi w niniejszej dyrektywie mającymi ogólne zastosowanie we wszystkich jurysdykcjach zasadnicze znaczenie ma zniechęcanie jurysdykcji zapewniających tajemnicę transakcji lub jurysdykcji o niskich stawkach podatkowych do chronienia zysków pochodzących z unikania opodatkowania, które ponadto nie wdrażają odpowiednio światowych standardów dotyczących dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych, takich jak automatyczna wymiana informacji podatkowych, lub uczestniczą w cichym nieprzestrzeganiu zasad, nie egzekwując należycie przepisów podatkowych i umów międzynarodowych pomimo politycznych zobowiązań do ich wdrożenia. W związku z tym proponuje się szczególne środki z zamiarem stosowania niniejszej dyrektywy jako narzędzia służącego zapewnieniu spójności działań obecnych jurysdykcji zapewniających tajemnicę transakcji lub jurysdykcji o niskich stawkach podatkowych z międzynarodowym dążeniem do przejrzystości i sprawiedliwości podatkowej.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 13
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 7 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7a) *Przedsiębiorstwa wielonarodowe zbyt często organizują się tak, by przenosić swoje zyski do rajów podatkowych i wcale nie płacić podatków lub płacić podatki według bardzo niskich stawek podatkowych. Pojęcie stałego zakładu umożliwi stworzenie precyzyjnej i wiążącej definicji warunków, które muszą być spełnione, by przedsiębiorstwo wielonarodowe dowiodło, że rzeczywiście znajduje się w danym kraju. Skłoni to przedsiębiorstwa wielonarodowe do płacenia podatków na uczciwych zasadach.*

Poprawka 14
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 7 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7b) *Pojęcie „cen transferowych” dotyczy warunków i uzgodnień odnoszących się do transakcji dokonywanych w obrębie jednego przedsiębiorstwa wielonarodowego z uwzględnieniem spółek zależnych i spółek pozornych, których zyski są przekazywane jednostce dominującej. Są to ceny praktykowane między przedsiębiorstwami powiązanymi mającymi siedzibę w różnych krajach do celów transakcji wewnątrz grupy, takich jak transfer towarów i usług. Ponieważ ceny te są ustalane przez powiązane, zależne od siebie podmioty w obrębie jednego przedsiębiorstwa wielonarodowego, mogą one nie odpowiadać obiektywnej cenie rynkowej. Unia musi dopilnować, by zyski przedsiębiorstw wielonarodowych podlegające opodatkowaniu nie były sztucznie wyprawdane poza jurysdykcję danego państwa członkowskiego oraz by podstawy opodatkowania deklarowane przez przedsiębiorstwa wielonarodowe w danych krajach odzwierciedlały prowadzoną w tych krajach działalność gospodarczą. W trosce o interes podatników istotne jest ograniczenie ryzyka podwójnego nieopodatkowania, które może wywoływać spory między dwoma krajami w kwestii określenia, jakie przychody uzyskano by z transakcji międzynarodowych z przedsiębiorstwami powiązanymi, gdyby zastosowano zasady obowiązujące pomiędzy niezależnymi kontrahentami. System ten nie uniemożliwia szeregu sztucznych uzgodnień, w szczególności w przypadku produktów, które nie mają ceny rynkowej (np. prawo franszyzy lub usługi dla przedsiębiorstw).*

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 101/rev
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 7 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7c) W całej Unii powszechnie wykorzystywane są systemy opodatkowania uwzględniające własność intelektualną, patenty oraz działalność badawczo-rozwojową. Kilka analiz Komisji pokazało jednak wyraźnie, że związek między korzystnym opodatkowaniem dochodów z patentów a wspieraniem badań i rozwoju jest w wielu przypadkach arbitralny. W celu uregulowania systemu korzystnego opodatkowania dochodów z patentów OECD opracowała tzw. zmodyfikowane podejście do metody wydatkowej. Metoda ta gwarantuje, że w systemie korzystnego opodatkowania dochodów z patentów korzystną stawką podatkową objęte są jedynie dochody bezpośrednio związane z wydatkami na badania i rozwój. Można już jednak dostrzec trudność, jaką napotykają państwa członkowskie w stosowaniu pojęcia „metody wydatkowej” i „ekonomicznego charakteru transakcji” do ich systemów korzystnego opodatkowania dochodów z innowacji. Jeżeli do stycznia 2017 r. państwa członkowskie nadal nie będą w pełni jednolicie stosować zmodyfikowanego podejścia do metody wydatkowej, aby wyeliminować obecne szkodliwe systemy korzystnego opodatkowania dochodów z patentów, Komisja powinna przedstawić nowy, prawnie wiążący wniosek ustawodawczy na mocy art. 116 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu przełożenia na 30 czerwca 2017 r. terminu zniesienia starych szkodliwych systemów poprzez skrócenie okresu obowiązywania zasady praw nabytych. Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych powinna wyeliminować zjawisko przenoszenia zysków w ramach planowania podatkowego w odniesieniu do własności intelektualnej.

Poprawka 16
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 7 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7d) Podatek od niezrealizowanych zysków kapitałowych nie powinien być naliczany, gdy przenoszone aktywa są rzeczowymi aktywami trwałymi generującymi aktywny dochód. Przenoszenie takich aktywów jest nieuniknionym elementem efektywnego przydziału zasobów przez przedsiębiorstwo i jego głównym celem nie jest optymalizacja podatkowa ani unikanie opodatkowania, dlatego powinno być wyłączone z zakresu stosowania takich przepisów.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 17
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 8

Tekst proponowany przez Komisję

- (8) Z uwagi na trudności nieodłącznie związane ze stosowaniem zasady odliczania podatków zapłaconych za granicą, państwa stosują coraz częściej zasadę zwolnienia zagranicznych dochodów z opodatkowania w państwie rezydencji. Podejście to prowadzi jednak do pewnych niezamierzonych skutków – sprzyja sytuacjom, w których nieopodatkowany albo nisko opodatkowany dochód wpływa na rynek wewnętrzny, po czym jest przerzucany wewnątrz Unii, często nie podlegając żadnemu opodatkowaniu, przy użyciu instrumentów dostępnych na mocy przepisów unijnych. Jako środek zapobiegający takim praktykom stosowane są powszechnie klauzule odstąpienia od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia. Konieczne jest zatem wprowadzenie klauzuli odstąpienia od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia ukierunkowanej na pewne typy dochodów zagranicznych, np. podział zysku, przychody ze zbycia udziałów (akcji) i zysk stałych zakładów, który jest zwolniony z podatku w Unii **i pochodzi z krajów trzecich**. Taki dochód powinien podlegać podatkowi w Unii, jeśli w kraju **trzecim** został opodatkowany poniżej pewnego poziomu. **Z uwagi na fakt, że klauzula odstąpienia od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia nie wymaga sprawowania kontroli nad nisko opodatkowanym podmiotem, a zatem dostęp do wymaganych ustawowo sprawozdań finansowych tego podmiotu może być niemożliwy, obliczenia dotyczące efektywnej stawki podatkowej mogą być bardzo skomplikowanym procesem. Państwa członkowskie powinny zatem przyjmować ustawową stawkę podatku, gdy stosują klauzulę odstąpienia od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia.** Korzystając z klauzuli odstąpienia od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia, państwa członkowskie powinny przyznawać podatnikom odliczenie z tytułu podatku zapłaconego za granicą, aby zapobiec podwójnemu opodatkowaniu.

Poprawka

- (8) Z uwagi na trudności nieodłącznie związane ze stosowaniem zasady odliczania podatków zapłaconych za granicą, państwa stosują coraz częściej zasadę zwolnienia zagranicznych dochodów z opodatkowania w państwie rezydencji. Podejście to prowadzi jednak do pewnych niezamierzonych skutków – sprzyja sytuacjom, w których nieopodatkowany albo nisko opodatkowany dochód wpływa na rynek wewnętrzny, po czym jest przerzucany wewnątrz Unii, często nie podlegając żadnemu opodatkowaniu, przy użyciu instrumentów dostępnych na mocy przepisów unijnych. Jako środek zapobiegający takim praktykom stosowane są powszechnie klauzule odstąpienia od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia. Konieczne jest zatem wprowadzenie klauzuli odstąpienia od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia ukierunkowanej na pewne typy dochodów zagranicznych, np. podział zysku, przychody ze zbycia udziałów (akcji) i zysk stałych zakładów, który jest zwolniony z podatku w Unii. Taki dochód powinien podlegać podatkowi w Unii, jeśli w kraju **pochodzenia** został opodatkowany poniżej pewnego poziomu **i w razie braku odpowiedniej konwencji** podatkowej **o podobnym skutku z tym krajem**. Korzystając z klauzuli odstąpienia od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia, państwa członkowskie powinny przyznawać podatnikom odliczenie z tytułu podatku zapłaconego za granicą, aby zapobiec podwójnemu opodatkowaniu.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 96

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 9

Tekst proponowany przez Komisję

- (9) Klauzule ogólne przeciwdziałające unikaniu opodatkowania (GAAR) są włączane do systemów podatkowych, aby zwalczać nadużycia podatkowe, w przypadku gdy nie zostały jeszcze uchwalone szczegółowe przepisy specjalnie ukierunkowane na ten typ nadużyć. GAAR służą zatem wypełnianiu luk, ale nie powinny mieć wpływu na stosowanie szczegółowych przepisów przeciwdziałających unikaniu opodatkowania. W Unii stosowanie GAAR powinno **ograniczać się do „całkowicie sztucznych struktur” (struktur nierzeczywistych); we wszystkich pozostałych przypadkach podatnik powinien mieć swobodę** wyboru takiej struktury podatkowej, która jest najbardziej efektywna z punktu widzenia prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Ważne jest również zapewnienie jednolitego stosowania GAAR w sytuacjach wewnątrz krajowych, w obrębie Unii i w relacjach z krajami trzecimi, tak aby ich zakres i wyniki stosowania były takie same zarówno w przypadku sytuacji wewnętrznych, jak i transgranicznych.

Poprawka

- (9) Klauzule ogólne przeciwdziałające unikaniu opodatkowania (GAAR) są włączane do systemów podatkowych, aby zwalczać nadużycia podatkowe, w przypadku gdy nie zostały jeszcze uchwalone szczegółowe przepisy specjalnie ukierunkowane na ten typ nadużyć. GAAR służą zatem wypełnianiu luk, ale nie powinny mieć wpływu na stosowanie szczegółowych przepisów przeciwdziałających unikaniu opodatkowania. W Unii stosowanie GAAR powinno **odnosić się do struktur, których głównym celem lub jednym z głównych celów jest uzyskanie korzyści podatkowej, która podważa cel mających inaczej zastosowanie przepisów podatkowych, nie umożliwiając podatnikowi** wyboru takiej struktury podatkowej, która jest najbardziej efektywna z punktu widzenia prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Ważne jest również zapewnienie jednolitego stosowania GAAR w sytuacjach wewnątrz krajowych, w obrębie Unii i w relacjach z krajami trzecimi, tak aby ich zakres i wyniki stosowania były takie same zarówno w przypadku sytuacji wewnętrznych, jak i transgranicznych.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 9 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9a) **Jednostkowe lub seryjne przedsięwzięcia można uznać za nierzeczywiste, gdy sprawiają, że niektóre rodzaje dochodów, takie jak dochody generowane dzięki patentom, są inaczej opodatkowane.**

Poprawka 97

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 9 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9b) **Państwa członkowskie powinny wdrożyć szczegółowe przepisy wyjaśniające, jak należy rozumieć pojęcie „struktury nierzeczywiste” i inne działania związane z kwestiami podatkowymi podlegające sankcjom. Sankcje powinny być określone w jasny sposób, aby nie powodować niepewności prawa i skłaniać w zdecydowany sposób do pełnego przestrzegania prawa podatkowego.**

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 21**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 9 c (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9c) *Państwa członkowskie powinny wprowadzić system kar przewidzianych w prawie krajowym i poinformować o nim Komisję.*

Poprawka 22**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 9 d (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9d) *W celu zapobieżenia tworzeniu spółek celowych, takich jak „firmy przykrywki”, podlegających niższym stawkom podatkowym przedsiębiorstwa powinny odpowiadać definicjom stałego zakładu i minimalnej istoty ekonomicznej zawartym w art. 2.*

Poprawka 23**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 9 e (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9e) *Wykorzystywanie firm przykrywek przez podatników działających w Unii powinno być zakazane. Podatnicy powinni dostarczać organom podatkowym dowód wskazujący na istotę ekonomiczną każdego podmiotu w ich grupie w ramach ich corocznego obowiązku sprawozdawczego w podziale na kraje.*

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 24

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 9 f (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9f) *W celu usprawnienia istniejących mechanizmów rozstrzygania transgranicznych sporów podatkowych w Unii, ukierunkowany nie tylko na sprawy dotyczące podwójnego opodatkowania, lecz także na sprawy dotyczące podwójnego nieopodatkowania, do stycznia 2017 r. należy wprowadzić mechanizm rozstrzygania sporów obejmujący bardziej precyzyjne przepisy i bardziej rygorystyczny harmonogram.*

Poprawka 25

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 9 g (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9 g) *Właściwa identyfikacja podatników ma zasadnicze znaczenie dla efektywnej wymiany informacji między administracjami podatkowymi. Stworzenie zharmonizowanego, wspólnego europejskiego numeru identyfikacji podatkowej zapewniłoby najlepszy sposób takiej identyfikacji. Umożliwiłoby to każdej osobie trzeciej szybkie, łatwe i poprawne identyfikowanie i rejestrowanie europejskiego numeru identyfikacji podatkowej w relacjach transgranicznych i służyłoby za podstawę efektywnej automatycznej wymiany informacji między administracjami podatkowymi państw członkowskich. Komisja powinna ponadto podejmować aktywne działania zmierzające do stworzenia podobnego numeru identyfikacji na skalę światową, jak np. funkcjonujący na całym świecie identyfikator podmiotu prawnego (LEI) Komitetu Nadzoru Regulacyjnego.*

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 26

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 10

Tekst proponowany przez Komisję

- (10) W wyniku stosowania zasad dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych dochody kontrolowanej jednostki zależnej, która jest nisko opodatkowana, są przypisywane z powrotem jej jednostce dominującej. Jednostka dominująca podlega wówczas opodatkowaniu z tytułu takiego przypisanego dochodu w państwie, w którym jest rezydentem do celów podatkowych. W zależności od priorytetów politycznych zainteresowanego państwa zasady dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych mogą być ukierunkowane na całą nisko opodatkowaną jednostkę zależną albo ograniczać się tylko do dochodu, który został w sposób sztuczny skierowany do tej jednostki zależnej. Pożądane jest objęcie tymi zasadami zarówno sytuacji dotyczących krajów trzecich, jak i państw członkowskich Unii. **Aby zapewnić przestrzeganie podstawowych wolności**, działanie tych zasad w obrębie Unii powinno **ograniczać się do przedsięwzięć, które prowadzą do sztucznego przetrzucania** zysków z państwa członkowskiego jednostki dominującej do kontrolowanej spółki zagranicznej. W takim wypadku kwotę dochodu przypisanego do jednostki dominującej należy skorygować przez odniesienie do zasady ceny rynkowej, tak aby państwo jednostki dominującej opodatkowywało kwotę dochodu kontrolowanej spółki zagranicznej tylko w zakresie, w jakim nie jest ona zgodna z tą zasadą. **Z zakresu zasad dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych powinny być wyłączone przedsiębiorstwa finansowe, które są rezydentami podatkowymi w Unii, w tym stałe zakłady tych przedsiębiorstw znajdujące się w Unii.** Wynika to z faktu, że zakres uzasadnionego stosowania zasad dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych w obrębie Unii powinien ograniczać się do sztucznych sytuacji pozbawionych charakteru ekonomicznego, jest zatem mało prawdopodobne, że zasady te będą miały zastosowanie do sektorów finansowego i ubezpieczeniowego, które podlegają rygorystycznym regulacjom.

Poprawka

- (10) W wyniku stosowania zasad dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych dochody kontrolowanej jednostki zależnej, która jest nisko opodatkowana, są przypisywane z powrotem jej jednostce dominującej. Jednostka dominująca podlega wówczas opodatkowaniu z tytułu takiego przypisanego dochodu w państwie, w którym jest rezydentem do celów podatkowych. W zależności od priorytetów politycznych zainteresowanego państwa zasady dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych mogą być ukierunkowane na całą nisko opodatkowaną jednostkę zależną albo ograniczać się tylko do dochodu, który został w sposób sztuczny skierowany do tej jednostki zależnej. Pożądane jest objęcie tymi zasadami zarówno sytuacji dotyczących krajów trzecich, jak i państw członkowskich Unii. Działanie tych zasad w obrębie Unii powinno **obejmować wszystkie przedsięwzięcia, których jednym z głównych celów jest sztuczne przenoszenie** zysków z państwa członkowskiego jednostki dominującej do kontrolowanej spółki zagranicznej. W takim wypadku kwotę dochodu przypisanego do jednostki dominującej należy skorygować przez odniesienie do zasady ceny rynkowej, tak aby państwo jednostki dominującej opodatkowywało kwotę dochodu kontrolowanej spółki zagranicznej tylko w zakresie, w jakim nie jest ona zgodna z tą zasadą. **Należy unikać wszelkiego nakładania się na siebie zasad dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych i klauzuli zmiany metody eliminacji podwójnego opodatkowania.**

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 27

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 11

Tekst proponowany przez Komisję

- (11) Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych wynikają z odmiennej kwalifikacji prawnej płatności (instrumentów finansowych) lub podmiotów, a różnice te ujawniają się w przypadku interakcji pomiędzy systemami prawnymi dwóch różnych jurysdykcji. Takie rozbieżności prowadzą często do podwójnych odliczeń (tzn. odliczeń w obu państwach) lub do odliczenia dochodu w jednym państwie bez włączenia go do podstawy opodatkowania w drugim państwie. Aby zapobiec takim sytuacjom, konieczne jest wprowadzenie przepisów stanowiących, że jedna z dwóch jurysdykcji, których dotyczą rozbieżności, powinna ustalić kwalifikację prawną instrumentu lub podmiotu hybrydowego, a druga z jurysdykcji powinna ją przejąć. Pomimo faktu, że państwa członkowskie uzgodniły na forum Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) wytyczne dotyczące sposobu traktowania do celów podatkowych w Unii podmiotów hybrydowych⁽⁴⁾ i stałych zakładów hybrydowych⁽⁵⁾ oraz sposobu traktowania do celów podatkowych podmiotów hybrydowych w relacjach z krajami trzecimi, nadal istnieje konieczność uchwalenia wiążących przepisów. **Niezbędne jest również ograniczenie zakresu tych przepisów do rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych występujących pomiędzy państwami członkowskimi. Kwestie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych istniejących pomiędzy państwami członkowskimi a krajami trzecimi wymagają jeszcze dodatkowych analiz.**

⁽⁴⁾ Kodeks Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) – sprawozdanie dla Rady, 16553/14, FISC 225 z 11.12.2014.

⁽⁵⁾ Kodeks Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) – sprawozdanie dla Rady, 9620/15, FISC 60 z 11.6.2015.

Poprawka

- (11) Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych wynikają z odmiennej kwalifikacji prawnej płatności (instrumentów finansowych) lub podmiotów, a różnice te ujawniają się w przypadku interakcji pomiędzy systemami prawnymi dwóch różnych jurysdykcji. Takie rozbieżności prowadzą często do podwójnych odliczeń (tzn. odliczeń w obu państwach) lub do odliczenia dochodu w jednym państwie bez włączenia go do podstawy opodatkowania w drugim państwie. Aby zapobiec takim sytuacjom, konieczne jest wprowadzenie przepisów stanowiących, że jedna z dwóch jurysdykcji, których dotyczą rozbieżności, powinna ustalić kwalifikację prawną instrumentu lub podmiotu hybrydowego, a druga z jurysdykcji powinna ją przejąć. **W przypadku zaistnienia takich rozbieżności między państwem członkowskim a krajem trzecim państwo członkowskie musi zapewnić właściwe opodatkowanie takiej operacji.** Pomimo faktu, że państwa członkowskie uzgodniły na forum Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) wytyczne dotyczące sposobu traktowania do celów podatkowych w Unii podmiotów hybrydowych⁽⁴⁾ i stałych zakładów hybrydowych⁽⁵⁾ oraz sposobu traktowania do celów podatkowych podmiotów hybrydowych w relacjach z krajami trzecimi, nadal istnieje konieczność uchwalenia wiążących przepisów.

⁽⁴⁾ Kodeks Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) – sprawozdanie dla Rady, 16553/14, FISC 225 z 11.12.2014.

⁽⁵⁾ Kodeks Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) – sprawozdanie dla Rady, 9620/15, FISC 60 z 11.6.2015.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 28
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 11 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (11a) *Należy opracować ogólnounijną definicję i wyczerpującą „czarną listę” rajów podatkowych i państw zakłócających konkurencję za sprawą przyznawania korzystnych warunków opodatkowania, włącznie z tymi w Unii. Do takiej czarnej listy powinien być dołączony wykaz sankcji wobec jurysdykcji unikających współpracy i wobec instytucji finansowych działających w rajach podatkowych.*

Poprawka 29
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 12 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (12a) *Jedną z głównych trudności napotykaną przez organy podatkowe jest brak dostępu w odpowiednim czasie do pełnych i istotnych informacji dotyczących strategii planowania podatkowego przedsiębiorstw wielonarodowych. Takie informacje powinny być podawane do wiadomości, aby organy podatkowe mogły szybko reagować na zagrożenie wpływów podatkowych dzięki lepszemu oszacowaniu tego zagrożenia, ukierunkowaniu działań kontrolnych i informowaniu o niezbędnych zmianach w obowiązujących przepisach.*

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 30

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 14

Tekst proponowany przez Komisję

- (14) Z uwagi na fakt, że głównym celem niniejszej dyrektywy jest zwiększenie odporności całego rynku wewnętrznego na transgraniczne praktyki unikania opodatkowania, celu tego nie można w wystarczającym stopniu osiągnąć w drodze samodzielnych działań podejmowanych przez państwa członkowskie. Krajowe systemy podatku od osób prawnych nie są jednolite, a zatem działania podejmowane niezależnie przez państwa członkowskie doprowadziłyby tylko do odtworzenia obecnej fragmentacji rynku wewnętrznego w zakresie podatków bezpośrednich. Utrwaliłoby to obecne niewydolności i zakłócenia w przypadku interakcji pomiędzy odmiennymi środkami krajowymi. Doprowadziłoby to do braku koordynacji. Zważywszy na fakt, że niewydolność rynku wewnętrznego stanowi przede wszystkim źródło problemów o charakterze transgranicznym, środki naprawcze należy przyjąć na poziomie Unii. Decydujące znaczenie ma w związku z tym przyjęcie rozwiązań, które są skuteczne w przypadku całego rynku wewnętrznego, a cel ten można skuteczniej osiągnąć na poziomie unijnym. W związku z powyższym Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. Ustanawiając minimalny poziom ochrony rynku wewnętrznego, niniejsza dyrektywa ma na celu jedynie zapewnienie – w minimalnym niezbędnym zakresie – koordynacji w obrębie Unii, aby umożliwić osiągnięcie jej celów.

Poprawka

- (14) Z uwagi na fakt, że głównym celem niniejszej dyrektywy jest zwiększenie odporności całego rynku wewnętrznego na transgraniczne praktyki unikania opodatkowania, celu tego nie można w wystarczającym stopniu osiągnąć w drodze samodzielnych działań podejmowanych przez państwa członkowskie. Krajowe systemy podatku od osób prawnych nie są jednolite, a zatem działania podejmowane niezależnie przez państwa członkowskie doprowadziłyby tylko do odtworzenia obecnej fragmentacji rynku wewnętrznego w zakresie podatków bezpośrednich. Utrwaliłoby to obecne niewydolności i zakłócenia w przypadku interakcji pomiędzy odmiennymi środkami krajowymi. Doprowadziłoby to do braku koordynacji. Zważywszy na fakt, że niewydolność rynku wewnętrznego stanowi przede wszystkim źródło problemów o charakterze transgranicznym, środki naprawcze należy przyjąć na poziomie Unii. Decydujące znaczenie ma w związku z tym przyjęcie rozwiązań, które są skuteczne w przypadku całego rynku wewnętrznego, a cel ten można skuteczniej osiągnąć na poziomie unijnym. W związku z powyższym Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. Ustanawiając minimalny poziom ochrony rynku wewnętrznego, niniejsza dyrektywa ma na celu jedynie zapewnienie – w minimalnym niezbędnym zakresie – koordynacji w obrębie Unii, aby umożliwić osiągnięcie jej celów. **Jednak przegląd ram prawnych systemu podatkowego umożliwiający uregulowanie rozporządzeniem praktyk z zakresu erozji bazy podatkowej umożliwiłby uzyskanie lepszego wyniku w kwestii zagwarantowania równych warunków działania na rynku wewnętrznym.**

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 31
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 14 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (14a) **Komisja powinna przeprowadzić analizę kosztów i korzyści oraz ocenić wpływ ewentualnego wysokiego podatku obciążającego repatriację kapitału z krajów trzecich o niskich stawkach podatkowych.**

Poprawka 32
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 14 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (14b) **W celu zwiększenia przejrzystości i zwalczania szkodliwych praktyk podatkowych wszystkie porozumienia handlowe i umowy o partnerstwie gospodarczym, których Unia jest stroną, powinny zawierać postanowienia dotyczące propagowania dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych.**

Poprawka 33
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 15

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (15) Komisja powinna ocenić wdrożenie niniejszej dyrektywy trzy lata po jej wejściu w życie i przedstawić Radzie odnośne sprawozdanie. Państwa członkowskie powinny przekazać Komisji wszelkie informacje, które są niezbędne do tej oceny,

- (15) Komisja powinna **stworzyć specjalny mechanizm monitorowania, aby zapewnić właściwe wdrożenie niniejszej dyrektywy oraz jednolitą interpretację przewidzianych w niej środków przez państwa członkowskie. Komisja powinna** ocenić wdrożenie niniejszej dyrektywy trzy lata po jej wejściu w życie i przedstawić **Parlamentowi Europejskiemu i** Radzie odnośne sprawozdanie. Państwa członkowskie powinny przekazać **Parlamentowi Europejskiemu i** Komisji wszelkie informacje, które są niezbędne do tej oceny.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 34

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 1a) „podatnik” oznacza podmiot gospodarczy objęty zakresem niniejszej dyrektywy;

Poprawka 35

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 4 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 4a) „koszty licencyjne” oznaczają koszty wynikające z wszelkiego rodzaju płatności dokonywanych tytułem wynagrodzenia za wykorzystywanie lub prawo do wykorzystywania wszelkich praw autorskich dotyczących prac literackich, artystycznych lub naukowych, łącznie z filmami kinematograficznymi oraz oprogramowaniem, patentów, znaków towarowych, projektów lub wzorów, planów, objętych tajemnicą technologii lub procesów produkcyjnych, bądź za informacje dotyczące doświadczenia w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej lub za wszelkie inne wartości niematerialne i prawne; opłaty za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego uznaje się za koszty licencyjne;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 36**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 4 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

4b) „jurysdykcja zapewniająca tajemnicę transakcji lub jurysdykcja o niskich stawkach podatkowych” oznacza jurysdykcję spełniającą od dnia 31 grudnia 2016 r. którekolwiek z następujących kryteriów:

- a) brak automatycznej wymiany informacji z wszystkimi sygnatariuszami wielostronnego porozumienia w sprawie automatycznej wymiany informacji zgodnie z opublikowanymi w dniu 21 lipca 2014 r. standardami OECD zatytułowanymi „Standard w zakresie automatycznej wymiany informacji finansowych w sprawach podatkowych”;
- b) brak rejestru beneficjentów rzeczywistych przedsiębiorstw, trustów i równoważnych struktur prawnych, co najmniej spełniającego minimalne standardy określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849^(1a);
- c) przepisy prawne lub administracyjne bądź praktyki przyznające przedsiębiorstwom korzystne traktowanie pod względem podatkowym, niezależnie od tego, czy prowadzą one rzeczywistą działalność gospodarczą w tym państwie czy są one w istotnym stopniu obecne w gospodarce tego państwa.

^(1a) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

Poprawka 37**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 7 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 7a) „stały zakład” oznacza stałe miejsce prowadzenia działalności znajdującej się w państwie członkowskim, poprzez które prowadzona jest w całości lub w części działalność przedsiębiorstwa z innego państwa członkowskiego; ta definicja obejmuje także sytuacje, w których przedsiębiorstwa prowadzące całkowicie zdematerializowaną działalność cyfrową uznaje się za podmioty mające stały zakład w danym państwie członkowskim, jeśli są one w istotnym stopniu obecne w gospodarce tego państwa członkowskiego;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 38

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 7 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 7b) „raj podatkowy” oznacza jurysdykcję, którą charakteryzuje co najmniej jedno z następujących kryteriów:
- a) brak opodatkowania lub jedynie nominalne opodatkowanie nierezydentów;
 - b) przepisy lub praktyki administracyjne uniemożliwiające efektywną wymianę informacji podatkowych z innymi jurysdykcjami;
 - c) przepisy prawne lub administracyjne uniemożliwiające przejrzystość podatkową lub brak wymogu prowadzenia znacznej części działalności gospodarczej;

Poprawka 39

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 7 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 7c) „minimalna istota ekonomiczna” oznacza elementy, również w kontekście gospodarki cyfrowej, które pozwalają na zdefiniowanie przedsiębiorstwa na podstawie rzeczowych kryteriów takich jak istnienie zasobów ludzkich i materialnych w jego strukturze, autonomia zarządzania, jego rzeczywisty status prawny i, w stosownych przypadkach, charakter jego aktywów;

Poprawka 40

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 7 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 7d) „europejski numer identyfikacji podatkowej” lub „NIP” oznacza numer zdefiniowany w komunikacie Komisji z dnia 6 grudnia 2012 r. zawierającym plan działania zakładający poprawę skuteczności walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania;;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 41**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 7 e (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 7e) „ceny transferowe” oznaczają ceny, po których przedsiębiorstwo przekazuje towary bądź aktywa niematerialne i prawne lub świadczy usługi przedsiębiorstwu powiązanemu;

Poprawka 42**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 7 f (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 7f) „system korzystnego opodatkowania dochodów z patentów” oznacza system stosowany do obliczania dochodu uzyskanego z własności intelektualnej, który kwalifikuje się do podlegania korzyściom podatkowym w wyniku powiązania wydatków kwalifikowalnych powstałych w momencie, gdy zostały stworzone aktywa własności intelektualnej (wyrażonych jako część całkowitych wydatków związanych ze stworzeniem aktywów własności intelektualnej), z dochodem uzyskanym z tych aktywów własności intelektualnej; system ten ogranicza aktywa własności intelektualnej do patentów lub do aktywów niematerialnych i prawnych o równoważnej funkcji i tworzy podstawę do zdefiniowania „wydatków kwalifikowalnych”, „wydatków całkowitych” i „dochodów uzyskanych z aktywów własności intelektualnej”;

Poprawka 43**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 7 g (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 7 g) „firma przykrywka” oznacza każdy rodzaj osoby prawnej, która jest pozbawiona istoty ekonomicznej i którą tworzy się do celów czysto podatkowych;

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 44

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 7 h (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

7h) „osoba lub przedsiębiorstwo powiązane z podatnikiem” oznacza sytuację, gdy pierwsza osoba posiada udział większy niż 25 % w drugiej lub istnieje trzecia osoba posiadająca udział większy niż 25 % w obu z nich;

Poprawka 45

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – akapit 1 – punkt 7 i (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

7i) „rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych” oznaczają sytuację między podatnikiem w jednym państwie członkowskim a przedsiębiorstwem powiązanym, zgodnie z definicją określoną w ramach obowiązującego systemu opodatkowania przedsiębiorstw, w drugim państwie członkowskim lub kraju trzecim, gdy następujący wynik jest spowodowany różnicami w kwalifikacjach prawnych instrumentu lub podmiotu finansowego:

- a) odliczenie tej samej płatności, wydatków lub strat ma miejsce zarówno w państwie członkowskim, w którym płatność ma swoje źródło, poniesiono koszty lub odnotowano straty, jak i w drugim państwie członkowskim lub kraju trzecim („podwójne odliczenie”); lub
- b) dokonuje się odliczenia płatności w państwie członkowskim, w którym płatność ma swoje źródło, bez odpowiadającego mu uwzględnienia tej samej płatności w drugim państwie członkowskim lub kraju trzecim („odliczenie bez uwzględnienia”).

Poprawka 46

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Nadwyżka kosztów finansowania zewnętrznego podlega odliczeniu w roku podatkowym, w którym koszty te zostały poniesione, jedynie do wysokości **30 procent** wyniku finansowego podatnika przed odsetkami, opodatkowaniem, deprecjacją i amortyzacją (EBITDA) albo do kwoty **1 000 000** EUR, w zależności od tego, która z tych wartości jest wyższa. Wskaźnik EBITDA jest obliczany przez ponowne dodanie do dochodu podlegającego opodatkowaniu skorygowanych o podatek kwot wydatków netto z tytułu odsetek i innych kosztów równoważnych odsetkom oraz skorygowanych o podatek kwot z tytułu deprecjacji rzeczowych aktywów trwałych i amortyzacji wartości niematerialnych i prawnych.

2. Nadwyżka kosztów finansowania zewnętrznego podlega odliczeniu w roku podatkowym, w którym koszty te zostały poniesione, jedynie do wysokości **20 %** wyniku finansowego podatnika przed odsetkami, opodatkowaniem, deprecjacją i amortyzacją (EBITDA) albo do kwoty **2 000 000** EUR, w zależności od tego, która z tych wartości jest wyższa. Wskaźnik EBITDA jest obliczany przez ponowne dodanie do dochodu podlegającego opodatkowaniu skorygowanych o podatek kwot wydatków netto z tytułu odsetek i innych kosztów równoważnych odsetkom oraz skorygowanych o podatek kwot z tytułu deprecjacji rzeczowych aktywów trwałych i amortyzacji wartości niematerialnych i prawnych.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 47

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2a. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu ust. 2 nadmierne koszty finansowania zewnętrznego poniesione z tytułu pożyczek od osób trzecich wykorzystanych na finansowanie projektów infrastruktury publicznej trwających co najmniej 10 lat i uznanych przez państwo członkowskie lub Unię za projekty realizowane w ogólnym interesie publicznym.

Poprawka 48

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

4. EBITDA za dany rok podatkowy, który nie został w pełni wykorzystany na koszty finansowania zewnętrznego poniesione przez danego podatnika w bieżącym roku podatkowym lub w poprzednich latach podatkowych, może zostać przeniesiony na kolejne lata podatkowe.

4. EBITDA za dany rok podatkowy, który nie został w pełni wykorzystany na koszty finansowania zewnętrznego poniesione przez danego podatnika w bieżącym roku podatkowym lub w poprzednich latach podatkowych, może zostać przeniesiony na kolejne lata podatkowe **przez pięć lat**.

Poprawka 49

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5. Koszty finansowania zewnętrznego, których nie można odliczyć w bieżącym roku podatkowym na mocy ust. 2, podlegają odliczeniu do wysokości **30 procent** EBITDA w kolejnych latach podatkowych w taki sam sposób jak koszty finansowania zewnętrznego za te lata.

5. Koszty finansowania zewnętrznego, których nie można odliczyć w bieżącym roku podatkowym na mocy ust. 2, podlegają odliczeniu do wysokości **20 %** EBITDA w kolejnych **pięciu** latach podatkowych w taki sam sposób jak koszty finansowania zewnętrznego za te lata.

Poprawka 50

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 6

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

6. Przepisy ust. 2–5 nie mają zastosowania do przedsiębiorstw finansowych.

6. Przepisy ust. 2–5 nie mają zastosowania do przedsiębiorstw finansowych. **Komisja musi dokonać przeglądu zakresu niniejszego artykułu w przypadku i w momencie osiągnięcia porozumienia na szczeblu OECD, gdy Komisja uzna, że to porozumienie OECD może zostać wdrożone na poziomie Unii.**

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 51
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 4a

Stały zakład

1. Wykorzystywane lub utrzymywane przez podatnika stałe miejsce prowadzenia działalności uznaje się za stanowiące stały zakład, jeżeli tenże podatnik lub osoba blisko z nim związana prowadzi działalność gospodarczą w tym samym miejscu lub w innym miejscu w tym samym państwie i gdy:

a) to miejsce lub inne miejsce stanowi stały zakład dla podatnika lub osoby blisko z nim związanej w myśl niniejszego artykułu; lub gdy

b) całkowita działalność wynikająca z połączenia działalności prowadzonej przez podatnika i działalności prowadzonej przez osobę blisko z nim związaną w tym samym miejscu, bądź przez tegoż podatnika lub osoby blisko z nim związane w obu tych miejscach, nie ma charakteru wstępnego lub pomocniczego, pod warunkiem że działalność gospodarcza prowadzona przez podatnika i działalność prowadzona przez osobę blisko z nim związaną w tym samym miejscu, bądź przez tegoż podatnika lub przez osoby blisko z nim związane w obu tych miejscach, stanowią uzupełniające się działania będące częścią spójnego przedsięwzięcia gospodarczego.

2. Gdy dana osoba działa w danym państwie w imieniu podatnika i w ramach tej działalności zazwyczaj zawiera umowy lub zazwyczaj odgrywa główną rolę w procesie prowadzącym do zawierania umów, które są regularnie zawierane bez istotnych zmian wprowadzanych przez podatnika, i gdy te umowy:

a) są zawierane w imieniu podatnika; lub

b) mają za przedmiot zbycie majątku należącego do tego podatnika lub majątku, z którego podatnik ma prawo korzystać, bądź mają za przedmiot przyznanie prawa korzystania z takiego majątku; lub

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

c) mają za przedmiot świadczenie usług przez tego podatnika, podatnika tego uznaje się za posiadającego stały zakład w tym państwie w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności prowadzonej przez tę osobę na rzecz tego podatnika, chyba że działalność takiej osoby ma charakter pomocniczy lub wstępny i w związku z tym prowadzenie tej działalności w stałym miejscu prowadzenia działalności nie powoduje, że to stałe miejsce prowadzenia działalności jest stałym zakładem w myśl niniejszego ustępu.

3. Państwa członkowskie dostosowują swoje obowiązujące ustawodawstwo i wszelkie dwustronne konwencje w sprawie unikania podwójnego opodatkowania do niniejszego artykułu.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych dotyczących pojęć charakteru wstępnego lub charakteru pomocniczego.

Poprawka 52

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 4b

Zyski, które można przypisać stałemu zakładowi

1. Zyski w danym państwie członkowskim, które można przypisać stałemu zakładowi, o którym mowa w art. 4a, obejmują również zyski, które ten stały zakład mógłby uzyskać, w szczególności przeprowadzając transakcje z innymi jednostkami w ramach przedsiębiorstwa, gdyby te były oddzielnymi i niezależnymi przedsiębiorstwami zaangażowanymi w tę samą działalność i w podobnych warunkach, przy uwzględnieniu aktywów i ryzyka ponoszonego przez dany stały zakład.

2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie koryguje zyski, które można przypisać stałemu zakładowi zgodnie z ust. 1, i odpowiednio je opodatkowuje, zysk i podatek w innych państwach członkowskich powinien zostać odpowiednio skorygowany, aby uniknąć podwójnego opodatkowania.

3. W ramach działania 7 BEPS OECD, Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju dokonuje obecnie przeglądu zasad zdefiniowanych w art. 7 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku, dotyczących zysków, które można przypisać stałym zakładom, zatem po uaktualnieniu tych zasad państwa członkowskie dokonają odpowiedniego dostosowania swojego obowiązującego ustawodawstwa.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 53
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 4c

**Jurysdykcje zapewniające tajemnicę transakcji lub jurysdykcje
o niskich stawkach podatkowych**

1. Państwa członkowskie mogą obłożyć podatkiem u źródła płatności dokonywane przez podmiot w tym państwie członkowskim na rzecz podmiotu w jurysdykcji zapewniającej tajemnicę transakcji lub w jurysdykcji o niskich stawkach podatkowych.

2. Płatności, które nie są doknane bezpośrednio na rzecz podmiotu w jurysdykcji zapewniającej tajemnicę transakcji lub w jurysdykcji o niskich stawkach podatkowych, ale w przypadku których można w sposób uzasadniony przyjąć, że są dokonywane na rzecz podmiotu w jurysdykcji zapewniającej tajemnicę transakcji lub w jurysdykcji o niskich stawkach podatkowych, np. poprzez pośredników w innych jurysdykcjach, również podlegają przepisom ust. 1.

3. W odpowiednim czasie państwa członkowskie zaktualizują wszelkie konwencje w sprawie unikania podwójnego opodatkowania, które obecnie uniemożliwiają stosowanie takiego poziomu podatku u źródła, w celu usunięcia wszelkich barier prawnych dla tego zbiorowego środka ochrony.

Poprawka 54
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5 – ustęp 1 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Podatnik podlega podatkowi w kwocie równej wartości rynkowej przenoszonych aktywów (w chwili **ich** przeniesienia), pomniejszonej o ich wartość do celów podatkowych, w każdej z następujących sytuacji:

1. Podatnik podlega podatkowi w kwocie równej wartości rynkowej przenoszonych aktywów (w chwili przeniesienia **aktywów**), pomniejszonej o ich wartość do celów podatkowych, w każdej z następujących sytuacji:

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 55

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5 – ustęp 1 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

- a) podatnik przenosi aktywa ze swojej siedziby zarządu do stałego zakładu w innym państwie członkowskim lub w kraju trzecim;

Poprawka

- a) podatnik przenosi aktywa ze swojej siedziby zarządu do stałego zakładu w innym państwie członkowskim lub w kraju trzecim, **chyba że państwo członkowskie siedziby zarządu nie ma już prawa do opodatkowania przeniesionych aktywów ze względu na przeniesienie;**

Poprawka 56

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5 – ustęp 1 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

- b) podatnik przenosi aktywa ze swojego stałego zakładu w państwie członkowskim do siedziby zarządu lub drugiego stałego zakładu w innym państwie członkowskim lub w kraju trzecim;

Poprawka

- b) podatnik przenosi aktywa ze swojego stałego zakładu w państwie członkowskim do siedziby zarządu lub drugiego stałego zakładu w innym państwie członkowskim lub w kraju trzecim, **chyba że państwo członkowskie stałego zakładu nie ma już prawa do opodatkowania przeniesionych aktywów ze względu na przeniesienie;**

Poprawka 57

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5 – ustęp 1 – litera d

Tekst proponowany przez Komisję

- d) podatnik przenosi swój stały zakład z państwa członkowskiego.

Poprawka

- d) podatnik przenosi swój stały zakład **do innego** państwa członkowskiego **lub do kraju trzeciego, chyba że państwo członkowskie stałego zakładu nie ma już prawa do opodatkowania przeniesionych aktywów ze względu na przeniesienie.**

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 63

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5 – ustęp 7

Tekst proponowany przez Komisję

7. Niniejszy artykuł nie stosuje się do operacji przeniesienia aktywów o charakterze tymczasowym, gdy aktywa są przeznaczone do zwrotnego przeniesienia do państwa członkowskiego podmiotu przenoszącego.

Poprawka

7. Niniejszy artykuł nie stosuje się do operacji przeniesienia aktywów o charakterze tymczasowym, gdy aktywa są przeznaczone do zwrotnego przeniesienia do państwa członkowskiego podmiotu przenoszącego, **ani do operacji przeniesienia aktywów trwałych przenoszonych w celu wygenerowania dochodu z aktywnej działalności. Aby skorzystać ze zwolnienia, podatnik będzie musiał dowieść właściwym organom podatkowym, że dochody zagraniczne pochodzą z aktywnej działalności, na przykład przedstawiając zaświadczenie uzyskane od zagranicznych organów podatkowych.**

Poprawka 64

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 5a

Ceny transferowe

1. Zgodnie z opublikowanymi przez OECD w dniu 18 sierpnia 2010 r. wytycznymi zatytułowanymi „Wytyczne mające zastosowanie do cen transferowych skierowane do przedsiębiorstw wielonarodowych i organów administracji podatkowej” zyski, które zostałyby osiągnięte przez dane przedsiębiorstwo, **lecz nie mogły zostać osiągnięte z niżej wymienionych powodów, mogą zostać uwzględnione w zyskach tego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowane:**

- a) przedsiębiorstwo w jednym państwie uczestniczy bezpośrednio lub pośrednio w organach zarządczych, strukturach nadzorczych bądź w kapitale przedsiębiorstwa w drugim państwie lub
- b) te same osoby uczestniczą bezpośrednio lub pośrednio w organach zarządczych, strukturach nadzorczych bądź w kapitale przedsiębiorstwa w jednym państwie i przedsiębiorstwa w drugim państwie oraz

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

c) w jednym i drugim przypadku oba przedsiębiorstwa są w ramach ich stosunków handlowych lub finansowych związane uzgodnionymi lub narzuconymi warunkami, różniącymi się od tych, które zostałyby uzgodnione między niezależnymi przedsiębiorstwami.

2. Gdy jedno państwo uwzględnia w zyskach danego przedsiębiorstwa w tym państwie – i odpowiednio opodatkowuje – zyski innego przedsiębiorstwa z drugiego państwa, które zostały opodatkowane w tym drugim państwie, i gdy w ten sposób uwzględnione zyski są zyskami, które zostałyby osiągnięte przez przedsiębiorstwo z siedzibą w pierwszym państwie, gdyby uzgodnione między oboma przedsiębiorstwami warunki były takie jak warunki istniejące dla niezależnych przedsiębiorstw, to drugie państwo dokonuje odpowiedniej korekty kwoty podatku pobranego od tych zysków. W celu ustalenia wysokości takiej korekty uwzględnia się wszystkie inne przepisy niniejszej dyrektywy, a w razie potrzeby organy podatkowe państw konsultują się ze sobą.

Poprawka 102

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 6 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Państwa członkowskie nie zwalniają podatnika z podatku od dochodów zagranicznych, które podatnik uzyskał w ramach wypłaty podzielonego zysku od podmiotu z kraju trzeciego lub jako przychody ze zbycia udziałów (akcji) posiadanych w podmiocie w kraju trzecim, lub jako dochody od stałego zakładu położonego w kraju trzecim, w którym dany podmiot lub stały zakład podlega – w państwie, w którym dany podmiot jest rezydentem, lub państwie, w którym położony jest stały zakład – podatkowi dochodowemu według ustawowej stawki podatku od osób prawnych niższej niż **40 procent ustawowej stawki podatku, która zostałaby zastosowana w ramach systemu podatku od osób prawnych obowiązującego w państwie członkowskim podatnika**. W takim przypadku podatnik podlega podatkowi od dochodów zagranicznych, a podatek zapłacony w kraju trzecim jest odliczany od jego zobowiązania podatkowego w państwie, w którym podatnik jest rezydentem do celów podatkowych. Odliczenie to nie może przekraczać wysokości podatku obliczonego przed odliczeniem i związanego z dochodem, który może zostać opodatkowany.

Poprawka

1. Państwa członkowskie nie zwalniają podatnika z podatku od dochodów zagranicznych, **które nie pochodzą z aktywnej działalności i** które podatnik uzyskał w ramach wypłaty podzielonego zysku od podmiotu z kraju trzeciego lub jako przychody ze zbycia udziałów (akcji) posiadanych w podmiocie w kraju trzecim, lub jako dochody od stałego zakładu położonego w kraju trzecim, w którym dany podmiot lub stały zakład podlega – w państwie, w którym dany podmiot jest rezydentem, lub państwie, w którym położony jest stały zakład – podatkowi dochodowemu według ustawowej stawki podatku od osób prawnych niższej niż **15 %**. W takim przypadku podatnik podlega podatkowi od dochodów zagranicznych, a podatek zapłacony w kraju trzecim jest odliczany od jego zobowiązania podatkowego w państwie, w którym podatnik jest rezydentem do celów podatkowych. Odliczenie to nie może przekraczać wysokości podatku obliczonego przed odliczeniem i związanego z dochodem, który może zostać opodatkowany. **Aby skorzystać ze zwolnienia, podatnik będzie musiał udowodnić organom podatkowym, że dochód zagraniczny pochodzi z aktywnej działalności wspomaganej odpowiednim personelem, wyposażeniem, aktywami i lokalem, stanowiącymi uzasadnienie dla przypisywanego jej dochodu.**

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 68

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 7 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Jednostkowe lub seryjne nierzeczywiste przedsięwzięcia, **których zasadniczym celem jest** uzyskanie korzyści podatkowej podważającej przedmiot lub cel przepisów podatkowych, które w przeciwnym razie miałyby zastosowanie, nie są brane pod uwagę do celów obliczenia zobowiązania podatnika z tytułu podatku od osób prawnych. Jednostkowe przedsięwzięcie może obejmować więcej niż jeden etap lub więcej niż jedną część.

Poprawka

1. Jednostkowe lub seryjne nierzeczywiste przedsięwzięcia – **stworzone jako mające za główny cel lub za jeden z głównych celów** uzyskanie korzyści podatkowej podważającej przedmiot lub cel przepisów podatkowych, które w przeciwnym razie miałyby zastosowanie – **które nie są rzeczywiste przy uwzględnieniu wszystkich odpowiednich faktów i okoliczności**, nie są brane pod uwagę do celów obliczenia zobowiązania podatnika z tytułu podatku od osób prawnych. Jednostkowe przedsięwzięcie może obejmować więcej niż jeden etap lub więcej niż jedną część.

Poprawka 103

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 7 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. W przypadku gdy jednostkowe lub seryjne przedsięwzięcia nie są brane pod uwagę zgodnie z ust. 1, zobowiązanie podatkowe oblicza się przez odniesienie do istoty ekonomicznej zgodnie z prawem krajowym.

Poprawka

3. W przypadku gdy jednostkowe lub seryjne przedsięwzięcia nie są brane pod uwagę zgodnie z ust. 1, zobowiązanie podatkowe oblicza się przez odniesienie do istoty ekonomicznej **określonej w art. 2** zgodnie z prawem krajowym.

Poprawka 70

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 7 – ustęp 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a. Państwa członkowskie przydzielają odpowiedni personel, wiedzę fachową i zasoby budżetowe swoim krajowym administracjom podatkowym, a w szczególności kontrolerów podatkowych, jak również zasoby na szkolenie personelu administracji podatkowej w zakresie współpracy transgranicznej w przeciwdziałaniu uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania oraz w zakresie automatycznej wymiany informacji, aby zapewnić pełne wdrożenie niniejszej dyrektywy.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 98**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 7 – punkt 3 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3b. Komisja ustanawia w ramach swojej struktury organizacyjnej Dział ds. Kontroli i Monitorowania BEPS stanowiący silne narzędzie przeciwdziałania erozji bazy podatkowej i przenoszeniu zysków, którego zadaniem będzie ocena wdrożenia niniejszej dyrektywy i innych przyszłych aktów legislacyjnych dotyczących kwestii erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, a także doradztwo w tym zakresie, przy ścisłej współpracy z państwami członkowskimi. Dział ds. Kontroli i Monitorowania BEPS będzie składać sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu.

Poprawka 104**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 8 – ustęp 1 – litera b**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

b) zgodnie z zasadami ogólnymi obowiązującymi w kraju podmiotu zyski podlegają **efektywnej** stawce podatku od osób prawnych niższej niż **40** procent **efektywnej stawki podatkowej, która zostałaby zastosowana w ramach systemu podatku od osób prawnych obowiązującego w państwie członkowskim podatnika;**

b) zgodnie z zasadami ogólnymi obowiązującymi w kraju podmiotu zyski podlegają stawce podatku od osób prawnych niższej niż **15** procent; **stawka ta podlega co roku przeglądowi w oparciu o rozwój sytuacji w handlu międzynarodowym;**

Poprawka 73**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 8 – ustęp 1 – litera c – wprowadzenie**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

c) ponad **50** procent dochodów uzyskanych przez tę jednostkę zalicza się do jednej z następujących kategorii:

c) ponad **25** procent dochodów uzyskanych przez tę jednostkę zalicza się do jednej z następujących kategorii:

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 74

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 1 – litera c – podpunkt vii a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(vii a) dochody z towarów będących przedmiotem obrotu z podatnikiem lub jego przedsiębiorstwami powiązany-
mi z wyjątkiem standardowych towarów, które są
regularnie przedmiotem obrotu między niezależnymi
stronami i które mają możliwe do publicznego obserwo-
wania ceny;

Poprawka 105

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 2 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Państwa członkowskie nie stosują przepisów ust. 1 w przypadku, gdy podmiot jest rezydentem podatkowym w państwie członkowskim lub w kraju trzecim będącym stroną Porozumienia EOG, ani w odniesieniu do stałego zakładu podmiotu z kraju trzeciego, który znajduje się w państwie członkowskim, chyba że **zakład podmiotu ma charakter całkowicie sztucznej struktury lub w zakresie, w jakim podmiot ten angażuje się w toku swojej działalności w nierzeczywiste przedsięwzięcia, których zasadniczym celem jest uzyskanie korzyści podatkowej.**

2. Państwa członkowskie stosują przepisy ust. 1 w przypadku, gdy podmiot jest rezydentem podatkowym w państwie członkowskim lub w kraju trzecim będącym stroną Porozumienia EOG, albo w odniesieniu do stałego zakładu podmiotu z kraju trzeciego, który znajduje się w państwie członkowskim, chyba że **podatnik może dowieść, że kontrolowane przedsiębiorstwo zagraniczne zostało stworzone z uzasadnionych powodów handlowych i prowadzi działalność gospodarczą wspomaganą odpowiednim personelem, wyposażeniem, aktywami i lokalem, stanowiącymi uzasadnienie dla przypisywanego jej docho-
du. W szczególnym przypadku zakładów ubezpieczeń za nierzeczywistą uznaje się reasekurację własnego ryzyka przez jednostkę dominującą za pośrednictwem jej jednostek zależ-
nych.**

Poprawka 77

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 10 – nagłówek

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych

Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych **między państwami członkowskimi**

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 80**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 10 – akapit 2 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Państwa członkowskie aktualizują swoje konwencje w sprawie unikania podwójnego opodatkowania z krajami trzecimi lub wspólnie negocjują równoważne umowy, aby zapewnić stosowanie przepisów niniejszego artykułu w relacjach transgranicznych między państwami członkowskimi i krajami trzecimi.

Poprawka 81**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 10 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka**Artykuł 10a****Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych dotyczące krajów trzecich**

Gdy rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych między państwem członkowskim a krajem trzecim skutkują podwójnym odliczeniem, państwo członkowskie odmawia odliczenia takiej płatności, chyba że zrobił to już kraj trzeci.

Gdy rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych między państwem członkowskim a krajem trzecim skutkują odliczeniem bez uwzględnienia, państwo członkowskie odmawia odpowiednio odliczenia lub nieuwzględnienia takiej płatności, chyba że zrobił to już kraj trzeci.

Poprawka 82**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 10 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka**Artykuł 10b****Efektywna stawka podatkowa**

Komisja opracuje wspólną metodę obliczania efektywnej stawki podatkowej w każdym państwie członkowskim, aby umożliwić sporządzenie tabeli porównawczej efektywnych stawek podatkowych w państwach członkowskich.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 83
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 10 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 10c

Środki przeciwdziałające nadużyciom postanowień konwencji podatkowych

1. Państwa członkowskie dokonują zmiany swoich dwustronnych konwencji podatkowych celem włączenia następujących postanowień:

- a) klauzuli gwarantującej zobowiązanie się przez obie strony konwencji do dbania o to, by podatki były płacone tam, gdzie prowadzona jest działalność gospodarcza i tworzona jest wartość;
- b) addendum wyjaśniającego, że celem dwustronnych umów, poza unikaniem podwójnego opodatkowania, jest przeciwdziałanie uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania;
- c) klauzuli ogólnej przeciwdziałającej unikaniu opodatkowania opartej na teście celu głównego, zdefiniowanej w zaleceniu Komisji (UE) 2016/136 z dnia 28 stycznia 2016 r. w sprawie wdrażania środków przeciwdziałających nadużyciom postanowień konwencji podatkowych ^(1a);
- d) definicji stałego zakładu zawartej w art. 5 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku.

2. Do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja przedstawi wniosek dotyczący „Europejskiego podejścia do konwencji podatkowych”, aby ustanowić europejski model konwencji podatkowej, który ostatecznie zastąpi tysiące dwustronnych konwencji zawartych przez każde z państw członkowskich.

3. Państwa członkowskie wypowiedzą dwustronne konwencje z jurysdykcjami, które nie spełniają minimalnych standardów dotyczących uzgodnionych przez Unię zasad dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych, lub wstrzymają się od podpisywania dwustronnych konwencji z takimi jurysdykcjami.

^(1a) Dz.U. L 25 z 2.2.2016, s. 67.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 84
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 10 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

*Poprawka***Artykuł 10d****Dobre zarządzanie w kwestiach podatkowych**

W celu zwiększenia przejrzystości i zwalczania szkodliwych praktyk podatkowych Komisja ujmie postanowienia dotyczące propagowania dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych w międzynarodowych porozumieniach handlowych i porozumieniach o partnerstwie gospodarczym, których Unia jest stroną.

Poprawka 85
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 10 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

*Poprawka***Artykuł 10e****Kary**

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wykonania. Kary te muszą być skuteczne, współmierne i odstraszające. Państwa członkowskie bezzwłocznie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach oraz o każdej późniejszej zmianie, która ich dotyczy. .

Poprawka 86
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 11 – nagłówek

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Przegląd

Przegląd i monitorowanie

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 87

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 11 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Komisja dokonuje oceny wdrożenia niniejszej dyrektywy trzy lata po jej wejściu w życie i przedstawia Radzie sprawozdanie z jej wdrożenia.

Poprawka

1. Komisja dokonuje oceny wdrożenia niniejszej dyrektywy trzy lata po jej wejściu w życie i przedstawia **Parlamentowi Europejskiemu i** Radzie sprawozdanie z jej wdrożenia.

Poprawka 88

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 11 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie informacje, które są niezbędne do oceny wdrożenia niniejszej dyrektywy.

Poprawka

2. Państwa członkowskie przekazują **Parlamentowi Europejskiemu i** Komisji wszelkie informacje, które są niezbędne do oceny wdrożenia niniejszej dyrektywy.

Poprawka 89

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 11 – ustęp 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2a. Komisja ustanawia specjalny mechanizm monitorowania w celu zapewnienia pełnej i właściwej transpozycji niniejszej dyrektywy oraz poprawnej interpretacji wszystkich zawartych w niej definicji i działań wymaganych od państw członkowskich, aby zagwarantować skoordynowane europejskie podejście do zwalczania erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków.

Poprawka 90

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 11 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 11a

Europejski numer identyfikacji podatkowej

Do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy dotyczący zharmonizowanego, wspólnego europejskiego numeru identyfikacji podatkowej, aby zapewnić efektywniejszą i bardziej rzetelną automatyczną wymianę informacji podatkowych w obrębie Unii.

Środa, 8 czerwca 2016 r.

Poprawka 91
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 11 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

*Poprawka***Artykuł 11b****Obowiązkowa automatyczna wymiana informacji w sprawach podatkowych**

W celu zagwarantowania pełnego i właściwego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy wymiana informacji w sprawach podatkowych jest obowiązkowa i automatyczna zgodnie z tym, co przewidziano w dyrektywie Rady 2011/16/UE ^(1a).

^(1a) Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0273

Niewyrażenie sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego: regulacyjne standardy techniczne służące określeniu właściwych rozwiązań, systemów i procedur obowiązujących uczestników rynku ujawniających informacje w trakcie badań rynku

Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 17 maja 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych służących określeniu właściwych rozwiązań, systemów i procedur obowiązujących uczestników rynku ujawniających informacje w trakcie badań rynku (C(2016)02859 – 2016/2735(DEA))

(2018/C 086/41)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2016)02859),
 - uwzględniając pismo Komisji z dnia 18 maja 2016 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyraża on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
 - uwzględniając pismo Komisji Gospodarczej i Monetarnej z dnia 31 maja 2016 r. skierowane do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji,
 - uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE⁽¹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie nadużyć na rynku”), w szczególności jego art. 11 ust. 9 akapit trzeci,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Gospodarczej i Monetarnej dotyczące decyzji,
 - uwzględniając art. 105 ust. 6 Regulaminu,
 - uwzględniając fakt, iż nie wyrażono żadnego sprzeciwu w terminie określonym w art. 105 ust. 6 tiret trzecie i czwarte Regulaminu, który to termin upłynął w dniu 8 czerwca 2016 r.,
- A. mając na uwadze, że art. 39 ust. 2 rozporządzenia w sprawie nadużyć na rynku stanowi, że niektóre jego przepisy, w tym art. 11 ust. 1-8, stosuje się od dnia 3 lipca 2016 r. i zgodnie z tym art. 7 ust. 1 rozporządzenia delegowanego również stanowi, że stosuje się ono od tego samego dnia;
- B. mając na uwadze, że art. 11 ust. 9 rozporządzenia w sprawie nadużyć na rynku uprawnia ESMA do opracowania projektu regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia właściwych rozwiązań, procedur i wymogów w zakresie przechowywania zapisów, tak aby zainteresowane osoby przestrzegały wymogów określonych w ust. 4, 5, 6 i 8 tego artykułu; mając na uwadze, że art. 11 ust. 9 rozporządzenia w sprawie nadużyć na rynku uprawnia Komisję do przyjęcia tych regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie ESMA”);
- C. mając na uwadze, że w dniu 17 maja 2016 r. Komisja przyjęła rozporządzenie delegowane, aby wykonać wspomniane uprawnienie; mając na uwadze, że rozporządzenie delegowane zawiera istotne szczegóły dotyczące procedur, których uczestnicy rynku muszą przestrzegać, prowadząc badania rynku;

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

- D. mając na uwadze, że rozporządzenie delegowane może wejść w życie dopiero z chwilą upływu okresu kontroli przez Parlament i Radę jeżeli ani Parlament, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu lub jeżeli, przed upływem tego terminu zarówno Parlament, jak i Rada poinformują Komisję o braku sprzeciwu;
- E. mając na uwadze, że okres kontroli przewidziany w art. 13 ust. 1 rozporządzenia w sprawie ESMA trwa 3 miesiące od daty powiadomienia o regulacyjnych standardach technicznych, chyba że regulacyjne standardy techniczne przyjęte przez Komisję są identyczne z projektem regulacyjnych standardów technicznych przyjętym przez ESMA, w którym to przypadku okres kontroli trwałby jeden miesiąc;
- F. mając na uwadze, że wprowadzono pewne zmiany w projekcie regulacyjnych standardów technicznych przyjętym przez ESMA, takie jak dodanie dwóch nowych motywów, a także szereg zmian w art. 3 i art. 6 ust. 3 oraz w przepisie dotyczącym wejścia w życie i stosowania; mając na uwadze, że w świetle tych zmian rozporządzenie delegowane nie może zostać uznane za identyczne z projektem regulacyjnych standardów technicznych przyjętych przez ESMA w rozumieniu art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia w sprawie ESMA; mając na uwadze, że w związku z tym obowiązuje 3-miesięczny okres na wyrażenie sprzeciwu, jak przewidziano w art. 13 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia w sprawie ESMA, co oznacza, że okres ten upływa w dniu 17 sierpnia 2016 r.;
- G. mając na uwadze, że sprawne i terminowe wdrożenie ram dotyczących nadużyć na rynku do dnia 3 lipca 2016 r. wymaga, by niezbędne ustalenia zostały poczynione, a właściwe systemy uruchomione przez uczestników rynku i właściwe organy jak najszybciej, a w każdym razie do dnia 3 lipca 2016 r., przy czym powinno się to odbywać zgodnie z rozporządzeniem delegowanym;
- H. mając na uwadze, że rozporządzenie delegowane powinno zatem wejść w życie najpóźniej do dnia 3 lipca 2016 r., przed zakończeniem okresu kontroli, który upływa w dniu 17 sierpnia 2016 r.;
- I. mając na uwadze, że treść przepisów rozporządzenia delegowanego jest spójna z celami Parlamentu wyrażonymi w rozporządzeniu w sprawie nadużyć na rynku, a także podczas prowadzonego w następstwie nieformalnego dialogu stanowiącego element prac przygotowawczych nad przyjęciem rozporządzenia delegowanego, a w szczególności z zamiarem Parlamentu dotyczącym zapewnienia właściwym organom pełnego zbioru wszystkich zarejestrowanych informacji ujawnionych w trakcie badań rynku;
1. oświadcza, że nie wyraża sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0277

Promowanie swobodnego przepływu poprzez uproszczenie przyjmowania określonych dokumentów urzędowych *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli poprzez uproszczenie wymogów dotyczących przedkładania określonych dokumentów urzędowych w Unii Europejskiej i zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (14956/2/2015 – C8-0129/2016 – 2013/0119(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2018/C 086/42)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (14956/2/2015 – C8-0129/2016),
 - uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności przez Senat Rumunii, w której to opinii stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2013 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0228),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 76 i art. 39 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Prawną (A8-0156/2016),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 12.11.2013, s. 52.

⁽²⁾ Teksty przyjęte w dniu 4.2.2014, P7_TA(2014)0054.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0278

Przekazanie Sądowi UE właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji spraw dotyczących służby cywilnej UE *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazania Sądowi Unii Europejskiej właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią a jej pracownikami (N8-0110/2015 – C8-0367/2015 – 2015/0906(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 086/43)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Trybunału Sprawiedliwości przedstawiony Parlamentowi i Radzie (N8-0110/2015),
 - uwzględniając art. 19 ust. 2 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, art. 256 ust. 1, art. 257 akapit pierwszy i drugi oraz art. 281 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 106a ust. 1 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, zgodnie z którymi projekt aktu został przedstawiony Parlamentowi (C8-0367/2015),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także art. 256 ust. 1, art. 257 akapity pierwszy i drugi i art. 281 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, i art. 106a ust. 1 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/2422 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające Protokół nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej⁽¹⁾, a w szczególności jego motyw 9,
 - uwzględniając opinię Komisji (COM(2016)0081)⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 18 maja 2016 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 i 39 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Spraw Konstytucyjnych (A8-0167/2016),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. przypomina o znaczeniu zachowania równowagi płci wśród sędziów Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
 3. zaleca swojemu przewodniczącemu przekazanie stanowiska Radzie, Trybunałowi Sprawiedliwości, Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 341 z 24.12.2015, s. 14.

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Czwartek, 9 czerwca 2016 r.

P8_TC1-COD(2015)0906

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 czerwca 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2016/... w sprawie przekazania Sądowi właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią Europejską a jej pracownikami

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2016/1192.)

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL